

Giới thiệu Đại Tỷ

Một nhóm học sinh trường trung học X hùng hừng hổ hổ kéo đến trước cổng trường M. Một tên trong bọn chúng lớn tiếng:

-Đưa nào mạnh nhất trường này, ra đây coi.

Sân trường đang ồn ào, đột ngột im bật. Ai cũng nhìn chăm chăm đám học sinh trường X kia.

-Đừng để tao nhắc lại lần nữa. Đưa nào mạnh nhất ở trường này, ra đây đấu với tao.

Đồng loạt tất cả học sinh trên sân trường chỉ tay về phía cuối hành lang sắt tường. Bọn trường X há hốc mồm. Tụi nó không nhìn nhầm. Đối tượng chính xác là một cô gái. Không những thế còn là một cô nàng khá xinh xắn hiền lành, đang cúi húi quanh mấy chậu hoa.

Tên cầm đầu trường X bực mình, túm lấy một thằng trường M đứng gần đó, vung nắm đấm dọa.

-Đùa với bố mày à ? Cái con nhỏ đó mà là người mạnh nhất cái trường trung học toàn đầu gấu này á.

Tên đó chẳng thay đổi sắc mặt. Thản nhiên gạt đầu. Tên cầm đầu trường X nghi hoặc buông hấn ra, rồi kéo cả đám tiến vào sân trường.

-Ê, con nhỏ kia. Nghe nói mày là người mạnh nhất cái trường này ?

Cô gái ngược đầu nhìn, rồi nở nụ cười vô cùng dễ thương.

-Xin chào, mình là Akane, Hội trưởng Hội-học-sinh. Các bạn tìm mình có việc gì ?

Nếu bạn đọc đã quá quen thuộc với những truyện teen nói về các chàng trai lãng tử, đào hoa và đầy lưu manh thì trong tựa truyện Đại Tỷ sẽ là tác phẩm nói về sức mạnh của nữ giới.

Truyện online hay liên tiếp đưa ra những tình tiết khiến bạn đọc bất ngờ trước những tài năng của người mà họ thường gọi là “đại tỷ”.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hội Trưởng Hội Phó

[Trường trung học M]

Một nhóm học sinh trường trung học X hùng hừng hổ hổ kéo đến trước cổng trường M. Một tên trong bọn chúng lớn tiếng:

-Đưa nào mạnh nhất trường này, ra đây coi.

Sân trường đang ồn ào, đột ngột im bật. Ai cũng nhìn chăm chăm đám học sinh trường X kia.

-Đừng để tao nhắc lại lần nữa. Đưa nào mạnh nhất ở trường này, ra đây đấu với tao.

Đồng loạt tất cả học sinh trên sân trường chỉ tay về phía cuối hành lang sắt tường. Bọn trường X há hốc mồm. Tụi nó không nhìn nhầm. Đối tượng chính xác là một cô gái. Không những thế còn là một cô nàng khá xinh xắn hiền lành, đang cúi húi quanh mấy chậu hoa.

Tên cầm đầu trường X bực mình, túm lấy một thằng trường M đứng gần đó, vung nắm đấm dọa.

-Đùa với bố mày à ? Cái con nhỏ đó mà là người mạnh nhất cái trường trung học toàn đầu gấu này á.

Tên đó chẳng thay đổi sắc mặt. Thản nhiên gạt đầu. Tên cầm đầu trường X nghi hoặc buông hấn ra, rồi kéo cả đám tiến vào sân trường.

-Ê, con nhỏ kia. Nghe nói mày là người mạnh nhất cái trường này ?

Cô gái ngược đầu nhìn, rồi nở nụ cười vô cùng dễ thương.

-Xin chào, mình là Akane, Hội trưởng Hội-học-sinh. Các bạn tìm mình có việc gì ?

-Đếch có việc gì hết. Tao chỉ muốn đánh nhau với đứa mạnh nhất trường này thôi. Nhưng cái thứ chỉ biết ngấm hoa như mày thì đánh đấm nổi gì.

Tên cầm đầu trường X vừa nói vừa đập bẻ một chậu hoa kiểng gần tầm chân hắn.

-A...bạn không nên làm như vậy, sẽ rất nguy hiểm đó.

-Há há há.. Tụi bây nghe thấy không ? Nó đang dọa tao kia. Em gái, em làm anh sợ quá đi, đừng có dọa anh như vậy, anh bị đau tim đó nghe.

Ngay lúc đó một tiếng hét thất thanh vang lên. Rồi bóng một tên con trai chạy vội về phía bọn họ.

-Không. Elizabeth của tôi. Sao em lại thành ra như thế này ? – Tên con trai ôm lấy chậu hoa bị bẻ, gương mặt đau khổ vô cùng.

Akane nhìn Tame ái ngại.

-A, Hội phó. Đừng đau lòng như vậy, chúng ta có thể tìm một cái chậu mới cho Elizabeth.

-Hội trưởng, là ai ? LÀ ĐÚA NÀO ĐỘNG ĐẾN ELIZABETH VÔ VÀN QUÝ GIÁ CỦA TÔI ?

Bọn trường X cười sằng sặc. Tame kéo kính trễ xuống nhòm nhòm đám người lạ mặt xuất hiện trong trường.

-Có gì đáng cười ?

-Thằng khùng này, mày đặt tên cho hoa sao ? Là tao. Chính tao làm bẻ cái chậu hoa khốn kiếp đó. Rồi thế nào ? Mày làm gì được tao ? Muốn đánh nhau à ?

-Hừ. Lũ ngốc, trường học không phải nơi đánh nhau.

-Mày nói ai ngốc hả thằng kia ? – Tên cầm đầu nhóm X hùng hổ xông tới túm lấy cổ áo Tame.

-Tôi chưa nói hết câu mà. Trường học không phải nơi đánh nhau, nhưng nếu các người muốn so tài võ thuật thì chúng ta hãy đến sân tập của câu lạc bộ Karatedo.

-Được. Đi thì đi. Ai sợ ai.

Vậy là cả đám kéo nhau đến sân tập của câu lạc bộ Karatedo. Đám học sinh hiếu kỳ của trường M cũng bám theo. Không phải lúc nào cũng có cơ hội thấy Hội phó ra tay. Bọn họ sao bỏ qua được.

Phòng tập của câu lạc bộ khá rộng và sạch sẽ. Khi mọi người đến, đang có vài học sinh luyện tập với nhau ở đó.

-Hội trưởng, Hội phó, hai người cũng đến tập sao ?

-Không. – Akane mỉm cười đáp. – Hội phó muốn mượn sân tập một lúc. Xin lỗi vì đã gián đoạn buổi tập luyện của các bạn.

-Hội trưởng đừng nói vậy. Được xem Hội phó ra tay là cơ hội ngàn năm có một đó.

Mọi người tản ra ngồi xung quanh sân tập. Ở chính giữa là Tame và tên cầm đầu trường X đứng gườm gườm nhau. Hội trưởng làm trọng tài, công bố luật lệ:

-Hai bên không được dùng vũ khí, không được đánh vào những nơi hiểm yếu, khi trọng tài can thiệp phải ngừng lại. Hai bạn đã hiểu rõ chưa ?

-Rõ rồi Hội trưởng.

-Mẹ, đánh nhau thì đánh thôi, dài dòng làm cái gì.

-Được. Vậy trận đấu bắt đầu.

Tên cầm đầu trường X lập tức thủ thế. Nhưng kỳ lạ thay, Tame vẫn đứng thẳng điềm nhiên không phòng bị.

-Thằng khốn. Mày coi thường tao hả. Đã vậy để tao đập cho ông bà không nhận ra mày luôn.

Hắn lao lên như con hổ đói, tung ra một quyền bằng tay phải thẳng về phía mặt Tame. Nhẹ nhàng như không, cậu ta nghiêng đầu tránh được. Hắn lại tung thêm một quyền từ tay trái, Tame đưa tay lên đỡ đòn. Cứ như vậy mọi đòn của hắn đều bị Tame chặn lại dễ dàng. Hắn càng đánh càng trở nên nóng nảy.

-Thằng khốn. Mày chỉ biết đỡ đòn thôi sao ? Để xem mày chịu được đến khi nào.

-Chân.

Tên cầm đầu trường X còn chưa kịp hiểu ra, chân hắn đau điếng, cảm giác như xương bị rạn nứt từ bàn chân lên tận đầu gối.

-Vai.

Vai hắn như bị búa tạ đánh vào. Hắn vội vã trả đòn điên cuồng. Nhưng Tame vẫn dễ dàng tránh được.

-Bụng.

Cú lên gối của Tame khiến hắn đau điếng. Hắn ôm bụng thở gấp gấp. Nhưng vừa gượng đứng thẳng dậy đã nghe tiếng Tame hét:

-Đầu.

Hắn chỉ kịp thấy đầu ông ông quay cuồng rồi ngã vật ra đất bất tỉnh.

-Đó là hình phạt cho những kẻ không biết trân trọng cái đẹp.

Tame quay ngoắt lại gườm gườm đám học sinh trường X. Bọn này run lẩy bẩy đùn đẩy nhau.

-Mấy bạn cảm phiền đưa anh bạn kia vào bệnh viện nhé. Sau này đừng đi gây rối nữa.

Akane nở một nụ cười vô cùng tươi tắn. Nhưng bọn học sinh trường X lúc này đang sợ chết khiếp, cuống cuống bê tên đồng bọn chạy ra ngoài.

-A, chán thế ! Cứ tưởng được xem một màn đả sát. Ai dè tên đó yếu xìu.

-Yếu vậy mà cũng dám xông vào trường ta.

-Hê hê có cho tiền nó cũng không dám vác xác đến nữa đâu.

Đám học sinh đang xì xào bàn luận sôi nổi thì tiếng chuông vang lên.

-Mọi người, đến giờ học rồi. Chúng ta về lớp thôi.

Hội trưởng mỉm cười vẫy tay chào mọi người. Rắc rối của ngày hôm nay chỉ nhỏ nhỏ thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nữ Sinh Mới

Tame mở cửa văn phòng Hội-học-sinh, ngó quanh quất rồi hỏi:

-Hội trưởng đi đâu rồi ?

-Chị ấy sang lớp 10C làm công tác tư tưởng rồi. – Thằng nhóc thư ký vắt chân lên bàn mài mê chơi game trên điện thoại, chẳng thèm ngẩng đầu lên mà trả lời.

-Có chuyện gì sắp diễn ra sao ?

-Thầy hiệu trưởng vừa thông báo là sẽ có nữ sinh mới chuyển vào lớp 10C. Hội trưởng vừa nghe xong thì lập tức chạy qua lớp đó liền.

-Làm công tác tư tưởng hả ? Hội trưởng thật là biết phung phí sức lực. Trâu bò sao có thể trong một ngày biến thành bạch mã được.

[Lớp 10C]

-Những gì chị cần dặn các em nhớ hết chưa ?

-Hội trưởng, tại sao bọn em lại phải làm như vậy ? Trước như thế nào thì giờ cũng giữ nguyên như vậy đi.

-Giữ là giữ thế nào ?

Akane sắc tới gần, ánh mắt sắc bén như dao cạo.

-Mấy đứa có biết tỷ lệ nam nữ của trường ta là bao nhiêu không ? Cứ 10 người thì chỉ có 1 đứa con gái. Tất cả tại vì đám nam sinh trường này suốt ngày đánh nhau gây ra tai tiếng vô cùng xấu, khiến các nữ sinh vừa nghe đến tên trường ta đã bỏ chạy 100m.

-Trường không có nữ sinh thì có sao đâu.

-Này nhóc, cậu muốn thấy sao ngay bây giờ không ?

Thằng nhóc lắc lắc đầu, lùi lại phía sau.

-Trách nhiệm làm trong sạch danh tiếng trường ta nằm trong tay mấy đứa đó, biết chưa ? Hãy thể hiện mình là những nam sinh lịch sự nhã nhặn, ok ?

-Dạ, biết rồi đại tỷ.

-Hội trưởng. Không phải đại tỷ.

-Dạ. Hội trưởng.

-Good.

Akane cười tươi như hoa, thông thả bước ra khỏi lớp, không quên quay người lại làm dấu hiệu găng lên.

-Haiz...chị ấy có thật là người đánh bại được nhóm Black của anh Hashima không vậy ?

-Nếu không thì sao ba kẻ được mệnh danh Thần-Chết-của-M lại đi theo chị ấy chứ ?

-Phải ha. Không tưởng tượng nổi có ngày bọn họ trở thành Hội phó, Thư ký và Chấp hành viên dưới trướng một đứa con gái.

-Suýt. Nói khẽ thôi. Hội trưởng chắc còn đang rình mò bên ngoài.

-Không biết nữ sinh mới thế nào nhỉ ? Tốt nhất là xinh xắn và nhu mì một tí.

-Đang mơ hà bố. Gái ngoan đâu đại mà bước chân vô trường này. Nhóm đám con gái trường mình là hiểu rồi.

Cả lũ ngán ngẩm thờ dài. Ngay lúc đó giáo viên bước vào lớp.

-Các em, hôm nay lớp chúng ta tiếp nhận một học sinh mới chuyển trường. Hazumi, em vào đi.

Một cô gái rụt rè bước vào, mái tóc dài mềm mại ôm lấy thân thể nhỏ nhắn. Đôi mắt đen trong veo cùng nước da trắng hồng khiến bọn nam sinh trong lớp như bị hút hồn. Ngay cả Akane đứng nhóm trộm bên ngoài cũng thần thờ mất vài giây.

-Hàng hiếm bay ơi.

Sau tiếng la vui sướng ấy, đám con trai lập tức nhớ lời dặn của Hội trưởng, bành miệng cười hết cỡ để thể hiện sự thân thiện chào đón bạn học mới.

Chỉ có điều là, mấy cái khuôn mặt bặm trợn kia càng tỏ ra dễ thương thì càng tăng sức hù người. Hazumi thất thần giật lùi lại phía sau.

“A, đúng là gỗ tôi khó đẽo” – Akane ngán ngẩm nghĩ thầm.

Giờ chơi, đám con trai các lớp khác nghe đồn về nữ sinh mới cực kỳ dễ thương ở lớp 10C, liền kéo nhau bu đồng nghệt trước cửa hiệu kỳ xác nhận tin đồn. Akane khó khăn lắm mới chen vào được trong lớp.

-Tránh ra tránh ra, mấy người sắp dọa chết con gái nhà người ta rồi !

Akane kéo ghế ngồi xuống cạnh Hazumi.

-Chào em, chị là Hội trưởng Hội-học-sinh. Chị học lớp 11C ngay phía trên lớp em. Sau này có chuyện gì cứ lên trên tìm chị. Mấy tên này nhìn mặt mũi bụi đời vậy thôi chứ không xấu tính lắm đâu. Em không việc gì phải sợ.

-Em không sao ạ. Cảm ơn chị đã quan tâm, Hội trưởng.

Lần đầu tiên có một cô gái trong cái trường này nói năng lễ độ nhã nhặn với Akane như vậy khiến cô quá đỗi phấn khích. Thế là Akane lập tức túm lấy tay Hazumi kéo ra khỏi lớp học.

-Đi, chúng ta đi uống mừng ngày đầu tiên gặp mặt.

Tại canteen, Akane nhìn thấy Tame, Jun và Hokkai liền vẫy tay ngoắc họ lại.

-Mọi người lại đây làm quen với học sinh mới nè. Hazumi, đây là các thành viên trong Hội-học-sinh: Hội phó Tame, Thư ký Jun và Chấp hành viên Hokkai.

-Rất vui được làm quen với mọi người ! – Hazumi kính cẩn cúi gập người chào.

-Không cần phải lễ phép vậy đâu Hazumi. – Akane cười xoa. – Jun bằng tuổi em đó. Còn chị, Tame và Hokkai cũng chỉ lớn hơn em một tuổi thôi, cứ thoải mái đi.

-Dạ.

-À, Hazumi này, chị có một thắc mắc nho nhỏ, vì sao em lại chọn nhập học trường này vậy ? Í, đừng hiểu lầm, chị không có ý nói trường này không tốt. Chỉ là...tỷ lệ nữ sinh hơi thấp một tí...

-Thật ra, gia đình em đang gặp khó khăn, cho nên...-Hazumi lí nhí- Trường này học phí là thấp nhất trong quận.

-A ! -Akane vỗ bàn bực một cái khiến Hazumi giật mình- Xin lỗi, chị hơi phấn khích quá ! Không ngờ chúng ta lại giống nhau đến vậy.

-Giống nhau chỗ nào cơ ? -Jun tròn mắt hỏi xen vào.

-Chị cũng chọn trường này vì học phí quá rẻ ! Hazumi, chị có cảm giác chúng ta sẽ trở thành bạn thân đấy !

Lúc đó, ba tên con trai kia đều có chung một suy nghĩ “Có thể thành bạn thân sao ? Hai người họ khác xa giống như Thiên thần và Ác quỷ vậy”. Đương nhiên ác quỷ chính là ám chỉ Akane.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

-Chị về rồi đây !

Akane vừa bước vào nhà đã ngửi thấy mùi thịt kho thơm phức từ nhà bếp. Em gái cô, Mikane, hẳn đang nấu bữa tối.

-Chị hai, bữa tối xong rồi. Chị kêu papa xuống ăn đi.

-Ồ.

Akane lên lầu, gõ cửa phòng làm việc của ba. Cô thò đầu vào. Căn phòng vẫn bừa bộn như nó vốn thế. Akane nói lớn:

-Papa xuống ăn cơm nè.

Một cái đầu bù xù ló ra khỏi mấy chồng sách ngất ngưỡng.

-Được. Ba xuống liền.

Akane xuống lầu trước. Khi thấy papa xuất hiện ở cửa bếp, tia mắt cô bỗng trở nên sắc bén.

-Papa, cái áo thun đó là đồ dơ chưa giặt mà.

-Ủa vậy sao ? Ba thấy nó ở trong sọt màu trắng nên tưởng là đồ giặt khô rồi đem vào ?

-Haiz...con đã nói nhiều lần là sọt trắng đựng quần áo dơ, sọt hồng mới là quần áo sạch. Papa đăng trí như vậy sao có thể làm nhà nghiên cứu khoa học chứ ?

Nhà khoa học đăng trí cười xòa trước sự chỉ trích của con gái. Mikane mỉm cười nói:

-Chị hai, Sherlock Holmes cũng chỉ ghi nhớ chọn lọc những thông tin hữu ích thôi. Bởi vì như anh ta nói, não người giống như cái cốc rỗng, thông tin giống như nước đổ vào cốc. Nếu thông tin nào cũng chấp nhận thì đến một ngày cái cốc sẽ bị đầy và tràn ra hết.

-Lại Sherlock. Anh ta chỉ là một nhân vật tưởng tượng thôi.

-Chị hai, liệu có người thông minh giống như vậy tồn tại ngoài đời thật không ?

-Chắc có. Trong mấy viện tâm thần ấy.

-Chị hai, sao lại nói như vậy !!!

-Thật mà. Mấy người thông minh thường không bình thường. Cứ nhìn papa của chúng ta đi.

Mikane khẽ nhìn sang papa đang ngồi gập lia lịa thịt kho bỏ vào chén của mình, rồi thở dài một cái. Cô bé đột ngột nghĩ ra cái gì đó, ngừng mặt lên hỏi Akane.

-Chị hai, vậy ngày mai có bao nhiêu bạn của chị tới giúp được ?

-Giúp chuyện gì ?

-A chị hai, đừng nói chị quên ngày mai có hội chợ ở quận kế bên. Chị đã nói sẽ đem bạn đến giúp em bán hàng.

Mikane mở to đôi mắt long lanh chờ đợi câu trả lời. Akane nuốt cơm đến ngang cổ họng thì bị nghẹn. Cô quên bém mất chuyện này.

-Haha...sao chị quên được. Đừng lo. Nhất định mai sẽ có người giúp.

Mikane cười xòa.

-Vậy chị nói bạn chị đến phố đi bộ lúc 7 giờ sáng mai nha.

-Ok.

Sau bữa cơm, trong khi Mikane rửa chén bát, Akane phóng vội lên phòng. Cô vớ điện thoại rồi nhắn tin như điên.

Tame trả lời “Không được, tớ đã lên kế hoạch thiết kế lại vườn hoa ngày mai.”

Jun trả lời “Em không bao giờ dậy sớm vào thứ 7.”

Hokkai trả lời “Không thích.”

Akane cắn môi trừng trừng nhìn điện thoại, trong lòng thầm nguyền rủa ba tên trời đánh nở bỏ rơi cô trước con giông tố.

Tin nhắn trả lời Tame “Có một bác bán hàng ở hội chợ biết rất nhiều thứ về hoa lan. Biết đâu cậu có thể học được vài thứ hay ho từ bác ấy ?”

Tin nhắn trả lời Jun “Mikane thật đáng thương. Chị đang nghĩ làm sao nó có thể xoay sở với việc sắp xếp hàng hóa nếu không có sự giúp đỡ của một người-con-trai..”

Tin nhắn trả lời Hokkai “Mikane cũng sẽ làm bánh tặng cho khách tham quan gian hàng nữa. Cậu cũng biết bánh matcha con bé làm ngon thế nào mà.”

5 phút sau, đồng loạt 3 tin nhắn trả lời đến gần như cùng lúc.

“Tớ sẽ đi.”

“Em sẽ tới.”

“Được.”

Akane nở một nụ cười thỏa mãn.

Phố đi bộ của quận 12 được chằng đầy dây trang trí cắt từ giấy đủ màu. Các quầy hàng nhỏ dựng bằng tre san sát nhau. 7 giờ sáng đã có khá đông người đến trang trí quầy và bày biện hàng hóa. Mikane đang giúp Hội từ thiện bán những chiếc vòng tay và vòng cổ tự kết bởi những người khiếm thị của hội. Tiền thu được từ việc bán hàng sẽ được dùng để mua chăn gối mới cho họ.

-Anh Tame, anh Jun, anh Hokkai, cảm ơn các anh đã đến giúp đỡ.

Mikane cười tươi như hoa trong khi nụ cười của Akane đầy chất nịnh nọt nham hiểm.

-Khi nào cậu mới giới thiệu tớ với bác trồng hoa lan ? – Tame thì thào.

-Vào giờ nghỉ trưa.

Trong khi đó, mắt Hokkai quản lý thật chặt mấy hộp bánh mà Mikane vẫn còn để trong thùng giấy. Jun lảng xảng chạy qua chạy lại giúp sắp xếp sản phẩm và treo đồ lên những chỗ cao mà Mikane không với tới.

10 giờ sáng, con đường đã ngập khách tham quan. Nhưng quầy hàng của Mikane vắng tanh. Mọi người tuy có dừng lại xem qua sản phẩm, nhưng chẳng ai muốn mua. Mikane mặt buồn rười rượi. Cô bé đứng hẳn ra ngoài tiếp thị níu kéo khách hàng. Nhưng tình hình cũng chẳng khá hơn là bao. Mikane nhìn về phía Akane ở phía trong quầy, đôi mắt to tròn tha thiết, môi cô bé mấp máy “Chị hai, giúp em..”

Akane nhắm mắt thờ dài. Cô không thể để em gái thất bại hôm nay được.

Akane xắn tay áo đi tìm ba tên kia đang thang lang ở các quầy hàng. Nhưng khi nghe đến kế hoạch tác chiến của Akane thì cả ba đều lắc đầu quầy quậy.

-Đừng hòng tớ làm chuyện mất mặt đó.

-Đúng vậy, em không thích bọn con gái chạm vào người.

-Phản đối.

Akane nheo nheo mắt nhìn ba tên rồi tách từng tên ra một góc tỏ vẻ.

“Tame, nếu cậu đồng ý làm chuyện này, tớ sẽ nói với cái bác trồng hoa lan cho cậu một cành lan lai ghép độc nhất vô nhị trong vườn nhà bác ấy.”

“Jun, em biết là Mikane sẽ vô cùng cảm kích nếu em giúp con bé bán được hết hàng chứ?”

“Hokkai, tớ sẽ bảo Mikane làm thêm phần bánh đặc biệt cho cậu sau khi hội chợ kết thúc.”

Một lần nữa, Akane lại thành công trong việc dụ dỗ ba tên con trai điên cuồng vì hoa, gái và bánh ngọt kia.

-Tame, cậu nhìn quyến rũ hơn nếu bỏ kính ra đấy. Jun, vuốt tóc ngược ra sau đi, phải để lộ khuôn mặt đẹp trai của em thì mới thu hút khách hàng được. Còn Hokkai...cậu cứ giữ nguyên phong thái lạnh lùng đó là ăn điểm rồi.

Sau khi chấn chỉnh đội hình xong, Akane lập tức lớn tiếng rao:

-Khuyến mãi đặc biệt đây. Khi mua hàng, các bạn sẽ được quyền ưu tiên chụp hình với các người mẫu siêu đẹp trai của tiệm chúng tôi. Nhanh chân lên nào ! Sản phẩm chỉ có hạn.

Các khách nữ bị lời rao đó lôi cuốn. Bọn họ lần lượt kéo đến gian hàng của Mikane. Sau khi nhìn thấy “chân dung” ba người mẫu bắt mắt dĩ kia, liền hào hứng chọn ngay một món hàng.

Mikane bán hàng không kịp thở, còn Akane trở thành phó nháy chuyên nghiệp. Tame, Jun và Hokkai bị các cô gái vây lấy, đôi khi còn bị vài cô ép cả vòng một vào sát người.

Đến trưa, khách đã vãn bót. Các nhân viên đứng quầy tranh thủ ăn trưa và nghỉ ngơi. Hokkai được Mikane ưu ái dành cho cả một hộp bánh matcha. Dù sao thì khách hàng cũng có hứng thú với các “người mẫu” hơn là bánh ngọt nên Mikane dự tính chỉ 3 hộp còn lại là đủ dùng. Trong khi đó Jun vui vẻ thưởng thức cơm trưa cùng Mikane. Akane dắt Tame đi gặp bác trồng hoa lan. Hai người họ mới gặp mà tâm đầu ý hợp, ríu rít không thôi. Akane để họ nói chuyện, còn cô đi vòng vòng tìm xem có thứ gì ăn ngon.

Lúc Akane đi ngang qua chỗ mấy chiếc xe chờ hàng đậu, cô thoáng nhìn thấy một đám thanh niên đang vây một tên con trai vào góc. Cô không nghe thấy bọn họ đang nói chuyện gì. Nhưng có vẻ là ý đồ ép buộc. Akane ghét nhất những loại như vậy.

-Đại ca mày làm bọn đàn em tao phải nhập viện. Tao đâu không lại nó nhưng tao cũng không thể để yên chuyện này. Vậy nó hành bọn đàn em tao như thế nào thì tao hành thẳng đàn em cưng của nó y như vậy. Thế là huề nhì ?

-Chúng ta không nhất thiết phải đánh nhau để giải quyết mọi chuyện.

-Haha...thằng nhóc này, chưa gì đã sợ vãi đái rồi sao ? Tao không hiểu thằng Kundo đó thấy cái gì ở một đứa trắng trẻo ẻo lả như con gái thế này mà

cho mày nhập bọn. Đánh mày thật chẳng bỏ sức. Yên tâm đi, anh mày sẽ không nặng tay lắm đâu. Cùng lắm thì mày cũng chỉ nằm viện một tuần thôi.

Dứt lời, hân vung nắm đấm lên.

-Dừng lại !

Tiếng hét của con gái khiến 4 thằng bọn chúng quay lại.

-Các người 4 đánh 1 mà không thấy xấu hổ sao ?

-Mẹ con điên chui từ đâu ra xen vào việc của bố mày hả ?

-Em gái, tránh ra đi, thằng chó điên này không kiêng nể con gái đâu. Nó mà ra tay thì bố mẹ em cũng khỏi nhận ra luôn.

Akane không trả lời, chỉ đứng yên nhìn trừng trừng 4 tên con trai kia.

-Me, con này làm tao khó chịu rồi đó !

Hân gào lên rồi tung nắm đấm về phía Akane. Cô khẽ lách người sang một bên, rồi lập tức túm lấy cánh tay hân, nhẹ như không, vật tên to con qua vai, nện hân xuống nền đất. Mấy tên kia chứng kiến cảnh đó thì sửng sốt vài giây, rồi đồng loạt xông lên. Akane nhanh như cắt tung một đòn đá vào chính diện mặt tên thứ nhất, đỡ đòn tấn công của tên thứ hai bằng cánh tay. Khi tên thứ ba hung hân lao tới, Akane túm lấy đầu tên thứ hai làm chỗ dựa, xoay người trên không tung cú đá như trời giáng ngang đầu tên thứ ba. Tên thứ hai chộp lấy cánh tay và thắt lưng Akane, nâng cô lên cao trong không trung rồi nện thẳng xuống đất. Nhưng ngay khi vừa tiếp đất, Akane tung đòn quét đốn ngã hân. Đòn quyết định là tung người lên rồi nện thẳng cùi chỏ vào bụng hân. Tên đầu tiên lồm cồm bò dậy định tấn công liền bị Akane đâm thẳng một cú vào mặt lăn ra bất tỉnh.

Cả bốn đối thủ đo ván trên đất chỉ sau 26 giây. Akane phui phui tay rồi bước đến gần tên con trai bị bắt nạt lúc này.

-Bạn không sao chứ ?

-Không sao. Cảm ơn. Bạn giỏi võ ghê !

-Bình thường thôi mà. -Akane cười cười- Tại sao bọn chúng lại muốn đánh bạn vậy ?

-A, vì một người bạn của tớ đã đánh người của chúng.

-Trả thù à. Tốt nhất bạn nên đi khỏi đây trước khi chúng khõe lại. Mà sau này bạn đừng đi đâu một mình..

-Tớ biết rồi.

Tên con trai cười cười, rồi đột nhiên hỏi:

-Bạn không phiền nếu cho tớ biết tên chứ ?

-A, tớ là Akane.

-Akane hả. Tớ nhớ rồi. Cảm ơn bạn lần nữa.

-Không có gì. Tớ chỉ thấy ngứa mắt cái bọn chuyên ý đồng hiệp yếu thôi.

Akane nhìn đồng hồ.

-A, tớ phải trở về quầy đây, không là sẽ có chuyện mất.

-Được. Rất vui được gặp bạn.

Akane mỉm cười vẫy tay chào, rồi chạy biến vào đám người trong hội chợ. Khi cô vừa đi khỏi, một đám 3 tên con trai khác xuất hiện.

-Ra cậu ở đây Rukio, làm bọn này tìm mãi.

-Ừa, bọn nào đây ? -Một tên chỉ chỉ đám người nằm trên đất- Sao cậu ra tay nhẹ thế ?

-Không phải tớ. -Rukio cười cười.

-Ờ.

Cả bọn xem chừng khá ngạc nhiên.

-Tiếc quá các cậu đến chậm một bước. Không thì đã được chứng kiến một màn “Nữ hùng cứu mỹ nam”

-Ê. Ý cậu là một đứa con gái đã ra tay ? Mà thế quái nào cậu dám tự xưng mỹ nam ?

Rukio không nói, chỉ cười cười.

-Thôi đi nào. Chắc anh Levi sắp đập nát quán vì chờ đợi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hội Trưởng Không Những Mưu Mô Mà Còn Rất Mạnh Nữa

-Chúng ta sẽ tham gia đại hội thể thao toàn quận năm nay.

Akane khẳng định chắc nịch, giờ giờ tấm poster đại hội thể thao trước mặt Jun. Jun bỏ headphone ra khỏi tai, lăm bằm

-Chị lại nghĩ ra trò gì nữa đây ?

-Jun, đây chính là cơ hội để làm tái sinh đội bóng rổ trường M. Suốt tuần nay chị đã lên danh sách và chọn ra các tuyển thủ cho đội. Có 3 ứng cử viên năm nhất, 4 ứng cử viên năm hai và 1 ứng cử viên năm ba.

-Từ từ đã Akane. Bọn họ chắc chắn không đồng ý.

-Chúng ta sẽ đến nói chuyện và thuyết phục họ.

-Nếu họ vẫn không đồng ý ?

-Chúng ta sẽ xem xét đến các ứng cử viên dự bị.

-Nếu cả bọn họ cũng từ chối ?

-Chúng ta sẽ kêu gọi bất kỳ ai tham gia, miễn là họ mong muốn được chơi bóng rổ.

-Nếu những kẻ muốn chơi lại không có đủ kỹ năng ?

-Cậu có thể giúp họ luyện tập.

-Nhưng chúng ta không có nhiều thời gian cho đến lúc đại hội diễn ra.

-Có thể tập cả những ngày cuối tuần.

-Chúng ta không...

-Xi Tipp. Jun, nếu chúng ta không thử thì sao biết được có thành công không ? Cứ làm mọi việc thoải mái và tự nhiên như lúc em đánh nhau ấy. Những vấn đề nhỏ nhất phát sinh chị đây sẽ lo hết. Việc của em chỉ là rèn luyện đội bóng và thi đấu hết mình. Ok ?

Jun thở hắt ra một cái. Cậu kéo ghế đứng dậy, nắm lấy tờ danh sách mà Akane đang cầm trên tay.

-Xem nào, hãy thử bắt đầu từ tụi năm nhất.

Akane cười tí mắt, chạy theo Jun lên tầng 1.

<ứng cử="" viên="" thứ="" nhất="" ="" tora,="" cao="" 1m85,="" từng="" chơi="" bóng="" rổ="" ở="" trường="" cấp="" 2,="" hiện="" là="" trùn="" của="" nhóm="" devox="" khối="" lớp="" 10,="">

-Hội trưởng, chị muốn tôi vào đội bóng rổ ?

-Phải. Cậu từng chơi bóng rổ cấp 2 mà, phải không ? Hãy tham gia đại hội lần này và cùng nhau giành giải, được chứ ?

Rầm. Chiếc ghế bị ném vào tường tróc cả mảng vôi. Tora lồm lủ tiến lại gần Akane. Vì cậu ta cao vượt trội hẳn nên bóng của cậu ta trùm cả qua người Akane.

-Hãy thôi làm mấy trò ngu ngốc này đi. Tồi chán ngấy việc chị suốt ngày lải nhải về cái cách này nọ rồi. Đừng tưởng mình là Hội trưởng thì có thể thoải mái biến bọn này thành đám rối mua vui.

-Chị không hề có ý đó, Tora. Chị chỉ muốn tất cả chúng ta được công nhận giống như các học sinh khác trong quận thôi.

-Bọn này đêch cần ai công nhận. Tất cả những đứa tập hợp ở đây chỉ quan tâm đến sức mạnh thôi. Kẻ mạnh là kẻ thắng. Dù chị có đánh bại Black đi chăng nữa, thứ khiến bọn trường này e ngại không phải là chị mà là ba con chó vẫy đuôi đi theo chị kia.

Ngay khi những lời nói đó vừa buông ra, một chiếc bàn lao vút về phía đầu Tora. Chẳng thèm né tránh, Tora vung cánh tay lên đâm vỡ chiếc bàn làm đôi. Từ phía sau chiếc bàn hiện ra thân ảnh của Jun cùng nắm đấm lao đến. Tora bị trúng đòn ngay mặt, văng một mạch vào tường. Nhưng ngay lập tức cậu ta ngồi phắt dậy, hùng hổ lao về phía Jun. Hai tên con trai như hai con thú điên cuồng nhảy xổ vào nhau.

Tora tung một cước nhằm thẳng đầu Jun, nhưng bị Jun dùng cánh tay chặn lại. Tay còn lại lập tức hạ một đòn cực mạnh vào ống chân Tora, may mắn là Tora rút chân lại kịp thời nên không bị tổn thương nặng. Có điều Jun đã nhanh chóng hạ người, vung toàn lực chém mạnh vào ngực Tora, khiến Tora như muốn tắc thở sau cú đánh. Tora loạng choạng lùi lại vài bước rồi lại sấn sổ đến. Lần này Jun cúi thấp người, tránh được cú đâm của Tora, đồng thời đạp một đạp thật đau vào cổ chân Tora khiến cậu ta mất đà ngã ra đất. Jun xoay người trong không trung rồi hạ thẳng một cước xuống bụng Tora khiến cậu ta như muốn phun hết mấy thứ đồ ăn trong dạ dày ra.

-Dừng lại được rồi Jun.

Sau câu đó, Akane không nói thêm câu nào, chỉ lẳng lặng đi ra khỏi phòng.

-Hội trưởng, đi nhanh vậy, chờ em với nào.

-Jun, cậu cũng cho rằng chị đang làm chuyện vô nghĩa phải không? -Akane không quay đầu lại, hỏi bằng thứ giọng trầm trầm.

-Em quen rồi. -Jun nhún vai.

Thấy Akane không nói gì. Jun đỡ đành.

-Đừng như vậy. Còn cả một danh sách này, tiếp tục thôi.

Cả ngày hôm đó, dù đã rất cố gắng nhưng Akane và Jun phải trở về tay không. Chẳng ai có hứng thú với thể thao cả. Akane dán một tờ thông báo cực lớn tuyên thành viên cho đội bóng rổ rồi đứng ngẩn ngơ nhìn nó vài phút.

...

Tan học, Akane đang trên đường về thì bị Hazumi kéo tay lại.

-Hội trưởng, em nghe nói phố đi bộ ở quận kế bên bán nhiều thứ đồ hay lắm. Hôm nay chúng ta hãy cùng đến đó đi!

-Sao tự nhiên rù rê đột ngột vậy? -Akane nheo nheo mắt ra vẻ hoài nghi.

-A... vì em nổi hứng đó mà. Đi thôi. Rẽ trái hay phải? Em chưa có rành đường.

Vậy là Akane bắt đầu đi trở thành hướng dẫn viên du lịch cho Hazumi. Cô bé tíu tít lôi cô vào cửa hàng này rồi lại kéo qua cửa hàng kia. Bọn họ chui vào một tiệm bán đồ đi biển, thử liền hai chiếc kính bơi to đùng. Hazumi kiên quyết đòi chụp hình tự sướng. Nhìn ảnh trông bọn họ như người ngoài hành tinh với hai cặp mắt to thô lỗ màu xanh lá và xanh dương. Chưa hết, khi qua đến tiệm mỹ phẩm, Hazumi nghịch ngợm thử đủ loại son, môi trên màu tím, môi dưới màu hồng, nhìn vô cùng quái đản. Akane phì cười. Cửa hàng đồ chơi bằng gỗ trưng bày những chú lính chì chạm khắc tinh xảo đến từng chi tiết nhỏ. Trong hộp kính xếp hẳn một tòa lâu đài cổ bằng gỗ, có các chú lính chì đứng gác. Cửa hàng đồng hồ khiến khách hàng cảm thấy như lạc vào xứ sở đồng hồ với muôn vàn thể loại từ cổ đến hiện đại. Có cả một chiếc đồng hồ tủ đứng rất to và nặng nề, cùng con lắc kim loại chậm rãi đung đưa. Hazumi mua một cây bút bi tạo hình như kiểu bút lông thời cổ trong nhà sách Tầng Hầm. Cô bé nhìn vui sướng như mới tìm thấy kho vàng.

Đi một, họ ghé vào một quán nước ngồi nghỉ. Quán tuy nhỏ nhưng khá đông khách, bài trí đơn giản theo phong cách hiện đại. Akane lấy một ly capuchino còn Hazumi chọn nước ép táo.

-Hôm nay cảm ơn em nhé Hazumi.

-Ồ. -Hazumi đang uống nước, liền mở to mắt đầy ngạc nhiên hỏi lại- Là em phải cảm ơn chị dành cả buổi chiều đi với em chứ?

-Hừ. -Akane cười nhẹ- Chắc Jun nhờ vả em bày ra vụ này đúng không?

Hazumi cười toe toét. -Jun chỉ nói với em là chị đang không vui vì chuyện đội bóng.

-Ồ. Chị không nghĩ lại khó khăn như vậy.

-Nhưng em không hiểu. Nếu bọn họ không thích tại sao chị vẫn muốn làm việc đó ?

-Có một người từng nói với chị, quãng thời gian trung học là khoảng thời gian đẹp nhất. Vì vậy, nếu không hưởng thụ nó đúng nghĩa, sau này sẽ rất hối hận.

Hazumi gật gù. Ngay từ ngày đầu tiên, Hazumi đã cảm thấy Hội trưởng là người dễ mến, thân thiện, không những thế bây giờ Hazumi còn biết thêm rằng Hội trưởng rất tốt bụng nữa. Bỗng nhiên, tiếng ồn ào ở bàn bên cạnh cắt đứt mạch suy nghĩ của Hazumi.

-Mày làm cái gì vậy hả thằng hầu bàn kia ?

Một tên nhòm mặt khá đáng sợ đang cau có lau chùi vết ướm trên quần áo hắn, miệng không ngừng quát tháo anh chàng bồi bàn đứng ngay cạnh.

-Thật vô lý. Là bạn anh ngáng chân tôi nên mới xảy ra việc này. Tại sao lại làm như thế tất cả lỗi là của tôi ?

-Cái gì ? Mày làm đổ cafe ra người tao, rồi giờ còn vu khống bạn tao sao ? Thằng này làm việc kiểu gì vậy ? Chủ quán đâu ? Chủ quán ra đây mau !

Ông chủ vội vã chạy ra, xoa xoa tay lựa lời ngọt nhạt:

-Là nhân viên của chúng tôi bất cẩn. Thế này vậy, chậu nước của các cậu hôm nay coi như chúng tôi tặng, không tính tiền.

-Ông già, ông nghĩ chỉ thế là xong sao ? Tôi muốn thằng ranh này quỳ xuống xin lỗi.

-Chuyện này...

-Tôi thì lại nghĩ người cần xin lỗi là anh mới đúng.

Giọng con gái vang lên xen ngang. Akane từ chỗ ngồi bước lại gần ông chủ. Riêng cậu nhân viên khi vừa nhìn thấy Akane thì sắc mặt tối sầm lại. Akane giữ thái độ bình thản lạnh lùng nhìn thẳng vào tên to mồm ban nãy.

-Tôi đã nhìn thấy hết mọi chuyện. Chính là bạn của anh đã gạt chân người nhân viên này, khiến cậu ta mất đà mà ngã. Vì vậy, các anh không có quyền đòi bất cứ bồi thường nào hết. Ngược lại các anh còn phải xin lỗi vì hành vi phá hoại đó.

-Con nhỏ này, mày bị thần kinh sao ? Bọn tao việc quái gì phải nghe lời mày ?

-Chú của tôi là cảnh sát tuần tra khu vực này. Chỉ cần tôi gọi, chú nhất định sẽ đến ghi biên bản. Nhẹ thì nộp phạt. Nặng thì tạm giam một hai ngày.

-Mày hù tao sao ?

Tên mồm to gườm gườm nhìn Akane. Cô lãnh đạm dùng ánh mắt đáp trả.

-Biến ngay cho tao.

Akane không trả lời, từ tốn rút di động ra bấm một dãy số.

-Chú à, là cháu đây. Hôm nay chú có đi tuần gần phố đi bộ không ạ ? ... Dạ, chuyện là có mấy kẻ phá rối trật tự công cộng, lại còn lớn tiếng dọa dẫm công dân lương thiện nữa. Chú mau qua đây giải quyết đi ạ...

Một tên trong bọn kia giờ tay định cướp điện thoại của Akane, nhưng cô nàng nhanh chóng né tránh được.

-Dạ, là quán cafe Gió Mới. Chú đến nhanh đi ạ. Cháu sẽ giữ chân bọn họ lại.

-Mẹ kiếp.

Tên mồm to đập bàn sau khi Akane cúp điện thoại. Hắn gườm gườm nhìn Akane đầy thù hận.

-Đại ca. Chúng ta nên đi thôi.

-Nhớ mặt mày đó ranh con.

Hắn buông lời đe dọa rồi nhanh chóng bỏ đi cùng đồng bọn. Ông chủ thở phào, nhìn Akane cười bảo :

-May quá, bọn chúng đi rồi. Cháu gọi điện lại cho chú của cháu nói là không cần đến nữa. Ta cũng không muốn dây dưa với mấy thủ tục lấy lời khai của cảnh sát.

-À, việc đó thì ông không phải lo. Cháu không có người chú nào làm cảnh sát đâu ạ.

-Ồ. Vậy lúc nãy cháu gọi cho ai ?

- Là em gái cháu thôi ạ.

- Ôi trời. Cháu thật là gan quá đó. Dù sao cũng cảm ơn cháu lần nữa. Haiz..bọn trẻ bây giờ thật khó dạy, cái đám đó cứ như bọn côn đồ vậy. Hi vọng chúng đừng có trở lại.

Khi ông chủ rời đi. Akane nhìn cậu nhân viên khẽ cười.

- Không ngờ ở ngoài trường học thì cậu lại “hiền” như vậy, Tora.

- Hội trưởng... chuyện tôi làm thêm, chị mà hé răng với ai thì...

- Cũng khó nói lắm. Tuy không cố ý nhưng đôi khi...cậu biết đấy, trong các cuộc nói chuyện phiếm chị có thể lỡ lời...

Tora trừng mắt. Akane lại chẳng hề nao núng, liền nở một nụ cười gian tà.

- Trừ phi...

- Trừ phi gì ?

- Trừ phi cậu tham gia câu lạc bộ bóng rổ. Như vậy với danh nghĩa Hội trưởng chị phải toàn tâm toàn ý bảo vệ sự riêng tư và bí mật của thành viên.

Tora nhìn Akane trừng trừng. Chắc chắn trong đầu cậu ta đang có ý nghĩ muốn bóp nát cái bản mặt gian xảo đó. Đến cuối cùng thì Tora cũng phải đầu hàng.

- Tôi chỉ ghi tên tham gia thôi, còn tập luyện thì tôi không có thời gian. Như chị thấy tôi còn phải làm thêm.

- Không thành vấn đề. Ghi tên là được rồi.

Akane cười toe toét. Thật không ngờ chuyện làm cô nhức đầu suốt ngày hôm nay lại giải quyết suôn sẻ trong chốc lát. Nếu không phải Hazumi lôi kéo cô đến đây, chuyện đã chẳng thuận lợi như vậy. Phải chăng Hazumi là thiên thần hộ mệnh của cô ?

- Hội trưởng, có phải ba người kia cũng bị chị nắm bí mật cho nên mới phục tùng chị như vậy ?

Akane quay đầu nhìn Tora rồi nở nụ cười bí hiểm.

- Ba người bọn họ lại là câu chuyện khác.

Sau khi uống nước xong, Akane và Hazumi đi ra khỏi quán. Khi đến bến xe buýt, Akane hỏi :

- Hazumi, từ đây em có thể tự đi về nhà được chứ ?

- Dạ. Nhưng sao thế ạ.

- À, chị nhớ ra còn một việc phải làm. Em đi về cẩn thận nhé.

Hai người họ vẫy tay chào tạm biệt. Sau đó, Akane quay trở ngược lại con đường họ mới đi qua lúc nãy.

...

Tora vừa hết ca, cậu thay đồ rồi chào mọi người trong quán để về. Trời đã tối, người đi lại cũng thưa thớt vì đây là giờ ăn tối. Mọi người ắt hẳn đang quây quần bên bàn ăn ẩm cúm với đủ thứ món ăn đang bốc khói nghi ngút. Tora kéo mũ trùm kín đầu, lặng lẽ bước đi.

Bỗng có một đám người xuất hiện đứng chặn trước mặt Tora. Cầm đầu là cái tên mồm to lúc nãy ở quán. Hắn nghiêng răng nói :

- Thăng chó, để tao dạy mày cách cư xử với khách hàng cho đúng.

- Hừ. Tao tưởng mày cúp đuôi chạy mất dép. Không ngờ lại kéo thêm nhiều con chuột cống thối đến giúp.

- Cái mồm thối kia. Tụi bay bẻ răng nó cho tao !

Cả đám ồ ạt xông lên. Tora đập một phát tên đầu tiên khiến hắn ngã chúi ra phía sau, kéo theo đồng bọn đổ rạp.

- Mẹ, thằng này khỏe quá !

- Cần nhả cái gì. Lên cho tao !

Cả đám bảy gười bao vây lấy Tora. Từ bốn phía bọn chúng xông lên cùng lúc. Tora vừa đá tên này một cú, lại cúi người né đòn tấn công của tên kia.

Vừa phản đòn thì lại bị tên khác đâm. Tora chỉ dùng một tay, vừa chặn cú đâm của hắn, vừa kéo bay cả cơ thể hắn vào đám đồng bọn. Một tên lao đến từ phía sau, ôm chặt cứng Tora. Mấy tên khác thấy vậy vội nhảy đến đá một cú thật mạnh vào bụng Tora. Lực đá đó khiến tên đang khóa trái Tora cũng bị ảnh hưởng. Trong khi hắn loạng choạng, Tora ngửa người ngã ra, đè hẳn bẹp đi ở dưới. Thấy Tora sắp thoát, bọn kia không lỡ thời cơ xông đến đâm đá túi bụi.

-Này, này ... mấy người kia, tay chân cậu ta cần dùng để chơi bóng rổ đấy. Có đánh thì đánh vào mặt thôi. Dù sao cái bản mặt cũng rất đáng ghét.

Giọng con gái khiến bọn đầu gấu kia quay lại. Akane đứng dựa vào tường thành thời quan sát bọn họ.

-Là con điên lúc nãy. Hay lắm, tao cũng muốn tìm mày tính sổ. Không ngờ mày lại tự chui đầu vào rọ. Tụi bay, hôm nay chơi vui về đi.

Bọn đầu gấu cười nham hiểm hằm hè tiến lại gần Akane. Cô khẽ mỉm cười rồi bất ngờ nhanh như chớp tung người bay lên, đầu gối húc thẳng vào mặt tên đi đầu. Hắn ngã bay vào đồng bọn phía sau. Mũi phút máu ngát lịm không kịp trăn trối nửa lời. Mấy gã còn lại hết lớn xông vào. Akane tung cú đá vào mé trái đầu của một tên, lực đá mạnh đến mức khiến hai tên bên cạnh gã cũng bị dính đòn theo. Chưa hết, Akane theo đà búng người lên không xoay một vòng tung ra cú đá kép hạ gục thêm 3 tên nữa. Khi chân vừa chạm đất, Akane xoay người tung cú đâm móc, diệt luôn tên đánh lên phía sau lưng.

Cả đám vừa lúc nãy còn hung hăng, bây giờ đang nằm la liệt trên đất. Tora nhìn không chớp mắt màn đánh nhau vừa rồi. Hội trưởng một mình hạ hết 7 tên mà không bị chút tổn thương nào. Cậu chợt nhận ra lý do một mình Hội trưởng có thể hạ hết băng Black. Đại tỷ không phải chỉ là danh xưng.

Akane liếc nhìn tên mồm to cầm đầu, ngoắc ngoắc ngón tay. Nhưng hắn sắp ngã chạy mất tiêu. Akane bước đến gần chìa tay cho Tora. Cậu ta lờ mờ bàn tay đỏ một lúc rồi tự gượng đứng dậy phủi phủi quần áo.

-Sao chị trở lại đây ?

-À, lúc ra khỏi quán chị thấy vài con chuột thập thò sau cột điện nên nghĩ là chắc bọn nó không chịu cho qua dễ dàng.

-Tôi đâu có yêu cầu chị giúp.

-Chị đâu có ý giúp. Lúc đầu chỉ muốn đến xem kịch hay thôi, nhưng không ngờ bọn chúng vừa nhìn thấy chị thì đã nổi điên lên. Chị chỉ tự vệ chính đáng, hoàn toàn không liên quan gì đến cậu.

Tora không biết nói gì luôn. Hai người bọn họ cứ im lặng như vậy suốt quãng đường.

-Chị đừng có đi theo tôi nữa. Tôi không phải con nít, chị cũng không phải bảo mẫu.

-Ai nói chị đi theo cậu. Đường này về nhà chị mà.

-Chị cũng ở khu phố 6 sao ?

-Không. Sát bên cạnh, khu số 7. Wa, thật trùng hợp, chúng ta ở gần nhau như vậy tại sao chưa bao giờ đụng mặt ? À, đúng rồi...cậu có bao giờ đi học đúng giờ đâu cơ chứ.

-Chị nói nhiều quá đi. Điếc cả tai.

-Phụ nữ lúc nào cũng nói nhiều như vậy. Cậu nên tập cho quen đi kéo mai một có bạn gái..

-Tôi sẽ không có đâu.

-Sao không có được chứ. Cậu cũng sẽ phải lấy vợ, sinh con..

-Tôi sẽ không lấy vợ.

-Tại sao ? Mọi người đều như vậy mà ?

-Mọi người đều như vậy nên tôi cũng phải giống họ sao ? Tôi sẽ sống theo cách của tôi.

-Ồ. Nếu cậu muốn làm thầy chùa thì đúng là quyền tự do tín ngưỡng mà, không thể can thiệp được.

-Ai nói là tôi muốn làm thầy chùa ? Chị đừng có suy diễn lời người khác nói dễ dàng như thế.

-Ồ, không phải sao. Chị xin lỗi. -Akane cười ha ha- Đến nhà chị rồi. Chào nhé ! À đừng quên ngày mai đến văn phòng Hội-học-sinh ghi danh đấy. Nếu cậu quên thì ...

-Biết rồi.

Tora cầu nhau xong bỏ đi một nước. Akane nhìn theo bóng cậu ta, cười tủm tỉm. Cô đẩy cửa bước vào nhà.

-Chị về rồi đây !

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đó Là Cô Gái Anh Muốn Theo Đuổi

Một đám thanh niên lái xe mô tô tụ tập trước cổng trường M. Bọn chúng nhìn cực kỳ ngầu với tóc đủ màu và áo khoác da. Chúng khoá mắt vào từng gương mặt bước ra khỏi cổng trường, kiên nhẫn chờ đợi.

-Nữ Hoàng, sao mình không xông đại vào cho rồi. Ngồi chờ thế này đến bao giờ ? Em đếch chịu nổi nữa.

Đứa con gái đang ngồi ung dung trên yên xe liếc xéo về tên mập vừa phát ngôn.

-Cà Chua, chị đã nói với mày bao nhiêu lần là chuyện này phải làm một cách yên lặng, để tránh đến tai anh ấy ?

Cà Chua gãi gãi đầu ngẫm nghĩ rồi hỏi lại:

-Nhưng chúng ta tụ tập cả nhóm ở đây chẳng phải quá nổi bật rồi sao ?

-Ai cho phép mày ý kiến hả ?!?! Ố...nó kìa. Đúng con nhỏ đó rồi.

Nữ hoàng chỉ tay đúng Hazumi đang ngơ ngác đứng ngay cổng trường.

-Cà Chua, mày còn chờ gì nữa ? Tóm nó mau !

Cà chua vội vội vàng vàng chạy lại phía Hazumi. Trước khi cô bé hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị tóm lấy cánh tay kéo xềnh xệch đến trước Nữ Hoàng.

Nữ Hoàng bước xuống xe, dùng tay kéo cằm Hazumi ngửa lên.

-Hừ. Nhìn kỹ cũng đâu có gì đặc biệt. Chị đây chỉ nói một lần thôi. Mày hãy tránh xa bạn trai chị ra. Nếu không thì đừng trách sao bị đập đến ba má cũng chẳng nhận diện được.

-Bạn trai chị là ai ? Chị đang nói chuyện gì vậy ?

-Con nhỏ này, còn giả đồ ngây thơ ? Muốn bị ăn đập hả ?

Nữ Hoàng vung tay lên. Hazumi co rúm cả người lại. Cánh tay của Nữ Hoàng bị tóm lấy giữa không trung.

-Có gì bình tĩnh nói chuyện, sao phải động tay động chân như vậy ?

Hazumi nghe thấy giọng nói quen thuộc thì lập tức mở mắt. Cô bé nhìn thấy Akane mà như người chết đuối vớ được phao cứu sinh, lập tức chạy núp ra phía sau Akane.

Nữ Hoàng thấy đứa con gái kia dám xen vào chuyện của mình thì càng nóng máu hơn.

-Không phải chuyện của mày. Tránh ra.

Akane cười cười.

-Chuyện xảy ra ngay trước cửa trường học của tôi. Thân làm Hội trưởng, đương nhiên là phải can dự rồi.

-Hội trưởng thì đã làm sao ? Đứa nào làm chị đây ngứa mắt thì đều có chung kết cục.

Akane cười cười. Rồi cô tiến lại gần Nữ Hoàng, dí sát mặt cô ta hỏi:

-Kết cục như thế nào vậy ?

Nữ Hoàng hơi sượng lại khi thấy đối phương quá tự tin. Thêm nữa khi nhìn vào mắt đứa con gái này, thật có cảm giác bất an.

-Con nhỏ đó dám dụ dỗ bạn trai của tao. Cho nên tao phải dạy nó một bài học.

Akane khẽ liếc nhìn Hazumi. Rồi cô khẽ cười, bảo:

-Nếu bạn trai cô vì Hazumi mà đá cô thì cũng không có gì khó hiểu.

-Con khốn này, nói vậy là ý gì ?

Trong khi Nữ Hoàng như núi lửa sắp phun trào thì Hazumi như con rùa nhỏ cố núc vào cái mai để tránh hoạ. Cô bé lắc lắc tay Akane ra chiều bảo đừng chọc giận cô gái kia nữa. Nhưng Akane lại chẳng tỏ vẻ gì lo lắng. Ngược lại, cô xem ra còn khá vui vẻ chiêm ngưỡng phản ứng của đối phương.

-Bạn trai tao không đời nào đi thích cái thứ ẻo lả như con rãnh này. Anh ấy không những đẹp trai, lại còn tài giỏi, phong cách phóng khoáng đôi khi lại rất dịu dàng. Một người hoàn hảo như thế chỉ có tao mới xứng làm...

Nữ Hoàng đang hăng máu lớn tiếng thì đột nhiên khựng lại như xe nhìn thấy ổ gà vội đạp phanh. Không những thế, thái độ còn thay đổi 180 độ đến chóng mặt. Cái ngữ khí ngút trời biến đầu mất, thay vào đó cả cơ thể toát ra vẻ đáng yêu ngọt ngào.

Akane trở mắt nhìn Nữ Hoàng, não bộ còn đang bận phân tích tình hình thì nghe thấy một giọng nam phía sau:

-Ở đây có chuyện gì vậy ?

-Anh Rukio ! – Cả Hazumi và Nữ Hoàng đồng thanh kêu lên. Ánh mắt Nữ Hoàng loé ra tia lửa.

Akane bấy giờ mới quay lại, vừa nhìn thấy tên con trai đó, cô cảm thấy khuôn mặt rất là quen. Tên con trai đó nở một nụ cười sáng lạn như ánh bình minh, bước lại gần Akane.

-Chúng ta lại gặp nhau rồi. Thật có duyên quá Akane.

-Bạn là...

-Bạn không nhớ thật sao ? Lúc ở hội chợ...

-À !!!

-Nhớ ra rồi à ? Tốt quá ! – Rukio cười.

-Anh, sao anh lại đến đây ? – Nữ Hoàng nhanh chóng chạy đến, ôm ghì lấy cánh tay Rukio.

-Anh đến đón em họ. -Rồi Rukio quay sang Hazumi -Đi được chưa ? Đến trễ đi lại mắng cho tôi tã mặt.

Cả đám tròn tròn mắt. Người kinh ngạc nhất tất nhiên là Nữ Hoàng. Miệng cô ta cứng đờ một lúc mới thốt nên lời:

-Con nhỏ này. À không, cô bạn này là em họ của anh sao ?

-Ồ. -Rukio gật đầu.

Akane vừa nghe đến đó đã hiểu ra toàn bộ câu chuyện. Cô cười lớn. Nữ Hoàng mặt tối sầm. Rukio đột nhiên hỏi:

-Mà em làm gì ở đây vậy ?

Nữ Hoàng bị hỏi đến, liên lúng túng không biết trả lời sao.

-Cô ấy đến đánh ghen...hựt. – Akane vừa nói vừa bụm miệng cười.

-Đánh ghen ? Với ai ?

-Với em họ của bạn chứ ai.

-Tại sao ?

-Chắc vì nhìn hai người thân thiết quá nên hiểu nhầm tưởng là bạn đá cô ta để theo đuổi Hazumi.

-Im ngay ! – Nữ Hoàng không kiềm chế nổi, hét lên.

Không khí tràn đầy mùi thuốc súng. Akane không cười nữa mà nhìn chằm chằm Nữ Hoàng. Rồi cô từ tốn nói:

-Cô bạn này, tự dưng kéo cả hội đến làm loạn trước công trường người khác chỉ vì một chuyện chưa làm rõ thực hư. Bạn cho mình là ai mà có quyền lớn tiếng ở đây chứ ?

Nữ Hoàng như con mèo bị người ta nhúng nước, quay sang nhìn thái độ của Rukio, chỉ thấy bạn trai khề cau mày một cái. Rồi Rukio nhẹ nhàng nói:

-Em làm sai rồi, nên xin lỗi mọi người ở đây và Hazumi đi.

Nữ Hoàng thấy như bị bỏ rơi, cất giọng làm nũng:

-Tại sao anh đã không bênh em lại còn bắt em xin lỗi ? Anh là bạn trai của em cơ mà ?

-À, đó là chuyện của 10 phút trước. Còn bây giờ chúng ta không còn quan hệ gì nữa.

Mọi người sốc khi nghe lời tuyên bố của Rukio. Nữ Hoàng như không tin vào tai mình.

-Tại sao ?

-Anh ghét nhất là loại người ỷ mạnh ức hiếp kẻ yếu. Em hẳn phải biết rõ chứ. Hơn nữa, những kẻ dám đụng đến người thân của anh thì càng đáng ghét hơn.

Nữ Hoàng tái nhợt, tay run run, cảm thấy không thể hô hấp được.

Rukio phớt lờ cô ta, kéo tay Hazumi ra xe mô tô anh dựng gần tường. Anh đưa cho Hazumi mũ bảo hiểm, còn mình ngồi lên xe rồ máy.

Akane buông một câu cảm thán :

-Wa. Ngộ nhận bị đá cuối cùng bị đá thật ?!?!

Nữ Hoàng găm gờ nhìn Akane như muốn ăn tươi nuốt sống. Thái độ đó không qua khỏi con mắt Rukio. Anh lớn giọng răn đe:

-Nữ Hoàng, em cũng đừng nghĩ đến chuyện động đến Akane.

-Tại sao ?

Nữ Hoàng mở to mắt hỏi trong cơn tuyệt vọng.

-Vì đó là cô gái anh muốn theo đuổi.

Akane nghe như sét đánh ngang tai. Nữ Hoàng thì khỏi nói, cứ như chết đứng giữa trời.

Phán xong một câu chao đảo thiên hạ như vậy, Rukio điềm nhiên đội mũ bảo hiểm, rồ ga phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đại Tỷ Bị Cường ...

-Chị về rồi đây.

Mikane đang ở trong phòng khách, chăm chú đọc truyện đến mức không ngẩng mặt lên luôn.

-Chị hai, pizza ở trong tủ lạnh ấy.

Akane khựng lại, xông ngay vào bếp hỏi:

-Tại sao lại là pizza ? Papa không ăn tối sao ?

-Papa mới ra sân bay rồi, nói là dự hội thảo gì đó ở Pháp, tuần sau mới về.

-Ôi không ! – Akane vò đầu bứt tai.

Mỗi khi papa không có nhà thì y như rằng Mikane sẽ cho cô ăn cơm hộp hoặc đồ ăn nhanh. Nhưng Akane muốn ăn cơm nóng, có canh và rau !!!

-Tại sao vắng papa là em cũng nghĩ nấu cơm luôn vậy ?

- Vì papa khó ăn. Chị thì cái gì cũng nhét đầy bụng được.

- Em nói như thể chị là động vật ăn tạp ý.

- Em không có ý đó, chị hai. Nhưng sao hôm nay chị khó khăn quá vậy ?

Đương nhiên Mikane không biết được lý do vì sao Akane lại dễ xúc động như vậy. Cô vẫn chưa qua khỏi cơn sốc tâm lý “bị” trai tỏ tình. Mà thực ra cái câu Rukio nói có được coi là lời tỏ tình không ? Hẳn chẳng phải nói riêng với mình cô, mà giống như đang tuyên bố chủ quyền hơn. Kiểu như tụi nhóc chơi búp bê hay la lối “Con Mary là của tớ, không cho các cậu động vào”.

- Umm... Mikane... bọn con trai trường em lúc tỏ tình thì hay nói như thế nào ?

Mikane nghe hỏi như vậy, lập tức buông cuốn tiểu thuyết đang đọc dở, xoay đầu lại nhìn cô chị.

- Chị hai, sao lại hỏi vậy ?

- Umm... tò mò. Chị chỉ tò mò thôi.

Mikane nhún vai.

- Em không biết. Em có nhận được lời tỏ tình nào đâu.

Akane bị sốc lần thứ hai trong ngày. Em gái cô xinh xắn, dịu dàng, lại khéo tay như vậy, tụi con trai không phát điên thì thôi, vì sao lại chẳng có tên nào mở miệng tỏ tình với con bé ?

Thảo nào trước giờ chưa từng nghe Mikane tâm sự chuyện bạn trai. cô cứ tưởng vì con bé mắc cỡ không dám nói.

- Tại sao ?

- Em không biết. Bọn họ còn chẳng bao giờ bắt chuyện với em nữa kìa.

Akane khẽ cau mày. Chuyện này chẳng bình thường chút nào... Akane đột nhiên nghĩ đến một người. Có khi nào là do thằng nhóc đó dở trò ?

- Nhưng mà chị hai, những chuyện như thế này chẳng phải chị nên hỏi anh Tame sao ? Anh ấy cái gì cũng biết như vậy, chắc chắn sẽ cho chị cả tá câu trả lời.

Akane cười cười, tránh không trả lời. Làm sao cô dám mở miệng hỏi hấn. Chuyện ban chiều cả trường đều biết. Giờ cô chỉ mong 3 người bọn họ giả dờ lơ đi không nhắc tới chuyện đó, vậy thì cô mới cư xử bình thường được.

Akane mặc dù không sợ trời, chẳng sợ đất nhưng suốt 16 năm tồn tại trên địa cầu, đây là lần đầu tiên bị tỏ tình công khai như vậy. Cho nên cô hoàn toàn bấn loạn và bối rối.

- Chị hai, hôm nay chị thực sự rất lạ đó. Có chuyện gì xảy ra ở trường sao ?

- Không có.

Mikane nhìn nghi hoặc. Rồi mắt cô bé bỗng sáng rỡ.

- Hay là chị gặp được anh chàng nào khiến chị rung rinh rồi ?

Akane im bặt khi bị đoán trúng tim đen. Mikane phá lên cười.

- Em đoán trúng rồi phải không ? Tò mò quá đi ! Người lọt được vào mắt chị hai chắc phải cỡ như mấy soái ca trong truyện ngôn tình, vừa đẹp trai tài giỏi lại vừa uy thế bức người.

- Con bé này lảm nhảm cái gì vậy. Đừng coi mấy loại tiểu thuyết đó nữa. Người như vậy làm gì có thật ngoài đời ?

Mikane nhún vai. — Ai biết được chứ. Em thấy nếu anh Tame ít “dị” một chút thì sẽ rất là giống hình mẫu soái ca đó.

- Chị đi tắm. — Akane tìm cách chuồn ngay lập tức.

Mikane nhòm theo bóng chị hai khuất dạng trong nhà tắm, liền rút điện thoại ra nhắn tin cho ai đó.

...

Buổi tối, Akane lăn qua lăn lại trên giường không ngủ được. Cô cứ nghĩ về câu nói của Rukio. Rồi tò mò suy nghĩ xem cái tên đó định theo đuổi cô kiểu gì. Nghĩ một lúc thì đầu óc cô lộn xộn hết cả. Akane lấy gối chụp lên đầu, ép mình vào giấc ngủ.

...

Sáng, Mikane chạy vào phòng Akane, lay lay cô.

-Chị hai dậy đi ! Có anh nào cao cao đang chờ chị ngoài cổng kia.

Trong cơn mơ ngủ, Akane nghe loáng thoáng chữ được chữ mất, bỗng giật mình bật dậy như bị điện giật. Cô lập tức thò đầu ra cửa sổ nhìn xuống.

Gương mặt vừa mấy phút trước hớn hở đã nhanh chóng trở về trạng thái lơ đãng. Akane nằm vật ra giường, trằm chằm nường tiếp. Dưới đường, tiếng con trai hét vọng lên:

-Hội trường, chị không mau lên thì tôi bỏ về bây giờ đó. Không tập với luyện gì nữa hết.

Akane mở trừng mắt, lập tức tỉnh táo. Cô lao vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi thay đồ với tốc độ ánh sáng.

Khi Akane ra đến cổng, vừa vận nhìn thấy bản mặt cau có của Tora.

-Chắc. Chị lẽ mề cứ như tụi con gái vậy.

Akane trừng mắt. -Nói vậy là ý gì ? Chị đây là con gái trăm phần trăm.

Tora liếc nhìn Akane từ đầu đến chân, đánh giá một lượt rồi lắc đầu phản đối.

-Chỉ có hình dạng giống. Còn khí chất thì...

-Cái tên nhóc này !!!

Vừa lúc đó Mikane ra khỏi cửa, dúi vào tay Akane một túi giấy bự.

-Chị đem chia cho mọi người nha. Của anh Hokkai là hộp bự nhất ấy.

Tora vừa nhìn thấy Mikane thì chỉ chỉ:

-Đây mới là con gái nè.

Akane cốc đầu Tora rồi đau rồi giục – Đi thôi.

Khi hai người bọn họ đến sân vận động, đã thấy ba người chờ sẵn ở đó. Hokkai ngồi im lìm trên bậc thềm, đeo tai nghe nhạc từ điện thoại. Trong khi đó, Tame và Jun đang tập ném rổ.

Akane bước đến chỗ Hokkai, kéo tai nghe ra thủ thỉ :

-Tập xong có bánh ngọt của Mikane làm nè.

Hokkai vờ như không quan tâm, nhưng ngay sau đó nhanh nhẹn đứng dậy, chụp lấy trái bóng vừa rơi khỏi rổ.

Tame vừa nhìn liền đoán ngay ra được thứ gì đựng trong cái túi giấy Akane cầm trên tay. Cậu lắc lắc đầu, ngán ngẩm khi Tay-Đám-Thép nổi danh lạnh lùng, bất cần đời của trường trung học M lại bị một đứa con gái dụ khi dễ dàng như vậy. Lúc nghĩ điều đó, có vẻ Tame quên mất trường hợp của bản thân ?

-Chúng ta vẫn còn thiếu một người để lập thành đội tuyển. – Jun càu nhàu.

-Tính luôn chị là đủ rồi còn gì.

-Sao làm thế được chứ ? Tự nhiên có một đứa con gái trong hàng ngũ. Chẳng ra sao cả.

Akane cười cười, dùng khuỷu tay huých vào bụng Tora đứng ngay cạnh.

-Tora, cậu nghe thấy những gì Jun vừa nói chứ ?

Tora ngẩn mặt vài giây rồi chợt hiểu ra. Jun không kém tò mò, hỏi lại:

-Tora, chuyện gì ?

-Không gì. Chỉ là hồi nãy tớ mới nói rằng Hội trường không giống con gái. Cho nên nghe qua câu của cậu thì cảm thấy phần khích đó mà.

-Ờ.đương nhiên Hội trường là con gái rồi. Nếu không làm sao có người tính theo đuổi chứ.

Jun vừa nói xong câu đó, không khí liền thay đổi. Một luồng sát khí pha lẫn màu sắc ảm đạm bao vây lấy Akane. Tame còn chưa biết nên nói gì để xua tan sự tĩnh lặng đáng sợ này thì một toán người xuất hiện.

-Linh thật. Mới nhắc đã tới. – Tame buột miệng.

Cả đám xoay đầu lại nhìn. Akane nín thở nhìn dáng người kia lưng thường đi từ ngoài cổng vào trong sân. Phía sau hẳn là Hazumi và 4 tên con trai khác. Hazumi bắt gặp đôi mắt hình viên đạn của Akane thì cúi gằm mặt xuống. Khi đến gần Hội trường, cô lí nhí:

-Xin lỗi Hội trưởng. Em không cố ý lộ ra thông tin. Chỉ là...cả nhà từ trên xuống dưới đều rất sợ anh. Thứ anh cần biết, không thể giấu được..

Akane nhìn gương mặt đáng thương của Hazumi thì đành bó tay. Cô thở dài, lấy lại phong độ lớn tiếng nói:

-Sân tập hôm nay chúng tớ đã đăng ký sử dụng rồi. Các bạn hãy đến chỗ khác đi.

Rukio cười cười tiến lại gần Akane. Theo bản năng, cô lùi lại vài bước.

-Akane, thứ nhất, anh lớn hơn em 2 tuổi, vì vậy em nên thay đổi cách xưng hô cho phù hợp. Thứ hai, anh và các bạn nghe nói bọn em đang tập luyện cho kỳ đại hội thể thao tuần sau, cho nên đến giúp một tay.

Jun lanh lợi tiến đến khoác vai Akane, vừa cười vừa nói:

-Bọn em không cần giúp đỡ đâu, phải không Hội trưởng ?

Akane gật đầu tấp lự không cần suy nghĩ.

Rukio liếc cánh tay Jun đang đặt trên vai Akane, khẽ nhướn lông mày, nói:

-Thi đấu đối kháng là cách nhanh nhất để rèn luyện kỹ năng trong thể thao nói chung và bóng rổ nói riêng. Các em chỉ có một tuần tập luyện. Nếu không muốn thua bẽ mặt trước các trường khác, nên có phương pháp tập luyện nghiêm túc một chút.

-Nhưng...- Akane nghĩ cách phản biện.

-Tớ thấy anh ấy nói rất có lý. – Tame vừa lên tiếng đã bị Akane liếc xéo. Nhưng khóe môi cậu ta lại khẽ nhếch lên, hất đầu về phía Hokkai hỏi. – Ý cậu thể nào ?

-Sao cũng được.

-Em không ý kiến. – Tora lắc đầu.

Akane và Tame cùng lúc đánh mắt về phía Jun. Câu trả lời của cậu ta quyết định tất cả.

-Hãy chơi thử một hiệp xem sao đã.

-Jun !

-Hội trưởng. Em là đội trưởng của đội bóng, cho nên quyết định của em cần vì lợi ích của đội.

Akane không biết nói gì nữa. Cô chỉ có thể tự nguyện rửa trong lòng mấy tên đồng bọn trong lúc quan trọng lại bán rẻ chủ tướng như vậy.

Trong khi đó, Rukio không giấu nổi nụ cười đắc thắng. Anh từ tốn giới thiệu:

-Đây là mấy anh bạn hay chơi bóng rổ cùng anh. Bọn họ đều là đàn anh trong trường đại học.

Mấy tên con trai bắt tay nhau rồi bắt đầu trận đấu.

(Tame) – Các anh cứ chơi hết sức nhé. Đừng nhường Hội trưởng vì nghĩ cậu ấy là con gái.

(Jun) – Các anh mà nhường chị ấy thì sẽ sớm hối hận đó.

(Hokkai) – Akane, đừng cố quá.

(Hazumi) – Mọi người cố lên !

(Đội của Rukio) – Được. Vậy chơi hết sức nhé.

Đội của Rukio toàn những tay chơi giỏi. Hơn thế, bọn họ phối hợp khá ăn ý. Trong suốt 5 phút đầu tiên, đội của Akane chỉ thua chứ không ghi được 1 bàn nào.

Trong khi những người khác dồn sự tập trung vào trái bóng thì Akane lại bị phân tâm bởi cái tên Rukio cứ kè kè bên cạnh cô, khiến cho trận đấu cứ như chỉ của 8 người chơi kia thôi.

-Anh đừng có bám theo tôi nữa.

-Anh đâu có bám theo em. Đây gọi là phòng ngự.

-Phòng ngự cái gì chứ. Tôi còn chẳng có dịp chạm tay vào bóng.

-Ồ há. Hình như đồng đội đang bỏ rơi em thì phải.

Akane nhúm mày. Cô đến để tập luyện cùng mọi người chứ đâu phải để làm đồ chơi cho anh ta. Akane bặm môi, rồi bằng chuyển động khéo léo cô lừa được Rukio vượt lên phía sân đối thủ. Jun đang giữ bóng, nhưng cậu bị đến hai đối thủ chắn đường. Vừa may, cậu nhìn thấy Akane từ phía sau lao lên. Một đường chuyền chuẩn xác cho Akane. Cô vừa đập bóng vừa sai bước chạy đến gần rổ. Mặc dù Akane không cao, nhưng sức bật của cô hoàn toàn có thể giúp chạm đến rổ. Vì vậy đội của Akane hết sức tin tưởng vào cú ghi điểm đầu tiên.

Chỉ là...

Khi Akane vừa bật lên cao thì một bóng người chắn ngay trước mặt cô. Akane bị bất ngờ, bối rối khi văng ngực người đó ngay sát tầm mắt cô. Bóng đang trên tay bị đập bật ra. Akane giật mình, luống cuống một cách ngốc nghếch rồi kéo anh ta rơi bịch xuống đất cùng với mình. Cả người Akane ê ẩm. Đã vậy cái tên kia còn đè lên người cô, nặng đến không thở nổi. Một phần tóc anh ta cọ vào má cô, khiến nó có chút ngứa ngứa. Nhưng vấn đề lớn nhất chính là Akane cảm nhận được nhịp tim gấp gáp của một tên con trai, khi mà cả cơ thể hai người ép sát nhau như vậy.

Rukio chống tay khễ nhúc nhích người. Anh liếc nhìn gương mặt lăm lăm mồ hôi của Akane, khễ cười nói:

-Mặt em đỏ cả lên rồi kia.

Akane như bưng bình, cuống cuồng đẩy Rukio ra và ngồi bật dậy. Rukio khễ kêu một tiếng a.

Lúc này Akane mới để ý cánh tay của Rukio bị trầy một mảng. Có lẽ do khi ngã xuống Rukio đã chống tay để tránh sức ép lên Akane. Tự nhiên trong lòng Akane cảm thấy như mình vừa gây ra tội lỗi to lớn như là phóng hỏa giết người vậy. Cô cúi gầm mặt rồi chạy một mạch về phía nhà vệ sinh.

Rukio cảm thấy buồn cười hơn là thấy đau. Anh đã từng thấy cô đánh nhau oai phong như thế nào, cho nên biểu hiện của cô bây giờ thực sự rất thú vị. Nhưng mà, bốn cái tên đang đứng nhìn sự việc kia thì sốc đến không ngậm miệng được. Nhất là Hokkai và Tame – những kẻ đã kè vai sát cánh cùng Hội trưởng trong mọi cuộc chiến từ năm nhất – thì cái bản mặt bối rối mắc cỡ kia quả là KHÔNG THỂ NÀO TUỞNG TUỞNG NÓI.

Hazumi vội vàng chạy theo Akane ra phía sau bức tường khu nhà vệ sinh. Cô bé rón rén lại gần hỏi:

-Hội trưởng không sao chứ ? Có đau ở đâu không ?

-Chị không sao. Chỉ là ... cần nghỉ một chút.

-Hay là ...

Hazumi chưa kịp nói hết câu thì tiếng Rukio vang lên cắt ngang lời cô bé:

-Hazumi, mấy người ngoài kia đang gọi em kia. Ra đó ngay đi.

Hazumi quay người nhìn ông anh họ sừng sững ở phía sau lưng từ bao giờ, cười gượng rồi lách người đi ra. Không khí trở nên vô cùng căng thẳng, hoặc là chỉ có Akane cảm thấy thế.

Rukio mở vòi nước để rửa vết thương. Akane nhìn ái ngại, hỏi nhỏ :

-Có đau không ?

-Đau.

-Xin lỗi.

-Về chuyện gì ?

-Vì làm anh bị thương.

-Em không có lỗi trong chuyện đó. Mà là chuyện khác.

-Chuyện khác ?

Akane ngạc nhiên hỏi lại. Rukio khóa vòi nước, lững thững tiến lại gần Akane còn cô cứ giật lùi lại cho đến khi chân chạm tường. Rukio đặt hai bàn tay lên tường, khóa trái Akane trong khu vực kiểm soát của anh. Anh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Akane. Đôi mắt đang mở to thoáng chút hoang mang, lại có chút thần khí sẵn sàng chiến đấu.

Rukio bật cười.

-Tội làm bị thương trái tim anh.

Gương mặt Rukio kề sát bên cạnh cô, gần đến nỗi lời anh nói phả hơi nóng vào vành tai cô. Akane thấy cả người mình như run lên, lại nghe đến câu kết tội đó thì trái tim cô hoàn toàn muốn ngừng đập.

“Còn có cách giết người như thế này sao ?” – Akane thầm nghĩ.

Cô gắng hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh. Nhưng Rukio bức người quá đáng. Anh dùng cả hai tay ôm lấy khuôn mặt cô, nhìn sâu vào mắt cô rồi buông từng chữ :

-Làm bạn gái anh nhé.

Với những cô gái bình thường thì đòn này chắc chắn hạ knock-out không bàn cãi. Nhưng Akane không phải cô-gái-bình-thường. Cho nên sau vài giây chết đứng, Akane dần lấy lại hơi thở và nhịp tim. Cô khề trả lời:

-Không.

-Tại sao ?

-Tôi chẳng biết gì về anh hết.

-Chúng ta có thể từ từ tìm hiểu.

-Anh không phải mẫu người của tôi.

-Vậy mẫu người của em là gì ?

-Anh không cần biết. Dù có biết thì anh cũng không thể trở thành người như vậy được.

-Anh hoàn toàn không có ý thay đổi bản thân.

-Vậy tại sao anh còn hỏi.

-Để biết. Nếu có kẻ nào giống như em mô tả, anh sẽ nói chuyện với hắn và đảm bảo hắn sẽ không bao giờ có cơ hội gặp mặt em.

Akane nhìn vào mắt Rukio, cô không hề thấy có chút đùa cợt gì trong đó. Tự nhiên Akane thấy Rukio có gì đó khá đáng sợ. Cô chẳng biết tí gì về anh ta ngoài cái tên và thân phận anh họ của Hazumi.

-Rukio, anh rốt cuộc là người như thế nào ?

Rukio mỉm cười, cúi xuống hôn phớt lên má Akane. Cô tròn mắt không dám tin anh ta lại có hành động táo bạo như vậy.

-Akane, nếu muốn biết về con người của anh, sao em không thử bắt đầu hẹn hò ?

-Linh cảm mách bảo là không nên làm như vậy.

-Linh cảm ? – Rukio phá lên cười.

Rồi anh đột ngột ghì lấy Akane và xâm chiếm môi cô. Khi Akane cảm thấy thứ mềm mại ướt át chạm vào môi mình, phản xạ tự bảo vệ được kích hoạt. Cô lên gối tức thì. Rukio chỉ kịp kêu một tiếng, Akane đẩy anh ra và chạy khỏi khu vực nhà vệ sinh.

Jun, Tame, Hokkai và Tora nhìn thấy Akane chạy lại với gương mặt đỏ bừng, hai tay siết chặt thành nắm đấm thì cùng hiểu có chuyện không hay xảy ra rồi.

-Chúng ta về thôi. Không tập nữa.

Cả bốn người không phản bác tiếng nào, đứng dậy thu dọn đồ đạc. Đám bạn của Rukio ngơ ngác, đi về phía nhà vệ sinh xem thử thì thấy Rukio đang lom khom dựa lưng vào tường. Thấy họ, Rukio cười cười bảo:

-Mấy cái tát em ăn nhiều rồi. Nhưng bị đá thì là lần đầu. Đau thật đấy. Cô ấy chẳng quan tâm đến tương lai và thể hệ con em gì cả.

Mọi người bật cười. Một người trong bọn lên tiếng:

-Người ta nói hoa hồng có gai. Ai bảo cậu chọn tới chọn lui cuối cùng chọn phải cành nhiều gai sắc nhọn nhất trong vườn.

-Em thật ngốc phải không ? – Rukio cười khỏ.

-Đừng lo chú em. Đến cả đại ca Levi hồi của chị dâu cũng thương tích đầy mình. Cậu mới nhiều đây xá gì.

-Xem ra em phải tìm đại ca học hỏi kinh nghiệm.

-Ồ. Tiện thể hỏi đại ca mấy chiêu phòng thủ luôn. Hữu ích lắm đó.

Bọn họ lại cười vang.

Tác giả: Cái tiêu đề của chap này không phải để câu view. Tác giả xin lấy bàn phím kia ra mà thề. Lý do là cái chap này khá thú vị, cho nên nhất thiết phải có cái tiêu đề thú vị, kích thích trí tò mò và gây xôn xao dư luận. Biết đâu còn có thể lên Kênh14 lol. Mà cuối cùng là đại tỷ chỉ bị cưỡng hôn thôi, có ai nghĩ đen tối hơn hok ? ;))

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bá Đạo Trên Sân

Sau sự việc bị cưỡng hôn, Rukio không đến làm phiền Akane nữa, chỉ có mấy người bạn của anh ta vẫn thường xuyên ghé qua giúp luyện tập. Đáng lẽ Akane nên thờ phào nhẹ nhõm mới đúng. Nhưng đâu đó sâu trong tim, cô lại thấy giận dữ không lý do. Thật mâu thuẫn. Akane không hiểu nổi mình nữa.

Thấm thoát một tuần đã trôi qua, Akane và đồng bọn – à không, đồng đội – đang đứng trước cửa sân vận động của quận.

Cờ, băng rôn, khẩu hiệu đủ mọi màu sắc tung bay khắp nơi. Dù buổi lễ khai mạc chưa bắt đầu nhưng Akane đã ngửi thấy mùi cạnh tranh khốc liệt.

-Chúng ta vào thôi

Cả đám hùng hổ bước qua cửa. Không khí bên trong vô cùng náo nhiệt. Đâu đâu cũng thấy người với người. Tuy chỉ có 7 trường tham gia, nhưng số lượng cổ động viên đủ làm sân vận động quá tải. Akane búi người nhìn lại lực lượng bên mình, chỉ có vài mống do Hazumi nỗ lực lôi kéo. Cộng thêm đám đàn em của Tora, chỉ chiếm mỗi 3 hàng ghế.

Akane loay quanh chuẩn bị những thứ cần thiết cho đội bóng thì nghe tiếng gọi:

-Akane !

Cô quay đầu nhìn, bắt gặp một cậu trai đang cười toe toét lộ ra hàm răng trắng bóc và đều tăm tắp như mấy người mẫu quảng cáo kem đánh răng. Nhưng mà...cái hàm răng này nhìn quen quen.

Tên con trai hồ hồ :

-Không ngờ gặp lại cậu ở đây, Akane. Trường cậu cũng tham gia sao ?

-À...um...ờ.....

Tên con trai nhận ra vẻ lúng túng ngơ ngác của Akane thì gương mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

-Cậu không nhận ra tớ sao ? Là Shino đây.

-Shi...no ? Ý cậu là Shino gầy gò đen như cục than và mít ướt. Là Shino đó á hả ?

Shino nghe vậy mặt đỏ gay.

-Sao cậu tả tớ nghe khiếp thế ?

-KHÔNG ĐỜI NÀO !!! Cậu đã ăn cái gì mà biến hình thành như thế này ?

Shino cười cười. Quả là cậu có chút khác biệt so với vài năm trước. Bây giờ, cậu không những cao lớn mà làn da cũng chỉ ngăm ngăm thôi chứ không đen kịt như ngày xưa. Chẳng trách Akane không nhận ra được.

-Từ khi cậu chuyển nhà, tớ không nghe được tin tức nào nữa. Sư phụ vẫn nhắc đến cậu đó.

Nghe đến hai chữ sư phụ, đôi mắt Akane thoáng chút buồn.

-Sư phụ vẫn khoẻ chứ ?

-Vẫn khoẻ lắm. Còn đủ sức vật 4 đứa như tớ lần quay ra sân.

-Haha... tại cậu yếu thì đúng hơn.

-Lâu lắm mới được nhìn lại nụ cười của cậu, Akane.

Giương mặt Shino có chút dịu dàng khiến Akane ngỡ ngàng.

-Xin lỗi, lúc đó ra đi quá đột ngột nên tớ không thể nói từ biệt với mọi người.

-Đừng lo. Mọi người đều hiểu mà. Đó thực sự là một mất mát lớn.

Trong khoảnh khắc, hai người chìm vào tĩnh lặng. Lời nói như đi lạc đâu mất.

Tiếng nhạc rộn rã vang lên cắt đứt câu chuyện. Lễ khai mạc sẽ bắt đầu ngay.

-Akane...sau trận thi đấu, chúng ta có thể đi uống nước chứ ?

-Đương nhiên. -Akane mỉm cười- Tớ cũng có nhiều chuyện muốn hỏi cậu.

-Vậy cậu cho tớ số điện thoại đi. Thi xong tớ sẽ gọi.

-Được.

Shino lưu số điện thoại của Akane, sau đó chào tạm biệt và nhanh chóng lẫn vào đám tuyển thủ.

Akane cũng trở lại hàng ghế dành cho đội tuyển bóng rổ trường M. Trước đó, bọn họ đã bốc thăm xếp cặp thi đấu. Đội của họ đấu trận cuối cùng trong ngày với trường X. (Có ai còn nhớ đám côn đồ của trường này bị Tame đập hồi chap 1 không ?)

Sau mấy nghi thức rườm rà khai mạc và bài phát biểu dài lê thê của các vị đại biểu, trận đầu tiên ở các bộ môn cũng bắt đầu.

Trận bóng rổ đầu tiên là giữa trường trung học tư thục T và trường công lập NY.

Bóng đang trong tay tiền đạo chính của trường NY. Anh ta khéo léo vượt qua sự truy cản của hậu vệ đối phương, tiếp cận rổ. Một cú bật cao. Bóng đã vào lưới. Điểm cho đội NY.

Tiếng vỗ tay cổ vũ rào rào vang lên. Đội hoạt náo trường NY lập tức nhảy điệu cô động.

Sau hai hiệp của trận đấu, tỷ số nghiêng về đội NY. Với khoảng cách điểm số lớn như vậy, đội T có thể làm cú lội ngược dòng hay không ?

Hiệp thứ ba bắt đầu. Lần này đội T giữ bóng. Rất nhanh chóng, đội NY đã kéo người về lại sân nhà. Hậu vệ ghi điểm của đội T tìm cách lách qua tuyến bảo vệ. Ngay lúc đó, tiền đạo chính của đội T lao đến. Bóng được chuyền cho người này. Liệu cậu ta có ghi điểm ở ngoài vạch 3 điểm không ? Cậu ta co tay dồn sức búng thật mạnh.

Ngoài sự dự đoán. Cậu ta không ném bóng mà thực hiện cú truyền gần cho đồng đội. Tuy nhiên, bóng bay trật sang trái, va thẳng vào đầu hậu vệ đối phương. Cậu này té ra sân, đầu óc quay cuồng. Nhưng trận đấu vẫn tiếp tục. Trung phong đội T tóm được bóng, thân nhiên nhảy qua cái người đang nằm trên sân đưa bóng vào rổ.

Đội NY phải đổi người. Nhưng các tuyển thủ sau đó tiếp tục bị trấn thương. Người thì bị cùi chỏ va vào mắt khi cản phá mũi tấn công của đối phương. Kẻ thì bị dẫm vào chân. Người khác bị thương ở bụng khi nhảy lên tranh chấp bóng.

-Chơi bẩn thật đấy. -Tame lắc lắc đầu- Trọng tài bị che mắt tầm nhìn rồi. Cứ thế này thì bọn chúng biến toàn bộ đối thủ thành thương binh hết quá.

-Bọn này nghĩ đây là chỗ đánh nhau chắc. -Jun thêm vào.

Hai người bọn họ không nhận ra sát khí từ Akane. Cô lăm bằm:

-Bọn khốn này. Làm hỏng cả tinh thần thể thao cao quý !

Trận đấu cuối cùng cũng kết thúc với phần thắng thuộc về trường T. Bọn cổ động viên huyt sáo, đập trống ầm cả một góc sân.

Cuối cùng thì cũng đến lượt đấu của trường M. Trong khi đội X ra sân với khí thế ngút trời trong tiếng cổ động nhiệt tình thì khán đài đội M chỉ thấy mấy tên thiếu sinh khí giờ giờ banner ủng hộ cho có.

Akane thở dài. Vừa vặn nghe lọt tai mấy lời xì xào

“Bọn trường M hết người rồi hay sao mà cho con gái vào đội hình ?”

“Chắc định dùng mỹ nhân kế đó mà. Nhưng muốn thế cũng phải kiếm nhò nào trông ngon lành chút chứ.”

Akane tức run người, hai nắm tay siết chặt.

“Đồ phân biệt giới tính. Hãy đội đấy !”

Khi hai đội ra sân đối mặt nhau, Tora để ý thấy cái tên đối diện cậu cứ lén lút nhìn về phía Tame với sắc thái sợ hãi. Tora sau đó có nói chuyện này với Tame và hỏi lý do.

-Chịu. Sao anh biết được.

-Hay là tên đó từng bị anh dân một trận ?

-Chịu. Nếu trước giờ anh phải nhớ mặt đối thủ thì chắc nào chẳng còn chỗ chứa thứ khác.

Tora đầu hàng, không hỏi thêm nữa.

Trận đấu vừa mới bắt đầu đã khá sôi nổi. Bóng đưa đến tay Akane, một tên xem ra yếu nhất trong đội đã xáp lại cản trở. Akane lập tức xoay lưng lại với hắn rồi ném bóng về bên trái dưới tầm thất lưng hắn. Nhân lúc đối phương bị bất ngờ, có phần bối rối, Akane nhanh như chớp lao sang phải, vượt qua hắn đón lấy bóng đang nảy lên. Cô đã ở khá gần rổ. Akane tung người lên. Đối thủ cũng nhảy lên cản phá. Nhưng không ngờ Akane khi đang ở trên không đã chuyển bóng ra phía sau cho Jun. Cậu ta không chần chừ thấy bóng vào rổ.

Một màn phối hợp ăn ý và đẹp mắt đến mức cổ động viên các trường khác lập tức vỗ tay rào rào tán thưởng.

Đội X phản công với những đường chuyền ngắn và chính xác. Nhưng tuyến thủ đội X đã mệt mỏi khi bị chặn đứng bởi một thân người sừng sững. Trước khi đối phương kịp phản ứng, Hokkai cướp bóng chuyền cho hậu vệ dẫn banh là Tora. Tora nhanh chóng dẫn bóng sang phần sân đội bạn. Bóng được chuyền qua cho Jun. Ngay lập tức có đến hai người bao vây cậu. Tầm chuyền bị hạn chế. Jun chắc lười rồi nhún người lên ném bóng về phía rổ ngay từ ngoài vạch 3 điểm.

Khán đài một lần nữa dậy sóng.

Lúc này trường X đang có bóng. Sau khi bị dẫn trước, bọn cô như có lửa ở đít, liên tục tổ chức các đợt tấn công. Tiền đạo phụ của đội bạn đang có bóng, áp sát khu vực gần rổ thì bị Tame chặn lại. Hắn trợn mắt dòm Tame, tay đồ mồ hôi nhễ nhại. Lúc đó, Tame lừ mắt một cái khiến tên này giật thót, lỡ mất bóng. Chỉ đội có thể, Tame cướp bóng và chuyền nhanh cho Jun. Jun chỉ chạy được đến gần vòng 3 điểm thì bị hai người vây lấy. Cậu nhảy lên định chuyền bóng cho Akane nhưng đối phương sợ cậu ghi điểm giống lần trước nên cũng bật người cản phá.

Kết quả là bóng bị chuyền cao. Bóng sẽ không rơi xuống chỗ Akane mà sẽ chệch ra phía sau một đoạn, nơi có người của đội bạn chờ sẵn.

Akane, vượt qua khỏi sự tưởng tượng của hết thảy mọi người trong sân vận động, bắn người lên cao cắt đường bóng ngay trên không trung, rồi hạ cánh nhẹ nhàng xuống đất.

Jun mỉm cười đắc thắng, tranh thủ hàng phòng thủ đang ngỡ ngàng, vượt qua bọn họ theo sát Akane để hỗ trợ. Nhưng không cần thiết. Đại tỷ của cậu hoàn thành úp rổ hoàn hảo.

Trận đấu kết thúc với chiến thắng áp đảo của trường M. Jun, Tema, Hokkai và Tora thở phào nhẹ nhõm vì họ đã hoàn thành nhiệm vụ.

Thực ra trước khi tiếng còi bắt đầu của trọng tài vang lên, Akane đã thủ thỉ với bọn họ một câu: “Nghỉ ngơi đội X”

Lý do thì hẳn là Đại tỷ muốn dạy dỗ mấy kẻ không biết điều dám “trọng nam khinh nữ” và “nói xấu sau lưng phụ nữ”. Nếu đội X biết họa đến từ miệng thì ngày lúc đầu họ đã cầm nín rồi, kết quả cũng sẽ không bi đát như vậy.

Ngày đầu tiên của đại hội kết thúc. Akane thu dọn đồ chuẩn bị về thì nhận được tin nhắn của Shino:

“Bạn tớ nói gần đây có một quán nước rất dễ thương. Chúng ta đến đó nhé ? Tớ đang chờ trước cổng.”

Akane nhún trả lời “ok” rồi cô nói đồng đội cứ về trước. Khi ra đến cổng, Shino đón cô bằng hàm răng người mẫu quảng cáo đó. Hai người họ tíu tít nói chuyện rồi băng sang đường mà không để ý rằng có một ánh mắt sắc lẹm dõi sau lưng họ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đó Không Phải Ghen, Mà Là Bảo Vệ Chủ Quyền

Ngày thi đấu thứ hai của Đại hội thể thao, khí thế càng hùng hực hơn. Những đội chiến thắng ở vòng loại ôm hi vọng chiến thắng mãnh liệt bước vào vòng bán kết.

Akane và các bạn vừa bước vào đến cửa sân vận động đã cảm thấy không khí quái lạ. Những cổ động viên các trường khác đứng túm tụm thì thì thảo thảo với nhau. Một số còn chỉ chỉ trỏ trỏ về phía nhóm Akane.

Ngay lập tức mỗi ngườ vực của Akane được giải đáp khi một đám con gái ồ ạt kéo đến bao vây bốn tên đầu gấu nhà cô (Trong mắt Akane thì Tame, Jun, Hokkai và Tora chỉ là bốn tên đầu gấu to xác. Nhưng trong mắt các chị em trường khác thì đó là bốn mỹ nam lạnh lùng-tài giỏi-khí thế ngút trời :D)

Akane lập tức bị đẩy dẹt sang một bên. Đám con gái lao nhao đòi chụp ảnh, xin chữ ký thật không khác gì thần tượng xuất hiện.

“Bọn họ mà thấy bộ mặt thật của mấy tên đó thì có mà chạy mất dép” – Akane lầm bầm. Cô đang định đi trước ra sân bóng rổ thì một đám con trai chẳng biết từ đâu cũng ùn ùn kéo đến chỗ cô. Akane bị choáng với mấy gương mặt lạ hoắc đang nhìn nhờ.

-Bạn dễ thương quá ! Lại còn chơi bóng rất hay nữa !

-Bạn cho mình xin chữ ký nha. Số điện thoại nữa càng tốt.

-Tránh ra thẳng kia, tao đến trước mà.

-Kệ mày chứ, ai nhanh chân hơn thì được.

Xung quanh thật vô cùng lộn xộn. Akane chịu hết nổi. Cô siết chặt hai nắm tay định hét lên. Đột nhiên có tiếng nói rất lớn và trầm vang lên:

-Tui bay tránh hết ra.

Cả đám quay đầu lại nhìn, thấy ngay hai anh chàng cao to lực lưỡng đứng chắn hết cả ánh sáng mặt trời.

Chẳng thèm nói thêm câu nào, hai người này xách cổ từng tên gạt sang một bên, tạo thành lối đi trống cho Akane.

-Đại tỷ, có đường đi rồi nè.

Akane tròn tròn mắt. Bọn họ vừa gọi cô là cái gì ? Cô chỉ chỉ vào người mình, ý xác nhận lại coi phải bọn họ đang nói với cô không. Hai người kia nhanh chóng gạt đầu, gương mặt rất nghiêm túc không có vẻ gì là đùa bỡn cả.

Dù chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng Akane vội thoát khỏi cái đám đông hỗn loạn trước đã. Khi vào đến khu vực của đội tuyển, Akane quay lại nói với hai người kia:

-Cảm ơn hai bạn.

-Không có gì đâu đại tỷ. -Một tên gãi gãi đầu cười nói- Đây là trách nhiệm của tụi em mà.

-Hả ?

-Đại ca nói phải bảo vệ chị khỏi mấy tên quấy rối. Cho nên tụi em lúc nãy có hơi bạo lực một chút, hi vọng không làm chị sợ.

-Đại ca của các bạn là ai ? Mà tại sao từ đầu hai bạn cứ gọi tôi là Đại tỷ không vậy ?

-Chị là bạn gái của Đại ca, không gọi Đại tỷ thì phải gọi như thế nào ?

Hai tên làm mặt ngáo đến mức Akane vừa bực vừa buồn cười.

-Rốt cuộc Đại ca của hai người là ai ?

-Đại tỷ, chị không phải bạn gái anh Rukio sao ?

Cái tên nghe như sét đánh ngang tai. Akane liền hiểu ra vấn đề.

-Tôi không phải.

-Sao lạ vậy ?

-Hôm qua rõ ràng anh ấy chỉ đứng chị mà. Tụi này nhớ không nhầm được vì trước giờ anh Rukio chưa từng công khai bạn gái bao giờ.

Akane mím chặt môi. “Cái gì mà không công khai bạn gái bao giờ ? Thế con nhỏ Nữ Hoàng đến làm loạn trường mình mấy hôm trước là gì ?”

Ngay lúc Akane đang khí giận bốc lên, Shino xuất hiện tươi cười vẫy tay:

-Akane !

Akane vừa nhìn thấy Shino liền hạ hoả, cười đáp lại. Shino tính bước tới gần cô liền bị hai bóng người to lớn chặn lại.

-Hai người không phải làm thế đâu. Cậu ấy không giống mấy tên vừa nãy. Cậu ấy là bạn của tôi.

-Đại ca đã căn dặn kỹ là giải quyết tất-cả-những-tên-giống-đợc-đến-gần-chị, ngoại trừ nhóm 4 người kia.

Akane chau mày.

-Đó là bạn thân của tôi, không có lý do gì...

-Với tên này, càng phải đề tâm đặc biệt. Hôm qua Đại ca cũng nói rõ rồi.

-Cái gì ?!?!?

-Đại tỷ, chị cũng nên thông cảm cho Đại ca. Dù có tỏ ra lạnh nhạt đến đâu nhưng anh vẫn là đàn ông. Đàn ông thì không thể không ghen khi thấy bạn gái mình quá thân thiết với thằng con trai khác.

Akane cứng họng không nói được lời nào. Cái gì mà bạn gái, lạnh lùng rồi ghen tuông ?!?!?

-Shino, tớ có chút chuyện cần giải quyết bây giờ. Chúng ta gặp sau nhé !

-À... được.

Shino có vẻ bối rối trước việc đang xảy ra. Nhưng cậu không hỏi gì thêm mà vẫy tay chào Akane rồi quay người đi.

-Hai người, đưa cho tôi số điện thoại của anh ta !

-Ừa. Đại tỷ, sao chị lại không có số của Đại ca ?

-Đương nhiên là tôi không có số. Tôi chẳng phải bạn gái gì hết. Mau đưa số đây cho tôi.

Hai tên kia ngỡ ngác vài giây, rồi cũng rút điện thoại ra bấm một dãy số.

-Alo.

-Đại ca. Đại tỷ muốn nói chuyện với anh. Có vẻ sắp bão lớn. -Hấn thấp giọng cảnh báo.

Rukio cười nhẹ. -Đưa cho cô ấy đi.

Akane nhận điện thoại, cô lập tức chất vấn:

-Anh nghĩ anh là ai, lấy quyền gì mà kiểm soát tôi như vậy ?

-Quyền bạn trai của em.

-Tôi chưa từng nói nhận lời.

-À, chỉ là vấn đề thời gian thôi.

-Anh tự tin quá rồi.

-Tự tin là một đức tính tốt.

-Tôi không muốn tranh cãi với anh. Hãy dẹp mấy trò ghen tuông vớ vẩn này đi.

-Đây không gọi là ghen tuông, mà là bảo vệ chủ quyền.

Tiếng nói không vọng ra từ điện thoại, mà thoảng qua tai Akane. Cô còn cảm thấy hơi ảm đạm gần cổ. Akane giật mình quay lại, đã thấy Rukio đứng sát cạnh.

-Anh...

-Lúc tức giận trông em vẫn rất đáng yêu, Akane.

Tìm Akane đột nhiên đập nhanh hơn, mặt cũng cảm giác nóng bừng. Có phải vì trước giờ chưa có tên con trai nào nói những lời ngọt ngào như vậy với cô ?

“Không được.” Akane lắc lắc đầu trấn an bản thân. “Đừng để đối phương dụ dỗ, Akane. Mà biết rõ anh ta là tên playboy như thế nào mà. Rủ bỏ bạn gái chỉ bằng một câu nói. Dù là lúc hắn nói câu đó rất cool. Không. Mà nghĩ cái gì vậy ? Tỉnh lại Akane. Phải sáng suốt.”

Rukio cảm thấy tinh thần của Akane như bay biến đâu mất. Anh dí sát mặt lại gần cô. Akane như choàng tỉnh, lập tức đẩy Rukio ra.

-Anh tính làm gì ? Đang chỗ đông người như thế này !!!

-Ồ. Ý em là nếu ở chỗ vắng người thì anh có thể làm gì gì ? -Môi Rukio vẽ ra đường cong tình quái.

-Không phải. -Akane yếu ớt phản kháng.

Rukio đột nhiên đặt tay lên đầu Akane xoa nhẹ, vừa cười vừa nói:

-Đội của em đến rồi kìa. Thi đấu tốt nhé ! Anh sẽ theo dõi từ khán đài.

Akane không phản ứng gì cho đến khi Rukio đã lặn vào đám đông. Cô bất giác đưa tay sờ đầu. Cái cảm giác được đối xử như một đứa trẻ đó, lâu rồi cô đã quên mất.

Phải. Từ lúc mẹ rời bỏ thế giới này, Akane đã tự giao cho mình nhiệm vụ làm một người lớn, để bảo vệ và chăm sóc cho Mikane và cả papa nữa. Akane vẫn nhớ như in papa từng suy sụp nhường nào.

Nhưng hôm nay cử chỉ rất nhỏ nhặt đó của Rukio lại khiến cô thấy mình nhỏ bé trở lại, đến mức cần được bao bọc và yêu thương.

-Hội trường !

Tiếng Tame gọi cắt đứt dòng suy nghĩ của Akane. Cô quay lại nhìn, suýt phì cười trước bộ dạng xộc xệch, lếch thếch của họ.

-Xem ra các cậu phải vất vả lắm mới thoát khỏi fan hâm mộ nhỉ ?

-Đúng vậy. Bọn này đầu sượng như chị, có vệ sĩ hộ tống. -Jun chỉ chỉ ngón trỏ về phía hai người “vệ sĩ bắt đắc đĩ” kia của Akane.

Cô khẽ thở dài.

-Cũng chẳng sung sướng hơn đâu.

-Dẹp mấy chuyện đó sang một bên đi. Nhìn bảng thi đấu kìa. -Hokkai lên tiếng.

Cả bọn nhìn lên bảng thông báo cặp thi đấu. Đối thủ của họ vòng này là...

(To be continued)

Tác giả: Mấy hôm nay tui bị bệnh, nằm rên hừ hừ trên giường, đầu đau như búa bổ. Mặc dù diễn tiến câu chuyện đã trong đầu nhưng đung đến máy tính là nhức đầu không chịu nổi nên phải buông phím nằm vật lại ra giường. Bạn đọc thông cảm. Hi vọng sớm khỏi bệnh. Ai có mảnh nào trị nhức đầu share tui với !!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Dụng Nhầm Đối Thủ

Đối thủ của bọn họ là những-tên-choi-bắn-trường T.

Đội trưởng T bước vào sân trong sự cổ vũ điên loạn của đám học sinh cùng trường. Ngoài 7 em hoạt náo viên trong mấy bộ đồng phục trắng đỏ đang nhún nhảy ra, hàng ghế cổ động viên ngập tràn đủ thứ âm thanh, từ tiếng trống, tiếng kèn đến tiếng huýt sáo và hò hào khí thế tên trường.

Akane ngán ngẩm liếc nhìn lên khán đài của đội mình. Vẫn chỉ lác đác bóng vài tên đệ của Tora, đưa gác chân hút thuốc, đưa cầm đầu chơi điện tử, đưa chụp mũ lên mặt ngủ ngon lành.

Thế nhưng, khi đội của Akane từ khu nghỉ bước ra sân thì cả khu vực khán đài của sân bóng rổ như vỡ tung bởi tiếng hò reo.

“Tame ! Chúng em yêu anh !”

“Hokkai ! Hokkai ! Hokkai !”

“Tora ! Go ! Go !”

“Jun vô địch ! Jun vô địch !”

Vâng, chúng ta đang được chứng kiến sức hút kinh hoàng của lực lượng trai đẹp. Các cổ động viên của 5 trường còn lại đều hết lòng cổ vũ cho đội tuyển trường M. Tiếng hò hét của họ không những bài bản, phối âm hoàn hảo mà còn rất có sức truyền cảm, khiến cho bất kỳ ai nghe thấy cũng cảm thấy hưng hực sức chiến đấu.

Tiếng bọn cổ động viên trường T bị lấn át không thương tiếc, như thể một con kiến nhỏ bé dưới sức giẫm đạp của một con voi, hoàn toàn vô phương chống trả. Tiếng reo hò đó lôi cuốn sự chú ý của cả những khu vực thi đấu khác trong sân vận động.

Ngược lại với các cổ động viên cuồng nhiệt, bốn nhân vật chính đứng dưới sân kia vẫn giữ vẻ lạnh lùng. Sự thật là trong sân thi đấu đang tỏa ra luồng sát khí dày đặc xung quanh cả hai đội. Bọn họ giống như những con dã thú đang hầm hè nhau trước khi lao vào một cuộc chiến sinh tử.

Đội trưởng hai bên bắt tay nhau. Jun siết mạnh tay, tên kia cũng không vừa. Sự giằng co kéo dài trong vài giây ngắn ngủi nhưng cũng đủ để hai bên đánh giá thực lực đối phương. Akane từ đầu đã nhận ra đám này hoàn toàn khác đám tham gia vòng loại hôm qua. Bọn chúng không những to con hơn, bản mặt nhìn cũng nguy hiểm hơn nhiều.

Trên khán đài, một tên đàn em của Tora đang chụp mũ lên mặt tranh thủ ngủ, chợt nghe thấy tiếng thảo luận bên cạnh.

-Nếu bọn họ cũng chơi bắn như trận hôm qua thì chắc trường M cũng chung số phận với NY quá !

-Ý cậu là cả đám phải nhập viện hết đó hả ?

Cậu chàng kéo nón ra khỏi mặt, khẽ hừ một tiếng:

-Tụi bay nói nhầm gì đó hả ? Không im mồm lại là bỏ mảy đá cho bay xuống sân bây giờ.

Hai tên đang nói chuyện vừa rồi nhìn thấy ánh mắt đầy đe dọa của cậu ta thì im re, lẩn ra chỗ khác. Cậu ta lại chụp mũ lên mặt, nhắm mắt ngủ tiếp, không quên chửi thêm một câu:

-Bọn thiếu não. Chưa biết đùa nào mới phải nhập viện.

Trận đấu bắt đầu. Trọng tài thấy bóng lên cao, hai đội trưởng nhảy lên giành bóng. Jun chạm tay vào bóng trước tên kia vài giây. Bóng chuyển cho Tora, rất nhanh chóng Tora đã dẫn bóng sang phần sân đối thủ. Lập tức cậu bị hai tên áp sát. Một tên tìm cách tranh bóng, tên kia lợi dụng lúc Tora định chuyển bóng qua đầu cho Jun đang chạy lên, bí mật giáng cùi chỏ vào sườn Tora.

“Đệt. Mới đầu trận đã chơi cứng?” -Tora nghĩ thầm

Cậu lách nhẹ người tránh cú thổi, cùng lúc tay hất bóng qua vai tên còn lại. Bóng rớt xuống sân, bật lên. Tiền đạo phụ của đội bạn ở ngay gần đó, đang hớn hờ chạy lại đón bóng. Không ngờ từ đâu Akane lao vụt qua người hấn, tóm gọn bóng trong tay. Nhờ thân người nhỏ nhắn nên Akane dễ dàng chuồn qua hàng phòng thủ. Một cú up rổ ghi điểm đầu tiên cho đội trưởng M.

Khán đài vỡ òa tiếng cổ vũ. Đến lúc này mới nghe thấy tiếng của lực lượng fan-cuồng-Akane. (Có lẽ lúc nãy giọng các nữ sinh đã lấn át hoàn toàn tiếng của họ ?)

-Akane ! Nữ chiến thần ! Akane ! Nữ chiến thần !

Tora nhăn mặt. -Bọn chúng hô cái đệt gì vậy ?

Ba tên còn lại thì giả điếc. Nhân vật chính cũng không tỏ vẻ quan tâm. Nhưng có một giây rất nhanh ánh mắt cô nàng quét qua khán đài. Rồi như không

nhìn thấy thứ muốn tìm, cô cup mắt xuống, trở lại với trận đấu.

Sau cú ghi điểm của Akane, sân thi đấu như bị hun nóng. Trường T dồn lên tấn công khi thế. Nhưng đường chuyền dài nào cũng bị Jun hoặc Akane cắt gọn. Bọn họ chuyển sang các cú chuyền ngắn và chính xác. Nhưng phần lớn các cú lên rổ đều bị Hokkai phá ra đúng lúc. Khán giả điên cuồng gào tên Hokkai từ khán đài.

Trong khi đó, các đợt tấn công của trường M chỉ dùng 3 mũi nhọn tấn công: Akane, Jun và Tora. Ba người bọn họ phối hợp không những ăn ý mà còn rất linh hoạt, trao đổi vị trí cho nhau lúc cần để lừa đối phương và lên rổ. Mặc dù đối phương chơi bản, nhưng vì phải né tầm mắt của trọng tài nên mấy cú tấn công đều đơn giản và dễ dàng tránh được.

Sau hiệp thứ nhất, tỷ số cách biệt khá lớn, nghiêng về đội của Akane. Trường T chắc hẳn đang nóng lòng bàn kế hoạch tác chiến mới. Trong khi bên kia, Akane cùng đồng đội đang uống nước nghỉ ngơi vô cùng thoải mái.

Hiệp thi đấu thứ hai bắt đầu với sự thay đổi người bên đội T. Tuyển thủ mới vào thay là một anh chàng tầm vóc nhỏ nhắn nhưng tay chân rất săn chắc. Mặc dù hẳn ta không phải đội trưởng nhưng ngay khi trận đấu bắt đầu được vài phút, phía Akane đã nhận ra hẳn chính là kẻ điều khiển toàn đội. Dưới sự ra hiệu của hẳn, đội tuyển T phối hợp hoàn hảo, không một động tác dư thừa. Bọn họ liên tục giữ bóng và gây áp lực lên phía sân đội M. Thay vì ném rổ hay lên rổ, bọn họ dùng chiến thuật úp rổ cho các cú dứt điểm nên Hokkai không thể chặn được.

Nhưng điểm số vẫn không cải thiện mấy vì Jun liên tục bỏ bom với các cú bắn xa ngoài vạch 3 điểm với độ chính xác đáng kinh ngạc. Ngoài ra, Tora luôn dẫn bóng khéo léo vượt qua sự truy cản của đối phương và tạo đường chuyền đẹp cho đồng đội ghi điểm. Akane dựa vào vóc dáng nhỏ để luôn lách cùng tốc độ khó bị kịp, lãnh vai trò úp rổ kết thúc. Sự phối hợp của 3 người bọn họ vẫn là mũi tên không cân phá nổi.

Tora đang có bóng, nhưng ngay lập tức có ba đối thủ chạy lại phía cậu. Tora cười khẩy với dịch vụ “chăm sóc” đặc biệt này. Cậu định chuyền bóng cho Jun phía sau. . . chợt khỏe mắt cậu bắt gặp cú đâm móc đang vung về phía mình.

“Cái quái gì ?”

Ra tay lộ liễu như thế không phải phong cách từ đầu trận tới giờ của tụi trường T. Bọn chúng không sợ phạm luật sao ? Không có thời gian suy nghĩ, cơ thể Tora phản ứng theo bản năng oánh lộn mấy năm trời, né sang một bên. Nhưng vừa vặn cậu thấy tên thứ hai lao đến với cú đá thấp. Vì tránh tiếp cú này, Tora bị tuột mất bóng.

Tiền đạo chính của đội bạn nhanh chóng cướp được bóng và thực hiện cuộc tấn công chớp nhoáng. Tame ra mặt ngăn chặn. Kẻ đang giữ bóng thấy bóng đập sàn về phía sau cho đồng đội, trong khi bản thân lao về phía Tame với nắm đấm vung lên. Tame né đầu. Trong khoảnh khắc, cánh tay kia vụt thu về như thể chưa từng có đòn tấn công nào.

Sự lơ là trong chớp lát của Tame khiến đối thủ dễ dàng vượt qua và ghi điểm. Bọn trường T lại khua chiêng múa trống sau khoảng thời gian dài tĩnh lặng.

Tora lao đến chỗ trọng tài tố cáo:

-Bọn chúng định dùng vũ lực kia, trọng tài ông không định phạt tội phạm quy sao ?

-Chuyện này...

Ngay lúc đó, một giọng nói vang lên sau lưng Tora:

-Cậu nói tào lao gì vậy ?

Tora quay lại nhìn chằm chằm cái tên chỉ đứng đến ngang vai cậu, nhưng bản mặt thì vô cùng kiêu ngạo. Hẳn cười nói:

-Đồng đội tôi chỉ là hơi phần khích hươ tay múa chân một chút thôi, đâu có làm ai bị thương ? Cho nên sao có thể gọi là phạm quy được.

Tora nghiêng rặng. Mấy đòn tấn công vung về đó đương nhiên không thể làm cậu hay cả bọn bị thương. Nhưng bọn chúng lại dựa vào cái lý lẽ đó mà chơi bản hợp pháp. Thật tức không nói nên lời.

Trận đấu vẫn được tiếp tục như bình thường. Trường T khá thành công với trò mới, sử dụng 3 người kèm 1 và tấn công 3 đòn liên tục. Dù biết rằng không tránh thì vẫn không bị dính đòn, nhưng cơ thể Tora hoàn toàn phản ứng dựa theo bản năng. Mỗi lần như vậy, một là cậu mất bóng, hai là chuyền không chính xác.

Khán đài bắt đầu lầm rầm những tiếng bàn tán.

-Coi kìa, cậu ta lại mất bóng.

-Tại sao phải tránh chứ ? Bọn kia chỉ hù dọa thôi, chứ cho vàng chúng cũng chẳng dám phạm luật.

-Chắc cậu ta sợ bị dính đòn. Tội nghiệp.

Và bọn chúng cười ha hả với nhau.

Tên con trai đang nằm ườn trên dây ghế khán đài, giật phăng chiếc mũ ra khỏi mặt, đứng dậy lao người bay qua khỏi 2 hàng ghế phía trước, rồi chạy đến gần bục ngăn cách khán đài và sân bóng. Cậu ta hét lớn:

-Đại ca, nếu cái lũ phế vật đó mà làm khó được anh thì anh không đáng để thằng này đi theo.

Tora quay đầu nhìn, ánh mắt sắc lẹm rừng rực lửa kia khiến Tora khẽ cau mày. Đúng vậy, cậu đầu phải là cái thứ tào lao nào đó. Cậu chính là trùm của khối lớp 10 cái trường bá đạo nhất quận. Nếu chịu thua trò mèo hèn hạ này, sao cậu có thể đối mặt với đàn em ?

-Không cần phải hét toáng lên thế. Tao sẽ không làm bất kỳ thằng nào thất vọng đâu.

Nói rồi Tora bẻ tay răng rắc. Thần thái của cậu ta thay đổi nhanh chóng, vẻ nghiêm túc hiện rõ trên khuôn mặt.

Jun lồng các ngón tay vào nhau, kéo căng cánh tay ra sau lưng dẫn người, nói với Akane:

-Xem ra đã đến lúc chơi hết sức.

Akane cười cười không nói gì.

Hiệp thứ ba bắt đầu. Tỷ số hai bên đang sát nút nhau. Bọn trường T vẫn dùng kế sách đó. Một tên vung cánh tay về phía Tora. Lần này, thay vì tránh, Tora chuyển bóng về phía trước. Nhưng đó không đơn giản chỉ là một cú chuyển bóng. Trái bóng xoáy sượt qua cánh tay tên kia, hất nhanh chóng cảm thấy đau rất đến mức khóc không nên tiếng.

Akane bắt được bóng. Cô mới chạy được vài bước thì có hai tên đã nhanh chóng áp sát hai bên trái phải. Cúi chỏ của tên bên trái hướng thẳng sườn Akane lao tới. Cô lập tức uốn cong lưng, hạ thấp người né đòn, một tay chống đất, tay còn lại hất trái bóng đập sần tung thẳng vào cằm một tên trường T, rồi văng ra đứng tam Jun đang chạy tới. Trước khi đối thủ kịp trở tay, Jun nhún người ném bóng vào rổ.

Tiếng vỗ tay vang vọng cả một góc sân vận động. Akane từ từ đứng thẳng người dậy, chạy trở về sân nhà sau khi đập tay với Jun.

Trong lúc đó, một người đang ngồi ở phòng camera quan sát khẽ nhếch miệng cười trước màn biểu diễn uốn dẻo vừa rồi của Akane. Ánh mắt anh ta tràn ngập vẻ thích thú và tự hào.

Đội trưởng M đã lấy lại phong độ. Họ liên tiếp ghi điểm và nâng cao khoảng cách với trường T. Sắc mặt tên chỉ huy đội T thật khó coi. Hắn lầm lừ nhìn 3 mũi nhọn tấn công của đối thủ, rồi kéo tai một tên đồng đội thủ thi vài câu, kết thúc bằng vài cái vỗ vai động viên.

Jun đang có bóng. Hai tên nhanh chóng áp sát trước mặt cậu. Cả hai đều cùng lúc vung nắm đấm. Jun bước lùi lại để tránh. Nhưng ngay lúc đó, Jun khụy xuống vì có kẻ phía sau dẫm mạnh lên cẳng chân cậu.

Trọng tài thổi phạt. Kẻ vừa gây thương tích cho Jun bị ghi một lỗi phản tinh thần thể thao, và đội trưởng M được ném 2 quả phạt. Trong khi Jun được đưa ra ngoài sơ cứu thì Tora lãnh trách nhiệm ném phạt. Hai lần thấy bóng đều lọt thẳng vào lưới hoàn hảo. Điểm số lại gia tăng.

Nhưng vấn đề thực sự mà đội trưởng M phải đối mặt chính là, bọn họ không có cầu thủ dự bị. Cho nên Jun nhất định phải tiếp tục thi đấu. Akane nhìn cẳng chân đang sưng dần lên của Jun lo ngại hỏi:

-Cậu chắc là chịu được đến hết trận chứ ?

-Đương nhiên, chút xú này có là gì. -Jun cười cười- Tora, giờ cậu là chỉ huy. Anh Tame thay thế cho vị trí của em nhé. Còn anh Hokkai, phần sân của chúng ta trông cậy cả vào anh đó.

Hokkai không nói gì, làm lì gặt đầu. Tame đưa tay ra, Jun nắm lấy kéo người đứng dậy. Bọn họ trở ra sân. Tiếng reo hò cổ vũ từ khán đài không khiến cho tâm trạng họ tốt hơn chút nào.

“Bọn khốn đó dám ra tay với Jun” -Hokkai lầm bầm

“Bình tĩnh đi Hokkai, chúng ta đang thi đấu thể thao, không thể tùy tiện muốn làm gì thì làm như khi đánh nhau.” -Akane nhắc nhở.

Hokkai không trả lời, chỉ siết chặt nắm đấm.

Trận đấu tiếp tục. Bên trường T đang dẫn bóng. Hokkai xông ra ngăn chặn tiền đạo chính của đối phương. Tên này vừa nhìn thấy Hokkai đã cười khẩy, hắn nói:

-Mày không mau tránh ra thì bọn tao cho què luôn giống thằng bạn mày giờ.

Hokkai không nói gì, chỉ gườm gườm nhìn hắn. Tên này cười nham nhở nhìn lại cậu.

-Mày muốn óanh tao à ? Sao không ra tay đi ? Mày sợ chứ gì, đồ chết nhất.

Hokkai siết chặt nắm tay. Tên kia liền chuyển bóng cho đồng đội. Trước khi bỏ đi hắn còn phán thêm một câu:

-Không dám trả thù cho bạn mày ? Đùng là đồ rùa rụt cổ.

Mặt Hokkai tối sầm. Năm tay run lên với từng thớ cơ thất lại, mạch máu cũng nổi rõ trên mu bàn tay. Akane chạy lại chỗ hokkai, đặt tay lên vai cậu vỗ nhẹ.

-Bình tĩnh đi Hokkai, chúng đang tìm cách kích động để tui mình phạm lỗi đó. Đừng lộn vào bầy.

Hokkai ừ một tiếng rồi lăm li bỏ về vị trí. Akane có chút lo lắng, tuy nhiên trận đấu vẫn đang tiếp tục nên cô phải di chuyển.

Bóng lại về tay trường T. Lần này vẫn là tên vừa rồi dẫn bóng vào khu vực của Hokkai. Hấn nham nhờ nhìn mặt Hokkai mà ngheu ngao hát:

-Rùa rụt cổ. Oi con rùa rụt cổ.

Hokkai tức khí, cậu không thể nhìn được cái bản mặt trăn tráo khôn khiếp đó. Hokkai vùng tay định tóm lấy cổ áo hấn, ai ngờ, tay chưa chạm được đến người thì hấn đã lặn quay ra sàn gào thét như một con heo bị chọc tiết:

-Á, đau quá ! Trọng tài, trọng tài đâu ! Hấn đánh tôi kìa.

Trọng tài chạy lại, nhìn thấy tuyến thủ trường T ôm ngực quần quai trên sàn, có vẻ vô cùng đau đớn. Thật ra ông không nhìn rõ chuyện đã xảy ra vì lưng Hokkai chắn hết tầm nhìn, nhưng ông quả thật có thấy Hokkai vùng tay lên.

Hai quả ném phạt cho trường T. Chiêu bài này của trường T quá lợi hại. Bọn họ phối hợp vô cùng nhất quán, có phân chia nhiệm vụ rõ ràng: Kẻ nào chắn tầm nhìn trọng tài, kẻ nào gây rối loạn, kẻ nào vờ bị thương. Trường T ăn gian được những 3 lần ném phạt. Điểm số đã sát nút nhau. Không khí căng thẳng như quả bom bóng bom quá mức sắp vỡ tung ra.

Tiếng còi kết thúc hiệp ba vang lên.

Chân của Jun ngày càng sưng to hơn. Mikane dùng khăn lạnh đắp vào chỗ sưng, ngược nhìn Jun hỏi giọng lo lắng:

-Đau lắm phải không ?

Jun cười cười -Không. Sao bằng mấy lần đánh nhau cùng với chị hai của cậu chứ.

Mikane không nói thêm gì. Cô bé cụp mắt xuống chăm chú xịt thuốc vào chỗ sưng.

Akane nhìn không khí u ám báo trùm cả đội. Nếu là bình thường, bọn họ đã cho tui khôn kia nằm la liệt trên đất rồi. Nhưng thể thao có luật của thể thao, bọn họ không thể tùy tiện rả rầy. Úc chế một chỗ là dù không ra tay nhưng bọn họ vẫn bị bắt phạt.

-Các cậu, chúng ta phải phản công. -Akane nói nhỏ với ngừ khí sắc như dao- Bọn chúng đã quá coi thường chúng ta rồi.

-Hội trưởng có kế hoạch gì ? -Tame nheo mắt hỏi.

Akane kéo đầu cả bọn chụm lại, thì thì thầm. Sau khi bàn thảo xong, cô nở một nụ cười nham hiểm. -Chúng ta sẽ cho chúng biết thế nào là kẻ cấp gặp bà già.

Hai phút nghỉ giữa hiệp trôi qua nhanh chóng. Hai đội trở lại sân, bắt đầu hiệp thi đấu cuối cùng.

Trường T giành được bóng. Bọn chúng lại sử dụng gọng kiếm 3 người để tạo ra tình huống phạm lỗi. Nhưng chẳng có bóng người nào lao ra cản chúng lại. Cả Hokkai và Tora đều đứng hai bên góc trái phải cạnh rỏ, giờ hai tay lên cao không nhúc nhích giống như hai bức tượng đồng.

Ba tên kia tiếp cận biên trái, nơi Hokkai đang đứng chắn. Nhưng dù thế nào, Hokkai vẫn chỉ một tư thế chôn chân tại chỗ và giờ tay lên cao. Tên đang giữ bóng chạy ra phía trước rỏ, nhún người ném rỏ. Ngay khi bóng vừa rời tay hấn, Tame đan ngón tay vào nhau tạo thành chỗ đệm cho Hokkai đặt chân lấy đà bay lên vừa vịn chắn ngay giữa rỏ và bóng, dồn toàn lực cản tay hấn bóng ngược trở lại sân đối thủ. Cú ném xa ngỡ ngàng người xem.

Akane chạy lên nhận bóng, xoay người chuyển ngay cho Tora. Tora dẫn bóng đến gần rỏ, khi đối phương lao ra cản phá, cậu chuyển ngay bóng qua đầu đối phương, và Akane đã đứng chờ sẵn, nhận bóng rồi úp rỏ ghi bàn.

Chiến thuật của bọn họ thực sự phát huy tác dụng. Vì Hokkai và Tame không hề di chuyển trước khi bóng rời khỏi tay đối thủ bay về phía rỏ, kế hoạch tạo tình huống phạm lỗi coi như phá sản. Tiếp đó, lợi dụng sức mạnh cánh tay của Hokkai và Tame để thực hiện các cú chuyển dài không tưởng sang phần sân bên kia, khiến đối thủ không chạy về ứng phó kịp, tuyến phòng vệ mỏng manh dễ dàng bị Tora và Akane chọc thủng dễ ghi điểm.

Kim đồng hồ nhích dần đến vạch kết thúc. Đang đợt tấn công cuối cùng của trường M. Nếu ghi điểm cú này, chiến thắng sẽ thuộc về họ. Tame đang giữ bóng, cậu di chuyển sang bên cánh trái, một cú lừa chuyên nghiệp qua vai đối thủ, Tame vượt qua bắt bóng và nhảy người lên ném rỏ.

Bóng đập vào viền rỏ văng ra. May mắn thay, Akane đón được bóng. Cô tung người lên, định hất bóng vào rỏ. Ngay lúc ấy, bản năng của Akane cảm nhận được một cú tấn công hướng về bụng mình. Đờ nó hay không đỡ nó, cô đều sẽ mất đà và làm hỏng cú ném. Tỷ số hòa sẽ khiến bọn họ phải đấu hiệp phụ. Jun có lẽ không chịu nổi đến lúc đó.

Vào khoảnh khắc mà khóe mắt Akane nhận thấy tầm nhìn trọng tài bị che khuất bởi hai tên hậu vệ cũng đang nhảy lên cản phá, cô tung đầu gối đá thẳng vào đầu tên đang tấn công mình, nhờ vào đầu hấn làm chỗ dựa để tránh mất thăng bằng sau khi lãnh nguyên cú đâm vào bụng, Akane úp rổ thành công trước khi còi báo hiệu trận đấu kết thúc vang lên.

Cả Akane và tên kia đều rơi xuống sàn. Akane co người ôm bụng trong khi tên kia có vẻ bất tỉnh nhân sự luôn.

Góc sân vận động rung chuyển với tiếng trống, tiếng gào thét và vỗ tay. Cổ động viên ôm nhau nhảy tung bưng trên khán đài như thể bọn họ vừa giành giải ở Woldcup. Cờ và băng rôn đủ màu phấp phới bay nhảy giữa rừng người.

Tora chạy lại đỡ Akane dậy. Hokkai, Tame và Jun cũng nhanh chóng đi tới.

-Hội trường không sao chứ ?

Akane nhăn mặt nói:

-Có...sao...cái thằng đó...ra khỏi đây sẽ chết với tớ...

-Tớ thì nghĩ hấn chết luôn ở kia rồi, không cần chờ ra khỏi đây. -Tame liếc về phía bên đó, đánh giá.

Đám người đội T cũng bu lấy kẻ đang nằm bất tỉnh nhân sự trên sàn. Chẳng phải ai xa lạ, chính là tên đầu sỏ của bọn chúng. Đội T làm âm ỉ với trọng tài đòi hủy bàn thắng vừa rồi vì lỗi phạm quy. Nhưng trọng tài kiên trì không thay đổi quyết định. Trận đấu ấn định với phần thắng thuộc về trường trung học M.

Khi Tame dìu Akane ra khỏi sân, trọng tài đến gần cô nàng, thấp giọng nói:

-E hèm. Tôi biết em đã làm gì với cậu bạn trường T kia.

Akane chớp chớp mắt nhìn vị trọng tài với vẻ mặt “con nai vàng ngơ ngác”. Trọng tài cố gắng lắm mới giữ tiếp được vẻ trịnh trọng nghiêm túc.

-Nhưng nhận một bài học như thế cũng đáng cho cái tội tìm cách qua mặt trọng tài. Tôi không phải không nhìn ra tiểu xảo của mấy tên ranh đó, chỉ là tôi phải làm theo luật mà thôi.

Nói xong, trọng tài lại e hèm thêm cái nữa, rồi quay lưng bỏ đi. Trước khi rời đi hấn, ông quay đầu lại nháy mắt một cái với hai người, nói nhỏ:

-Làm tốt lắm !

Akane và Tame đứng hình vài giây trước phong cách xì tin đó, rồi nhìn nhau bùm miệng cười không ra tiếng.

Khi bọn họ vào đến chỗ nghỉ, đám cổ động viên từ bốn phương tám hướng kéo lại tung hô chúc mừng làm náo loạn cả sân bóng rổ. Bọn họ cuối cùng cũng thấm thía câu nói: “Nổi khổ của người nổi tiếng”.

Nhưng rất nhanh sau đó, đám đông bị rẽ đôi bởi một hàng rào bodyguard không biết từ đâu chui ra, ai nấy cũng cao to, đeo kính đen và mặc đồ da. Rukio xuất hiện cùng Hazumi, thông thả bước đi giữa làn đường trông vừa được tạo bởi đám bodyguard. Anh tiến tới xoa đầu Akane khen ngợi:

-Em làm tốt lắm !

Akane chau mày. “Ai cần anh ta khen chứ!”

Rukio không để mắt đến cái chày mảy vừa rời của Akane, thản nhiên như không đỡ cô từ tay Tame, kéo sát vào lòng mình rồi quay ra sau cười nói với các thành viên khác của đội:

-Mọi người chắc đã đói rồi. Chúng ta đi ăn cái gì ngon ngon nhé. Anh đãi.

Rồi chẳng đợi nghe ai đồng ý, Rukio ôm vai Akane, kéo cô đi theo anh ra khỏi đám đông. Mấy người kia cũng vui vẻ đi theo. Được ăn uống miễn phí, chỉ có bị thần kinh mới từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Những Chuyện Bên Bàn Ăn

Ngoài cửa sân vận động, cả chục xe moto chiếm hẳn một góc vỉa hè nom rất hoành tráng.

Rukio kéo Akane ngồi lên xe của anh, lại còn tự tay đội mũ bảo hiểm cho cô.

-Được coi phim miễn phí kìa. -Tora huých nhẹ vào sườn Jun.

Jun lại chẳng thèm quan tâm đến câu nói của Tora. Cậu nhìn một lượt mấy chiếc xe moto, rồi tiến đến một chiếc gần đó thì thầm gì đấy với anh chàng lái xe. Anh này cau mày một chút, rồi gật đầu, lại lắc đầu. Biểu cảm gương mặt thay đổi đến chóng mặt, cứ như diễn viên hài kịch đang đứng trên sân khấu.

Cuối cùng, anh ta đứng dậy nhường xe lại cho Jun. Jun ngoắc ngoắc Tame lại gần, rồi lại ghé sát thủ thà thủ thi. Người ngoài nhìn vào dễ có khi hiểu nhầm hai người bọn họ là một cặp tình nhân e lệ.

Đến khi cuộc đối thoại bí mật kết thúc, Tame nở nụ cười gian gian kiểu “tôi biết tông bụng chú rồi nhé”.

Trong khi đó, Mikane quay qua quay lại xem nên ngồi xe nào. Bỗng Jun kéo tay cô bé đẩy lên xe Tame.

Trong lòng Jun dấy lên chút bi ai. Nếu không phải cái chân bị đau thì người ngồi phía trước kia hẳn phải là cậu. Jun mơ tưởng cảnh mình rú ga phóng đi với Mikane ở yên sau ôm cứng lấy cậu vì sợ hãi. (Anh Jun à, anh bị lạm phim Hàn Quốc quá rồi). Chỉ tượng tượng thôi cũng sướng đến độ cái mặt Jun ngây ngây ra vài phút.

Khi trở lại với hiện thực phũ phàng, Jun tự an ủi bản thân: “Thôi không sao. Ngày tháng còn dài. Cơ hội còn rải đầy phía trước”

Đội hình đã đầu vào đấy. Các xe bắt đầu rồ ga di chuyển. Cả đội xe moto rất ngẫu nhiên kéo thành hàng kín cả đường đi.

Akane ngoái lại nhìn, lòng không khỏi trầm trở sự hoành tráng bá đạo này. Cô chỉ là không hiểu mấy người đó rốt cuộc có phải đàn em của Rukio hay không? Nói đến cùng thì anh ta là ai? Akane thật không muốn dây dưa với băng đảng xã hội đen gì đâu, học cùng trường với mấy tên đầu gấu đã đủ phức tạp lắm rồi.

Rukio dừng xe trước một quán lẩu hai tầng khá lớn. Anh thân nhiên nắm tay Akane đi vào trong. Quán gỗ màu vàng nhạt khá trang nhã, trên tường treo những bức hình đen trắng trang trí, đóng trong khung gỗ màu nâu nhạt.

Cả đám kéo vào chiếm trọn hai chiếc bàn dài. Không khí trở nên ồn ã hơn hẳn.

Rukio có vẻ là khách quen ở đây, anh vừa gọi món vừa hỏi han người phục vụ vài câu.

Người đó tay vừa thoăn thoắt ghi lại yêu cầu, mắt vừa liếc nhìn bàn tay Rukio đang nắm chặt tay Akane ở dưới bàn. Khoé miệng anh ta khẽ cong lên. Akane thấy mặt mình nóng dần. Cô đã gắng rút tay ra khỏi tay Rukio từ lúc ở cửa, nhưng vô vọng.

Mấy nồi lẩu bắt đầu sôi sùng sục. Jun khều khều Mikane.

-Cậu lấy đồ ăn cho tớ đi.

Tora ở bên cạnh nghe thấy, liền chêm vào:

-Chân cậu đau chứ có phải tay đâu mà không tự gấp đồ ăn được?

-Chân đau không đứng lên với tới nồi lẩu được. -Jun phân trần, nét mặt đã có vài phần sát khí.

-Ồ. Vậy hà. Đây, để anh em tốt này giúp một tay.

Nói xong Tora gấp đồ ăn liên tục xếp đầy cái chén của Jun. Jun tức muốn xì khói đầu. Ánh mắt nhìn Tora như muốn đập hẳn bẹp đi.

Phía đối diện, Hokkai vẫn tập trung công tác ăn uống, không quan tâm đến nhân tình thế thái. Tame thì đang bận xếp khăn giấy thành hình hoa lan (anh ấy đúng là mắc hội chứng cuồng phong lan mà !!!)

Một đàn em của Tora khẽ khều đại ca, giọng nói có phần nài nỉ:

-Em cũng muốn uống bia giống mấy anh kia. -Cậu ta chỉ chỉ đám bodyguard của Rukio.

-Hừm...anh mày đây còn chưa được uống nè. -Tora câu nhậu đáp lại.

Quả thực, trong khi bàn bên kia sục sôi khí thế ăn nhậu với bia bọt sóng sánh thì bàn bên này chỉ độc mỗi nước ngọt và nước suối.

Rukio nghe thoáng qua được cuộc đối thoại, liền tham gia câu chuyện.

-Có những việc mà chỉ ở độ tuổi nhất định chúng ta mới có thể làm.

-Hừm...chẳng qua do luật quy định thôi. -Cậu nhóc kia lý sự.

-Anh bạn này, chú nghĩ vì sao luật lại quy định như thế này mà không phải thế khác ? -Rukio hỏi vặn lại.

-Sao em biết chứ. Máy người làm luật thích sao thì quy định luật như vậy.

Rukio lắc đầu. Anh gấp miếng thịt bò bỏ vào nồi lẩu.

-Chú nói xem tại sao chúng ta phải nấu chín thịt rồi mới ăn ? Bởi vì ăn đồ sống có thể khiến ta bị đau bụng. Nói một cách bao quát là mỗi việc chúng ta làm đều sẽ dẫn đến một hệ quả. Và chính chúng ta là người phải chịu trách nhiệm cho hệ quả đó.

-Thế thì liên quan gì đến chuyện uống bia ?

-Bia là một chất kích thích, nó có khả năng cường hoá cảm xúc nhưng lại hạn chế chức năng khống chế hành vi của não bộ. Đối với độ tuổi trẻ trâu như các chú, rất dễ xảy ra xung đột vì vài chuyện vặt vãnh. Nếu đánh nhau trong lúc say, các chú không điều khiển được mức độ ra đòn của mình, hậu quả có thể rất tệ, như là chết người chẳng hạn.

-Người say nào mà chẳng như nhau. Người lớn nhậu say cũng có thể đánh chết người.

-Đúng. Nhưng người lớn phạm tội sẽ phải đi tù. Còn các chú ? Không có hình phạt nghiêm trọng nào cả. Các chú đang được pháp luật ưu đãi quá rồi đó, vậy mà vẫn muốn cần nhậu sao ?

Rukio nói xong, cảm thấy Akane bên cạnh đang nhìn mình chăm chăm, liền quay sang hỏi:

-Em làm gì nhìn anh ghê thế ?

-Anh nói chuyện như ông cụ non vậy.

Rukio phá lên cười. Xong gương mặt đột ngột trở nên nghiêm túc, nhìn thẳng Akane nói:

-Vậy mà anh tưởng em đang cố ghi nhớ từng chi tiết khuôn mặt anh để tối về còn nằm mơ thấy.

Akane tròn mắt mím môi, phản bác tức thì:

-Còn khuya.

Rukio cười sáng khoái, cứ như thể việc bắt nạt Akane thú vị hết sức.

Đến khi tiệc sắp tàn, một đám người tiến vào quán. Nhìn đồng phục thì chắc là học sinh cấp 3. Bọn chúng ngồi xuống gọi món, nhưng xui xẻo là đụng đến món nào cũng đều hết mất rồi.

Tên to con nhất đập bàn cái rầm làm cô bé phục vụ giật thót.

-Cái quán gì làm ăn như *beep*. Món nào cũng hết vậy bán cái *beep* gì cho khách hả ?

Cô bé phục vụ rồi rít xin lỗi, cầm thực đơn giới thiệu những món khác. Nhưng tên đó hùng hổ đứng dậy quát xối xả vào mặt cô bé:

-Bố đây không thích mấy cái món *beep* đó.

-Vậy các anh khi khác trở lại..-Cô bé líu ríu đáp lời.

-Mày nói cái *beep* gì ? Tính đuổi khách hả ?

Hắn vung nắm đấm lên. Cô bé ôm mặt sợ hãi. Nhưng nắm đấm kia chỉ có thể dừng ở trên không, chẳng cách nào di chuyển.

Hokkai giữ chặt cổ tay tên kia, siết chặt đến mức hắn tưởng bàn tay sắp đứt lìa đến nơi. Hắn ngược lên nhìn thẳng nào dám xen vào.

Ngay khi hắn nhìn thấy mặt Hokkai, máu trong người như đông cứng lại, môi lắp bắp không ra hơi:

-Đầu ... sắt ...

Hokkai khẽ nhúm mày. Tame đang ngồi tại bàn kéo kính xuống nhòm nhòm, rồi cậu vẫy vẫy tay chào lớn:

-Ồ tưởng ai. Hoá ra Chim Nhỏ. Lâu quá không gặp.

Mặt tên đó chuyển sang trắng bạch, tiếp tục lắp bắp:

-Hoa...lan...

Đến khi mất hần liếc thấy Akane, nom hần như sắp xỉu đến nơi.

-Cả...quần...thề...dục...sao...?

Hồn vía hần bay đầu mắt. Đến khi hoàn hồn, hần lú rú xin lỗi, xin tha mạng, xin nương tay. Túm lại là xin xỏ đủ kiểu.

Cả quán ngơ ngạc trước sự thay đổi thái độ 180 độ đó. Mới vài phút trước hần còn hùng hổ như con lợn rừng mà bây giờ lại xoắn tít như con ốc rụt trong vỏ.

-Mày thích *beep* nhỉ ? -Hokkai lờm lờm nhìn hần. -Để tao cho mày ăn *beep* lần nữa nhé.

-Dạ không. Em ghét *beep* lắm. Đại ca anh tha cho em lần này nữa đi.

Hokkai không nói gì, đưa mắt lạnh lùng nhìn hần một phút. Hần cảm thấy mồ hôi chảy đầm đìa dọc sống lưng. Sau đó Hokkai chẳng nói chẳng rằng lòi xềnh xệch hần ra khỏi cửa.

Ba phút sau, Hokkai trở lại bàn, ngồi xuống ăn tiếp phần thức ăn dang dở.

-Giải quyết nhanh vậy ? -Tame hỏi.

-Ừ. Hần không dám trở lại gây rối đâu. -Hokkai vừa ăn vừa trả lời.

Cô bé nhân viên lúc nãy đến gần bàn, ngập ngừng:

-Cảm ơn anh đã giúp em.

-Không có gì to tát đâu. -Tame trả lời họ. -Tên này hay thích xen vào chuyện thiên hạ đó rồi.

-Dù sao cũng cảm ơn anh. -Cô bé cúi gập người cảm ơn, sau đó e thẹn đi nhanh vào bếp.

Tora cười cười, nói với Hokkai:

-Xem ra anh lại có thêm fan hâm mộ rồi.

Hokkai chẳng đổi sắc mặt trước lời châm chọc.

-Em thấy hình như tên vừa rồi quen biết hai anh và Hội Trưởng ? -Jun hỏi.

-Ồ. Chuyện dài lắm. -Tame trả lời.

-Không sao, mọi người có thời gian mà. Anh cứ kể đi. -Jun hào hứng.

-Vậy được. Chuyện là...

Mọi người chăm chú lắng nghe.

-Mấy thằng đó bắt nạt bạn tên này. -Tame chỉ ngón cái về phía Hokkai. -Tên này oánh nhau với tụi nó. Rồi tui và Akane nhảy vô giúp.

Mọi người nín thở chờ diễn biến tiếp theo. Mãi không thấy Tame nói gì, Jun sốt ruột hỏi:

-Rồi sao nữa ?

-Sao gì ? Hết rồi.

Mặt mọi người đen kịt. Sấm chớp đùng đoàng trên đầu.

-Cái gì vậy ? -Tora hét lên. -Anh bảo chuyện dài lắm mà kể có hai câu là xong rồi ? Anh chơi tụi này chắc ?

Tame vẫn bình thản như không, gấp miếng thịt cho vào mồm nói:

-Chuyện đúng là rất dài nhưng tui đâu phải cô giáo nhà trẻ kể chuyện em nghe đâu mà phải nói rõ chi tiết với mấy người.

Cả đám tức nghẹn họng mà không biết nói gì.

...

Câu chuyện mà họ muốn nghe thực ra khá là dài. Để hiểu tường tận thì phải bắt đầu kể từ “Câu chuyện những chiếc bánh ngọt và chàng gay”..

...

Các độc giả ới ơi... tháng này tụi phải học thi, hic hic... tênh hênh rất chi là tênh hênh... thi xong mới viết chap mới đc. Cả nhà chịu khó zậy nha ! Thánh kìa *muah* *muah*

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Câu Chuyện Những Chiếc Bánh Ngọt Và Chàng Gay.

Michi nhắc từng khay bánh từ trong tủ lạnh, cẩn thận xếp chúng vào tủ kính. Những dãy bánh nhỏ xinh nhiều màu sắc được đặt khéo léo trông như một đội quân trước giờ viễn chinh.

Sắp xếp đâu vào đấy xong, Michi nâng cánh cửa kéo lên, ánh sáng tràn vào cửa hàng. Gọi là cửa hàng cho hoành tráng chứ tính luôn cả gian bếp Michi đứng làm bánh cũng chỉ vón vện 4m vuông.

Ấy vậy mà chủ nhân của không gian chật hẹp này lại không tỏ chút phiền muộn nào. Ngược lại, trong ánh mắt dường như còn lấp lánh niềm vui.

Một ngày nữa lại bắt đầu.

Người qua lại ngày một đông hơn, bánh cũng bán được khá nhiều. Trời dần về trưa, khách cũng vãn bót. Ánh nắng gần như hắt thẳng vào cửa hàng khiến cho gương mặt Michi đỏ ửng lấm tấm mồ hôi. Nhưng nụ cười trên môi vẫn không tắt mỗi khi có khách ghé qua.

...

Hokkai vác bao cát boxing trên vai, sải bước dưới cái nóng gay gắt tháng 7. Từ sau khi bị đuổi học, cậu bỗng nhiên biến thành culi không công cho ông bố. Từ lau dọn sân tập boxing cho đến mang, khiêng, bê, vác... nói chung chuyện nặng nhọc nào cũng đến tay cậu.

Nếu cậu mà hé răng cần nhân thì lập tức ông già sẽ quát vào mặt rằng “Có dư hơi sức để đánh nhau như vậy thì dùng vào mấy việc này còn có ích hơn.”

Cả tháng rồi mà ông già vẫn chưa bỏ qua cho cậu cái tội cho thằng con trai hiệu phó một vé tốc hành vào khoa chấn thương chỉnh hình của bệnh viện.

Nói thế nào thì Hokkai vẫn thấy mình làm đúng. Cái thể loại hách dịch ỷ nhà mặt phố bố làm to, rồi thì coi người xung quanh chẳng bằng con giun con dế, có bị đánh trăm lần cũng đáng.

Hokkai quệt mồ hôi trên trán, bước nhanh về phía cửa hàng nhỏ xíu treo tấm biển màu hồng đề “Cake Soul”.

Quán chỉ mới mở được vài tuần nhưng không ai trong khu phố này không nghe tiếng. Bánh không những ngon mà giá cả cũng hợp lý. Chủ quán vừa dễ thương lại lễ phép.

Hokkai đặt bao cát cái phịch xuống vỉa hè, dùng một tay giữ nó, tay kia áp lên tủ kính. Mùi Hokkai gần như dính luôn lên tủ. Mỗi lần qua đây cậu đều phải vật vờ chọn lựa. Loại nào nhìn cũng hấp dẫn đến mức cậu muốn bê luôn cái tủ về nhà.

Mấy chiếc bánh Yogurt Matcha Cheese nhỏ xinh như đang vẫy gọi. Lớp vỏ bọc mềm mượt cắn vào vừa có vị béo của yogurt, vừa có vị đắng nhẹ nhẹ của matcha. Chưa hết, lớp ruột đậu đỏ bên trong nhanh chóng tràn vào khoang miệng, lấp đầy cảm giác bùi bùi ngọt ngào.

Hokkai không ngừng nuốt nước bọt khi nghĩ về nó. Nhưng cậu vừa mới ăn hôm qua rồi, nên hôm nay có lẽ nên lấy Matcha Chestnut chẳng ?

Hokkai liếc mắt nhìn đám Matcha Chestnut nằm phình bụng sát thành tủ. Cái vỏ màu xanh mát mắt, cắn vào giòn giòn rồi nhanh chóng tan ra trong miệng. Vị chestnut bùi bùi cùng vị đắng của matcha quện lẫn vào nhau tạo nên hương vị đặc biệt khó tả.

Hokkai lại nuốt nước bọt cái ực.

Michi khẽ cười khi quan sát Hokkai. Nếu không kể đến vóc dáng to lớn của anh bạn này, thì biểu hiện của cậu ta trông chẳng khác chi một đứa con nít đang thèm thuồng nhìn vào tủ kính.

Từ khi Michi bắt đầu tiệm bánh, cậu ta đã trở thành khách hàng thường xuyên. Mỗi ngày cậu ta sẽ ghé qua mua một loại, cứ thế 7 ngày trong tuần cậu ta thường thức hết các loại bánh trong quán.

Thường thì tin đồ bánh ngọt hay là con gái. Thật thú vị khi biết rằng con trai cũng có thể thích nó đến như vậy.

Không biết từ lúc nào Michi luôn ngóng đến giờ cậu ta ghé qua. Thành thạo Michi làm thử mẫu bánh mới và nhờ cậu ta nhận xét giùm. Lần nào cậu ta cũng nhận xét rất ngắn gọn, nhưng chính xác vào trọng tâm vấn đề. Michi rất vui mỗi khi nói chuyện với cậu ta.

Michi luôn cảm thấy bọn họ rất tâm đầu ý hợp. Dù có phải nói chuyện cả ngày chắc cũng không thành vấn đề.

Nhưng Michi chỉ giữ kín những cảm xúc ấy trong lòng. Có một bức tường ngăn cách giữa bọn họ mà Michi biết rõ không cách nào vượt qua được. Với Michi mà nói, mỗi ngày được nhìn thấy khuôn mặt ấy, nghe giọng nói ấm áp ấy, và được cười với người ấy là đã hạnh phúc lắm rồi.

Nhưng hạnh phúc mới thật mong manh làm sao.

Hôm đó, Michi đang cúi húi quét dọn trước cửa hàng, thì đụng phải chân của một người. Cứ ngỡ là khách đến mua bánh, Michi ngẩng đầu nở nụ cười tươi rói:

-Chào mừng quý...

Câu nói chưa trọn vẹn bị tắc lại cổ họng. Nụ cười kia cũng như đóng băng trên môi.

Tên thanh niên cao ráo đưa mắt nhìn một lượt Michi từ đầu đến chân, rồi cất giọng lạnh lùng:

-Mày làm gia đình xấu hổ chưa đủ hay sao mà giờ còn chạy tới đây lăng xăng suốt ngày trong bộ quần áo như thế này ?

-Kokachi...em...-Michi lú lú trong miệng

-Theo tao về nhà ngay.

Kokachi tóm lấy tay Michi lôi xềnh xệch. Michi gắng sức chống trả.

-Em không muốn về lại ngôi nhà đó. Kokachi, thả em ra. Mau thả...

Bốp.

Cú tát như trời giáng khiến Michi lao đảo ngã ra đất.

-Thứ như mày không có quyền phản đối.

Michi chống tay ngồi dậy. Cánh tay trái cọ sát mặt đường bị trầy xước đang rướm máu. Một bên má hằn lên vết ngón tay, vừa đỏ vừa nóng rát.

-Tại sao ? -Nước mắt không tài nào kìm nén lại lăn dài trên gương mặt nhỏ nhắn- Sống đúng với bản thân thì có gì sai ? -Michi gào lên với tất cả nỗi phẫn uất, đau khổ và tuyệt vọng.

Kokachi lạnh lùng bước đến gần, cúi xuống sát mặt Michi. Ánh mắt hằn lên tia khinh bỉ.

-Mày hỏi có gì sai hả ? Để tao chỉ cho mày biết.

Vừa dứt lời, Kokachi hung bạo giật phăng mái tóc của Michi, đồng thời tay kia xé toạc chiếc áo Michi đang mặc trên người.

Michi hét lên, lấy hai tay ôm vai, co ro đến tội nghiệp. Còn Kokachi giật giữ quăng mái tóc giả xuống nền đường, thờ ắt ra.

-Thứ sai trái chính là thằng đàn ông lại đi mặc váy đàn bà.

Ánh mắt Kokachi dừng trên cơ thể gầy gò trắng trẻo của đứa em trai. Có một nỗi chua xót dâng lên trong lòng cậu. Vì lẽ gì đứa em mà cậu vô cùng yêu quý lại trở thành như thế này ?

-Hãy ngừng làm những trò bệnh hoạn đi. Theo anh về.

Michi ngược đầu nhìn lên. Ngay lúc đó, ánh mắt Michi bắt gặp một dáng người quen thuộc cách đó không xa.

“Cậu ấy đã nhìn thấy hết !”

Tiếng nói vang lên trong đầu Michi như lưỡi dao xuyên thẳng vào tim.

Michi cảm thấy như đất dưới chân nứt toác ra, còn mình đang rơi xuống hố đen thăm thẳm, hoàn toàn tuyệt vọng. Không chỗ bám víu. Rơi mãi. Rơi mãi...

Michi gục đầu xuống hai bàn tay, nức nở. Tim phổi như bị ai đó bóp chặt, không tài nào thở nổi. Đầu óc Michi choáng váng, tai ù đi và cơ thể như bị rút cạn sức lực.

Kokachi kéo Michi đứng dậy, lôi xềnh xệch đi. Michi giống như một cái xác, cả bước cũng không vững.

Ngay lúc đó, một bàn tay ghì lại cánh tay của Kokachi.

Hokkai không thể không can thiệp. Dù rằng cậu có hơi sốc khi biết được cô chủ tiệm dễ mến kia lại là con trai. Nhưng vì lý do đó mà bị đối xử tàn nhẫn quả thật không chấp nhận được.

Kokachi nhú mồm nhìn tên con trai đang can thiệp vào chuyện của cậu. Kokachi nhanh chóng đánh giá đối phương. Thân hình hần quả thực cao lớn. Tay áo thun xắn lên đến vai lộ ra cánh tay săn chắc. Cái siết tay của hắn cứng như đá. Chưa kể đôi mắt đang nhìn chăm chăm Kokichi, nó toát lên đầy vẻ kiên định pha chút ngang tàng.

Kokachi hỏi với giọng lạnh nhạt:

-Mày muốn gì ?

-Tôi thấy rõ ràng cậu ấy không muốn đi với anh.

-Đi hay không chưa đến lượt nó quyết định.

Kokachi muốn giằng ra khỏi sự khống chế của Hokkai, nhưng cử động càng khiến cho cổ tay đau đớn. Kokaichi dường như còn nghe thấy tiếng xương của mình kêu răng rắc. Chịu không nổi, cậu đánh búng tay Michi.

-Được lắm em trai. Nếu mày thích chỗ này đến vậy, để tao xem mày trụ được ở đây bao lâu.

Nói xong Kokachi bỏ đi. Không quên khuyến mãi tặng em một cái nhìn đầy hăm dọa.

Sau màn “Anh hùng cứu mỹ nam” hoành tráng, Hokkai quay sang hỏi han Michi:

-Không sao chứ ?

Michi khẽ lắc đầu. Tại sao được người ấy giúp đỡ mà trong lòng Michi chỉ thấy nỗi chua xót dâng trào ? Nước mắt đã chảy, thấm xuống nền đường thành vô số đốm tròn thẫm màu.

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy cảnh tượng như thế này: Một tên con trai ở trần xệch xi liên tục đưa tay quệt nước mắt. Tên còn lại đứng im ru, gương mặt ngu ngu, tay chân thừa thãi.

Phải đến vài phút sau, Michi mới mở miệng, tiếng nói với tiếng nấc trộn lẫn vào nhau:

-Cậu không khinh tôi sao ?

-Vì sao phải khinh cậu.

-Vì tôi không... bình thường... như những người khác ?

Hai chữ “bình thường” đơn giản mà như rút hết sức lực người nói.

-Không. Tôi không quan tâm mấy chuyện đó.

-Thật sao ? -Michi ngẩng đầu. Trong đôi mắt đỏ hoe ánh lên tia hạnh phúc duy nhất từ đầu đến giờ.

-Ồ. Tôi chỉ quan tâm đến bánh ngọt thôi.

Vào thời khắc đó, Michi không biết nên khóc hay nên cười. Hoá ra bánh ngọt còn quan trọng hơn cả chuyện giới tính. Là Michi suy nghĩ quá nhiều hay là anh chàng đó quá đơn giản ?

Tg : Mina tung hoa chúc tg lên đường đến Địa phủ bình an cái nào. Còn 4 ngày nữa là đến bài thi đầu tiên >.< học học nữa học mãi đến khi được quá đầu như bác Lênin ồ dề.

Chương 12: Câu Chuyện Hoa Lan Và Quần Thể Dục

Trời trong xanh, nắng lung linh, gió thổi nhẹ nhẹ. Mikane ngẩng đầu, hít một hơi dài bầu không khí trong lành vào phổi.

Ngay lúc đó, cô bé nghe tiếng lá xào xạc phía sau, vừa quay đầu lại đã thấy Akane lúi xệch xệch Tame về phía này.

Hai người họ nhanh chóng nhận được nhiều chú ý của mọi người trong công viên, bởi vì...

Tame làm nhức mắt người xem với chiếc áo sơ mi màu xanh nõn chuối, có thêu hai bông hoa lan trắng trước ngực.

“Không còn nghi ngờ gì nữa thưa quý vị. Đây chắc chắn là một sản phẩm made by Tame. Hãy nhìn những đường nét uốn cong mềm mại kia, những cánh hoa trắng ngọt mà kia. Chỉ có kẻ đạt đến cảnh giới siêu cường hoa lan mới có thể thổi hồn mình vào tác phẩm như vậy. Cũng chỉ có kẻ tài năng bất tận đến mức tự tuyên bố “Ngoài sinh đẻ ra thì không gì không làm được” mới hoàn tất được tác phẩm kinh điển này. Xin quý vị hãy cho một tràng pháo tay cổ vũ con người tài năng mà biến thái - Tame !!! ”

(Bình...bốp...bụp...xin lỗi bạn đọc, không biết ở đâu chui ra một tên bình luận viên nghệ thuật trốn trại hại não. Bây giờ xin mời mọi người trở lại với câu chuyện)

Dù Tame nổi bật như vậy, nhưng Akane cũng không hề kém sắc. Chiếc quần thể dục màu hường quá bắt mắt.

Thật ra chiếc quần này là quà sinh nhật của vị papa đăng trí dành cho con gái. Mấy tiếng trước lúc tổ chức sinh nhật Akane, cô em gái đã khéo léo bỏ nhỏ với papa rằng Akane muốn một chiếc quần jin mới. Vị papa này quả thực là một người thương con, lập tức phóng xe ra trung tâm thương mại. Khổ nỗi, sau một tiếng chen chúc trong đám xe cộ ùn tắc, năng lực lăm cầm lên ngôi khiến vị papa xách về một chiếc quần thể dục thay cho quần jin. Hơn nữa lại là màu hường rất chói lóa. Khi bị Mikane tra vấn, papa chỉ cười cười gãi gãi đầu chống chế rằng cô bán hàng khẳng định màu này đang là xu thế của năm. Mikane còn biết nói gì hơn? May mắn là Akane lại khá thích chiếc quần, đi đâu cũng mặc, mặc xong là giặt, giặt phơi khô lại lấy mặc tiếp.

Mikane trầm nghĩ “Đúng là quái nhân mới chơi chung được với kỳ nhân”

(chữ “kỳ” ở đây mang hàm nghĩa kỳ cục chứ không phải kỳ tài)

Lý do hôm nay ba người họ tập hợp tại công viên là để bán kem chiên, gây quỹ cho tổ chức từ thiện mà Mikane tham gia.

Giữa đất trời trong xanh, gió vi vu, lá xào xạc, một màu xanh xanh chấm thêm hồng hồng thu hút không biết bao nhiêu trẻ em bu đến. Nhìn từ xa không khác chi đám kiến bu quanh chiếc bánh ngọt.

Ba người luân tay luân chân đến trưa thì đã bán hết kem. Mikane đang định lau dọn thì có một giọng nói cất lên:

-Chị bán cho em một kem chiên với.

Mikane quay người lại. Đứng trước mặt cô là một đứa trẻ gầy gò, da ngăm đen, ước chừng 11 tuổi. Nó xoè bàn tay ra, để lộ những đồng xu lẻ.

Mikane nhìn nó ái ngại nói:

-Tiếc quá, chị đã bán hết kem rồi.

Thằng nhóc cụp mắt xuống. Nó nhìn chăm chăm những đồng xu tròn vo nằm yên trên tay. Những đồng xu lạnh lẽo dường như cũng nhìn lại nó.

-Em gái em...-Thằng nhóc lí nhí nói- Em gái em rất muốn ăn kem chiên.

-Nhưng chị thực sự không còn dư lại chút kem nào.

Thằng nhóc bất ngờ nắm lấy tay Mikane lắc lắc, giọng khẩn khoản:

-Xin chị hãy giúp em! Ari có thể không bao giờ trở lại đây nữa. -Giọng thằng nhóc nghẹn lại- Con bé chỉ muốn được ăn kem chiên lần cuối...giống như ngày xưa...

Thằng nhóc cắn chặt răng. Nó cố ngăn những giọt nước mắt trào ra.

Bỗng có một bàn tay đặt nhẹ lên đầu nó. Thằng nhóc ngẩng lên nhìn, bắt gặp nụ cười của Akane.

-Này nhóc, chị thích em rồi đó.

Akane xoa nhẹ mớ tóc đen hơi khô cứng của thằng nhóc.

-Nếu em muốn có kem chiên thì phải chờ một lúc. Thế nào ? Có chịu ngồi đây chờ không ?

Nó lập tức gật đầu không cần suy nghĩ. Akane cười, đứng dậy lôi Tame theo, không quên bỏ lại một câu cho Mikane:

-Chị đi mua nguyên liệu. Bé lớn trông chừng bé nhỏ cho đến khi chị về nhé !

Mikane nhăn mặt trầm nghĩ “Chị hai lớn hơn mình có 1 tuổi chứ nhiều”

...

Akane và Tame đi rồi, Mikane ngồi xuống cạnh thằng nhóc trên bãi cỏ. Cô liếc nhìn thấy hộp gỗ để ngay chân nó. Đó rõ ràng là hộp đựng dụng cụ đánh giày.

-Em tự kiếm sống sao ?

-Dạ.

Thằng nhóc ngoan ngoãn trả lời. Thái độ của nó giống một đứa trẻ được giáo dục đàng hoàng hơn là một kẻ lang thang.

-Bố mẹ em đâu.

-Họ chết rồi. Tai nạn giao thông.

Gương mặt thằng nhóc phảng phất nỗi buồn vô hạn. Mikane chạnh lòng nhớ đến tai nạn của mẹ, khi đó cô cũng chỉ tám 11 tuổi.

-Ari mà em nhắc đến lúc nãy là em gái em sao ?

-Dạ.

-Cô bé sắp đi đâu à ?

-Ari sắp sang Mỹ cùng bố mẹ nuôi.

-Vậy sao...

Vì tổ chức từ thiện mà Mikane tham gia cũng liên kết với các trại trẻ mồ côi, Mikane được biết không ít trường hợp tương tự như thế này.

Thông thường các cặp vợ chồng chỉ nhận nuôi một đứa trẻ, vì điều kiện kinh tế hoặc vì tính cách tương hợp. Cho nên những đứa có anh chị em ruột thường bị chia cắt mỗi người một nơi. Đó là chuyện đáng buồn nhưng không thể làm khác được. Tìm một mái nhà đàng hoàng chấp nhận nuôi những đứa trẻ đã là chuyện không dễ dàng rồi.

Từ khi tham gia hội từ thiện, Mikane nhận thức được mình may mắn nhường nào. Tuy mất đi sự chăm sóc của mẹ, nhưng cô vẫn còn papa và chị hai. Mỗi ngày đều phải lo lắng cho hai người bọn họ, nhưng đó là hạnh phúc duy nhất của cô.

-Em cứ nghĩ là chỉ cần không bị nhận nuôi thì sẽ mãi mãi được ở cạnh Ari -Thằng nhóc đột nhiên nói chuyện- Em bỏ trốn khỏi trại mồ côi, làm đủ mọi việc kiếm sống chỉ để ngày ngày được gặp mặt Ari. Nhưng mà...nước Mỹ xa quá...em chẳng thể đi theo em ấy. Em thật là một người anh trai vô dụng.

Thằng nhóc siết chặt tay thành nắm đấm. Mikane khẽ khàng đặt tay lên bàn tay nhỏ nhắn gầy gò kia, vỗ nhẹ nhẹ.

-Em sai rồi. Ari chắc chắn rất tự hào về người anh trai như em.

Thằng bé ngược đôi mắt long lanh nhìn Mikane, hỏi lại:

-Làm sao chị biết ?

-Chị cũng có chị gái mà. Mặc dù chị hai của chị chẳng ra dáng người làm chị chút nào. Việc nhà thì lười nhác. Việc học thì tệ hơn cả chị. Suốt ngày chỉ biết đánh nhau làm chị lo lắng. Nhưng mà, chị hai sẵn sàng đánh nhau với những kẻ bắt nạt chị. Khi chị buồn vì bị các bạn xa lánh, chị hai luôn biết cách chọc chị cười. Khi chị bệnh, chị hai luôn ở cạnh chăm sóc. Nhất là, khi mẹ mất, chị hai đã ôm chị vào lòng và nói “Mikane, từ nay chị sẽ thay mẹ làm mẹ của em”. Chỉ một câu nói đó đã khiến mọi đau buồn sợ hãi trong chị biến mất.

Mikane mỉm cười, quay đầu nhìn thằng nhóc.

-Vì vậy, chị tin là Ari cũng cảm nhận được tấm lòng của em đối với cô bé. Ari nhất định cũng rất tự hào về em như chị tự hào về chị hai của chị.

-Nhưng...em sẽ không thể ở bên cạnh Ari được nữa...

-Ngốc ạ. Không nhất thiết phải ở cạnh nhau mới chăm sóc được cho nhau. Biết rằng có một người luôn yêu quý mình và nhớ đến mình đã là một điều tuyệt vời để sống rồi. Ari nhất định sẽ sống tốt và trở thành một cô gái mạnh mẽ.

Thằng nhóc nhìn vào mắt Mikane, bị sự chân thành và lời nói đầy cảm xúc thuyết phục.

-Vì vậy -Mikane tiếp tục- Em cũng phải sống thật tốt vì Ari. Chị biết một giám đốc trại trẻ mồ côi rất tốt bụng. Hãy đến đó sau khi Ari đi, được chứ ?

Thằng nhóc khẽ gật đầu.

-Ngoan lắm ! -Mikane mỉm cười, xoa nhẹ đầu thằng nhóc.

...

Bầu trời vẫn xanh, gió vẫn thổi và ở nơi cách đó không xa, một xanh một hường đang căng mắt tìm cửa hàng bách hoá hay cái siêu thị nào đó.

-Theo như suy luận logic thì quanh công viên chắc chắn phải có siêu thị. -Akane lầm bầm.

-Cậu đừng làm mất mặt Aristoteles. -Tame thờ dài.

-Ờ. A-rít-tốt gì ấy là ai ?

-Một triết gia thời Hy Lạp, được xem là người đặt nền móng cho logic học.

-Chà. Cả chuyện này mà cậu cũng biết. -Akane vỗ vai Tame cái bốp, cười toe toét.

Tame đang định nói gì đó, liền bị tiếng ồn ào gián đoạn.

Phía bên kia đường, một đám học sinh trung học đang hung hăng đập phá đồ đạc của cửa hàng bánh.

Một bà mẹ kéo con đi ngang qua Tame và Akane.

-Con nhớ lời mẹ dặn chưa? Sau này gặp những chuyện gây gỗ ngoài đường thế này thì phải tránh thật xa, kéo liên lụy thì khổ.

Akane khẽ chau mày. Cái bà thím kia sao lại dạy con mình trở thành một kẻ bàng quan hèn nhát thế chứ ?

Akane thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngoái lại nhìn vụ lộn xộn kia, trong đầu chợt gọi lại hình ảnh nhiều năm về trước.

Đó là lần đầu tiên Akane đánh nhau với mấy tên con trai trong xóm vì chúng bắt nạt bạn học của cô. Khi mẹ biết chuyện, Akane lo lắng sẽ bị mắng. Nhưng mẹ lại xoa đầu cô bé và nói: “Akane của mẹ thật dũng cảm. Con đã không quay lưng bỏ chạy khi những người yếu đuối cần giúp đỡ”. Mẹ rút khăn chùi nhẹ những vết bẩn trên mặt Akane. “Nhưng mà dũng cảm không có nghĩa là liều lĩnh. Nếu lần sau đối thủ là kẻ to lớn và mạnh hơn con rất nhiều. Kết cục con chẳng bảo vệ được ai hết, mà còn làm hại chính mình”. Akane mở to đôi mắt đen láy nhìn mẹ, hỏi “Vậy con phải làm sao ?”. Mẹ mỉm cười ôm Akane vào lòng. “Hãy tìm sự giúp đỡ. Không ai có thể tồn tại một mình.”

Mẹ trong trí nhớ của Akane vẫn luôn dịu dàng, thấu tình đạt lý như vậy. Đến giờ Akane vẫn không lý giải nổi vì sao một người ngốc nghếch, lắm cảm và vụng về như papa lại lọt được vào mắt xanh của mẹ ?

Tạm ngưng mấy suy nghĩ vẩn vơ đã. Trước mắt chính là chuyện đám học sinh hung hăng kia. Cô gái bán hàng dường như rất sợ hãi, chỉ đứng nép một góc nhìn bọn chúng ra sức đập phá.

Máy đánh trứng, khuôn bánh, dụng cụ làm bếp đều bị quăng tứ tung. Cái bị gãy, cái bị vỡ. Không thứ nào còn nguyên vẹn. Bột mì và các nguyên liệu khác cũng bị xé rách. Cả bàn bếp và sàn nhà đều bết bết.

Tên cầm đầu cao kều, gầy loảng khoảng như cành củi khô, dẫm cái bẹp lên chiếc bánh matcha cheese, khiến nó nát bét dính trên mặt đường.

Michi thấy tim mình như thắt lại. Mỗi chiếc bánh ở đây Michi đều đặt hết tâm huyết vào làm.

Cùi khô quay đầu hét vào mặt bọn đàn em:

-Tụi bay còn chờ gì nữa mà không huỷ hết mấy cái bánh cho tao ?

-Đại ca ...-Tên đàn em rụt rè kiến nghị- Mấy cái bánh nhìn ngon quá. Phá thì tiếc. Hay tụi mình cứ hót hết đem về ăn dần?

Cùi khô tiến lại tóm lấy cổ áo thằng đàn em gần giọng:

-Tao bảo sao thì làm vậy. Cầm cái. Làm sai ý anh hai thì cả tao lẫn bọn mày đều không sống yên đâu.

-Dạ. Dạ em biết rồi đại ca.

Cùi khô quay lại phía Michi gầm gừ:

-Còn mày, khôn hồn thì đóng cửa cái chỗ này đi.

Michi đang rất sợ hãi thì nghe tiếng nói:

-Phá hoại tài sản công dân, uy hiếp, kết bè phái, gây mất trật tự công cộng. Tổng hợp tất cả tội danh có thể bị phạt tù từ 6 tháng đến 1 năm. Đáng tiếc các cậu còn chưa đến tuổi trưởng thành nên không bị cưỡng chế thi hành án, pháp luật còn quá nhân đạo.

Tame vừa từ tốn lau kiếng vừa nói luôn một lèo ngôn ngữ nhà luật khiến bọn kia vô cùng chướng mắt. Chưa kể cái áo màu xanh nõn chuối nổi bật với con nhỏ quần hường đứng kế bên càng làm suy giảm cảm tình.

-Tụi mày là đám nào ? -Cùi khô hất đầu hỏi.

-Bọn này chỉ đi ngang qua đây, nhìn thấy cảnh một đám con trai bu lại bắt nạt một cô gái thì không thể không can thiệp.

-Chó ngoan không nên cản đường. Hai đứa mày biết điều thì...

Cùi khô chưa nói xong câu thứ hai đã nhận luôn một cú đá vào đầu khiến hắn bay thẳng vào góc tường.

-Chị đây tuy cũng thích chó nhưng tuyệt đối không thích bị so sánh với chó.

Akane hạ chân xuống, nhìn cái tên đang xụi lơ cạnh tường với ánh mắt hình viên đạn.

Bọn đàn em vì quá bất ngờ, ngây ra vài giây. Sau đó vài tên hốt hoảng chạy tới chỗ đại ca. Đám còn lại lập tức cuồn cuộn lao vào Akane và Tame.

Tame thờ dãi, nhét mắt kiếng vào túi áo, khễ nghiêng đầu tránh một đòn tấn công. Sau đó cậu lập tức vung tay thụi một cú thật mạnh vào bụng tên kia khiến hắn ngã ra đất, ôm bụng co ro như con tôm xanh.

Cứ như vậy, Tame vừa nhẹ nhàng né đòn vừa phản công tấp lự. Mỗi cú đánh đều được khuyến mãi với lời thông báo trước vị trí tấn công.

“Đầu”

“Chân”

“Vai”

“Lưng”

Một tên xông vào, vừa vặn nghe Tame cảnh báo “chân”, liền co cẳng nhảy lên. Ai dè Tame tung một cú đấm nặng tựa ngàn cân trúng ngay mặt. Hắn ngã ra đất, ôm mặt gào lên:

-Sao bảo chân ?

-Ai bảo dễ tin người vậy ? -Tame nở nụ cười vô cùng gian xảo.

Phía bên kia, Akane cũng đã xử lý nhanh gọn đám còn lại. “Thi thể” 4 tên xếp chồng lên nhau vô cùng ngay ngắn. Đứa nào đứa nấy đều đầu óc mòng mòng, mặt mũi ngu ngơ, bơ vơ giữa mộng và thực. Quả nhiên Akane lúc nào cũng nặng tay với đối thủ hơn Tame.

Những tên còn đủ tỉnh táo nhìn đường và lết bằng hai chân, vội vàng vác đồng bọn và chủ tướng biến khỏi hiện trường, không dám quay đầu lại.

Michi bước về phía Akane và Tame, giọng nói đầy cảm kích:

-Cám ơn các bạn đã giúp đỡ.

-Tiếc là bọn này đến trễ quá. Cửa hàng đã bị phá thành thế này. -Akane ái ngại nhìn một lượt đồng lõa xộn.

-Không sao. Tớ chỉ dọn dẹp một chút là ổn -Michi cười nhẹ.

Ngay lúc đó, một giọng con trai vang lên phía sau Akane và Tame:

-Bọn nó lại đến gây sự sao ?

Cả hai quay lại nhìn. Trước mặt họ là một tên con trai cao lớn, vai trái đeo một cuộn dây thừng rất dày, tay phải xách cái túi bụi, bên trong chất đầy dây xích.

Đó là lần đầu tiên Akane và Tame gặp Hokkai.

*****Mọi người có thể đi qua đời bạn như con gió thoảng qua mặt đất. Nhưng có một số người, giống như cây xanh, ngày qua ngày bám rễ sâu hơn vào lòng đất, cùng với đất trải qua muôn vàn giông tố cuồng phong, để rồi trở thành một phần gắn bó sâu sắc. Bạn bè chính là như vậy. Cùng nhau khóc, cùng nhau cười, cùng nhau làm những chuyện điên khùng. Đến cuối cùng vẫn là nắm tay nhau tiến về phía trước.*****

Định mệnh lại một lần nữa sắp đặt cho những con người không quen biết nhau, tính cách khác nhau có cơ hội gặp nhau và trở thành bạn bè.

(Tui): Quà Xmas muộn nha minna ^^ . Đạo này lười học thi quá ! Thêm nữa là mưa suốt ngày, chỉ muốn trùm chăn ngủ hìc hìc

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Câu Chuyện Niềm Vui Nỗi Đau

Akane nghiêng đầu thì thầm với Tame:

-Ê, nghe nói mấy người khoái trò bạo dâm hay sử dụng dây thừng và xích sắt hả ? Liệu cái tên này có phải. . .

-Đừng có nói như vậy -Tame cũng thì thầm lại.

-Ồ. Xin lỗi. Tớ không nên suy đoán bừa bãi. . .

-Không. Ý tớ là mấy người như vậy rất ghét người khác phát hiện ra sở thích đó của họ.

-À. . .Hiểu rồi. Tớ sẽ im lặng tuyệt đối. Coi như không biết gì.

-Chuẩn. -Tame gật đầu nhẹ, hàm ý khen ngợi.

Hokkai nhướn lông mày nhìn áo xanh và quần hường thì thảo với nhau. Cậu ta bước qua hai người như thể bọn họ là không khí vô hình vô dạng.

Hokkai tiến lại gần Michi, giọng nói có phần tức giận:

-Bọn chúng càng ngày càng quá quắt. Lần trước ăn đòn vẫn chưa sợ sao ?

Michi cụp mắt xuống. Người đứng sau mấy vụ phá rối này chắc chắn là Kokachi. Bọn chúng sẽ không ngừng lại cho đến khi Michi chịu khuất phục. Hokkai lại không thể suốt ngày canh chừng Michi và cửa hàng. Mấy lần trước bọn chúng chỉ làm náo loạn đuổi khách đi. Lần này ra tay như vậy, mức độ đã tăng đáng kể, không đoán được lần sau nữa thì sẽ như thế nào.

Michi nhìn Hokkai cười khỏ.

-Anh trai tớ đã muốn làm gì thì sẽ làm đến cùng. Xem ra cửa hàng này chắc sắp phải đóng cửa. . .

-Không. Tớ tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra.

Akane nghe thấy câu khẳng định mạnh mẽ đó của Hokkai, liền huyếch nhẹ vào sườn Michi, thì thầm:

-Bạn trai quan tâm đến cậu thật đó !

Nghe thấy hai chữ “bạn trai”, khuôn mặt Michi lập tức ửng hồng. Michi lấp bắp:

-Không phải vậy đâu. .

-Chối làm gì -Akane cười toe- Tớ có con mắt tinh tường lắm.

Michi định nói gì đấy, nhưng lại thôi. Thật ra thì Michi hiểu rõ Hokkai vì những chiếc bánh mà ra sức chứ không có tình ý gì cả. Nhưng để người ngoài

hiểu làm một chút cũng chẳng hại. Michi muốn lưu giữ chút cảm giác ngọt ngào này trong lòng. Dù nó có là thứ hạnh phúc ảo tưởng mong manh như bong bóng xà phòng đi chăng nữa, thì cũng đáng để ghi nhớ một đời.

Michi lẳng lẳng lấy chổi ra, bắt đầu quét dọn. Hokkai đề nghị giúp liền bị Michi từ chối.

-Chẳng phải cậu cần đem mấy thứ đó về câu lạc bộ sao ? Nếu không đi nhanh sẽ lại bị mắng đó.

Hokkai lưỡng lự. Đúng là ông già sẽ rửa lỗi tai cậu lần nữa nếu không đem đồ về sớm. Nhưng để Michi một mình dọn dẹp cũng không hay cho lắm.

Akane thấy vậy, liền xắn tay áo lên nói lớn:

-Đừng lo. Để tớ giúp bạn gái cậu một tay.

-Hử ? -Hokkai quay sang nhìn Akane, vẫn chưa hiểu ra “bạn gái” mà cô vừa nói đến là ai.

-Tớ sẽ giúp cô bạn xinh xắn đây dọn dẹp chỗ này, cho nên cậu cứ yên tâm đem mấy thứ dụng cụ đó về nhà nhé !

Akane không cố ý nhưng mấy chữ “dụng cụ” lại được nhấn âm khá nặng.

Hokkai nhìn nụ cười toe toét của Akane, trong lòng thấy an tâm hơn.

-Khoan đã -Tame chen vào- Vậy còn chuyện mua kem ?

-À ! -Akane sực nhớ ra- Vậy cậu đi mua rồi đem đến chỗ Mikane đi. Lúc nào dọn xong ở đây tớ về thẳng nhà luôn.

-Tớ biết đi đâu tìm siêu thị bây giờ ?

-Gần đây có một cái -Hokkai lên tiếng- Để tôi dẫn cậu đi. Cũng tiện đường.

-Tốt quá ! -Tame mừng như chết đuối vớ được phao cứu sinh.

Vậy là hai “cô gái” bắt tay dọn dẹp cửa hàng, còn hai chàng trai sánh vai nhau rời đi.

...

Trên đường, Tame tìm cách phá tan bầu không khí im lìm rất quái dị.

-E hèm ... Mấy thứ đó -Tame chỉ chỉ cái túi đựng xích sắt- Cần nhiều như vậy sao ?

-Ồ, đồ ở câu lạc bộ cũ hết rồi, phải thay lại toàn bộ.

“Hắn một câu lạc bộ ?!?” -Tame nghĩ thầm, đầu óc hơi choáng váng khi hình dung ra cái “câu lạc bộ”.

-Hèm... chắc có nhiều thành viên lắm.

-Cũng không hẳn. Nếu chỉ tính mấy người thường xuyên lui tới thì khoảng 7 hay 8 gì đó.

“Ôi, xu thế mới đang leo thang ?” -Tame nghĩ.

-Nếu cậu thích cũng có thể ghé qua chơi thử.

-A. Thôi khỏi. Tớ không hứng thú lắm với những kiểu như thế này.

-Một số người cũng nói như vậy. Nhưng sau khi chơi thử vài lần thì bị nghiện đấy. -Hokkai vỗ vỗ vai Tame- Làm đàn ông con trai ít nhất cũng nên một lần thử qua.

-Tớ thực sự không có hứng. Hoàn toàn không phải kiểu của tớ -Tame kiên định từ chối.

-Siêu thị bên kia đường rồi.

Hokkai vỗ vai Tame.

-Cảm ơn cậu và người kia đã giúp đỡ Michi. Nếu sau này hai cậu muốn đến câu lạc bộ chơi, tớ sẽ đích thân tiếp đón. Thế nhé !

-Cảm ơn. -Tame gượng nặn ra nụ cười.

Sau này khi đã quen thân với nhau, Tame vẫn không dám tiết lộ cái sự hiểu lầm nho nhỏ ngày hôm ấy. Tất cả là lỗi của Akane đã khiến Tame suy nghĩ lệch lạc từ phút đầu. Đúng. Akane luôn là khởi đầu của mọi rắc rối mà bọn họ dính vào.

...

Mikane bắt đầu sốt ruột. Hai cái người kia mua kem thôi mà sao lâu đến vậy ? Thằng nhóc ngồi cạnh cũng mất kiên nhẫn.

Giữa lúc đó thì Tame lững thững xách xích hàng siêu thị về đến nơi.

-Sao anh đi có một mình vậy ? Chị hai em đâu ?

Tame kể lại đầu đuôi câu chuyện trong khi Mikane bắt đầu làm kem chiên.

Thằng nhóc nghe đến đoạn hai người hiệp nghĩa lao vào đánh nhau với bọn xấu thì vô cùng thần phục, nó reo lên:

-Hai anh chị thiệt ngầu quá đi !

Mikane nghe thấy vậy liền thở dài: -Đánh nhau thôi, có gì hay ho đâu.

Rồi cô thả xích giấy đựng kem chiên trước mặt thằng nhóc. -Của em đây. Hãy ăn một bữa thật vui vẻ với Ari nhé !

Thằng nhóc dùng cả hai tay cầm lấy xích giấy. Đôi mắt nó nhìn chăm chăm vào mấy chiếc bánh kem chiên, nước mắt tự nhiên lại ứa ra. Thằng nhóc lấy tay quẹt vội nước mắt, rồi nó ngẩng lên nhìn Mikane và nở nụ cười rạng rỡ:

-Cám ơn chị !

Khi thằng nhóc đi rồi, Mikane vẫn đứng nhìn theo cái bóng nhỏ chạy hấp tấp vòng qua rặng cây. Nụ cười của một đứa nhỏ thật thánh thiện và ấm áp, như tia nắng len lỏi vào trái tim Mikane khiến cô bất giác cảm thấy hạnh phúc như thể điều rất tốt đẹp nhất vừa đến với mình.

Tame vỗ vỗ vai Mikane khiến cô nàng giật mình quay lại.

-Em định đứng đó đến bao giờ ? Anh đói bụng lắm rồi !

-A ! Em xin lỗi. Chúng ta về thôi.

Hai người bọn họ đẩy thùng xe dọc con đường nhỏ lát gạch. Công viên đã vắng vẻ hơn nhiều. Gió và lá vẫn đang hát khúc hoà tấu du dương của chúng.

...

Vài ngày sau vụ oánh lộn bất đắc dĩ, Mikane nhất quyết bắt chị hai dẫn đến cửa hàng bánh. Hậu quả của việc hôm trước Akane mang về một hộp bánh, là quà cảm ơn của Michi. Akane sau khi ăn xong thì như bị trúng tà, cả ngày hôm sau chỉ nói về bánh ngọt, bánh ngọt và bánh ngọt khiến Akane nhức đầu đến mức muốn đá bay luôn con em ra khỏi trái đất.

Khi hai chị em đến gần cửa hàng bánh, liền bắt gặp mấy bà thím đứng tùm tùm ngay cạnh cột đèn tám oang oang.

-Nhìn dễ thương ngoan hiền vậy mà là gay đấy !

-Thật sao ? -Một bà ngạc nhiên hỏi lại với cái chất giọng the thé như kèn harmonica bị thổi bởi một tay nghiệp dư.

-Không tin được đúng không ? -Một bà khác lên tiếng, mắt liếc xiên liếc xéo về phía cửa hàng bánh- Lúc biết chuyện tôi cũng sốc lắm !

-Tôi phải bảo con trai tôi tránh xa xa một tí. Thời buổi này thật loạn mà. Con gái thì ngang ngược như con trai. Con trai lại eo là như con gái. -Một bà nữa góp chuyện, giọng nói lên xuống trầm bổng cứ như đang hát chứ không phải đang nói.

Con người thật kỳ lạ. Nếu động vật chỉ lo no cái bụng xong thì thôi, con người sau khi no cái bụng lại dừng mở tìm chuyện không đâu mà giết thời gian.

Họ thích đánh giá người khác, nhưng chẳng bao giờ chịu lấy gương nhìn lại mình. Họ dễ mặc lời nói tuôn ra khỏi miệng mà không nghĩ rằng lời nói còn sắc hơn dao, có thể làm tổn thương người khác ở mức độ nặng nề và lâu dài hơn cả vết thương trên da thịt.

Akane ghét những kẻ ý mạnh hiếp yếu, nhưng cô còn ghét hơn nữa loại người lê đôi mách nói xấu sau lưng người khác.

-Chị hai -Mikane thì thảo -Không phải bọn họ đang nói về Michi chứ ?

Akane im lặng. Cô cũng không dám tin cô chủ quán dễ thương lại là một tên con trai.

-Nếu con tôi bị như thế chắc tôi xấu hổ chẳng dám bước chân ra đường quá !

-Đúng, đúng. Làm gì còn mặt mũi chứ !

Cả mấy bà thím hòa vào đồng ý. Về mặt rất tâm đắc.

Akane cảm thấy máu nóng dồn lên não. Cô xắn tay áo, nhảy vào “quyết chiến nước bọt” với mấy thím kia.

-Gay là cái tội sao ?

Nghe tiếng người chen vào, mấy bà thím liền quay đầu ra nhìn. Một đứa con gái tóc cột cao, mặc áo thun rộng và quần thể dục, trông chẳng có chút nữ tính nào.

-Con bé này con cái nhà ai mà nói năng với người lớn trông không vậy ? Chẳng biết lễ nghĩa gì cả !

-Thật xin lỗi -Akane cười nhẹ -Lễ nghĩa của cháu được dùng cho những người xứng đáng được tôn trọng, còn với mấy kẻ ăn không ngồi rồi đi nói xấu người khác như vậy thì chẳng cần.

-Cái con bé này ! Bố mẹ mày là ai hả ? Tao phải nói họ dạy lại con mới được.

-Bố mẹ cháu không có rảnh để tiếp mấy người ăn không ngồi rồi đi nói xấu người khác.

Akane cố tình lặp lại cụm từ đó với mục đích chọc tức mấy bà thím. Quả thực phương pháp này rất hiệu quả. Các bà nóng mặt, bắt đầu dùng lời lẽ nặng nề mắng chửi Akane.

Vụ lớn tiếng thu hút người qua đường. Ngay lúc ấy, Akane đột nhiên gào khóc rất thảm thiết. Mấy bà thím sững sờ, vài người qua đường tò mò lại gần hỏi han.

Akane vừa ôm mặt nức nở vừa giải bày:

-Cháu chỉ nói vài câu bình ực cho bạn mình. Nhưng mà các đi đây liền chửi cháu rất thậm tệ, còn chửi cả cha mẹ dòng họ nhà cháu nữa. Cháu đâu có làm gì nên tội, đầu huhu..

Một người qua đường chắc lưỡi nói:

-Các chị cũng thật là, sao đối xử như vậy với con bé ? Làm người lớn thì nên bình tĩnh khuyên bảo tụi nhỏ.

-Đúng vậy. Các chị làm hơi quá rồi ! Trẻ con bị tổn thương là không tốt đâu. -Những người khác cũng hòa vào.

Mấy bà thím đơ đơ ra vài giây vì sự việc chuyển biến quá bất ngờ. Sau đó, họ lớn tiếng phản bác:

-Là con nhỏ này hỗn hào trước. Bọn tôi chủ dạy nó cách cư xử cho đúng mực mà thôi.

Akane nghe vậy liền gào lớn hơn. -Mẹ dạy dỗ chúng cháu rất kỹ lưỡng. Chúng cháu chưa bao giờ dám hỗn với người lớn. Nếu mà mẹ cháu nghe được những lời vu khống này thì chắc sẽ đau lòng chết mất. Thân làm con mà khiến cha mẹ đau lòng là bất hiếu. Một kẻ bất hiếu như cháu không nên sống trên đời này nữa.

Nói xong Akane làm như thể muốn lao ra đường đâm đầu vào xe tải cho rồi. Mấy người bị cuốn theo màn kịch của Akane hoảng hốt chặn cô lại.

Mikane vào lúc đó cũng ngồi bệt xuống đường khóc lóc:

-Chị hai chết thì em cũng không muốn sống nữa !

Rõ ràng là đổ thêm dầu vào lửa. Chị tung em hứng một hồi, cuối cùng mấy bà thím cũng phải nuốt hận vào lòng mà xin lỗi hai chị em, lại còn bị nghe mấy kẻ lạ mặt giáo huấn một hồi về “sự rộng lượng của người lớn”.

Sau khi màn kịch kết thúc, Akane và Mikane lại phía cửa hàng bánh. Tame, Hokkai và Michi đều đã ở trong tiệm, chứng kiến hết một màn kịch hay.

Mấy con mắt gặp nhau, lập tức không nhìn được mà ôm bụng cười rĩ.

Michi liếc nhìn thấy Hokkai cũng đang cười toác miệng vô cùng sáng khoái. Đây là lần đầu tiên Michi nhìn thấy người con trai ấy cười. Trước giờ cậu ta chỉ trưng ra một bộ mặt lạnh lùng. Không ngờ nụ cười kia lại hào sảng ấm áp như vậy. Michi không những nghe tiếng tim mình đập nhanh mà còn cảm thấy sự vui vẻ lan toả khắp từng tế bào. Đây có phải giống như người ta nói: thấy người yêu vui thì mình cũng vui lây ? Nghĩ đến đó Michi bất giác đỏ mặt.

Tame vỗ vai Akane, khen ngợi: -Không ngờ hai chị em cậu có năng khiếu như vậy.

-Bọn này là cao thủ không lộ diện mà . -Akane tự hào giơ ngón tay cái lên biểu dương.

-Nhưng các cậu cũng liều quá đó. Nếu mấy người qua đường kia không tin lời cậu nói thì chẳng phải sẽ gặp rắc rối lớn sao ? -Michi hỏi.

-Chuyện đó ít có khả năng. -Mikane cười, trả lời -Tâm lý con người rất thích đề cao bản thân. Cho nên khi gặp hoàn cảnh có thể lên lớp người khác, sẽ phản ứng rất tự nhiên mà tận dụng triệt để cơ hội. Thêm nữa, khi em cũng tham gia vào vở kịch làm chất xúc tác đẩy cao trào lên, bọn họ sẽ bị cuốn vào

mà không may may nghi hoặc.

-Chà. Em nghiên cứu tâm lý học sao Mikane ? -Tame hỏi giọng ngạc nhiên.

Mikane gật đầu. -Mục tiêu của em là thành giảng viên khoa tâm lý học.

-Còn nhỏ mà đã định hướng rõ ràng như vậy. Em thật là tuyệt đó Mikane. -Michi mỉm cười.

-Vẫn không tuyệt bằng bánh của chị đâu Michi -Mikane đáp lời.

Ánh mắt Michi thoáng chút xót xa. Nhưng rất nhanh chóng sau đó Michi nở nụ cười dịu dàng nhìn Akane và Michi.

-Cám ơn hai người đã bênh vực tớ. Trước giờ mọi người khi biết sự thật đều tránh xa hoặc tỏ thái độ khinh miệt. Cho nên, hôm nay tớ thực sự rất xúc động.

Tuy đôi mắt đã ngấn nước nhưng nụ cười trên gương mặt Michi rạng rỡ hơn bao giờ hết. Ai cũng hiểu Michi đang cảm thấy rất hạnh phúc.

Akane phẩy phẩy tay. -Có gì to tát đâu. Bọn này cho rằng cậu không làm gì sai cả. Đâu phải cướp của giết người gì, cho nên cậu phải ngẩng cao đầu mà sống, đừng trốn tránh như mấy tên tội phạm.

Michi gật đầu đầy quả quyết.

-Cái bọn kia còn đến phá rồi không ? -Akane sức nhớ ra.

Michi lắc đầu. Mấy ngày nay hoàn toàn rất bình yên. Đây rõ ràng là chuyện mừng, nhưng lòng Michi lại có chút lo lắng. Michi hiểu rõ anh trai hơn ai hết. Khi chưa đạt được mục đích thì anh sẽ không ngừng tay.

-Hay cuối tuần này đến nhà tớ chơi ? -Akane đề nghị. -Papa đi dự hội thảo rồi nên chúng ta có thể quây thoải mái.

-Làm một bữa lẩu thật hoành tráng nhé ? -Mikane hào hứng. -Em rất muốn coi anh Tame trở tài nha.

-Nghe được đó. -Tame đồng tình.

-Quyết định vậy nha ! Hôm đó Tame và Mikane đi chợ trước, còn tớ sẽ qua đón Hokkai và Michi.

Cả bọn tán thành.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Câu Chuyện Ăn Chơi

-Anh nghĩ chúng ta có nên làm thêm bánh khoai tây Korokke không ? -Mikane vừa hỏi, vừa cầm hết bó cải này đến bó kia lên ngắm nghía chọn lựa.

-Nếu em thích thì làm thôi, cũng không phức tạp gì lắm. -Tame trả lời, mắt đang kiểm tra lại số thực phẩm trong xe đẩy.

-Hay là làm Tempura ? Hải sản hôm nay nhìn ngon quá đi ! - Mikane hỏi, trong khi ánh mắt long lanh dán chặt vào đám tôm xanh bóng bẩy mập ú cong mình nằm phơi thân trên khay đá.

-Korokke là được rồi tiểu thư. Sẵn tiện có thịt bò cho món lẩu. - Tame nói và kéo Mikane sang quầy khoai tây và gia vị.

Cuối cùng cũng tính tiền xong, mỗi người xách một bịch đồ hăng hái ra khỏi siêu thị, trên tay còn có một cây kem. Mikane dung dăng dung dẻ đi trước, liếm liếm cây kem vanilla, tận hưởng cảm giác ngọt ngào thơm lừng tan trên lưỡi. Trong khi đó, Tame lững thững theo sau, chỉ cần vài miếng là cây kem chocolate của hắn đã bay mất hơn nửa.

Khi bọn họ về tới nhà, Akane và hai người kia đang ở trong bếp. Michi đem vật liệu đến để làm vài chiếc bánh matcha cho bữa trà chiều. Hokkai đang giúp nhào bột thì Akane lên tiếng:

-Hokkai, mặt cậu dính bột kìa !

Hokkai đưa tay lên quẹt quẹt.

-Không phải chỗ đó, dịch sang trái một chút. Vẫn chưa đúng ! Thôi để tớ giúp cậu.

Akane tiến đến gần Hokkai, bắt ngờ cô nhúng tay vào đám bột mì phủ trên bàn. Một tay Akane túm lấy đầu Hokkai, tay dính bột mì vỗ bồm bộp lên mặt cậu ta. Mặt Hokkai lúc này lem nhem bột trông rất buồn cười. Akane cười ha hả, thỏa mãn với trò đùa của mình. Nhưng chưa tự đắc được bao lâu thì Akane bị Hokkai gõ cổ, bao nhiêu bột bị ụp hẳn lên mặt cô. Akane ngáp ngáp sắc sưa, cả miệng cả răng đều trắng bóc bột mì. Michi chỉ biết đứng ôm bụng cười.

Vừa đúng lúc Mikane và Tame bước vào, nhìn thấy hai đối thủ với làn da trắng bóc nham nhở. Mikane chống hai tay vào sườn, nghiêm mặt nói:

-Chị hai, lại bày trò nghịch ngợm nữa rồi !

-Đùa chút thôi mà ! –Akane nhún nhún.

-Da cậu trắng thật đó, Hokkai, mới đi thẩm mỹ viện về sao ? –Tame chọc.

-Đừng ghen tị, cậu cũng có phần ! – Hokkai vừa dứt lời, liền lao đến gần. Tame nhảy vội ra sau tránh bị bắt lại.

Hai tên con trai cao kều, chạy qua chạy lại quanh bàn bếp không khác chi hai đứa con nít đang chơi trò đuổi bắt. Hokkai nhanh nhẹn, nhưng Tame cũng nhanh không kém, tuyệt nhiên không dễ bị bắt được. Nhưng Akane kia đâu chịu ngồi yên làm khán giả. Tame vừa chạy ngang qua thì Akane liền ngáng chân. Quá bất ngờ, Tame ngã lăn ra sàn. Lập tức tay chân bị Hokkai kìm chặt còn Akane chớp lấy thời cơ phủ một đồng bột lên đầu Tame. Cậu ta la oai oái như thể đang bị cưỡng hiếp lấy mất đời trai.

Michi và Mikane xen vào can ngăn cũng bị ấn liền vài phát bột mì, đầu tóc trở thành màu trắng xóa. Chẳng mấy chốc mà phòng bếp trở thành bãi chiến trường bột mì. Đầu đầu cũng bột mì, trên bề bếp, dưới sàn đều loang lổ màu trắng.

Cả đám người tuyết sau một trận cười xả láng, lồm cồm đứng dậy phui phui quần áo rồi quét dọn hậu quả.

Mikane quán lấy Michi để học cách làm bánh matcha, cho nên việc nấu ăn giao khoán Tame toàn quyền xử lý. Hokkai và Akane trở thành chân sai vặt cho Tame.

-Hokkai, mấy cái rau cải phải rửa kỹ từng lá, ai bảo cậu nhúng nhúng qua nước thế là xong ?

-Hokkai, đừng làm nhiều nước ra sàn vậy chứ ! Lấy cái đĩa hứng ở dưới ấy !

-Hokkai, với đậu phụ phải rửa nhẹ nhàng, không nó vỡ hết.

-Hokkai, phải cắt bỏ cuống nấm trước khi rửa.

Da mặt Hokkai từ màu đồng chuyển sang màu đen như than chì. Trong không khí nồng nặc mùi thuốc súng. Cậu ta càu nhàu:

-Ở nhà thì bị ông già sai tới sai lui. Đến đây thì lại gặp cái tên cuồng hoa nói nhiều.

Tame cười nham hiểm. –Muốn có cái ăn thì phải chịu chút vất vả thôi anh bạn.

-Tớ mới là người chịu vất vả nè ! –Akane ngược bộ mặt thâm hại bề bết nước mắt.

Cả đám kinh hãi hỏi lại: -Sao vậy ?

-Cay...cay mắt quá đi !!! – Akane gào lên.

Sự thế là Akane đang mần mò thái hành tây, mà nước mắt thì cứ không ngừng trào ra.

-Chắc. Sau này tên nào lấy phải cậu thật xui xẻo cho hẳn ! – Tame chắc lưỡi, với tay lấy rổ hành tây.

Sau đó, lưỡi dao trong tay Tame di chuyển với tốc độ kinh ngạc. Tiếng dao chạm vào thớt với nhịp điệu đều đặn như một bản hòa tấu, từng lát hành mỏng rời ra, xếp đều đặn trên mặt thớt. Chẳng mấy chốc mà rổ hành đã trống trơn.

Akane nhìn Tame với ánh mắt long lanh như fan cuồng nhìn thấy thần tượng. Còn Mikane không khỏi thốt lên:

-Wa, anh Tame thiệt là đỉnh nha.

-Tame, tớ tình nguyện mỗi ngày đều ăn món cậu nấu. Chúng ta kết hôn đi ! –Akane chấp tay trước ngực vô cùng thành khẩn.

-Có thần kinh mới đồng ý ! –Tame không do dự dội luôn gáo nước lạnh.

Bánh matcha đã gần xong, Mikane định chuyển qua làm Korokke thì phát hiện chai dầu ăn chỉ còn một lớp mỏng dưới đáy.

-Ahh. Em quên mất vụ này. Để em chạy sang cửa hàng tạp hóa mua chai mới.

Mikane vớ lấy ví tiền chạy nhanh ra cửa. Tame dọn dẹp mớ lùm xùm trên bàn, cho vào túi rồi cũng đi ra ngoài bỏ rác. Lúc đó, chuông điện thoại vang lên, Akane vội vàng đi ra phòng khách nghe máy. Trong bếp chỉ còn lại Michi và Hokkai.

Michi cảm thấy không khí có chút ngại ngùng. Hoặc là Michi tưởng tượng như vậy. Hokkai đang đứng ở bàn bếp, phát hiện ra nồi khoai đang sôi ùng ục, sắp bật cả nắp, liền chạy vội qua. Chẳng may cậu ta dẫm ngay phải vũng nước do chính mình vung vẩy lúc rửa rau, trượt chân mà ngã về phía trước. Ông trời quả khéo sắp đặt khi để Michi đứng ngay đó, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị Hokkai cùng kéo ngã ra sàn.

Akane nghe tiếng Michi hét lên thì chạy vội vào bếp, vừa hay chứng kiến một màn lãng mạn hay ho: nàng nằm bẹp dí ở dưới trong khi chàng ngã đè lên trên.

Akane lấy tay bịt miệng, tay kia phẩy phẩy, đồng thời nói lớn:

-Xin lỗi đã làm phiền, hai bạn cứ tự nhiên tiếp tục.

Michi mặt đỏ như gấc, gắng lên tiếng chống chế:

-Không phải. Chỉ là vô tình trượt chân..

-Rồi, rồi. Hiểu mà. –Akane cười nham hiểm. Vừa lúc Tame bước vào, Akane liền kéo tay cậu ta đi một mạch ra phòng khách.

Hokkai lồm cồm ngồi dậy, hét gãi tai lại đến gãi đầu, lúng túng nói xin lỗi. Michi thì miệng cười như mếu, lặp đi lặp lại mỗi hai từ “không sao”.

Mikane trở về, đã lỡ mất màn kịch hay, chỉ thấy không khí có gì lạ. Michi và Hokkai hành động thừa thãi ngượng ngùng. Còn Akane và Tame vừa nấu ăn vừa tùm tùm, thỉnh thoảng liếc liếc sang hai người kia.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, bọn họ liền bày bàn ăn. Món bánh khoai tây chiên Korokke của Mikane nhìn thật ngon mắt. Lốp bột chiên vàng rộm xù xì, cắn vào xốp xốp. Vị thơm của nấm, vị ngọt của cà rốt và mùi thịt bò xào thơm lừng quyện cùng lớp bột khoai tây bùi bùi như đang nhảy múa trong miệng.

Tame đặt một chiếc chảo sâu lòng lên mặt bếp ga mini. Cậu thả vào chảo hai miếng mỡ bò, chúng dần tan ra, láng một lớp bóng loáng ở đáy chảo. Cậu cho thêm đường vào, khuấy một chút rồi đổ hỗn hợp nước chấm gồm đường, nước tương đen, chút rượu sake và miri. Để một lúc đến khi lớp nước sốt warishita hơi đặc lại và chuyển thành màu nâu đỏ, Tame vớt mấy miếng mỡ bò ra và thả từng lát thịt bò đỏ tươi vào chảo. Mùi thịt bò thơm lừng trong không khí khiến mấy cái đầu chúi chúi lại nuốt nước bọt ừng ực. Cuối cùng Tame cho nấm, rau và đậu phụ vào.

Cả đám nhanh chóng xử lý món lẩu sôi ùng ục. Mùi nấm thơm ngây ngất, cùng với vị thịt bò mềm mại quyện trong lớp nước sốt warishita lấp lánh, đem lại mùi vị thơm ngon khó tả.

Michi không ngờ rằng một bữa cơm lại có thể vui vẻ đến như vậy. Bữa cơm trong gia đình Michi hoàn toàn không có những tiếng cười đùa chọc ghẹo nhau như thế này. Ngược lại, giờ cơm là lúc mọi người giữ thái độ trang trọng nhất. Cả chiếc bàn dài đầy ứ thức ăn nhưng Michi chưa bao giờ cảm thấy ngon miệng. Bầu không khí ở nhà hoàn toàn u ám lạnh lẽo, như thể bọn họ chỉ là những con búp bê được đặt ngồi chung một bàn chứ không phải một gia đình sum vầy ăn một bữa cơm. Không khí ở đây lại khác, hoàn toàn thoải mái, dễ chịu và ấm áp. Michi bất giác muốn thời gian ngừng lại, sợ rằng chỉ chớp mắt một cái sẽ tỉnh khỏi giấc mộng đẹp dễ này.

Bọn họ ăn uống no nê, dọn dẹp xong xuôi, liền tùm tùm ngồi trước ti vi chơi điện tử. Đây cũng là lần đầu Michi biết được cảm giác hào hứng là như thế nào. Từ bé đến lớn Michi và các anh được gia sư kèm cặp rất kỹ lưỡng, trò chơi như thế này tuyệt đối sẽ bị xem là vô bổ và bị cấm hoàn toàn. Akane chơi game rất giỏi, còn tận tình chỉ Michi cách né đòn, cách ra tuyệt chiêu. Cũng không ngờ Michi rất có năng khiếu, chỉ sau vài trận thì đã đánh ngang ngửa với hai tên con trai kia. Akane vỗ ngực tự hào “thầy giỏi đào tạo được trò hay”.

Bữa trà chiều với bánh matcha là sự kết hợp vô cùng hoàn mỹ. Mikane vô cùng tâm đắc với tác phẩm đầu tay của mình. Hokkai thì hỏi nói, chén liền tù tì hai miếng. Đến khi mặt trời sắp lặn thì cả đám mới lục tục ra về.

Hokkai và Michi chỉ còn cách phòng trọ của Michi vài bước thì Michi rụt rè đề nghị:

-Hay chúng ta đi dạo thêm một chút dọc bờ sông nhé ?

Hokkai gật đầu đồng ý. Cậu cũng không muốn về sớm để làm cu li cho ông già. Bầu trời nhuộm màu hồng tím, mặt trời to tròn như lòng đỏ trứng gà dường như sắp chạm vào mặt nước. Hai người đứng trên cầu ngắm người nhìn cảnh tượng vô cùng đẹp dễ này.

-Cám ơn cậu, Hokkai.

-Về chuyện gì ?

-Về tất cả. Những ngày tháng vừa qua thật sự rất vui vẻ.

-Chỉ cần trong lòng luôn mỉm cười thì thời khắc nào cũng có thể vui vẻ.

Michi che miệng cười khúc khích. Hokkai chau mày hỏi lại:

-Có gì buồn cười sao ?

-Không. Chỉ là, triết lý như vậy thật không giống cậu chút nào !

Hokkai thở hắt ra. –Chỉ là lặp lại câu nói mà mẹ tớ hay nói thôi.

-Mẹ cậu chắc là rất dịu dàng.

-Ồ. Ngược lại hoàn toàn với ông già nhà tớ. –Hokkai vò đầu.

-Mẹ tớ mất khi tớ mới 3 tuổi, nên tớ chẳng nhớ được điều gì rõ ràng. Mỗi khi chạm vào ảnh của mẹ, tớ luôn tự hỏi bản thân có cảm giác gì không ? Sự ấm áp, dịu dàng của mẹ là như thế nào ? Cha tớ là người rất nghiêm khắc. Anh hai cũng giống như cha, rất lạnh lùng xa cách. Anh Kokachi là người duy nhất dành nhiều thời gian cho tớ. Nhưng khi lên trung học thì anh bắt đầu chống đối lại cha và ít khi về nhà. Tớ dường như bị bỏ rơi trong căn nhà lạnh lẽo đó.

Hokkai muốn nói gì đó để an ủi Michi. Nhưng cậu không giỏi ăn nói, cũng chẳng hay an ủi người khác. Nên cuối cùng lại chọn cách im lặng.

-Hokkai... tình cảm của tớ...-Michi ngập ngừng. –Có lẽ cậu cũng nhận ra. Tớ không mong gì được đáp trả. Cậu không tỏ ra xem thường đã là một niềm hạnh phúc đối với tớ rồi.

Michi ngược đầu nhìn Hokkai, khuôn mặt nhỏ bé vẽ ra nụ cười rạng rỡ mà cam chịu.

-Hokkai, chúng ta mãi là bạn bè, phải không ?

Hokkai gật đầu dứt khoát. Michi quay đầu nhìn mặt trời chìm dần xuống mặt nước, mỉm cười:

-Thật đẹp quá !

Bóng hai người trải dài trên cầu, cả thân người nhuộm trong màu tím thẫm của hoàng hôn đẹp như trong một thước phim cổ điển.

Hokkai đưa Michi về đến tận cửa. Đến khi Michi vào trong nhà rồi cậu mới rời đi. Có điều, Hokkai không phát hiện ra một chiếc xe màu đen đang đậu cách đó không xa.

Michi vừa vào trong nhà, đã nghe tiếng gõ cửa. “Có chuyện gì mà Hokkai trở lại nhỉ ?” –Michi thầm nghĩ. Đến khi chạy ra mở cửa, hai kẻ mặc áo vét đen đã ập đến bịt miệng Michi. Sau đó, Michi chỉ kịp ú ớ vài tiếng rồi ngất lịm đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hồi Kết

Sáng, Hokkai ghé qua cửa hàng, nhưng cánh cửa đóng im lìm. Chuyện này không bình thường. Mọi ngày Michi đều dậy rất sớm để chuẩn bị mọi thứ. Hokkai rút điện thoại ra thử gọi. Không ai bắt máy. Cậu thực sự có linh cảm xấu.

Hokkai liền gọi cho Akane thông báo tình hình. Ngay tiết thứ hai, Akane và Tame cúp học chuồn ra ngoài gặp mặt Hokkai.

-Tớ cho là anh trai Michi đã giờ trò. -Hokkai suy đoán.

-Nếu Michi bị bắt ép trở về nhà thì chúng ta có thể làm được gì ? – Akane trầm ngâm. -Chúng ta còn chẳng biết gia đình cậu ấy ở đâu.

-Chuyện đó thì không hẳn không có manh mối. -Tame gỡ kính ra, lau lau.

-Có cách sao ?

-Các cậu còn nhớ cái đám chúng ta đánh nhau lần trước chứ ? Bọn chúng đều mặc đồng phục trường trung học SK. Nếu chờ trước cổng trường vào giờ tan học, thế nào chẳng tóm được vài tên nhìn quen mặt.

-Cậu thật là thiên tài trong các thiên tài ! -Akane vỗ vai Tame bồm bộp.

-Nhưng tìm được nhà của Michi rồi thì sao ? Các cậu định làm gì tiếp theo ? -Tame hỏi. -Chúng ta chẳng qua chỉ là bạn bè, lấy quyền gì để đòi người ?

-Cậu cũng nói chúng ta là bạn bè của Michi mà. -Hokkai nghiêm mặt. -Đã là bạn bè thì không thể bỏ rơi cậu ấy vào lúc này.

-Không ngờ đầu đất như cậu cũng nói được mấy câu hay ho như vậy ! – Akane vỗ vai Hokkai. – Được. Chiều nay gặp trước cổng trường SK. Chúng ta sẽ moi ra bằng được đám chuột nhắt đó.

...

Trước cổng trường SK, giờ tan học xuất hiện ba kẻ kỳ quái. Một tên con trai cao lớn, mặt mày lạnh lùng, nom như một tên đầu gấu chính hiệu. Tên thứ hai tướng tá thư sinh, cùng cặp mắt kính kéo trễ xuống gần chóp mũi. Tên thứ ba là một đứa con gái mặc áo thun rộng, hai tay thọc vào túi quần thể dục, miệng lại nhồm nhếch nhai kẹo cao su.

-Này, có khi nào mấy thằng đó cũng cúp học giống tui mình không ? – Akane tò ý nghi ngờ sau hơn 15 phút banh con mắt theo dõi cổng trường.

-Cũng có thể. -Tame hờ hững trả lời.

-Thế thì công cốc à ! -Akane thờ dãi.

Đột nhiên, Hokkai chạy vọt về phía cổng trường. Ba tên vừa bước ra, nhìn thấy mặt Hokkai đã hoảng hốt muốn bỏ của chạy lấy người. Tiếc thay cả ba đều bị tóm gọn.

Bọn họ kéo chúng đến phía sau trường, tìm cách moi tin. Ba tên đó từng đụng độ với Hokkai hồi trước, khi đến cửa hàng bánh gây rối. “Ký ức đau thương” khiến chúng sợ chết khiếp khi đối diện với gương mặt lạnh băng của Hokkai. Nhưng khi bị chất vật về Kokachi, chúng đều im thin thít. Dù bị ăn mấy quả đấm ra trò nhưng vẫn không hé răng nửa lời.

-Haiz... làm sao đây ? – Tame thờ dãi. -Bọn này cứng đầu hơn tở tưởng.

Akane cũng thờ dãi thườn thợt. -Đành phải dùng đến tuyệt chiêu tra khảo tối thượng vậy.

-Đừng nói là...-Tame ngờ vực.

Ánh mắt Akane quét qua một tia sắc bén, gian tà. -Tame, phụ tở một tay nào !

Tame lập tức khóa trái một tên xuống đất. Tên này chưa hiểu chuyện gì sắp xảy ra với mình, chỉ thấy Akane tiến lại phía chân hắn với nụ cười vô cùng nguy hiểm.

Akane lột giày và tất của hắn, rồi từ tốn rút trong túi ra chiếc điện thoại. Akane cầm lấy sợi dây móc điện thoại, vốn là một sợi lông gà nhỏ màu nâu nhạt hơi bông bông. Cô nàng quét nhẹ nó vào lòng bàn chân hắn. Mấy ngón chân hắn lập tức co quắp. Đây không phải cảm giác nhột bình thường, mà nó cắn dứt, cứa xé từng té bào, khiến cơ thể hắn như muốn co rút. Nhưng Tame ghi chặt đến nỗi hắn chẳng tài nào cựa quậy được dù chỉ một li. Mọi dây thần kinh như căng ra chống chọi với cơn nhột. Khuôn mặt hắn biến dạng méo mó, miệng la hét không ngừng, nước mắt cứ thế chảy ra. Akane đột nhiên ngừng tay, nở nụ cười vô cùng tà ác hỏi hắn:

-Bây giờ đã có thể nói ra chỗ ở của tên Kokachi đó chưa ?

Hắn lấy hơi thở hổn hển như người từ cõi chết trở về. Hai tên bạn nhìn cảnh hắn quần quạy thì cũng hãi, nhưng vội lớn tiếng nhắc nhở:

-Đừng nói gì cho chúng nó biết !

Akane liếc xéo về phía chúng, khiến hai tên như đóng băng vì sợ.

-Rồi cũng sẽ đến lượt hai đứa, ngoan ngoãn im lặng ngồi chờ đi. -Akane dọa, xong quay sang hắn hỏi lại. -Sao, muốn tiếp tục chứ ?

Hắn cắn răng không trả lời. Akane cười nhẹ, lại rút “vũ khí” ra. Hắn vừa thả lỏng được một chút thì đã bị cơn nhột làm co quắp. Hắn muốn sự bình yên lúc nãy trở lại. Hắn muốn thoát khỏi địa ngục này.

-Tôi...tôi nói...đừng lại đi.

Akane nhướn miệng cười, lập tức dừng tay. Tuyệt chiêu này của cô chưa từng thất bại. Dù đối thủ có lý đòn đến thế nào thì cũng phải khuất phục dưới sợi lông gà nhỏ bé này.

-Rồi, nói xem.

-Cậu không được nói gì hết ! – Hai tên kia lao nhao phản đối, liền bị Hokkai cho hai quả đấm ngất luôn tại chỗ.

-Tôi không biết nhà đại ca ở đâu.

Akane trừng mắt rút vũ khí ra lần nữa.

-Khoan !!! Tôi có thể gọi điện. Các người nói chuyện với đại ca là được rồi chứ gì ?

Akane trao đổi ánh mắt với Tame và Hokkai, xong cô gạt đầu cái rụp. Tên kia liền rút điện thoại nháp vào một cái tên trong danh bạ.

-Alo. Đại ca.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói có chút mệt mỏi: -Chuyện gì ?

-Có người muốn nói chuyện với anh, đại ca.

-Hừ ?

Hokkai lập tức giật lấy điện thoại từ tay tên kia. Cậu nói lớn vào điện thoại.

-Michi giờ đang ở đâu ?

-Mày là ai ?

-Tôi là bạn của Michi. Anh bắt cậu ấy phải không ?

-Hừ. Bạn à. Vì mày nên thằng bé mới...

Đầu dây bên kia, Hokkai nghe thấy tiếng ai đó nói chuyện, sau đó, một giọng nam khác nói vào điện thoại.

-Alo. Tôi là Daichi, anh hai của Michi. Vậy cậu là bạn mà Michi đã nhắc đến ?

-Michi đang ở đâu ?

-Cậu tên gì ?

-Hokkai.

-Vậy Hokkai, cậu biết Michi không phải là con gái chứ ?

-Tôi biết.

-Tại sao vẫn muốn giúp đỡ nó.

-Vì chúng tôi là bạn.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc.

-Tối nay, người của tôi sẽ đến đón cậu và các bạn của cậu. Hãy gặp mặt nói chuyện trực tiếp.

Nói xong anh ta cúp máy.

-Sao rồi ? -Akane sốt ruột hỏi.

-Anh hai của Michi nói tối nay sẽ cho người đến đón chúng ta đi gặp mặt nói chuyện.

-Wa ! – Mắt Akane long lanh -Diễn biến giống như trong mấy phim tình cảm, tiểu thư yêu kẻ lang thang rồi bị gia đình ngăn cấm...

-Akane, thôi đi. -Hokkai nhú mày.

-Được, được. Không chọc cậu nữa.

-Chúng ta có cần chuẩn bị gì không ? -Tame hỏi lại, giọng ngờ vực -Tớ nghĩ tên Kokachi sẽ giờ trò.

-Sợ gì chứ ? Chúng ta đến 3 người lận. Mặc hấn âm mưu gì, tớ sẽ đập nát hết. -Akane xoa xoa tay.

-Vậy tối gặp lại.

-Được.

...

Buổi tối, một chiếc xe sang trọng màu đen đậu xích trước cửa nhà Akane. Một người mặc vest đen chui chu mở cửa xe cho Akane. Bên trong, Hokkai

và Tame đã ngồi sẵn.

-Yo ! -Tame giờ tay chào.

-A, ghế gôm thật ! – Akane ngồi vào, nhìn một lượt nội thất bên trong rồi vuốt xoa -Xe xịn quá.

-Vẫn biết Michi là con nhà giàu, nhưng không ngờ giàu đến mức này. -Hokkai lầm bầm.

-Đương nhiên. Gia tộc Kunji được biết đến như là ông hoàng của lĩnh vực nhà hàng khách sạn. Chuỗi khách sạn cao cấp K có chi nhánh trên khắp châu Á, chưa kể các nhà hàng cao cấp luôn đứng trong top danh sách các nhà hàng nổi tiếng được yêu thích.

-Sao cậu biết những thông tin này ? – Akane ngạc nhiên hỏi.

-Tớ không an tâm khi đi nghênh chiến mà không biết chút gì về đối thủ, nên đã gọi điện cho cái tên hồi sáng, hỏi hần tên họ đầy đủ của Kokachi. Chỉ không ngờ...

-Bọn họ cũng biết rõ về chúng ta, đến tận nhà để đón cơ mà. -Akane thờ dãi -Ca này khó gặm rồi.

Xe đi chậm dần khi tiến vào khu biệt thự cao cấp Q, đây là nơi mà chỉ những gia đình tài phiệt vô cùng hùng mạnh mới chen chân nổi. Những căn nhà xây dựng với nhiều phong cách khác nhau từ Âu đến Á, nhưng có điểm chung là rất đồ sộ và hoa mỹ.

Chiếc xe dừng lại trước một chiếc cổng lớn chạm trổ hoa văn cầu kỳ. Cánh cổng tự động mở ra, chiếc xe lăm lăm tiến vào. Con đường được lát đá, hai bên là dây cây cảnh được cắt tỉa gọn ghẽ. Phía sau dây cây còn có thể nhìn thấy vườn hoa, tuy trời tối nhưng cũng có thể nhận ra diện tích rộng lớn của nó. Xe đi ngang qua một đài phun nước bằng đá trắng, có hình một thiếu nữ ôm chiếc bình lớn. Nước từ bình chảy tràn xuống hai tầng bên dưới. Những tia nước bắn ra được chiếu đèn màu vàng nhạt, trông như những mẫu vàng vụn bị rơi tung tóe.

Cuối cùng, chiếc xe dừng lại trước cửa biệt thự. Đã có một người chờ sẵn bước đến cạnh xe, mở cửa rồi cúi người lịch sự mời cả bọn bước ra. Akane ngược nhìn căn biệt thự 5 tầng cao cấp được sơn trắng, đem lại cảm giác tinh khiết nhưng lạnh lẽo. Bên ngoài đã thấy đồ sộ nhưng bước chân vào bên trong mới thấy choáng ngợp trước không gian rộng lớn. Nội thất tuy đơn giản nhưng không hề giảm đi sự trang trọng. Nền gạch sáng bóng, trơn láng đến mức Akane cảm tưởng đi không cẩn thận sẽ ngã dập mặt chứ chẳng đùa.

Bọn họ được đưa đến một căn phòng với rất nhiều sách xếp kín trên những chiếc kệ gỗ đặt san sát tường, xem ra là phòng đọc sách. Người hầu lập tức bê đến một bộ trà, nhẹ nhàng rót trà ra tách mời từng người.

-Xin các vị đợi một chút, thiếu gia sẽ đến ngay bây giờ.

Akane cầm lấy tách trà nghi ngút khói ngửi thử. Mùi hoa nhè nhẹ tản ra, lẫn với hương trà xanh tạo ra cảm giác vô cùng thư thái. Ngay lúc đó, cửa phòng mở ra, một người bước vào. Anh ta có dáng người gầy gò, nhưng đôi mắt lại vô cùng sắc bén, vừa bước chân vào phòng đã khiến đối phương cảm thấy áp lực vô cùng. Anh ta ngồi xuống ghế đối diện ba người bọn họ.

-Tôi là Daichi, anh hai của Michi và cũng là chủ nhân tạm thời ở đây.

-Michi đâu ? -Hokkai không vòng vo hỏi thẳng.

-Thằng bé không được khỏe, đang nghỉ ngơi ở trên lầu.

-Vì sao anh muốn gặp chúng tôi ? -Tame cẩn trọng hỏi.

-Tôi chỉ tò mò muốn biết rốt cuộc các cậu là người như thế nào.

-Chuyện đó thì liên quan gì ?

Daichi nhắc tách trà nhấp một ngụm. Đôi mắt sắc sảo lướt qua mặt từng người đối diện. Cặp lông mày khẽ nhướng lên.

-Tôi muốn biết vì sao Michi lại coi trọng các cậu như vậy. Nó còn dám nói quãng thời gian ở bên các cậu còn đáng giá hơn 15 năm sống trong nhà này.

Cả đám im lặng. Bọn họ thực sự xúc động khi nghe Daichi nói như vậy. Bọn họ cũng đâu làm gì to tát, chỉ là cùng nhau làm những việc mà bạn bè bình thường vẫn làm, không ngờ nó lại có ý nghĩa lớn lao như vậy đối với Michi.

-Tôi cũng muốn biết tại sao chúng tôi có thể cảm thông với Michi, nhưng các anh, thân là người nhà lại không thể chấp nhận con người của cậu ấy ? - Akane cuối cùng cũng lên tiếng.

-Chúng tôi là một gia tộc danh giá. Người ngoài sẽ đàm tiếu thế nào nếu chuyện của Michi bị lộ ra ? Ở địa vị của các cậu, không thể hiểu được lý lẽ này là đương nhiên.

-Lý lẽ nhảm nhí ! – Akane lớn tiếng. -Chẳng phải tình cảm gia đình quan trọng hơn hết thảy sao ? Nếu như đó là em gái của tôi, nhất định tôi sẽ dùng hết sức để bảo vệ nó.

Ánh mắt Daichi rơi trên người Akane khiến cô bỗng cảm thấy lạnh sống lưng. Ánh mắt hắn ta giống như đang bóc trần từng lớp da thịt của cô, nhìn thấu vào từng mạch máu. Ngay lúc đó, bên ngoài có tiếng người kêu lên:

-Michi, không được vào !

Cánh cửa phòng bật mở. Xuất hiện nơi ngưỡng cửa là khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc. Tuy nhiên, khuôn mặt đó chỉ mới một ngày không gặp đã nhợt nhạt đi rất nhiều, như thể từ cõi chết trở về.

-Chưa có sự cho phép của anh mà dám tự tiện đi vào ? -Daichi không ngẩng đầu lên, chỉ nói bằng chất giọng lạnh lẽo đầy uy lực.

-Anh, tại sao lại kéo họ đến đây ? -Michi khó khăn mở miệng hỏi. Vừa hỏi xong thì thân thể lão đảo muốn khuyu xuống. May thay Kokachi đã nhanh chóng đỡ được.

Michi tại sao lại trở nên quá đỗi yếu ớt như thế ? Akane, Tame và Hokkai đều nhìn người bạn với ánh mắt lo lắng.

-Em còn chưa lại sức, về phòng nghỉ ngơi đi. – Kokachi nghiêng răng nói.

-Không. -Michi bướng bỉnh chống lại. -Anh hai, anh đừng gây khó dễ cho bạn của em. Nếu không. . .

-Nếu không thì sao ? -Daichi giờ mới quay đầu nhìn cậu em, đôi mắt ánh lên tia giận dữ. – Có phải em sẽ lại tự tử để gây áp lực cho anh ?

Hai tiếng “tự tử” như tiếng búa gỗ bang vào đầu ba người bạn. Tame giờ mới để ý thấy cổ tay trái của Michi bị băng bó, lấp ló phía dưới áo sơ mi. Hokkai siết chặt nắm đấm, từng chữ thoát ra từ kẽ răng:

-Chuyện gì đã xảy ra ? Tại sao Michi lại tự tử ?

-Để chống đối. -Daichi lạnh lùng trả lời.

-Không đúng. -Akane nhìn chăm chăm Daichi. -Nếu các anh không làm gì, Michi cũng không đến nỗi vì bị bắt lại mà muốn tự tử.

Một khoảng im lặng nặng nề.

-Tôi chỉ muốn nó ngoan ngoãn ở trong nhà.

-Ý anh là muốn nhốt Michi cả đời trong nhà, không để ai biết sự thật ? Như vậy thanh danh của gia tộc sẽ không bị vấy bẩn ? -Akane hỏi.

Daichi không trả lời. Nhưng im lặng chính là sự thừa nhận.

Xoạt.

Mọi người sững sờ trước hành động bất ngờ của Akane. Tách trà trên bàn bị cô hất thẳng vào mặt Daichi, gương mặt cô bùng bùng phẫn nộ.

-Michi là con người, không phải là con vật để bị nhốt lại trong lồng. Không, ngay cả con vật đôi khi còn nhận được tình thương của chủ nhân, còn Michi. . .cậu ấy thật đáng thương khi có những người anh như các người !

Daichi từ tốn nhận khăn từ người hầu, lau nhẹ mái tóc và khuôn mặt ướt nước.

-Nói vậy các cậu rất yêu quý em trai tôi ? -Daichi khẽ nghiêng đầu, nhìn đối phương hỏi.

-Chắc chắn là hơn các người ! – Akane lập tức đáp trả.

-Được. Thú vị lắm -Daichi cười nhẹ. Nụ cười từ đầu buổi đến giờ, nhưng nó lại khiến cả bọn cảm thấy mùi nguy hiểm. -Vậy chúng ta hãy làm một trận cá cược nhé !

-Cá cược ? -Mọi người đều bất ngờ đồng thanh.

-Michi -Daichi quay đầu nhìn em trai. -Hãy xem thử các bạn của em coi trọng em đến đâu. Em vì muốn trở lại bên họ mà dám tự tử, anh thực sự muốn biết liệu bọn họ cũng có thể đặt cược sinh mạng cho tự do của em không.

-Anh muốn thế nào ? -Hokkai bây giờ mới lên tiếng.

-Rất đơn giản. Tôi mai ở tại khu công trường đang xây dựng ở phía sau trường đại học T, tôi sẽ cho đàn em của Kokachi chờ ở đó. Ba người các cậu nếu đánh thắng được bọn họ thì tôi sẽ không quản chuyện của Michi nữa. Nhưng nếu ba người bỏ cuộc hay thua trận thì Michi sẽ phải tự nguyện nghe theo sự sắp đặt của tôi.

-Được. -Hokkai quả quyết.

Daichi cười nhẹ. -Tôi biết các cậu đánh nhau không tồi, nhưng đừng quá coi thường. Tổng số đàn em dưới tay Kokachi cũng tầm 20 người. Hơn nữa,

nếu các cậu gọi thêm trợ giúp, coi như vụ cá cược hủy bỏ. Thế nào ? Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời.

Hokkai đưa mắt nhìn Tame và Akane. Cậu muốn giúp Michi bằng bất cứ giá nào. Nhưng hai người kia, không nên để họ bị liên lụy.

-Chỉ mình tôi...

Hokkai chưa nói hết câu đã bị tiếng cười của Akane chặn đứng.

-Anh giai à, anh cũng đừng quá coi thường tụi này. Đánh nhau thì không ai trong ba đứa chúng tôi ngán đâu. Nhưng làm sao chắc chắn anh sẽ không nuốt lời chứ ?

Daichi ngoắc ngoắc tay, người hầu liền đem đến một bao tài liệu. Daichi rút ra bên trong vài tờ giấy đưa đến trước mặt họ.

-Đây là bản thỏa thuận. Chỉ cần tất cả ký tên vào, sau này không ai có thể lật lọng. Michi, em cũng ký vào một bản.

Michi chần chừ không nhúc nhích. Daichi thấy vậy đứng lên tiến đến gần cậu em, ánh mắt toát lên vẻ giễu cợt.

-Không đủ tự tin rằng bọn họ sẽ thắng sao ? Hay lo lắng họ sẽ bỏ cuộc ?

-Tất cả đều sai. -Michi dồn hết hơi sức lên tiếng. — Chỉ là...đừng kéo người ngoài cuộc vào chuyện này, được không anh hai ?

-Bọn tớ không phải người ngoài cuộc ! -Hokkai lên tiếng, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Michi. -Bọn tớ là bạn cậu. Và bạn bè thì không bỏ rơi nhau.

Trái tim Michi rung lên một cảm xúc phức tạp: một chút hạnh phúc, một chút hàm ơn, lại một chút chua xót. Daichi nhét tờ giấy vào tay Michi, quay người trở lại ghế.

Sau khi bọn họ cùng ký, mỗi người giữ một bản làm chứng. Chiếc xe màu đen lại chậm chậm lái ra khỏi biệt thự, đưa ba người kia trở về. Daichi đứng trên lầu vén màn nhìn qua cửa sổ. Kokachi bước vào phòng, cất tiếng hỏi:

-Tại sao anh lại làm như vậy ?

Daichi không quay đầu lại, nhàn nhạt trả lời: -Đêm qua, khi nhìn thấy ra giường thấm đầy máu, anh tự hỏi điều gì ở ngoài kia khiến đứa em trai nhút nhát của chúng ta khao khát đến mức dùng cách tiêu cực như vậy để tranh đấu ?

Daichi rời cửa sổ, bước lại gần bàn, ngồi xuống. Khuôn mặt anh bị che lấp trong bóng tối, không thể nhìn thấy được cảm xúc nhưng lại nghe ra tiếng thở dài nhẹ nhõm.

-Kokachi, anh chỉ là tìm cách ngăn chuyện như đêm qua không xảy ra lần nữa. Anh hiểu rõ tính cách của đứa em này hơn ai hết. Để cho thằng bé cảm thấy nó có một cơ hội tranh đấu công bằng, đến khi thua nhất định sẽ cam tâm tình nguyện mà chấp nhận hậu quả.

-Nhưng nếu mấy đứa kia thắng ?

-Đó lại là vấn đề thuộc trách nhiệm của em, Kokachi. Không cần biết dùng cách nào, tuyệt đối không cho bọn chúng con đường thắng.

...

7 giờ tối, chiếc xe màu đen sang trọng lại ghé qua đón Hokkai, Tame và Akane đến địa điểm định sẵn. Lúc ngồi vào trong xe, Akane cự nự:

-Tame, sao cậu lại mặc cái áo thần thánh này ?

Tame cúi nhìn chiếc áo sơ mi màu xanh thêu hình hoa lan, môi vẽ ra nụ cười thỏa mãn, nói:

-Đừng coi thường nha. Là trang phục may mắn của tớ.

Nói xong Tame liếc chiếc quần thể dục màu hường chói lóa của Akane, cười cười bảo :

-Cậu cũng mặc chiếc quần huyền thoại này còn gì ?

-À. Đi đánh nhau mặc quần thể dục là thoải mái nhất.

Rất nhanh chóng, chiếc xe đã đến nơi. Kokachi và Michi đã đợi sẵn trong công trường, cùng với một nhóm khoảng 20 người đều mặc đồng phục trường trung học SK.

-Luật nghiêm cấm sử dụng vũ khí. Ngoài ra không còn yêu cầu nào khác. -Kokachi thông báo.

Michi đứng bên cạnh Kokachi, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng. Hokkai nhìn lướt qua Michi, khẽ gật đầu trấn an, trong khi Tame đưa hai ngón tay ngang tầm trán thay cho lời chào hỏi. Akane trong tâm trạng vô cùng thoải mái, giờ cả hai tay qua đầu vẫy vẫy, miệng cười toe toét.

Trận chiến bắt đầu.

Hai bên giờm giờm nhau. Phía bên này, ba người tuy chưa thủ thế, nhưng thần sắc đã không còn đùa cợt, sự nghiêm túc chuyên chú hiện diện trong ánh mắt. Phía bên kia, đám học sinh toát lên sát khí ngùn ngụt. Tên đứng đầu đáng người bè bè, khuôn mặt cau có như đang đau bụng táo bón. Hắn xem chừng là thủ lĩnh của nhóm này, hùng dũng tiến lên phía trước, lớn giọng quát:

-Khôn hồn đầu hàng sớm thì bọn tao sẽ nương tay !

Gió thổi vi vu, lá rơi xào xạc, nhưng chẳng ai thèm lên tiếng trả lời. Không chịu bị mất mặt, tên này lại hét lên lần nữa :

-Bố đây được mệnh danh là Đầu Gỗ. Kẻ nào dám gây sự chỉ có nước....

Đầu Gỗ kia còn chưa kịp nói hết câu đã lãnh nguyên cú đá thẳng vào đầu, choáng váng ngã vật ra đất. Akane vừa tiếp đất liền bật người lao thẳng vào đám đông phía sau Đầu Gỗ. Trận hỗn chiến bắt đầu. Rất nhanh chóng có thể nhận ra Hokkai, Tame và Akane dẫn dụ đám học sinh chia cắt thành ba khu riêng biệt. Như vậy ba người bọn họ có thể độc lập đối phó với từng nhóm nhỏ thay vì dễ bị bao vây vào giữa.

Hokkai sử dụng nắm đấm nhanh và mạnh, chỉ một đòn kết thúc nhanh chóng từng đối thủ. Tame chủ yếu tung ra những cú đá liên hoàn với độ chính xác tuyệt đối hạ gục đối phương trong chớp mắt. Akane kết hợp sự dẻo dai của cơ thể và sự linh hoạt của đòn thế tạo nên một vũ điệu tuyệt vời trong trận đánh.

Sau 20 phút, chiến sĩ Đầu Gỗ đã lờ mờ tỉnh lại. Hắn hí hí mắt dò xét tình hình, liền giật mình. Trên mặt đất la liệt thân người ngổn ngang. Đứng sừng sững chính giữa là ba người kia. Không biết có phải vì đang nằm trên đất mà ngược nhìn lên, cho nên Đầu Gỗ cảm giác thân ảnh ba người bọn họ thật to lớn, như trùm kín cả bầu trời ? Hắn chỉ cảm nhận sát khí ngùn ngụt phát ra từ ba người kia mà đã thấy lạnh sống lưng. Chỉ còn 5 người trong nhóm hắn còn đứng vững. Nhưng 5 cái tên đó, Đầu Gỗ nhận ra bọn chúng không phải học sinh trường hắn mà là mấy tên đầu gấu thực thụ do đại ca Kokachi thuê trả tiền vào đám học sinh.

Tame, Hokkai và Akane phần nào thấm mệt, bắt đầu thở dốc. Nhưng chiến thắng đã gần kề, chỉ cần hạ gục 5 tên còn lại này. Tuy nhiên, cả ba người sớm đã nhận ra 5 tên này hoàn toàn khác biệt so với đám học sinh đang gục trên đất. Bọn chúng không những có đáng người cao lớn hơn hẳn, mà kỹ thuật, phản ứng, tốc độ cũng đều vượt trội so với trình độ học sinh đánh lộn.

-Biết ngay là tên Kokachi sẽ dờ dẫm mà ! -Akane nghiêng răng.

-Xem ra đụng phải thứ dữ rồi. Chịu nổi không đó Akane ? -Hokkai hỏi nhỏ.

-Hèn xui. Mà xui cho bọn chúng. – Akane nhếch mép.

-Vậy cậu lo tên ở giữa. -Tame phân công. -Tớ và Hokkai mỗi người chăm sóc hai tên.

-Được.

Akane lao vút về phía tên ở giữa. Cú đấm tung ra tận dụng toàn lực cơ thể. Tên kia giờ lòng bàn tay ra chặn đòn tấn công. Akane nhanh như chớp túm lấy cánh tay hắn làm điểm tựa, tung người lên kèm một cú đá xoay hết tốc lực nhằm thẳng cổ đối phương. Nhưng tên kia nhanh như chớp dùng tay còn lại tóm được cổ chân Akane, không những chặn đứng đòn tấn công mà còn hất văng cô nàng ra đất.

-Akane ! -Tame lo lắng gọi lớn.

-Lo cho thân chủ mày trước đi ! – Đối thủ của Tame tung một quyền hướng vào sườn Tame. Cậu dùng lòng bàn tay đánh vào cổ tay hắn, đẩy đòn tấn công trật hướng ra ngoài. Nhưng ngay lập tức tên thứ hai từ phía sau lưng Tame nhảy lên cao lấy đà rồi dộng thẳng hai nắm tay xuống đỉnh đầu Tame. Cậu ta tránh được trong gang tấc.

P phía bên kia, Hokkai liên tục áp đảo đối phương với những cú đấm cứng như sắt, nặng như chì. Hai đối thủ của cậu liên tục phải né tránh, bọn họ biết rõ chỉ dính một quyền kia thôi thì cả răng lẫn hàm đều bay hết ra ngoài là cái chắc. Chúng kiên trì né đòn, mục đích là chờ Hokkai đuối sức mới lao vào xâu xé.

Đối thủ của Akane áp sát khi cô nàng đang lồm cồm bò dậy, một quyền hạ thẳng xuống lún cả nền cát thành một cái hố. May mà Akane nhanh chóng lăn sang một bên tránh được, không thì chẳng biết bao nhiêu cái xương sườn sẽ bị gãy. Đối thủ hung hăng truy sát Akane. Cô nàng mất từng từng khóa chặt từng cử động của đối phương để phán đoán đòn thế sắp tung ra. Nhờ cơ thể dẻo dai, Akane không gặp vấn đề lớn khi tránh né nhưng đối phương ra đòn liên tục khiến cô không tìm được sơ hở mà phản công.

Tame cảm thấy đối thủ của cậu thực sự kết hợp với nhau quá hoàn hảo. Khi tên này phòng thủ thì tên kia tấn công, tạo thế gong kim kẹp đối thủ vào vòng công kích liên hoàn. Tame biết rằng nếu cậu không thể đột phá thế gong kim này, tuyệt đối sẽ không có cơ hội tấn công. Mà sức lực của cậu sắp đến giới hạn, không thể kéo dài như thế này được. Cậu cần phải làm sai lệch nhịp điệu phối hợp của chúng, dù chỉ là một giây thôi. Nhưng làm thế nào ? Giữa thời khắc tên thứ nhất tung quả đấm về phía mặt Tame, tên thứ hai chuẩn bị cú đá chặn trước vị trí mà Tame sẽ xuất hiện sau khi nghiêng người tránh cú đấm, cậu nảy ra một ý. Đây là một chiêu cậu đọc trên manga, chỉ là cảm thấy nó có thể áp dụng được.

Thay vì né người tránh quả đấm của tên thứ nhất, Tame bất ngờ xoay người, ngã vào lòng hắn, thuận đà tung một cước thẳng băng nhằm trúng trán hắn. Xong một tên. Tên thứ hai do bị bất ngờ lệch nhịp tấn công với tên thứ nhất, chưa kịp phản ứng đã bị Tame xuất một cú đá nặng tựa ngàn cân ngay bụng khiến hắn văng tuốt một đoạn, đau không đứng dậy nổi.

Trong thời gian đó, Hokkai cũng suy tính trong đầu làm thế nào để một lần đâm trúng đối phương. Bọn chúng né quá giỏi. Một tên bị áp sát tường, Hokkai vung tay đâm một phát chính mặt nhưng hắn né được, khiến cho cú đâm trúng vào tường, làm lớp vôi nứt toác ra. Chính vào lúc đó, nhịp điệu tấn công của Hokkai bị khựng lại vài giây. Đối thủ không bỏ lỡ thời cơ, một tên nhanh như cắt tung cú đá cao ngay đầu Hokkai. Cú đá có lực rất mạnh. Người bình thường lãnh phải cú đó chắc chắn đã ngã lộn ra đất bất tỉnh. Nhưng Hokkai là thể loại quái thú chứ không phải người bình thường. Tuy bên má trái nóng rất, tai ù đi, thân người có hơi nghiêng về một bên sau khi chịu tác động của lực đá, nhưng hai chân trụ trên đất vững như bàn thạch. Chưa kể, tay Hokkai nhanh chóng tóm lấy cổ chân đối thủ trước khi hắn kịp rút về. Hokkai nở nụ cười như ma quỷ, nói:

-Tóm được rồi.

Thứ cuối cùng mà tên kia nhìn thấy là mấy ông sao bay vù vù. Thân thể hắn đổ ập ra đất. Mất đi chiến hữu, tên còn lại nhanh chóng bị cú đâm sát nện thẳng cả người xuống nền đất.

Lại nói về Akane, thể mạnh của cô nàng chính là khả năng xuất chiêu trên không. Mà ngay trong trận chiến này thì đó là chìa khóa chiến thắng. Đối thủ của Akane dù nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được chỉ bằng cách đạp chân vào cột đèn lấy đà, Akane tung người lên cao rồi từ giữa không trung xoay người dồn toàn bộ lực vào chân, hạ cú đá thần sầu chính giữa đỉnh đầu đối thủ. Hắn ngất không kịp ngáp.

Trận chiến có vẻ đã kết thúc. Chiến sỹ Đầu Gỗ kiên quyết giả chết nằm im không nhúc nhích trên đất, thở cũng không dám thở mạnh.

Michi vui mừng nhào đến ôm lấy ba người bạn. Bọn họ ai nấy cũng đều có vài vết bầm, vài vết máu và lấm lém đất cát, nhưng gương mặt rạng rỡ nụ cười.

Kokachi siết chặt tay. Hắn đã đánh giá thấp đám trẻ ranh này, cứ ngỡ bọn chúng chỉ là mấy đứa học sinh cá biệt hay đi đánh lộn. Kiểu đánh nhau cào cào chấu chấu đó chẳng đối phó được với mấy tên đầu gấu thứ thiệt. Không ngờ, bọn chúng đều là được đào tạo qua võ học quy củ, không những sử dụng thuần thục mà còn biến hóa linh hoạt.

...

Tại biệt thự, Daichi vừa gác điện thoại, khuôn mặt trầm tư nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Mặt trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng giữa không trung. Ánh sáng bàng bạc xuyên qua lớp kính dày, chảy tràn vào căn phòng tối tăm.

-Trăng đêm nay thật đẹp ! -Daichi nói khẽ như chỉ để bản thân nghe thấy.

Ánh mắt anh quét qua một lượt khu vườn rộng đang tắm trong ánh trăng, hai hàng lông mày hơi chau lại nhưng rất nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường. Anh không xoay ghế lại, nói với quần gia đang đứng phía sau:

-Ngày mai hãy thông báo ngân hàng mở lại tài khoản của Michi.

-Cậu chủ...còn về phía lão gia ?

-Tôi sẽ nói chuyện với cha sau.

-Lão gia chắc sẽ nổi giận. Cậu chủ, người sẽ không sao chứ ?

Daichi khẽ nhắm mắt lại, thở dài. -Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm được, với tư cách là một người anh trai.

...

Đã hai tuần trôi qua sau sự kiện kia.

Hokkai chính thức trở thành bạn cùng trường với Tame và Akane, sau một loạt những thủ tục rườm rà và cam kết. Ngay ngày đầu nhập học, cậu ta đã hạ đo ván nhóm Beast (một trong những nhóm bá đạo nhất của khối 11). Tên tuổi của Hokkai nhanh chóng được ghi vào danh sách Thần-Chết-của-M.

Về phần Michi, cửa hàng bánh ngọt ngày càng đông khách. Những lời đàm tiếu sau lưng tuy vẫn còn, nhưng đã phai nhạt dần. Cuộc sống cứ mỗi ngày trôi qua với trải nghiệm mới. Michi cảm thấy làm người quan trọng là không được dễ dàng từ bỏ. Nếu như trước đây Michi vì áp lực từ phía gia đình mà cam chịu sống như một cái bóng, thì làm sao có được những giây phút vui vẻ như thế này.

Nhưng xen lẫn những giây phút vui vẻ, lại có vài khoảnh khắc chạnh lòng, khi Michi nhận ra mối quan hệ với Hokkai sẽ mãi mãi chỉ dừng lại ở ranh giới bạn bè. Trước đây, Michi cho rằng nỗi ngày được nhìn thấy khuôn mặt ấy, được nghe giọng nói của người ấy thì đã thỏa mãn rồi. Nhưng thời gian tiếp xúc càng lâu dài, niềm mong mỏi trong lòng Michi càng lớn dần lên. Cảm giác hạnh phúc khi ở bên Hokkai trở nên không trọn vẹn. Thứ tình cảm đơn phương như liều thuốc độc làm Michi đau đớn. Chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của người ấy, tuy rất gần nhưng lại không thể chạm tay vào là cảm giác khắc khoải day dứt nhất mà Michi phải trải qua.

Khi kỳ thi cuối năm sắp đến gần cũng là lúc mọi người tiễn Michi ra sân bay. Trường đào tạo Cactus Kitchens tại London, nơi tập trung của những con người đam mê nghệ thuật làm bánh, đã gửi giấy báo nhập học cho Michi. Ai cũng vui mừng cho sự khởi đầu của ước mơ “đế chế bánh ngọt” mà Michi ấp ủ từ lâu. Chỉ riêng Michi biết rằng, ra đi lần này một phần là sự chạy trốn khỏi những cảm xúc bế tắc.

Cứ cho là hèn nhất chạy trốn đi. Nhưng như thế này chẳng phải là tốt nhất cho đôi bên sao ? Để nó kết thúc khi còn là những kỷ niệm đẹp, sau này khi

nhìn lại vẫn có thể mỉm cười rằng chúng ta đã từng rất vui vẻ.

“Hãy để em giữ lại cho riêng mình những rung động đầu đời,

Như bản tình ca bất hủ trăm bông và lưu luyến,

Như tiếng chuông ngân vang trong trẻo giữa hư không,

Để một ngày khi trái tim này chai sạn trước bão giông,

Có thể âm lại khi chạm vào kỷ niệm.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Sự Cố Trong Vòng Chung Kết

Câu chuyện xoay quanh người bạn tên Michi đã khép lại dòng hồi tưởng về cái thời trẻ trâu của bộ ba A-Ta-Ho. Hãy trở lại bên bàn ăn, khi mà hai cái nôi lầu đã khô cạn vì sức công phá khủng khiếp của mười mấy cái miệng. Tora ngả người ra sau, xoa xoa bụng. Hokkai đã chui ra ngoài từ lúc nào, đứng hút thuốc với mấy anh bodyguard của Rukio. Về phần Jun, mặc dù cậu ta kiên cường khẳng định chân mình không sao, nhưng Mikane một mực bắt cậu ta đem đến bệnh viện kiểm tra. Tame và một anh trong nhóm bodyguard trở thành người-hộ-tổng-bắt-đắc-đĩ.

Sau khi Rukio thanh toán tiền, mọi người nhanh chóng ra xe phóng về nhà. Riêng Akane bị Rukio bắt cóc.

Chiếc xe moto phóng vù vù trên cao tốc. Cảnh vật cứ vun vút trôi tuột ra phía sau. Gió quất bùm bụp vào quần áo. Akane khẽ rung mình, dù không muốn nhưng cô vô thức nép sát vào lưng Rukio để tránh gió, hai bàn tay níu chặt lấy vật áo khoác của anh. Phía sau lớp nón bảo hiểm, một nụ cười nhẹ nhàng vẽ ra trên khuôn mặt Rukio.

Cuối cùng bọn họ cũng dừng lại trước một cánh đồng cải vàng thơm trái rộng đến tận chân trời. Từng bông cải e ấp khẽ rung rinh trong tiết trời se lạnh của tháng 11. Akane từng thấy trên mạng những bức ảnh chụp cánh đồng cải, thực sự là rất đẹp. Nhưng không thể đem lại cảm giác ngây ngất như bây giờ. Cả khoảng không bao la khoáng đạt và rực rỡ một màu vàng kiêu sa mà dịu dàng. Khi ngón tay chạm vào những bông hoa nhỏ xíu kia, sự mềm mại pha chút lạnh lạnh như khuấy động từng tế bào cảm giác.

Rukio trùm áo khoác của mình qua người Akane. Cô khẽ giật mình. Rukio cười, bước xuống cánh đồng. Chiếc áo len mỏng màu xanh biển nổi bật trên nền hoa vàng. Anh nở một nụ cười vô cùng thoải mái, vô âu vô lo.

- Tháng sau là chỗ này bị thu hoạch hết rồi. Nên trước lúc đó muốn đất em tới.

Rukio tiến lại gần Akane, tay vuốt nhẹ tóc cô, khẽ khẳng hỏi:

- Thích chứ ?

Akane không lên tiếng, chỉ gật đầu. Rukio cười, trong đáy mắt lấp lánh niềm vui như trẻ nhỏ được quà. Hai người họ ngồi một lúc lâu ngắm cánh đồng vàng thơm rung rinh trong gió như đang nhảy múa vũ điệu riêng của thiên nhiên.

Giữa khung cảnh lãng mạn như vậy, Akane bất giác cất tiếng hỏi:

- Rukio, mấy người hôm nay là đàn em của anh sao ?

- Không. Bọn họ là anh em trong câu lạc bộ moto.

- Ra vậy - Akane thờ phào nhẹ nhõm.

- Gì chứ ? Em cho rằng anh là trùm băng đảng nào sao ?

- Không khả thi lắm.

- Ý em là sao ?

- Uhm... nói chung là, nhìn anh thiếu cái chất đầu gấu của dân đường phố.

Rukio nghe vậy cười lớn. Tiếng cười sáng khoái của anh như tan vào không gian rộng lớn.

...

Lúc đưa Akane về đến trước cửa nhà, Rukio gian tà kia đặt một nụ hôn chóng vánh lên môi Akane xong rồi máy dột lẹ. Akane vì quá bất ngờ, chỉ kịp hét lên tên Rukio. Mấy ngón tay chạm nhẹ vào bờ môi, cô bất giác nghĩ về cả ngày hôm nay, trong lòng tuy ngượng ngùng nhưng lại có chút vui vẻ.

Akane đẩy cửa bước vào nhà.

-Chị về rồi đây !

Mikane chưa về. Chỉ có papa đang ngồi húp mì gói sùm sụp. Cảm giác tội lỗi ủa vào lòng Akane. Trong khi hai đứa con gái ra ngoài ăn uống no say quên đường về thì papa của chúng phải bơ vơ ở nhà một mình ăn mì gói, đến một quả trứng cũng không bỏ vào cho có chút đường chất.

-Mèo lớn về rồi à ? -Papa ngược đầu nhìn, miệng cười toe toét. -Còn mèo nhỏ đâu ? Không đi chung sao ?

Akane nghĩ chắc con em vẫn đang bị dính vào cái tên hay làm nũng kia. Tốt nhất nên đánh trống lảng câu giờ vậy. Akane liền nói:

-Hôm nay bọn con thắng trận đấu đấy ! Con gái của papa tài không ?

-Ồ...-Vị papa hút cái sứt sợi mì cuối cùng, ngo ngắc hỏi. -Không phải ngày mai mới thi đấu sao ?

Akane thờ dãi, chỉ tay về phía tấm lịch to đứng treo ngay cạnh bàn ăn. Trên lịch khoanh tròn bằng màu đỏ ngày hôm nay, còn chú thích rõ ràng hai chữ "thi đấu".

Papa gãi gãi đầu cười, sau đó mau chóng chuồn lên phòng làm việc trước khi con mèo lớn của ông nổi cáu. Cái bệnh đãng trí thật nguy hiểm. Cơ mà chẳng hiểu vì sao ông không bao giờ quên dù một chi tiết nhỏ trong công việc, nhưng trong đời sống thì...à..ừm...chuyện quên này quên kia xảy ra như cơm bữa.

Akane đi tắm ra thì Mikane cũng về đến nhà. Mikane thả phịch người lên giường. Akane bước lại hỏi:

-Sao về trễ vậy ?

Mikane khề thờ dãi. -Chị cũng biết cậu chủ nhỏ nhõng nhẽo như thế nào mà. Phải đợi cậu ta ăn tối, uống thuốc xong em mới được cho về.

Akane cười cười, bảo: -Nó chỉ thích nhõng nhẽo với em thôi !

-Chị hai nói vậy là sao ? -Mikane mở to mắt hỏi lại.

-Không có gì. Đi tắm đi, rồi còn đi ngủ.

...

Trận chung kết được tổ chức 3 ngày sau đó. Trong suốt 3 ngày này, Rukio rất chăm chỉ ghé qua trường Akane kiêm vai trò huấn luyện viên và xe ôm. Mà vị xe ôm này hay có thói quen đi vòng vèo ngắm trời ngắm mây trước khi thả con gái người ta về nhà. Đáng lẽ Akane phải cảm thấy bức mình, nhưng sự thật là ngược lại. Ngắm nhìn đường phố khi đi moto cảm giác khác hẳn khi nhìn từ ô cửa sổ xe bus. Cái không gian chật hẹp chen chúc biến mất, thay vào đó Akane có thể ngắm đầu nhìn trời xanh bao la phía trên, cùng những đám mây lười biếng trôi, đối lập hoàn toàn với sự vội vàng của người và xe trên đường.

Rukio đứng xích trước cửa nhà Akane. Anh tháo nón bảo hiểm xuống. Mớ tóc hơi xoăn mềm mềm có chút rối do bị chiếc nón chèn ép.

-Ngày mai anh đưa em đến sân vận động nhé ?

-Không cần đâu. Mai em đi cùng Mikane.

-Vậy, ngủ sớm lấy sức nhé ! Anh thật sự tò mò không biết mai em sẽ giờ chiều gì trong trận đấu...-Rukio xoa xoa cằm ra chiều ngẫm nghĩ.

-Đối thủ không dở trò thì em cũng chẳng phải bày chiêu. -Akane nhún vai.

-Vậy mai gặp lại nhé ! -Rukio cười cười, người anh hơi nghiêng về phía Akane.

Akane lập tức ngửa người ra sau tránh. Rukio thấy vậy cười lớn, bảo:

-Em không muốn good luck kiss sao ?

-Tài năng không cần may mắn. Vội lại...-Mặt Akane chuyển sang trạng thái sát thủ. -Thường thì mọi người hẹn hò trước rồi mới nắm tay rồi mới hôn này nọ. Còn anh, mới gặp mặt chưa bao lâu đã cưỡng hôn người ta !!!

Rukio cười lớn.

-Xin lỗi. Là lỗi của anh. Thật vô ý.

Ánh mắt của Rukio trở nên sắc bén lạ thường.

-Vậy, đã lỡ hôn rồi thì sao chúng ta không làm ngược lại ? Từ ngày mai chúng ta sẽ nắm tay khi đi đường, tuần sau thì bắt đầu hẹn hò ?!?!

-Đầu anh có vấn đề nặng rồi. Không thèm nói nữa ! -Akane hét lên rồi nhanh chóng bỏ chạy vào nhà.

Rukio nhìn dáng Akane khuất sau cánh cửa, tự cười một mình như tên dở hơi một lúc rồi mới rồ ga phóng đi.

...

Trận chung kết quả thực được mong đợi. Số lượng cổ động viên tăng lên hẳn so với những vòng trước, hoặc là do tin đồn các “chàng trai nóng” sẽ có mặt trên sân thu hút lượng lớn fan nữ đến cổ động. Ngay cả khu khán đài của trường M cũng đông đúc hơn hẳn. Bọn họ chắc do tò mò mà kéo đến xem, vì đây là lần đầu trường của họ tham gia hoạt động thể thao lại nghiêm túc đi hẳn vào vòng trong tranh nhất nhì.

Chỉ vài phút nữa là trận đấu bắt đầu. Akane cùng đồng bọn dường như đã trong tư thế sẵn sàng. Bỗng nhiên, một thằng trong đám đàn em của Tora hét hải chạy về phía họ.

-Hội trường ! Có chuyện rồi !

Hắn vừa thở vừa chìa ra một bức thư. Akane mở ra đọc.

“Em gái mày đang trong tay bọn tao. Đem theo đội của mày đến bãi đất trống phía sau sân vận động. Nếu mày báo cho người khác thì đừng trách.”

-Chết tiệt ! -Jun nghiêng răng. -Túi xách của Mikane còn ở đây.

Cậu mở tung túi xách của Mikane, lục lọi một chút liền rút ra một cái bình xịt nhỏ dành cho người hen suyễn. -Biết ngay mà.

Jun liền chạy đi mặc cho Akane gọi lại.

-Trận đấu tính sao ? -Tame hỏi.

-Tora, cậu lấy trong đám đàn em hai người thế vào chỗ của chị và Jun. Với thực lực của cậu, Tame và Hokkai cũng có thể cầm cự cho đến khi bọn chị trở lại.

-Hội trường, chẳng phải trong thư nói tất cả chúng ta đều phải tới sao ? Xem ra bọn nó không trả thù được cả đám thì không yên lòng.

-Không được. -Akane khoát tay. -Đây là lần đầu trường ta tham gia hội thể thao. Trận đấu này đối với chúng ta mà nói rất có ý nghĩa. Với lại, mục đích của bọn kia chắc hẳn muốn ngăn chúng ta giành hạng nhất. Nếu tất cả đều bỏ đi chẳng phải trùng kếp bọn chúng sao ? Không thể để chúng được đắc ý.

-Akane, lần này thì tớ không thể đồng ý với cậu. -Tame tháo kính đặt lên ghế. – Trận đấu tuy quan trọng, nhưng điều quan trọng hơn là dạy cho bọn kia biết dùng thủ đoạn với dân trường M sẽ có hậu quả gì.

-Nhưng... -Akane định phản bác. Ngay lúc đó, Hokkai vỗ nhẹ lên vai cô, trao đổi ánh mắt vô cùng kiên quyết. -Thôi được. Tớ theo ý các cậu.

...

Khi Akane, Tora, Tame và Hokkai chạy đến vị trí được nhắc trong lá thư, Jun đã ở đó, đứng yên lặng với hai nắm tay siết chặt.

Phía đối diện, tên cầm đầu, cũng chính là tay đội trưởng nhỏ con của trường T đã thảm bại trong trận đấu vòng trước. Hắn nhìn thấy Akane xuất hiện thì lớn tiếng:

-Cuối cùng cũng đầy đủ rồi. Tao nói trước, tụi bay mà nhúc nhích là tao cho con nhỏ này ăn một đường trên mặt liền.

Bên cạnh hắn là Mikane, bị giữ chặt bởi một tên đàn em to con. Tay hắn cầm một con dao nhỏ dí sát mặt Mikane. Đôi mắt Mikane đọng đầy nước, miệng lắp bắp:

-Chị hai...chị hai...

-Đừng sợ Mikane. Chị sẽ cứu em

-Tao nói rồi, đứa nào trong đám tụi mày dám nhúc nhích là tao xử nó liền. -Hắn nở nụ cười gian ác. -Ngoan ngoãn đứng yên chịu đòn đi.

Đám đàn em của hắn khoảng chục tên, đang tỏa ra bao vây nhóm Akane vào giữa.

-Khốn kiếp. Dám lấy Mikane ra uy hiếp. -Jun nghiêng răng. Hai nắm tay của cậu càng siết chặt hơn nữa, đến nỗi móng tay bấm vào lòng bàn tay, tuy đau nhưng Jun không có tâm trí để ý.

-Tụi bay ! Cho bọn nó ăn hànhhh...

Bụp.

Một thân ảnh quen thuộc phóng xuống từ không trung, đập thẳng vào lưng tên cầm đầu khiến hắn ngã sấp, mặt vùi xuống lớp cát không hó hé được tiếng nào. Ngay giây sau đó, vị anh hùng này tóm lấy cổ tay tên đang khổng chế Mikane, bẻ ngoặt ra sau khiến tên to con la oai oái buông rơi con dao. Anh còn khuyên mãi thêm một câu “Nhóc chưa đến tuổi chơi dao đâu.”

-Rukio ? -Cả bọn ngạc nhiên đồng thanh.

Rukio cười, giờ tay lên làm dấu hiệu chào hỏi. Mikane nhanh chóng chạy về phía Akane.

-Chị hai !

Akane bừng tỉnh sau bất ngờ gây chấn động, vuốt tóc cô em trấn an:

-Ồn rồi mèo nhỏ !

-Này cầm lấy – Jun rút trong túi áo ra chiếc bình xịt dúi vào tay Mikane.

-Jun, bảo vệ con bé. -Akane phân phối, rồi bẻ tay răng rắc. -Còn đám này, đến giờ dạy cho chúng bài học rồi !

Hiện trường vô cùng hỗn loạn, khói bụi mờ mịt. Nhưng vẫn có thể thấy từng người trong đám trường T dần ngã xuống. Đến khi kết thúc, trên mặt đất la liệt thân người quần quai ôm bụng, ôm đầu rên rĩ. Jun tiến đến cạnh cái tên lúc nãy khổng chế Mikane, đập thêm vài đập.

-Dám uy hiếp mèo nhỏ hả. Cho mày chữa. Thêm một cái nữa nè.

Tên kia ôm đầu í ới xin tha. Mikane kéo tay Jun lại.

-Được rồi. Đừng đánh hắn nữa.

-Hừ. May cho hắn là cậu không bị lên con hen suyễn giữa chừng. Nếu không thì... - Jun đập thêm một phát vào bụng hắn rồi mới chịu ngừng.

Akane lúc này mới quay qua nhìn Rukio. Nhớ lại cái lần cô ra tay làm “anh hùng cứu mỹ nam” kia, thật xấu hổ quá đi. Trong đầu Akane liền nảy ra một con quỷ nhỏ, miệng không ngừng si và “Cho đàng cái tội nhanh nhẩu đoảng. Nhìn hắn đi, ngoài cái bản mặt ngây thơ vô số tội ra thì từ lời nói đến hành động đều bộc lộ bản chất bất lương con nhà đường phố. Hắn phóng moto như điên loạn, hôn con gái nhà người ta tự nhiên như hít thở khí trời, lời nói thì đều miễn bàn. Vì cớ gì mà người cho rằng hắn là trai nhà lành không có khả năng phòng vệ ? Người chưa già đã hồ đồ rồi ! Mau kiếm cái lỗ mà chui xuống đi !”

-Em không sao chứ ? -Rukio nhìn sắc mặt xám xịt của Akane, cất tiếng hỏi. Cánh tay không quên tranh thủ vắt ngang qua vai cô.

Akane lách người ra, lạnh lùng trả lời:

-Không sao. Mà sao anh lại ở đây ?

-Hazumi báo cho anh biết. – Rukio chỉ ngón tay về phía bức tường đằng sau. Hazumi trốn lấp ló ở đó giờ tay vẫy vẫy chào.

Đột nhiên từ phía sau Hazumi xuất hiện một đám người. Cô bé giật mình xoay lại nhìn, chạm phải ánh mắt dọa chết người, liền hét một tiếng rồi chạy thật nhanh về phía đám Akane.

-Biết ngay là mày không đấu lại tụi nó mà. – Tên đi đầu lên tiếng.

-Anh... -Tên cầm đầu nhỏ con đang nằm bẹp dưới đất rên khe khẽ.

-Dám đánh em tao ra thế này. Bọn mày chán sống rồi !

Nhân vật mới xuất hiện này đem theo một đám đàn em tầm hơn 20 người, tên nào cũng trang bị gậy gộc, gương mặt gườm gườm đầy sát khí.

Nhóm Akane vì trận chiến vừa rồi đã đôi phần thấm mệt. Nhìn đám mới đến chắc lưỡi, trong đầu còn đang suy tính xem làm sao giải quyết trận này thì nghe phía sau có tiếng:

-Định lấy số lượng để chất lượng à ? Xui cho bọn mày là tụi tao ở đây rồi !

Tora nhận ra tên đàn em ưng ý của cậu dẫn đầu đám cổ động viên trường M. Cứu viện đến thật đúng lúc. Cũng không ngờ là mấy tên thuộc nhóm khác cũng đi cùng. Trường M vốn chia bè chia phái rất sâu sắc, hiếm khi thấy các nhóm bắt tay hợp tác. Lần này quả là chuyện lạ hiếm có.

-Cám ơn các cậu đã đến. -Akane nhìn đội cứu viện mỉm cười.

-Hừ. Đừng hiểu nhầm. Bọn này chẳng quan tâm đến chuyện sống chết của Hội học sinh. Chỉ là thấy ngứa mắt mấy thằng tép riu mà đòi loi chơi sánh với tôm hùm

-Nói nhiều làm gì. Cứ cho cả đám vào bệnh viện là sẽ khai sáng trí tuệ về đẳng cấp của trường M liền.

Sau câu đó, cuộc hỗn chiến lại bắt đầu. Hai bên xông vào nhau như hổ gặp báo, gây nên một trận kịch liệt. Cả địch lẫn ta đều dính đòn của nhau, quần áo xộc xệch bê bết đất cát. Bên địch có lợi thế với vũ khí, gây cho bên ta không ít khó khăn. Nhưng lợi thế chỉ là nhất thời, đẳng cấp là mãi mãi. Sau hơn 15 phút quần thảo, địch chỉ còn sót lại vài tên đứng vững, còn lại đã hi sinh thẳng cẳng trên mặt đất. Trận chiến lẽ ra còn tiếp tục đến khi không còn một mỏng địch, nhưng đội cảnh vệ khu phố bất ngờ xuất hiện tuyết còi loạn xạ.

Rukio tóm lấy tay Akane kéo cô chạy một mạch ra khỏi hiện trường gây án. Jun cũng lập tức bế xốc Mikane chạy khỏi đó. Hazumi, Tame và Hokkai cùng chạy chung một hướng.

...

Chạy được một lúc thì Hazumi dừng lại thở dốc. Tame và Hokkai cũng dừng theo.

-Em...chịu...thôi....không chạy...nổi nữa...

-Để mấy cha cảnh vệ đuổi được là tiêu. -Tame suy nghĩ, vừa vận liếc mắt thấy cả bọn đang đứng trước cửa một tiệm kem.

Không phí thời gian, Tame lôi hai người kia vào cửa hàng, mua liền 3 hũ kem mini rồi chọn bàn góc khuất ngồi xuống. Bọn họ cảm thấy nguy trang như vậy quả là hoàn hảo, đám cảnh vệ nếu có đuổi đến cũng sẽ chạy ngang qua cửa hàng mà thôi. Chỉ cần ngồi một lúc là thoát nạn. Nhưng mà lúc này vì vội vã, Tame không để ý đây là quán kem tình nhân. Khách trong quán hầu hết đều là các cặp đôi đang ngồi đút kem tình tứ, hoặc là cùng nhau chụp hình tự sướng, vai kề vai đầu sát đầu. Không khí của quán ngập tràn sự lãng mạn yêu đương, tự nhiên lọt thỏm trong đó là cái bàn của đám Tame. Một tên con trai thì tập trung chuyên môn vào việc làm sạch-gọn-lẹ cái hũ kem. Tên còn lại say mê gấp gấp khăn giấy. Chỉ còn lại cô gái bơ vơ, im lặng vừa ăn vừa ngắm nghía hũ kem

...

Về phần Jun và Mikane, mặc dù bế Mikane trên tay nhưng Jun vẫn chạy phăng phăng như có tên lửa gắn ở chân. Trong khi đó, Mikane nguơng nguơng bắt gặp ánh mắt người trên đường nhìn họ.

-Thả tớ xuống đi !

-Không được. Cậu không thể chạy quá sức, quên rồi sao ?

-Nhưng cảnh vệ bị cậu bỏ xa rồi. Cho tớ xuống ngay đi ! Mọi người đang nhìn chúng ta kìa !

-Kệ, cho họ nhìn.

-Không muốn. Thả tớ xuống. Pet thì phải nghe lời chủ nhân !!! -Mikane lấy tay vỗ lên trán Jun.

-Được rồi. Đừng giãy nữa. Cô chủ, tôi thả cô xuống là được chứ gì ?

Jun cẩn thận thả Mikane xuống. Chân vừa chạm đất, Mikane liền nở nụ cười hài lòng, xoa xoa đầu Jun khen:

-Cung đúng là pet ngoan của chị.

-Này. Đang ở giữa đường đấy.

-Thì sao ? Lúc này cậu ôm tớ chạy lòng vòng có thấy ngại ngần gì đâu.

-Chuyện đó khác, chuyện này khác. -Jun nhăn mặt, rồi cậu nói khe khẽ. -Đề về nhà rồi cậu muốn xoa bao nhiêu cũng được.

-Á, đừng nói hôm nay cũng phải qua nhà cậu.

-Hôm nay Franc nói sẽ làm món bánh tiramisu cậu thích đấy. Không qua đừng có hối hận.

Nghĩ đến tiramisu thì Mikane gạt đầu cái rụp không cần suy nghĩ. Jun cười thỏa mãn, kéo tay Mikane đi nhanh.

(hè hè...có ai tò mò vì sao nhóc Jun lại bị bé Mikane gọi là pet không ? Nếu có thì hãy đón chờ ngoại truyện của hai em nha)

...

Cuối cùng thì cái cặp đôi trai đều-gái bá đạo đi đến đâu rồi ? Bọn họ đã dừng chân ở công viên. Đám trẻ đang chơi cầu trượt, tiếng cười lanh lảnh vang trong không trung. Rukio lặng lẽ quan sát bọn trẻ với nụ cười thật dịu dàng trên gương mặt.

-Anh...-Akane ngáp ngừng. -Anh đánh nhau giỏi như thế sao lần trước lại giả vờ bị người ta bắt nạt ?

-Lần trước ? -Rukio ngờ ngác hỏi lại.

-Cái lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ấy.

-À. -Rukio bắt gặp ánh mắt cười. -Lúc đó do em ra tay nhanh quá, anh chưa kịp làm gì thì bọn chúng đo ván cả rồi.

-Hừ. Biết thế cứ để mặc. -Akane cắn môi.

-Không nên. -Rukio nghiêm túc lắc đầu. -Nếu lúc đó em không ra tay thì bây giờ chúng ta vẫn chỉ là người xa lạ.

-Không gặp lúc đó thì gặp lúc khác. Dù gì anh cũng là anh họ của Hazumi, thế nào chẳng có lúc đụng mặt.

-Akane...-Rukio quay đầu nhìn Akane, đôi mắt anh nhìn cô ấm áp lạ thường. -Nếu chúng ta gặp nhau ở nơi khác, vào lúc khác, có thể anh đã không thích em nhiều như thế này.

Akane ngờ ngác. -Tại sao ? Em lúc nào chẳng là em.

-Đó là lần đầu tiên anh được người khác bảo vệ. -Rukio cười. -Lại là một cô gái. Cảm giác của anh lúc đó rất đặc biệt, thật khó diễn đạt bằng lời.

Akane hướng tầm mắt ra xa. Sao cô không hiểu chứ, cảm giác của Rukio cũng giống như cảm giác của cô mấy ngày nay. Giống như sa mạc trăm năm chống chọi với sự khô cằn nắng gắt, đột nhiên nhận được trận mưa rào thanh mát. Giống như loài dã thú đang liếm láp vết thương bỗng nhiên được bàn tay bác sĩ chăm sóc. Như khi người hành khất được mời dự dạ tiệc. Đó là cảm giác lạ lẫm mà ấm áp...

Rukio nắm tay Akane, kéo lại gần anh.

-Làm bạn gái anh nhé !

Akane ngược nhìn Rukio. Đôi mắt màu đen như đang cười với cô, vô cùng khắc khoải mà kiên nhẫn chờ câu trả lời. Akane cúi đầu, không đáp lại. Thấy vậy Rukio cũng không ép cô nữa.

Trong mắt Akane, Rukio không quá ồn ào cũng không hề nhàm chán. Anh đôi khi có hành động đều đặn nhưng lại toát ra sự chân thành. Trong nét vô tư lại có chút gì chừng chặc. Anh là người đầu tiên đánh động tâm hồn Akane.. Chỉ là, dường như có một khoảng không gian mờ hồ khiến Akane chẳng thể chạm vào thế giới của anh. Nó khiến cô bối rối và lo lắng. Khi mà cô chưa hiểu gì về anh: gia đình, bạn bè, quá khứ hay những điều nhỏ nhặt thường ngày...nó gây ra cảm giác không-an-toàn. Đối với một người quen đi bảo vệ người khác như Akane, bản thân cô phải tự tạo cho mình một lớp bảo vệ. Cho đến khi cảm thấy người con trai là đáng tin cậy và có thể dựa dẫm, cô mới có thể thả lỏng mà phá bỏ hàng rào ngăn cách này.

Bọn họ thực sự cần thêm một chút thời gian...

(Tui) : Anh Ru ngẫu hê ^^ làm Akane nhà tui hỏ hàng khừa khừa. Nhân tiện Đại Tỷ chắc 3 tuần nữa mới ra chap mới. Vì tui đang có hứng sáng tác cho truyện Người Dọn Dẹp. Mina thông cảm và tí tục ủng hộ cho Đại Tỷ nha ^^ Saranghae xoxoxo

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Hối Thế Gian Tình Là Chi ?

-Tame, bọc vòng ra đằng sau hỗ trợ tót. -Giọng Akane ra mệnh lệnh rõ ràng. — Jun, nắp kỹ vào. Hokkai, chuẩn bị phá cửa.

Trên màn hình máy tính, hai dáng nhân vật lạnh lẽ tiếp cận một ngôi nhà gỗ bỏ hoang, là nơi bọn tội phạm giữ con tin.

Cánh cửa bị đập đổ cái rầm. Lập tức bom khói được ném vào trong nhà. Khói trắng bốc mù mịt, làm mọi vật mờ ảo không thấy rõ bằng mắt thường. Nhưng đội của Akane có trang bị mắt kính đặc biệt, giúp nhìn xuyên qua đám khói với hình ảnh rõ ràng hơn rất nhiều.

-Đã hạ được một đối tượng. Con tin an toàn. -Hokkai thông báo.

-Vậy còn ba tên kia đâu ? -Akane hỏi gấp gấp. – Jun, có thấy kẻ nào thoát ra ngoài không ?

-Không...

Ngay lúc đó, màn hình của Jun rung động vì quả bom phát nổ đột ngột. Trong chớp mắt Jun bị đưa trở lại doanh trại.

-A !!! Như quý vậy ! -Jun vô đầu bứt tai. -Lần nào cũng bị phát hiện ra chỗ nấp !!!

-Vẫn cái kiểu chơi đó ! -Akane cắn môi. -Tấn công tay bắn tỉa của chúng ta trước. Sau đó chia rẽ từng thành viên rồi bí mật tập kích. Các cậu, tạo thành thế tam giác, cẩn thận quan sát. Tay bắn tỉa của đối phương rất có nghề đó.

Ngay khi Akane vừa dứt lời thì một loạt đạn xối xả phá nát đất dưới chân họ. Trong khung cảnh hỗn loạn, một phát đạn chuẩn xác xé không khí xuyên qua lồng ngực Hokkai. Cậu ta cũng lập tức bị đưa trở lại doanh trại.

Chiến trường chỉ còn Akane và Tame, hai chọi ba.

-Tame, tớ sẽ lao ra làm mọi thứ. Cậu hãy tìm ra chỗ nấp của bọn chúng.

Nói xong Akane lao ra khỏi chỗ nấp. Làn đạn như mưa xối, Akane vấp và tránh né. Tame từ chỗ nấp tập trung quan sát đường đạn. Một tay bắn tỉa với những phát đạn cẩn trọng, hai tên còn lại có lẽ là tay súng tầm xa với loạt súng bắn liên tục 10 viên. Tame tin chắc cả 3 đối thủ đều co cụm tại khu vực hướng 10 giờ.

Sau khi nghe Tame thông báo tình hình, Akane lập tức quyết định:

-Tớ sẽ trực tiếp rút ngắn khoảng cách với chúng.

-Định tự sát sao ? Chỉ sợ chưa đến gần được chúng thì cậu đã ngủm mất tiêu.

-Trước khi chết cũng phải tóm hai tên theo. -Akane cười nhếch răng. – Phần cậu lo nốt tên còn lại nha Tame.

Nói xong Akane lao thẳng về phía phát ra loạt đạn. Akane điều khiển nhân vật của mình vô cùng tài tình, tận dụng những góc khuất và vật chắn dần rút ngắn khoảng cách với các tay súng của đối phương.

“Vẫn chưa được” -Akane thầm nghĩ. Bọn chúng vẫn còn nằm ngoài tầm ném bom. Vì vậy Akane cố áp sát thêm chút nữa.

Pằng.

Màn hình của Akane chao đảo. Tầm nhìn rớt ngay trên mặt đất. Cô bị bắn từ phía sau. Không lý nào ! Cả ba địch thủ đều ở phía trước, vậy lấy đâu ra kẻ thứ tư chầu trực phía sau cô ?

Cột máu của Akane tụt xuống còn 20%. Pằng. Thêm một phát súng không khoan nhượng. Akane bị đưa trở lại doanh trại. Rất nhanh sau đó Tame cũng hội hợp với đồng đội ở doanh trại. Nhóm họ lại thua lần nữa.

Trên màn hình máy tính hiện ra bảng thông báo : “Bạn muốn tiếp tục thách đấu Kings Of The Jungle ?”

-Bỏ đi Hội trưởng.-Jun thờ dài. -Chúng ta thất bại năm lần rồi.

-Cũng phải thôi. Bọn họ là Kings Of The Jungle mà. Một trong top 10 đội mạnh nhất server quốc tế. -Tame gỡ tai nghe và mic ra, treo lại lên máy tính.

Akane cắn môi. Dẫu biết thế nhưng trong lòng cô vẫn không phục. Nhóm của Akane cũng nằm trong top 10 server quốc tế chứ thua ai đâu. Chẳng qua bọn họ là thế hệ mới, còn KOTJ là thế hệ đời đầu.

Cứ nghĩ chênh lệch kinh nghiệm không đáng kể, cho nên khi thấy KOTJ bất ngờ trở lại chiến trường sau thời gian dài vắng bóng, đội Akane hăm hở nhảy vào so tài. Ai ngờ...đấu năm trận liên tiếp thua không ngóc đầu dậy nổi.

-Đừng trung bộ mặt khó coi đó nữa Hội trưởng. -Jun vô đầu. -Chúng ta thua vì thiếu kinh nghiệm...

-Và còn vì nói chuyện lớn tiếng quá. – Một cái đầu bù xù từ phòng bên cạnh thò sang.

-Ahh...anh chẳng phải là cái người đi moto lần trước ? -Jun nhanh chóng nhận ra người đã giúp Mikane đưa cậu vào bệnh viện kiểm tra cái chân.

Akane chột dạ.

Không phải chờ lâu, một cái đầu khác cũng xuất hiện. Giọng nói quen thuộc vang lên:

-Phản ứng nhanh, trang bị tốt, kỹ thuật điều khiển không tồi, phối hợp nhóm cũng rất ấn ý. Mỗi tội thông tin tác chiến lại bị lộ ra hết. Bọn anh cũng không muốn lợi dụng thời cơ nhưng mà, chiến trường ác liệt không có khoan nhượng.

Rukio nhún vai về vô tội, nhưng khuyến mãi kèm theo nụ cười đầy thâm ý.

-Nói vậy...các anh chính là Kings Of The Jungle sao ? -Jun không kiềm chế được mà hét lớn.

Rukio cười cười thay cho câu trả lời. Hai người còn lại trong nhóm cũng vừa vặn thò đầu qua. Một người chính là tay chơi bóng rổ từng đến luyện tập cho nhóm Akane. Người còn lại lần đầu gặp mặt. Anh ta có khuôn mặt hơi nhọn, tóc cắt ngắn cùn, hai mắt dài và hẹp. Gương mặt có vẻ lạnh nhạt.

-Nhưng mà, ai là người thứ tư đã hạ gục Akane ? -Tame chất vấn.

Rukio cười “ngây thơ”, nói :

-Làm gì có người thứ tư. Lúc đó bọn anh chỉ còn ba móng.

-Không thể nào. Cả tay bắn tia lẫn hai tay bắn tầm xa đều ở phía trước mặt Akane. Làm sao trong chớp mắt đã vòng ra phía sau được ?

Rukio cười cười, nháy mắt bảo:

-Cái này là bí mật của KOTJ, chỉ tiết lộ cho bọn em thôi nhé ! Đội anh có hai tay bắn tia chứ không phải một như các đội khác. Thêm nữa tay bắn tầm xa là anh Levi đây -Rukio vỗ vỗ vai anh trai mặt lạnh- có khả năng di chuyển nhanh trong khi nạp đạn.

Tame hiểu ra vấn đề, mặt không giấu vẻ thất phục.

-Nói vậy nghĩa là anh Levi dùng kỹ năng đánh lừa đối thủ rằng đội anh có hai tay súng tầm xa, mà không phát hiện ra tay bắn tia thứ hai đã áp sát phía sau ?

-Có thể nói như vậy. -Rukio gật đầu.

-Hừm...nói tóm lại là các anh thắng năm trận liên tiếp một phần cũng là nhờ nghe lỏm kế hoạch tác chiến của bọn em ?

Rukio ngập ngừng: -Àuhm... Cũng một phần.

Akane không nói không rằng kéo ghế đứng dậy bỏ đi.

-Ủầy. Em yêu của chú giận rồi kia. -Anh chàng bóng rổ huyếch nhẹ sườn Rukio. -Anh đã bảo chú đùa hơi quá rồi mà !

Rukio cười, vội vã đuổi theo Akane.

-Này...-Rukio kéo tay Akane. -Đừng giận. Lần sau sẽ đấu với em một trận công bằng.

Akane cau mày, găng giẫy tay ra. Nhưng càng giẫy thì Rukio càng giữ chặt hơn, thậm chí anh vòng tay kéo cả người Akane ép sát vào mình.

-Anh làm gì vậy ? Người ta đang nhìn kia !

-Em hứa không giận nữa anh mới bỏ ra.

-Ai nói em giận ?

-Chối làm gì. -Rukio cười cười. -Chữ “giận” viết ngay trên trán em nè.

Akane cắn môi.

Rukio cười, dùng ngón tay gỡ nhẹ môi Akane ra khỏi răng. -Em tính quyến rũ anh đấy à ? Có tin anh sẽ hôn em ngay và liền không ?

Akane phản xạ ngã người ra xa Rukio hết mức có thể, nhưng vòng tay cứng như thép của anh vẫn ôm ngang eo cô.

Ngay lúc đó đám người kia xuất hiện. Anh chàng lái moto e hèm vài tiếng rồi nói:

-Nhóc Rukio, muốn đóng phim thì đợi về nhà nha...đừng làm hai ông anh này tủi thân.

Anh ta nháy mắt với anh chàng bóng rổ đứng bên cạnh. Anh này cười cười gật đầu tán thành.

Ngay lúc đó, ánh mắt Jun lơ đãng nhìn sang bên đường. Bóng hình đáng quen thuộc lọt vào tầm mắt.

Mikane vẫn trong bộ đồng phục, đang đi song song cùng một tên con trai cũng mặc đồng phục trường. Hai người nói chuyện khá ồn ào.

Sắc mặt Jun tối sầm. Cậu chẳng nói năng gì chỉ bỏ đi.

Akane liếc mắt sang bên đường. Cô nàng cũng bắt ngờ vì trước nay chưa từng thấy em gái đi chung với thằng con trai nào khác ngoài tên công tử nhõng nhẽo Jun kia.

Có vẻ tối nay Akane sẽ hơi “bận rộn” một chút. Cô chắc chắn phải điều tra lai lịch tên con trai lạ kia.

...

Cuối cùng Rukio cũng chịu “tha” cho Akane vào nhà sau khi giờ đủ trò dụ dỗ cho một nụ hôn tạm biệt.

Akane nhòm vào phòng khách nhưng không thấy Mikane trong đó. Phòng bếp để đồ ăn mua sẵn từ siêu thị. Akane thò đầu vào phòng ngủ, Mikane đang ngồi ở bàn học, lúi húi với chồng sách vở.

-Chưa học xong à?

-Dạ. Đồ ăn ở trên bàn bếp đó chị hai. Nhớ hâm nóng lại rồi hăng ăn nha.

-Ồ...mà nè mèo nhỏ...chiều nay chị thấy em đi dạo phố với thằng nhóc nào đó...-Akane nghiêng người nhìn xuống mặt con em, hai mắt long lanh không giấu nổi sự nhiều chuyện. -Ai vậy ?

-Học sinh mới chuyển trường.

Akane gật gù, thầm nghĩ trong đầu “Ra là lính mới. Thảo nào không biết đến lời đe dọa của thằng nhóc đó.”

Akane tùm tùm cười, bảo:

-Thôi học đi. Chị tắm đã rồi mới ăn.

...

Trong khi đó ở một nơi khác, có một tên con trai lăn lóc trên chiếc giường rộng, tay cầm di động, trán nhăn nhăn, biểu tình gương mặt căng thẳng.

Jun mở hộp thư, nhấp vào tên Mikane rồi gõ chữ :

Chiều nay vô tình thấy cậu trên đường. Cái người đi cùng cậu là ai vậy ?

“Không được. Lộ liễu quá ! Nhớ làm cậu ấy bực mình...”

Nghĩ vậy, Jun lập tức xoá tin nhắn đó, gõ lại cái mới:

Chiều nay cậu đi dạo phố với bạn à ?

“Không được. Vẫn không ổn !!!”

Jun vò đầu bứt tai. Rốt cuộc lẫn lộn mấy tiếng đồng hồ cậu chàng chỉ dám gửi tin nhắn như thế này:

(Jun) : Đang làm gì đó ?

(Mikane) : Học bài.

(Jun) : Nhiều bài lắm hử ?

(Mikane) : Ừ. Không sướng như trường cậu đâu.

(Jun) : Vậy đổi qua trường tớ đi.

(Mikane) : Thôi không dám. Tớ không biết đánh nhau.

(Jun) : Không cần. Có tớ ở đó, chẳng đứa nào dám bắt nạt cậu đâu.

(Mikane) : Ừ. Ngoài cậu thì cũng chẳng có ai rảnh đi bắt nạt tớ.

(Jun) : ... Tớ không có *làm ký hiệu mặt cười*

(Mikane) : Được rồi. Ngủ sớm đi.

(Jun) : Cậu cũng vậy. Đừng học khuya quá.

(Mikane) : Ok. *mặt cười*

Đến cuối cùng Jun nhà ta vẫn chẳng dám hỏi thứ gì liên quan đến chuyện buổi chiều.

Jun lăn lộn trên giường, đấm gối bùm bụp, tự kỷ mà gào thét trong lòng :

“Đánh nhau với chục thằng còn dễ hơn làm cái chuyện này !!!”

...

Sáng hôm sau, Akane vừa bước vào văn phòng Hội học sinh, đã thấy Jun ngồi gác chân lên bàn, sách ụp trên mặt, không biết đang ngủ hay đang suy ngẫm chuyện đời.

Akane nhấc cuốn sách ra khỏi mặt Jun, quăng lên mặt bàn.

-Này nhóc, nhìn chẳng khác gì xác chết.

-Hội trường à, chị không biết cái luật gì gì bảo vệ không gian riêng tư của người khác à ?

-Ê. Chị là chuyên gia phá luật mà. -Akane cười ha hả.

Jun nhắm mắt vớ lấy cuốn sách chụp lên mặt. Akane cười nham hiểm vỗ vỗ vai Jun.

-Thật mừng là cuối cùng mèo nhỏ nhà chị cũng có người theo đuổi. Chứ ai cũng như mấy thằng yếu tim bị nhóc dọa vài câu đã hết hồn thì chắc mèo nhỏ ế cả đời mất.

-Ê thì em lo ! -Jun cúi giật phăng cuốn sách ra khỏi mặt, nói lớn.

-Ồ...xem ai hùng hổ kia. Đến can đảm tỏ tình còn chẳng có mà đòi lo cái gì ? -Akane khiêu khích.

-Chị cứ chờ xem ! -Jun đập bàn đứng dậy, hùng hổ bỏ ra ngoài.

Chỉ còn lại Akane trong phòng với nụ cười ranh mãnh trên môi.

“Để xem nhóc lên tinh thần đến đâu. Tường cura gái là dễ à. Ít nhất cũng phải mặt dày như cái tên Rukio đó.”

Akane sững lại. Thế quái nào cô lại nghĩ đến tên đó ? Akane lắc đầu xua đi ý nghĩ vừa rồi. Cô lập tức nhảy ra khỏi văn phòng. Đi rình mò chuyện yêu đương của em gái em gái xem chừng sẽ rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tình Địch

Mikane vừa đi ra phía cổng trường đã nhìn thấy Jun đứng dựa tường chờ. Dáng người cao cao phủ trong ánh chiều tà thu hút ánh nhìn của không biết bao nhiêu nữ sinh đi ngang qua.

Trong số những ánh nhìn có luồng tia laze từ mắt ai kia đang núp ở một góc khuất gần đó. Người này đeo kính đen, đội mũ lưỡi trai sụp xuống, dáng vẻ thiệt gian không từ nào tá nổi.

Từ đằng sau người đó lảng lảng xuất hiện một cái bóng khác. Cái người mới đến này cúi sát tai người kia thì thầm:

-Em đang tập làm thám tử à ?

Tiếng nói bất ngờ cùng hơi nóng phả vào tai khiến Akane giật mình quay lại, luống cuống đến suýt ngã nhào vào thùng rác dựng ngay sát cạnh. May thay Rukio kịp thời đỡ lấy ngang eo cô.

-Ahh...anh làm cái gì ở đây ?

-Câu đó để anh hỏi mới đúng. Trông em đáng nghi như một tên trộm vậy. Đang rình mò chuyện gì ?

-Đâu có gì đâu. -Akane nhún vai kiểu “ta đây vô tội”.

Ngay lúc đó, tầm mắt Rukio nhìn ra phía sau vai Akane, khoe môi anh cong lên.

-Có kịch hay xem kìa !

Akane quay đầu nhìn.

Phía cổng trường, hai tên con trai chỉ đứng im quan sát đối phương mà sát khí ngùn ngụt lan toả trong không trung. Mikane đứng giữa hai người đó, lại vô tư không nhận ra mùi thuốc súng.

Kisho nhìn chăm chăm tên con trai đối diện qua cặp kính. Đôi môi mỏng vẽ ra nụ cười chuẩn mực, vừa toát ra khí chất cao ngạo, vừa mang kiểu cách lịch sự nho nhã.

Jun hơi nhúm mày. Cậu không thích cái tên này. Hắn khiến cậu liên tưởng đến mấy tay “bạn làm ăn” của ông nội. Cùng một kiểu giả tạo kịch cớm. Jun nắm lấy cặp sách của Mikane, giục:

-Đi về thôi.

Kisho tiến tới một bước, chắn ngang trước mặt Mikane, từ tốn nói:

-Lớp trưởng, chẳng phải đã hẹn hôm nay sẽ đi ăn cơm sao ?

“Ăn cơm ?” -Hai tiếng như sét đánh ngang tai Jun. Làm thế nào mà hai người bọn họ đã đi đến bước hẹn hò ăn cơm chung ?

Jun cảm thấy máu trong người như bị rút cạn. Cứ ngỡ mấy tên một sách trường này bị cậu dọa thì có cho vàng cũng không dám to te lại gần Mikane. Cậu quả thực đã quá chủ quan.

Mikane có vẻ bối rối. Kisho mới chuyển đến vài ngày, đồ dùng sinh hoạt còn thiếu rất nhiều nên hôm qua Mikane phải đưa cậu ta đi mua sắm hết cả buổi chiều. Sau đó Kisho kiên quyết muốn mời cơm để cảm ơn. Nhưng Mikane không muốn về nhà trễ nên hẹn lại hôm nay. Cô chỉ không ngờ rằng Jun đột nhiên nổi hứng đến trường đón cô.

Thấy Mikane lưỡng lự không trả lời, Jun đột nhiên bực bội trong lòng. “Tại sao mèo nhỏ lại không từ chối luôn cho rồi ? Cậu ấy thực sự muốn đi hẹn hò với tên bốn mắt đó sao ?”

Mikane cuối cùng cũng lên tiếng:

-Hay là cả ba chúng ta cùng đi ăn ?

Kisho trong bụng tuy khó chịu nhưng ngoài mặt vẫn cười vui vẻ, nói :

-Không thành vấn đề.

Jun thì khác. Cậu tỏ thái độ không tán thành ra mặt. Cậu cau mày nhìn Mikane vài giây, rồi buông trả lại cặp sách của cô.

-Cậu muốn làm gì thì làm. -Jun quay người bỏ đi. -Tớ không có hứng thú ngồi chung bàn với cái tên đó.

Mikane không hiểu nổi thái độ của Jun. Còn Kisho nhẹ nhàng đẩy gọng kính lên, môi nở nụ cười kín đáo.

Akane nhìn thấy Jun bỏ lại mèo nhỏ cho tình địch thì lấy làm tức giận vô cùng.

-Thằng nhóc này ... Lại giờ cái tính khí thiếu gia đó. Cứ thế thì đến hết đời nhóc cũng không thoát kiếp FA đâu á !!!!!!!!!

Rukio vòng tay ôm lấy vai Akane từ phía sau, khẽ chọc:

-Em thích cậu nhóc ấy làm em rề à ?

-Ahh...anh nói linh tinh cái gì vậy ? Bọn nhóc chỉ mới là học sinh cấp ba thôi.

Rukio phá lên cười. Anh rất thích chọc Akane, làm cho cô bối rối và hỗn loạn. Những khi như vậy nhìn cô rất thú vị.

-Giờ tính sao ? Xem ra em gái em sắp bị anh chàng bốn mắt kia bắt mất rồi.

Quả thật Mikane không đuổi theo Jun mà lẳng lặng cùng Kisho rời khỏi trường.

Akane nhún vai thờ dãi. -Chuyện của hai đứa nó tự tại nó giải quyết là hay nhất.

-Vậy còn chuyện tại mình chừng nào mới được giải quyết ? -Rukio đột nhiên cúi sát tai Akane thì thầm.

Akane còn chưa kịp tỏ thái độ biểu tình thì làn môi ướt át của Rukio đã ép sát vào bờ môi cô. Akane chỉ có thể ứ ứ.

Cho đến khi Akane mém xui vì sắp hết thở nổi, Rukio mới chịu buông cô ra. Akane đấm một phát vào bụng Rukio, mắng:

-Cái người này !!! Đang ở ngoài đường mà anh dám... .

Rukio co người ôm bụng, nhưng khuôn mặt lại rạng ngời vui vẻ.

-Nghiêm cấm bạo hành với bạn trai tương lai nha...

-Ai thêm làm bạn gái của tên mặt dày như anh !!!

Rukio đột ngột ép sát Akane vào tường, thấp giọng hỏi:

-Trả lời thành thật nào !

Akane không nói. Nghiêng đầu nhìn sang bên, tránh đôi mắt lấp lánh như biết cười kia.

-Được rồi. Không muốn trả lời thì anh không ép. Nhưng nói trước bạn trai em rất có giá, không nhanh tay đóng mộc quyền sở hữu là sẽ bị người khác cướp mất đấy !

Akane cắn môi, nghĩ thầm “Người đâu mà vừa mặt dày vừa siêu chảnh. Thấy ghét hà !!!”

...

Trời chập choạng tối, Akane về đến nhà nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Mikane đâu. Cô rút điện thoại ra nhắn tin:

(Akane) : Sao chưa về nhà ?

(Mikane) : Em đang trên đường về. Chị hai hâm nóng đồ trong tủ lạnh ăn đỡ nha.

Akane khẽ thở dài. Biết vậy lúc này đồng ý đi ăn với Rukio thì sướng rồi.

Akane mở tủ lạnh, lấy đồ ăn ra, trộn chung tất cả với cơm rồi cho vào lò vi sóng. Một lúc sau, cô bê tô com thập cẩm ra phòng khách ngồi, vừa ăn vừa coi tin tức.

“Cảnh sát đang ráo riết truy tìm tên giết người hàng loạt đã gây ra 7 vụ án gần đây quanh khu vực các nhà thờ.”

Mikane vừa về tới, thò đầu vào phòng khách.

-Chị hai.

-Ồ... -Akane hờ hững đáp, múc một muỗng com to cho vào miệng. Mắt vẫn dán vào ti vi.

Mikane đi vào phòng, ngồi xuống cạnh Akane.

-Chị hai... hôm nay Jun ở trường có gặp chuyện gì không ?

Akane ngừng ăn, quay đầu nhìn con em:

-Sao hỏi vậy ?

-Hôm nay cậu ấy tự nhiên đến trường đón em. Nhưng thái độ kỳ kỳ sao đó.

“Là ghen đó mà” -Akane cười thầm trong bụng. Nhưng vẻ mặt vẫn tỉnh rụi, nhún vai nói:

-Ai biết nó có chuyện gì. -Rồi Akane vờ ngây ngô hỏi tiếp. -Vậy đi đâu với nó mà giờ mới về ?

-Không. Em đi ăn với bạn cùng lớp mới chuyển đến.

-Ồ... đi ăn à. -Akane kéo dài tiếng chọc ghẹo. -Mối đó đã hẹn hò rồi ?

-Không có, chị hai đừng nói bậy nha !!! Cậu ta chỉ muốn cảm ơn em hôm qua giúp đỡ.

-Hừm... nhưng mà trước giờ hiếm thấy em thân thiết với con trai.

-Tại em là lớp trưởng. Cậu ta lại mới đến, cái gì cũng không biết. Thầy chủ nhiệm đã dặn em phải giúp đỡ...

-Ah..được rồi. Thiệt tình. Cái người cần nghe giải thích thì lại không được nghe.

-Chị hai nói vậy là ý gì ?

-Không có gì. Thôi đi tắm rồi học bài đi. Để chị yên tĩnh coi tin tức.

Bị Akane đuổi, Mikane cũng không hỏi gì thêm, liền đi lên lầu. Vào đến phòng, Mikane lấy điện thoại nhắn tin.

(Mikane) : Ăn cơm chưa ?

Không có tin trả lời.

(Mikane) : Cậu đang giận sao ? Nhưng giận chuyện gì mới được chứ ?

Vẫn không có trả lời.

(Mikane) : Pet hư. Đáng ghét.

Màn hình điện thoại vẫn im lìm.

Mikane thờ dài, bỏ điện thoại trên giường, ngồi vào bàn học bài.

...

<ở phòng="" tập="" của="" ai="" kia="">

Cái bao cát đáng thương trở thành đối tượng xả giận. Jun dồn toàn bộ sức cánh tay vào mỗi cú đấm, cứ như thể cái bao cát kia chính là tình địch. Mồ hôi vã ra ướt đầm đìa, chiếc áo thun dính bết vào cơ thể.

Điện thoại vang lên chuông báo có tin nhắn. Jun ngừng tay, đi lại phía ghế cầm điện thoại lên xem.

(Mikane) : Ăn cơm chưa ?

Jun gõ trả lời : Không muốn ăn, không thấy ngon miệng.

Nhưng sau đó cậu xoá đi, gõ lại : Giờ mới nhớ hỏi han đến tở sao ?

Vẫn chưa hài lòng, cậu lại xoá đi. Chưa kịp gõ gì thì tin nhắn thứ hai lại đến.

(Mikane) : Cậu đang giận sao ? Nhưng giận chuyện gì mới được chứ ?

“Giận cậu bỏ tở đi với người khác chứ còn chuyện gì nữa. Thế cũng không hiểu. Đúng là đồ ngốc.”

Nghĩ như vậy, nhưng Jun không thể trả lời tin nhắn thế được. Mèo nhỏ chắc chắn sẽ cười cậu trẻ con cho mà xem. Jun vò vò mớ tóc, căng óc suy nghĩ coi nên viết như thế nào để vừa thể hiện sự chín chắn mà vừa giải toả nỗi uất ức của cậu.

Vừa vắn tin nhắn thứ ba đến.

(Mikane) : Pet hư. Đáng ghét.

-Cậu cũng đáng ghét ! -Jun la lớn.

Người hầu vội vã đẩy cửa bước vào.

-Cậu chủ. Có chuyện gì vậy ?

-Không có gì. -Jun mắc cỡ vì phản ứng quá khích vừa rồi. -Không có gì thật mà. Chị ra ngoài đi. Tôi muốn tập luyện thêm một chút.

Người hầu vừa ra ngoài, Jun lại lao vào đấm đá túi bụi. Cái bao cát đáng thương lúc lắc không ngừng, chỉ thiếu nước rách toác ra.

...

Mikane làm xong bài tập cũng đã gần 11 giờ đêm. Cô nàng vươn vai, ngáp một cái rồi bò lên giường, rúc vào chăn.

Màn hình điện thoại sáng lên.

(Jun) : Không có gì đâu. Ngủ ngon.

Mikane mỉm cười, nhún vai: Ngủ ngon, my pet.

...

Jun nhìn tin nhắn, nét cười hiện rõ trên khuôn mặt. Bao nhiêu hờn giận trong lòng suốt từ chiều bị hai chữ “my pet” xóa sạch hết. Cậu cuộn tròn trong chăn, chìm dần vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thích Là Nhất Định Phải Nhích (Phần 1)

Lễ hội Mùa Đông của trường trung học KS là thời điểm luôn được mong chờ, không chỉ bởi quy mô mà cả chất lượng những hoạt động giải trí và văn nghệ. Học sinh các trường trung học năm nào cũng lũ lượt kéo đến tham dự kỳ lễ hội 3 ngày này.

Khâu chuẩn bị cũng tốn rất nhiều công sức. Từ trang trí bên ngoài đến bên trong trường đều được chăm chút kỹ lưỡng.

Năm nay, lớp 10A do Mikane làm lớp trưởng phụ trách khâu trang trí hội trường chính. Trong hội trường bày la liệt đủ thứ giấy màu, cọ vẽ, màu nước, gậy gộc, và vài vốc. Người bò ra sàn tô vẽ vẽ. Người thì bê vác từng chồng dụng cụ. Người lại tỉ mỉ ngồi cắt những họa tiết trang trí.

Riêng Mikane đảm nhận vẽ trang trí trên bức tường trắng rộng chính giữa hội trường. Khả năng hội họa của Mikane cũng khá ngang ngửa học lực của cô nàng. Cho nên cả chiếc tường to đùng bị giao khoán cho một mình cô.

Mikane đang ngồi ngất ngưỡng trên một chiếc ghế cao kê sát tường, tay bê bảng màu, đầu cọ lướt đi từ tốn cẩn trọng.

Ngay lúc đó, một nam sinh vác trên vai đồng gậy gộc đi ngang qua. Nghe tiếng người gọi giật lại, cậu ta quay người đột ngột mà không chú ý đến chiếc ghế của Mikane. Đồng gậy va vào chân ghế làm Mikane loạng choạng từ trên cao té xuống.

-Lớp trưởng !!!

Mọi người hốt hoảng la lên. Mikane cho rằng cú này chắc hẳn đau tê tái cho coi. Thế nhưng một cánh tay vững chãi đã đỡ lấy cô, nhẹ nhàng chuẩn xác như vận động viên bắt một trái bóng.

Mikane ngược nhìn, lập tức bắt gặp cặp mắt kính mỏng gọng trắng và nụ cười tao nhã chuẩn mực.

-Kisho !

-Lớp trưởng, vừa rồi thật quá nguy hiểm. May mà tớ ở gần ngay đây.

-Cám ơn...cậu thả tớ xuống được rồi. -Mikane lý rí nói, gương mặt có chút ửng hồng.

Mikane có thể cảm thấy nhiều con mắt đang dán vào người mình. Bản tính Mikane khá khép kín, không thích ồn ào nên cô rất e ngại những sự chú ý thái quá. Hơn nữa, trước nay phần lớn các bạn cùng lớp luôn có thái độ ghẻ lạnh với Mikane vì ghen tị với sức học kinh hoàng của cô. Cho nên những ánh nhìn kia mà nói không hề có sự quan tâm trong đó, hoàn toàn là soi mói mà thôi.

Thêm nữa, Mikane cũng đủ thông minh để hiểu rằng cái người đang bế cô trên tay là kim cương giữa hầm than, là “hiện tượng” của trường ngay từ khi cậu ta bước chân qua cánh cổng. Cho nên ánh mắt các bạn nữ nhìn Mikane lúc này như thể có điện khiến cô cảm thấy lạnh lạnh cột sống.

Kisho thả Mikane xuống. Sau đó quay sang anh bạn là nguyên nhân gây ra sự việc, nghiêm giọng nói:

-Cậu vác đồ công kênh như vậy thì càng phải chú ý để không gây nguy hiểm đến người khác chứ ! Nếu lúc này lớp trưởng xảy ra chuyện thì cậu có chịu trách nhiệm được không ?

Cậu bạn kia cau mày nhún vai. -Đã không sao rồi mà.

Kisho đẩy gọng kính, bước đến sát cậu ta, khí thế áp bức người, hạ thấp giọng nói:

-Nếu còn có lần sau, tao chắc chắn sẽ khiến mày không thể đi lại trên hai chân mà gây họa nữa.

Cậu ta ngược lên nhìn Kisho với ánh mắt nửa ngạc nhiên, nửa ghê sợ. Ngày Kisho chuyển đến lớp này, bọn con gái như uống lộn thuốc phát cuồng phát điên vì hắn, cậu đã thấy rất chương mắt. Nhưng không thể ngờ cái tên một sách bốn mắt này lại có thể có thái độ còn đồ như thế. Xem ra mọi người đều

bị về ngoài cửa hắt lửa cả rồi.

-Tớ hi vọng sẽ không có lần sau. -Kisho nói, nở nụ cười thanh nhã thường ngày. Nhưng ánh mắt thì sắc như dao cạo.

-Hiểu rồi...

Mọi chuyện kết thúc, đám đông cũng rã ra, ai làm việc nấy.

Mikane nói khẽ: -Cảm ơn cậu.

Kisho chỉ nhẹ nhàng cười, đáp lời: -Không có gì. Lớp trưởng, cậu không cần quá bận tâm.

Mikane cũng mỉm cười. Nụ cười này khiến trái tim Kisho lỡ nhịp.

Cậu rất thích cô gái này. Ngay hôm đầu tiên đến trường, cậu đã bị vây kín bởi lũ con gái. Duy chỉ có cô ấy là lướt qua cậu điềm nhiên như không, đến một cái liếc mắt cũng không có.

Đối với Kisho, cô ấy giống như một dòng sông cứ yên ả trôi, vừa gần lại vừa xa. Vừa kiêu kỳ như mặt trăng, vừa âm áp như mặt trời. Thù tính cách đó khiến cậu nảy sinh trong lòng khao khát muốn chiếm hữu.

Kisho tự tin rằng với học lực của mình cộng với ngoại hình ưu tú, chuyện nắm giữ lấy cô gái này là hiển nhiên. Nhưng có một con chuột chen ngang vào kế hoạch. Mà nó rất có khả năng phá hoại tất cả.

Kisho đã giáp mặt tên đó mấy hôm trước. Theo đánh giá sơ bộ thì hắn cũng thuộc loại được con gái yêu thích. Đôi giày và chiếc đồng hồ hắn mang đủ chứng tỏ sự giàu có của gia đình. Nếu không phải hắn đang học ở một trường trung học thấp kém thì Kisho cũng không dám chắc phần thắng.

Phiên hà một chỗ là tên đó có vẻ quen biết Mikane khá lâu, quan hệ cũng không tồi, chỉ là đậm chân tại mức độ bạn bè chứ chưa hề tiến xa hơn. Hắn chắc chắn cũng thích Mikane cho nên mấy hôm nay đều đến trường đón cô tan học, cố ý phá đám cơ hội của Kisho.

Nhưng tên đó quả là ngây thơ. Hắn không biết rằng bộ não tài năng của Kisho đã tính toán tất cả. Kisho lợi dụng triệt để tuần lễ vàng trước kỳ Lễ Hội để tăng cường thời gian tiếp xúc với Mikane.

Cậu luôn tìm cách khiến Mikane phải ở lại trường sau giờ học đến tận tối cho công tác chuẩn bị và trang trí Lễ Hội.

Hôm nay cũng vậy. Mikane không tìm được bảng màu và vài lọ màu nước, nên loay quanh mãi đến tận tối mới kịp hoàn thành phần trang trí theo kế hoạch.

Lúc Mikane đi ra cổng, lại thấy Jun đang ngồi trên ghế đá vừa ngắm đèn đường vừa chiến đấu với muỗi trong lúc chờ cô.

-Nè, không cần ngày nào cũng đến đón tớ.

-Ai bảo cậu hôm nào cũng về trễ như thế này. Nhìn xem, đầu đầu cũng bật đèn hết rồi kìa.

-Thì tại công việc nhiều quá, mà mấy hôm nữa là đến lễ hội rồi.

-Hừ. Lớp trưởng kiêu gì mà cứ phải một mình làm hết mọi việc. -Jun cau mày.

-Biết làm thế nào được...-Mikane khẽ thở dài.

-Thôi. Tớ đói rồi. Về nhanh nào.

Ngay khi hai người bọn họ định quay người rời đi thì Kisho xuất hiện, vẫn với nụ cười thanh nhã trên môi, lớn tiếng nói:

-Lớp trưởng, hôm nay cậu vất vả rồi. Ngày mai gặp lại.

-Được. Mai gặp. -Mikane mỉm cười đáp lại.

Jun cau mày kéo tay Mikane lùi đi.

-Cậu đừng có tỏ ra thân thiết quá với tên đó. -Jun đồng dục yêu cầu.

-Tại sao ?

-Tại tớ không thích.

-Sao cậu lại không thích Kisho ?

-Không thích là không thích. Cậu chỉ cần biết là không được ở gần tên đó quá, cũng không được nói chuyện nhiều, nói chung là cách càng xa càng tốt.

-Tớ không làm được.

-Tại sao ? -Jun quay ngoắt lại hỏi.

-Bọn tớ cùng thiết kế và trang trí tường hội trường. Sao có thể không gấp, không nói chuyện được chứ ?

-Cái gì ? -Jun thiếu chút nữa gào lên. -Sao bảo một mình cậu lo chuyện về vôi đó ?

-Lúc đầu thì là như vậy. Nhưng sau đó Kisho xung phong giúp đỡ. May nhờ cậu ấy tớ mới hi vọng hoàn tất được công việc đúng hạn.

Jun không nghe Mikane nói. Đầu óc cậu đang quay cuồng cảnh hai người một nam một nữ vui vẻ cùng nhau vẽ tranh, lại còn đùa giỡn rất thân mật...

-Achhh.!!!! -Jun lắc đầu nguầy nguậy xua đi cảnh tượng đó.

-Jun ! Cậu sao vậy ? -Mikane vươn hai tay ôm lấy mặt Jun, giữ đầu cậu lại.

-Mèo nhỏ ! Cậu bỏ ngay cái vụ trang trí này đi.

-Không được. Sao đột nhiên cậu yêu cầu vô lý như vậy ?

-Chẳng có gì vô lý hết. Tớ không thích cậu ở chung một chỗ với tên đó. Cho nên cậu dừng mấy chuyện vớ vẩn này lại đi.

Mikane nhìn chằm chằm Jun khiến cậu bắt đầu thấy không tự nhiên.

“Tại sao cậu ấy nhìn mình như vậy ? Hay là đã phát hiện ra...Ahh, mình đã hơi quá khích thì phải”

-Jun, nếu...nếu cậu giải thích lý do chính đáng...thì tớ sẽ bàn giao lại công việc này cho người khác.

-Lý do...chính đáng là sao ?

Mikane ngược nhìn Jun. Đôi mắt đen láy mở to nhìn cậu. -Cậu...không có gì...muốn nói với tớ sao ?

Tim Jun đập lệch đi một nhịp. Vành tai cậu dường như đang nóng lên như có lửa đốt

Mikane vẫn kiên trì nhìn cậu chờ đợi. Một giây. Hai giây. Ba giây trôi qua. Bóng hai người đổ dài trên vỉa hè. Không ai nhúc nhích.

Khó khăn lắm Jun mới mở miệng:

-Không...có.

Mikane nghe xong câu trả lời, gương mặt không biểu cảm gì lạ. Cô chỉ khẽ cúi đầu bước tiếp về phía trước. Giọng nói có phần lạnh nhạt hơn lúc nãy:

-Đi về nhanh thôi. Tớ đói rồi.

Jun chợt cảm thấy như có thứ gì quý giá lắm vừa tuột khỏi tay. Cậu lững thững đi theo sau Mikane. Hai người họ không nói thêm lời nào sau đó nữa.

...

Không khí rộn ràng ngay từ cổng trường. Những dãy quán nhỏ kê san sát từ ngoài cổng vào đến trong sân thể thao với đủ màu sắc bảng hiệu.

Mấy dãy quán ẩm thực thu hút khá đông khách tham quan. Những tô mì nghi ngút khói thơm lừng liên tục được bê ra. Bánh ngọt và món ăn chơi cũng vô cùng phong phú và bắt mắt.

Khu bán đồ trang trí và lưu niệm được các cô gái bu kín. Vòng tay, dây chuyền, bông tai đều được kết bằng những vật liệu đơn giản nhiều màu sắc nhưng không kém phần đặc biệt ngộ nghĩnh.

Nhưng nhộn nhịp nhất vẫn là các dãy phòng học được thiết kế thành khu trò chơi. Có rất nhiều trò như thổi phi tiêu trúng bóng bay, trốn thoát khỏi phòng kín, đoán món ăn, cười thầm bay...

Jun chen giữa đám người đông đúc trong hành lang lớp học, mắt nhìn tứ phía tìm kiếm Mikane. Nhưng cậu chẳng thấy bóng dáng cô bạn đâu, điện thoại gọi lại không bắt máy.

Rồi cậu tóm được một thành viên của lớp 10A đang ngo ngoáy gần đó.

-Này, cậu có thấy Mikane đâu không ?

-Umm...lúc này hình như có thấy lớp trưởng đứng cùng với Kisho gần chỗ thăm bay.

Jun chỉ nghe thấy cái tên Kisho là máu trong người như bị đun sôi. Cậu lăm lăm đi về phía mà tên lúc này chỉ.

Không có Mikane ở đó. Cậu vớ đại một cô gái mặc đồ thầy bói đứng gần đó, hỏi gấp gáp:

-Cậu có thấy một cô gái cao tầm này, tóc dài đến đây, mắt to, mặt hơi ngố ngố...

Cô gái kia phì cười. -Cậu không phải tá đâu. Trường này ai chẳng biết học sinh nhất khối Mikane.

-Hay quá ! Cậu thấy cậu ấy đâu không ?

-Cậu ấy mới đi vào khu nhà ma cùng với Kisho rồi.

Lại Kisho. Mà cái gì cơ ? Hai người đi vào nhà ma chung với nhau ?

Jun tức tối nghĩ chắc chắn tên Kisho này định dắt Mikane của cậu vào nơi rừng rợn để đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân đây mà.

Jun cười thầm trong bụng. “Hắn bị hố hàng lần này rồi. Ai chứ mèo nhỏ thì sợ quái gì mấy trò nhát ma tầm thường này. Đến phim kinh dị còn ngồi xem không chớp mắt nữa là”

Jun tìm thấy căn “nhà ma”, vội vã bước vào. Bên trong chỉ có một bóng đèn đỏ lò mờ, cái gì nhìn cũng không rõ. Jun rút điện thoại ra soi mọi phía tìm xem Mikane ở đâu.

Một cái bóng bất ngờ lao ra, cùng tiếng à ư ghê rợn. Jun cau mày gạt tay một phát, “cái bóng” bị hất bay vào vách, rên ư ừ.

...

Ở một góc rề mờ mờ tối, Mikane hăng hái dẫn đường trong khi Kisho vội vã theo sau. Kisho không ngờ một cô gái nhìn mảnh dẻ yếu ớt lại có tinh thần thép như thế. Thảo nào Mikane chẳng chút lưỡng lự trước lời mời tham quan nhà ma của cậu.

-Xem ra lớp 10C cũng đã rất cố gắng. -Giọng Mikane nhỏ nhỏ đều đều. -Nhưng mới nhiều đây thôi thì chưa đáng sợ lắm.

Kisho đột nhiên nắm lấy cổ tay Mikane, ghim cô lại.

-Có chuyện gì sao ? Cậu sợ à ? Không cần căng thẳng đâu, chỉ là đồ giả thôi...

Mikane chưa nói hết câu thì bị Kisho túm lấy hai vai. Giọng Kisho trầm thấp nhưng rành rọt:

-Mikane, tớ thích cậu. Hãy làm bạn gái tớ nhé !

Mikane sững người. Cô lần đầu được tỏ tình, lại là từ người ít mong đợi nhất. Kisho suốt tuần qua vẫn cư xử bình thường. Tuy hai người làm việc chung nhưng cậu ta cũng chưa từng có biểu hiện gì đặc biệt. Sao giờ lại đột ngột nói như vậy ?

Kisho im lặng chờ đợi. Suốt tuần qua cậu đã cố kìm nén, kiên trì bồi đắp thêm cho mối quan hệ. Mikane cũng đã cười nhiều hơn với cậu. Bọn họ còn ăn trưa chung. Cậu chắc chắn Mikane cũng có cảm tình với mình. Chỉ là cậu muốn để dành lời tỏ tình vào đúng dịp lễ hội. Như vậy người con gái sẽ không thể quên sự kiện đặc biệt này.

Nhưng chờ mãi không thấy Mikane trả lời thì Kisho bắt đầu lo lắng.

-Mikane, tớ thích cậu ngay từ ngày đầu tiên đến trường. Tớ không biết làm thế nào để ngừng nghĩ về cậu. Quãng thời gian làm việc chung thật sự rất vui vẻ, đến mức tớ chỉ muốn thời gian ngừng trôi.

-Kisho...-Mikane đột ngột lên tiếng. -Chuyện này...đột ngột quá...tớ...vội lại tớ...

Mikane chưa kịp nói hết câu thì bờ môi cô bị một thứ gì mềm mềm ẩm ướt bao lấy. Mikane như hoá đá vài giây. Ngay lúc đó, một luồng ánh sáng chói lòa hắt thẳng vào mặt hai người họ.

...

Jun thấy tim mình như ngừng đập khi nhìn cảnh tượng đó.

Mikane và Kisho đang hôn nhau.

Trong lòng Jun đau thắt như có ai đó nắm lấy ruột gan mà xoắn vặn lại. Cô gái mà cậu thích đang hôn người khác. Lại là nụ hôn đầu mà đáng lẽ phải thuộc về cậu.

“Mèo nhỏ thích hấn ư ?”

Jun buông rơi chiếc điện thoại. Căn phòng trở lại với sự tối tăm. Cậu cất bước chân nặng nề quay người đi ra. Nhưng nó không phải chỉ là bước đi. Cậu đang chạy. Chạy khỏi sự thật cậu vừa tận mắt thấy.

Mặc cho tiếng Mikane gọi thất thần đằng sau. Mặc cho con mắt mọi người ngạc nhiên dõi theo. Cho đến khi ra phía sau khu lớp học, Jun mới ngừng lại.

Mikane không ngờ vẫn kiên trì đuổi theo. Mặc dù chuyện chạy bộ gấp gấp như thế này khiến cô thở không ra hơi, hai má đỏ bừng như đánh phấn.

-Muốn chết sao liều mạng chạy như thế ? -Jun cau gắt.

-Tại...tớ...gọi...mãi...mà cậu...không...ngừng lại...-Mikane vừa thở vừa nói.

Jun nhìn gương mặt đáng thương kia, vừa giận vừa đau lòng.

-Đuổi theo tớ làm gì.

-Hãy nghe tớ giải thích. -Mikane rút rè nắm lấy vạt áo Jun. -Chuyện lúc này...

Jun nghỉ lại khoảnh khắc cậu nhìn thấy Mikane và Kisho, ngọn lửa giận dữ lại ngùn ngụt bốc lên.

-Chuyện hai cậu không liên quan gì đến tớ.

-Jun...cậu ta đột nhiên...hôn tớ...tớ thật sự bị bất ngờ mà...

Jun cau mày nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Mikane. Đôi mắt ấy từng là cả vũ trụ đối với cậu. Nhưng giờ đây nhìn vào nó khiến cậu đau đớn.

-Cậu bị ngốc à ? -Jun nghiêng răng. -Đồng ý vào cái nơi tối tăm đó với một thằng con trai làm gì ? Bất kể ai có não cũng nhìn ra được cái thằng đó có ý đồ. - Jun càng nói càng lớn tiếng, hai tai cũng đỏ lên vì giận. -Tớ đã nói bao lần là tránh xa cái thằng đó ra. Tại sao không bao giờ cậu nghe lời ? Tại sao lúc nào cậu cũng chỉ làm theo ý mình ? Cậu coi lời của tớ là cái gì ?

-Tại sao tớ phải nghe lời ? -Mikane cũng bắt đầu lớn tiếng. -Cậu không phải bố tớ. Cậu cũng chẳng phải anh trai tớ. Cậu lấy tư cách gì mà bắt tớ nghe lời ?

Hai chữ “tư cách” như gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt Jun.

“Phải. Mình chỉ là một người bạn bình thường không hơn không kém. Mình có quyền gì mà bắt cô ấy nghe theo chứ ? Jun à, mày đã quá ảo tưởng về bản thân rồi”

Gương mặt Jun đột nhiên trở nên lạnh lùng, giấu đi nỗi đau đớn ngập tràn trong đáy mắt. Cậu hạ giọng:

-Cậu nói đúng lắm. Tớ không có quyền. Từ giờ trở đi tớ sẽ không quan tâm đến chuyện của cậu nữa.

Nói rồi Jun quay lưng bỏ đi. Mikane đứng thẫn thờ. Đôi mắt cô nhìn chăm chăm bóng lưng Jun cho đến khi một màn trước mắt nhoà đi.

-Mikane...-Giọng Akane dịu dàng vang lên phía sau.

Cô ôm em gái vào lòng. Thân người con bé run lên. Nước mắt cứ thế lăn tăn rơi xuống nền đất. Giọng Mikane run run:

-Cậu ấy nói sẽ không quan tâm đến em nữa...Chị hai, Jun không cần em nữa...

Akane siết chặt vòng tay. Sau khi mẹ mất, đây là lần thứ hai cô thấy em gái khóc như thế này. Con bé luôn cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt cô. Nhưng hôm nay Mikane không còn kìm giữ nỗi cảm xúc của mình nữa. Akane ngay lúc này chỉ muốn cho thằng nhóc Jun vài đấm. Đấm làm em cô khóc đến thâm thương thế này.

(Tui) : E hèm...các anh chị em trai em gái độc giả xa gần xin đừng ném đá bé Jun nhà tui. Chung quy thì em ấy mới iu lần đầu, chưa có kinh nghiệm. Có gì mọi người đóng góp ý kiến cho pé cải thiện lần sau. Lol. (Akane: lần sau là sau khi rì, cho xuống hồ năm xanh có lun giờ)

...~...thui, nói zà tui đi cho lành. Đạo này tui cũng thấy nhiều bạn comment hỏi chap mới, nhưng quả thực hơi khó...vì công việc mới bận rộn, thiếu ngời triền miên. Thui mọi người thông cảm rùm. Tui cũng sẽ cố ra chap đều. Chi là không dám cố quá sợ thành ra... quá cố (T~T) ... Ui, nói đùa í. Thoai tùm cái váy lại là mọi người mua bắp rang, coca, trái chiều hóng chap típ nha ^^ Bối bối. Sà rang hê

Câu chuyện này xảy ra hồi hè năm cấp 2, khi Mikane 14 tuổi.

Một buổi sáng như mọi buổi sáng, Mikane ngoan hiền chăm chỉ xách bịch rác đi vứt. Vừa ra khỏi cửa cô bé vấp ngay phải “cái gì đấy” khiến suýt nữa cả mặt ăn bụi đường.

“Cái gì đấy” chính là một thùng các tông bự thiệt bự. Mikane tò mò mở ra xem.

Mikane đã thấy nhiều trường hợp người ta bỏ roi mèo, chó hay em bé. Nhưng trường hợp thế này thì... là lần đầu tiên trong đời.

Bên trong thùng các tông nằm cuộn tròn một thằng nhóc. Nhìn cái mặt non choẹt, Mikane đoán chừng nó nhỏ tuổi hơn. Mái tóc của thằng nhóc xoắn xoắn có phần hơi rối, nom giống như ổ rom. Mikane tự nhiên lại có ý nghĩ muốn sờ thử. Cô bé với tay vào trong thùng, chạm nhẹ mớ tóc đó. Kỳ lạ thay, những sợi tóc không khô cứng như rom mà rất mềm mại như chạm vào bông gòn, cảm giác rất thú vị và dễ chịu. Vì thế Mikane không thể ngừng cái việc xoa xoa bóp bóp cái mớ tóc xoắn đó.

Jun cảm thấy có ai đó đang nghịch ngợm tóc cậu. Một bàn tay mềm mại đang chơi đùa với những lọn tóc. Cậu ghét người ta đụng vào tóc cậu. Đáng lẽ cậu phải bực mình. Đáng lẽ cậu phải hất tay cái kẻ đó ra. Nhưng mà... cậu chẳng còn chút sức lực nào với cái bụng rỗng suốt từ chiều qua.

Mikane giật mình khi chủ nhân mái tóc mở mắt. Cô bé hốt hoảng rút tay về. Thằng nhóc ngồi dậy, lấy tay dụi dụi mắt. Mikane không kim được mà la lên :

-Ahh...Kawaii quá đi !

Jun giương cặp mắt ngái ngủ nhìn đối phương. Một đứa con gái. Lại là một đứa con gái nhỏ xíu với mái tóc ngắn và cặp mắt thật đẹp.

Jun như bị hút vào đôi mắt đó. Lòng đen to, tròn và trong sáng đến kỳ lạ, khiến Jun liên tưởng đến khoảng vũ trụ bao la huyền bí mà cậu từng được nhìn thấy qua kính viễn vọng. Trong khi đó lòng trắng ánh lên màu xanh nhạt của bầu trời những khi có làn mây mỏng che phủ. Hàng lông mi dày và đen ôm lấy viên mắt, mỗi khi chớp chớp mắt giống như những sợi lông vũ trên cánh chim uyển chuyển lay động.

Mikane thấy thằng nhóc cứ nhìn mình chăm chăm. Hai má cô bé hình như nóng lên. Mikane vụt đứng dậy. Chạy ra thùng rác lớn. Quăng rác. Lật đật chạy trở vào trong nhà. Nhưng mà...

Có một bàn tay níu quần Mikane lại. Cùng lúc có thứ âm thanh rột rột phát ra. Vài giây im lặng. Gió thổi lá bay.

Mikane ngồi xuống hỏi:

-Đói lắm hả ?

Jun ngượng ngùng gật đầu thú nhận.

Mikane lật đật chạy vào nhà, một phút sau bê ra tô com với đủ thứ rau thịt trộn lẫn. Mùi thơm khiến Jun nuốt nước bọt đến ực. Mikane cười, chìa tô com ra trước mặt Jun, nói :

-Ăn đi nè, petto !

Jun như rụng mảy. Con nhỏ này vừa gọi cậu là gì ? Thôi kệ. Nghĩ sau. Ăn trước đã.

Jun ăn vờ vập như kẻ bị bỏ đói chục ngày. Không hiểu vì đói nên cậu cảm thấy com này quá ngon ? So sánh với mấy món cao sang cậu ăn hàng ngày lại có gì quá khác biệt !

-Ăn từ từ thôi kéo nhen. -Mikane nhắc nhở.

Chợt nhớ ra cái gì, cô bé a một tiếng rồi lại chạy vào trong nhà. Vài giây sau cô bé mang ra một ly nước cam. Jun cũng vừa xử xong tô com, đang định cầm ly nước lên uống thì bàn tay Mikane khẽ chạm vào má cậu. Jun giật mình nghiêng đầu. Mikane giờ ra hột com, cười bảo:

-Petto ăn còn dính com ở má nè.

“Lại nữa. Petto là cái quái gì ?” -Jun chau mày nghĩ.

Mikane chợt nhớ ra thêm cái gì, vội vàng chạy vào trong nhà. Cô bé mang ra một cái lược, hí hửng vươn tay về phía đầu Jun. Jun tròn mắt hást tay Mikane. Cô bé bị bất ngờ, mở to đôi mắt đen láy nhìn Jun, đáy mắt ngân ngấn nước.

“Ahhh đừng khóc. Đừng có khóc. Trời ơi !” -Jun hoảng hốt thào la lên trong lòng.

Cậu đành phải túm tay Mikane đặt lại lên đầu mình. Mikane cười rạng rỡ. Jun bất giác đỏ mặt. Hai tai cậu cũng nóng lên. Cô bé đó cười thật dễ thương. Jun nghĩ như vậy.

Jun để mặc Mikane muốn mân mò gì tóc mình thì làm. Coi như cậu chịu khổ trả ơn tô com của người ta. Nhưng bàn tay Mikane làm thật nhẹ nhàng, nó khiến Jun cảm thấy thư giãn...

Đột nhiên.

-Hai đứa đang làm cái gì ngoài này ?

Tiếng nói dữ dội vang lên. Một đứa con gái khác đứng ngay cửa, hai tay chống hông, sát khí đằng đằng.

-Chị hai, em đang chơi với petto ! -Mikane reo lên.

Akane nhướng mày nhìn thẳng nhóc ngồi thu lu trong thùng các tông, lại nhìn đến con em rồi thờ dãi.

-Mèo nhỏ, chị biết vì papa bị dị ứng lông chó nên em không thể nuôi một con như hàng xóm. Nhưng thế không có nghĩa em coi một thằng con trai là thú cưng.

Nét mặt Jun sa sầm.

“Cái quái gì ? Ra này giờ con nhỏ này chăm mình như chăm một con chó cưng ?”

Tai Jun lại đỏ lên, lần này là vì tức. Cậu đứng phắt dậy, nhảy ra khỏi hộp các tông chạy biến mất.

...

Jun đi lang thang qua các con đường mà không biết mình đi đâu, cũng giống như hôm qua. Cãi nhau to một trận với ông nội, Jun bỏ nhà đi bụi. Lúc ra đi còn hùng hổ tuyên bố “sẽ không thèm quay về cái nhà này”. Nhưng mà...nói thẳng ra ngoài nơi đó, cậu đâu còn chỗ nào khác để về.

Mặt trời đã lặn. Những tia sáng yếu ớt cuối cùng đã tắt lịm. Jun mệt mỏi lê bước. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cậu lại trở lại đúng ngôi nhà hồi sáng.

Jun giật mình nhìn thấy cô bé hồi sáng đang ngồi bó gối ở bậc thềm. Bên cạnh là một tô com. Cậu chắc chắn đó là một tô com. Mắt Jun sáng quắc, miệng nuốt nước miếng ừng ực. Cậu vẫn còn nhớ rõ vị com nóng hổi ngon lành sáng nay. Chân Jun cứ tự động bước không kiểm soát được.

Mikane thấy cái bóng phủ lên người mình thì ngược đầu nhìn lên. Là petto. Mikane biết là petto sẽ trở về mà !

Mikane vui mừng đứng bật dậy. Giờ mới để ý petto của cô thật cao quá. Cô chỉ đứng tới ngang ngực petto mà thôi.

-Đói không ? -Mikane hỏi bằng chất giọng dịu dàng khiến Jun bối rối.

Jun gật đầu. Con đói khiến cậu bỏ mặc luôn cái thằng “sĩ diện”. Nếu như bình thường thì cậu đã cắn chặt răng lặc đầu. Nhưng tận trong thâm tâm cậu đang gào thét rằng cậu muốn được ăn lần nữa mùi vị thơm ngon đó, rằng cậu rất đói, rằng cậu sẽ chết nếu không được ăn ngay bây giờ. Vậy thì chịu mất mặt một chút cũng không sao cả.

Mikane mỉm cười chia tô com cho Jun. Cậu ngồi xuống bậc thềm ăn ngấu nghiến.

Đó là sự khởi đầu cho chuỗi ngày làm pet của Jun.

Jun ăn nhờ ở đậu tại nhà Mikane 3 ngày thì bị quản gia tìm ra và lôi về. Riêng nhà Mikane chất đống đủ thứ quà gia tộc Kougami gửi đến để tỏ lòng biết ơn và xin lỗi về những bất tiện mà cậu chủ nhỏ gây ra.

Mặc dù không ở cùng nữa nhưng Jun vẫn đòi ăn com Mikane nấu mỗi ngày suốt hơn một năm trời. Bù lại, Jun hoàn thành xuất sắc vai trò thú cưng của cô chủ nhỏ Mikane.

Mà làm thú cưng là phải làm những gì ?

Ờ thì...chỉ cần làm nũng và ngoan ngoãn nghe lời cô chủ là được.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Lời Của Trái Tim

Sau vụ việc ngày hôm qua, Mikane không muốn đến trường. Cô bé chẳng biết giấu đi đâu cặp mắt sưng húp vì khóc cả đêm. Quan trọng hơn là, cô không muốn đụng mặt Kisho. Thường ngày cậu ta vô cùng hiền hoà vui vẻ. Nhưng Kisho của ngày hôm qua làm cô sợ. Giống như có hai Kisho khác nhau vậy.

Trong hành lang lớp học, Kisho thoát nhìn thấy bóng dáng Mikane, nhưng khi chen qua được đám đông thì đã không còn thấy Mikane đâu nữa.

Cô gái ấy đang tránh mặt cậu ?

Kisho cảm thấy khó chịu trong lòng. Từ bé đến giờ, hễ là thứ cậu muốn, bằng mọi cách sẽ chiếm đoạt về. Con gái theo cậu rất nhiều, nhưng Mikane, rốt cuộc thì tại sao lại không chấp nhận cậu ? Cậu so với tên kia có gì thua kém ?

...

Trong khi đó, ở một tiệm game online, Jun xả súng không thương tiếc vào đám lính đánh thuê ảo. Cậu ngồi ở cái tiệm này suốt từ chiều qua đến sáng nay. Thực sự cả cơ thể và đầu óc đều mệt mỏi. Nhưng Jun không muốn về nhà. Chỉ cần rảnh rỗi là cậu sẽ nghĩ đến Mikane.

Ngoài cửa, thập thò 3 cái đầu. Akane huych vai Hokkai. Hokkai đùn đẩy Tame. Quanh đi quẩn lại không ai chịu bước vào.

-Haiz...Akane, tớ có của gái bao giờ đâu mà biết đường khuyên nhủ. -Tame càu nhàu. -Trước giờ toàn gái của tớ.

Có một sự im lặng không hề nhẹ. Sau vài giây, Akane lên tiếng:

-Bỏ qua tên biến thái đó đi. Hokkai, cậu có kế sách gì không ?

-Đập một trận cho sáng não ra ?

-Làm vậy mà được việc thì tớ làm lâu rồi.

-Tìm mua cuốn “Bí kíp của gái” hay “Tâm lý phụ nữ” tặng nó ?

-Thằng nhóc đó mà chịu đọc sách thì tớ đi đầu xuống đất.

-Giả vờ bắt cóc Mikane rồi nhấn tin tống tiền nó ?

-Miễn. Đây đâu phải phim hành động Mỹ.

-Cách này cũng không được, cách kia cũng không được. Rốt cuộc cậu muốn sao ? -Tame thờ dãi.

Akane vò đầu bứt tai. Cô chỉ muốn làm cách nào đó khiến Jun thêm can đảm thổ lộ với Mikane. Hai đứa rõ ràng đều thích nhau. Nhưng thế quái nào lại thành ra như thế này ?

...

Giữa lúc đó, tại sân thể dục trường KS, Mikane bị Kisho bắt được. Cậu liền kéo cô thẳng một mạch lên sân thượng.

Gió thổi mạnh làm tung bay mái tóc Mikane, giấu đi gương mặt bối rối. Rốt cuộc thì cũng phải đối mặt.

-Cậu đang tránh tớ ?

-... -Mikane cúi đầu không trả lời.

-Cậu thích tên đó đến vậy sao ?

-...phải.

-Tại sao ?

Mikane vẫn cúi đầu, một loạt kỷ niệm trôi qua trong tâm trí cô. Từ buổi sáng đầu tiên bọn họ gặp nhau, cái đầu bù xù và gương mặt ngái ngủ của Jun. Những lần cậu ta làm nũng bắt cô nấu ăn. Những dịp cậu ra mặt bảo vệ cô khỏi đám bắt nạt. Những buổi cậu ta nằm chèo queo trên ghế salon nhà cô rồi ngủ quên mất.

Từ những thói quen xấu đến từng cử chỉ nhỏ nhặt của Jun đều in đậm trong tiềm thức của Mikane.

...

Quay trở lại tiệm game online.

Đang lúc cả 3 nhân vật lén lút ngoài cửa kia đang vận dụng hết no-tron thần kinh mà suy nghĩ thì một người bất ngờ xuất hiện bên cạnh Jun.

Anh ta tham gia vào cuộc càn quét lính đánh thuê với vai trò đồng đội Jun. Sau một hồi bắn nhau loạn xạ.....đội Jun thua tả tơi.

Jun ném cái nhìn nghi hoặc sang Rukio, hỏi:

-Anh chẳng phải tay bắn tỉa của huyền thoại Kings of The Jungle sao ? Thế quái nào lại thua trong một trận đấu súng ?

Rukio ngoác miệng cười.

-Anh quen ngắm chuẩn rồi mới bắn. Cái thể loại nã đạn loạn xạ này không thích ứng được.

-Vậy ra anh cũng có điểm yếu.

-Đương nhiên ! Chú em tưởng anh là siêu nhân chắc.

-Nếu anh là siêu nhân chắc thế giới diệt vong lâu rồi.

-Nói thế là ý gì nhóc ? -Rukio làm vẻ mặt cau có.

-Thật ra em rất ngưỡng mộ anh. -Jun ngửa đầu ra ghế, mắt chăm chăm nhìn sàn nhà. -Anh dám theo đuổi Hội Trưởng mặc dù chị ấy hung hãn đến mức dọa người ta chết khiếp.

(Ai kia đứng ngoài bị hắt xì. May là Jun ngồi xa cửa nên không bị nghe được đoạn hội thoại)

Rukio cười lớn. -Tại vì lá gan của anh lớn hơn người bình thường một chút. Khẩu vị cũng khác.

Thái độ của Jun chuyển qua trạng thái vô cùng nghiêm túc. Cậu hỏi nhỏ:

-Lúc tỏ tình với Hội Trưởng...anh có run không ?

Rukio nhướn lông mày nhìn Jun. Anh cười khẽ, trả lời:

-Có. Đó là trạng thái rất bình thường khi đứng trước người mà em thích.

-Vậy anh lấy đầu ra dũng khí để thổ lộ ? -Ánh mắt Jun ngập tràn sự hiếu kỳ xen lẫn hi vọng.

Rukio không trả lời ngay mà hỏi ngược lại:

-Này nhóc, đang gặp rắc rối với chuyện yêu đương à ?

Bị nói trúng tim đen, hai vành tai Jun đỏ dần lên.

-Em muốn tỏ tình với cậu ấy. Nhưng đến cuối cùng lại làm hỏng tất cả. Giờ có lẽ đến nhìn mặt em cậu ấy cũng không muốn.

-Nghe có vẻ tệ thật đấy. Nhưng không phải là hết cách.

-Anh có cách gì sao ? -Mắt Jun tràn ngập hi vọng.

-Hãy đến gặp cô bé đó, và nói ra những suy nghĩ trong lòng em một cách chân thành nhất. Sự chân thành luôn chạm đến trái tim người khác.

-Em không làm được. -Gương mặt Jun như đưa đám. -Mỗi lần muốn thổ lộ với cậu ấy là em lại không nói nên lời.

Jun vò đầu, khiến cho mái tóc vốn bù xù càng trông giống ổ rom hơn.

-Anh nói xem tại sao con trai phải luôn là người tỏ tình trước ?

Rukio cười, vỗ vỗ vai Jun.

-Này nhóc. Làm một thằng đàn ông, nếu chuyện theo đuổi người phụ nữ mình yêu cũng không hoàn thành nổi, thì sau này sao có thể làm việc lớn ?

Jun bị câu nói đó giáng mạnh vào đầu.

Rukio cười gian tà, nhìn mặt Jun hỏi:

-Nhưng chú em thích gì ở cô bé đó ?

-Tất cả.

...

Tại sân thượng trường trung học KS, Mikane bị Kisho hỏi cùng một câu:

-Cậu thích gì ở cái tên đó ?

-Tất cả.

Mikane khẽ trả lời. Chỉ hai tiếng nhưng sắc nhọn như mũi dao đâm thẳng vào tim Kisho. Cuối cùng ngày hôm nay, cậu cũng hiểu thế nào là mùi vị thất bại.

Kisho cười khò, nói khẽ. -Hiểu rồi. Nhưng tớ không đầu hàng đâu. Tớ sẽ khiến cậu một ngày nào đó quay đầu nhìn lại. Tớ sẽ làm cho cậu thích tớ.

...

Trời đã về chiều. Mặt trời như lòng đỏ trứng vịt tròn lặn, dần dần trôi tuột khỏi bầu trời.

Lễ hội về tới càng nhộn nhịp. Những cặp đôi nắm tay nhau đi dạo qua các hàng quán. Ánh điện phủ lên những gương mặt rạng rỡ.

Mikane đứng trước một gian hàng bán móc điện thoại kết từ những sợi chỉ đủ màu sắc.

-Làm gì mà đứng ngơ ngẩn ở đó ?

Giọng nói quen thuộc khiến trái tim Mikane đập mạnh. Cô từ từ quay lại. Đúng là đáng người đó, mái tóc đỏ và thần thái có chút ngang tàng ngổ nghếch đó.

Jun thấy Mikane chỉ nhìn mình chằm chằm mà không nói câu gì, cậu liền nắm lấy tay Mikane kéo đi.

Bọn họ đi qua những dãy hàng lang đông đúc. Tay Jun càng siết chặt hơn bàn tay Mikane, cứ như thể cậu sợ chỉ nói lòng một chút là Mikane sẽ lạc mất.

Mikane dường như không nghe thấy những tiếng ồn xung quanh. Mắt cô bé chăm chăm nhìn vào bàn tay của ai kia đang nắm lấy tay cô. Đây là thực hay là mơ ?

Jun đẩy nhẹ cửa phòng thực hành Sinh học. Bên trong tối thui, chỉ có ánh sáng mờ nhạt của đèn đường hắt qua khung cửa sổ.

Jun nắm lấy hai tay Mikane. Trong đầu cậu không ngừng tự trấn an “bình tĩnh” “bình tĩnh”, nhưng nhịp tim đập mỗi lúc một nhanh hơn như thể nó sắp nhảy xổ ra khỏi lồng ngực.

Jun nhớ lại những lời Rukio nói với cậu, hít một hơi thật sâu. Cậu nghe thấy giọng mình vang lên trong căn phòng tĩnh mịch:

-Mikane...dù nụ hôn đầu của cậu không dành cho tớ. Nhưng nụ hôn đầu của tớ sẽ thuộc về cậu.

Nói xong, Jun đặt môi mình lên môi Mikane. Trong giây phút đó, cả hai đều cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp toả ra từ bờ môi đối phương.

Có một sự run rẩy nhẹ chạy dọc sống lưng Mikane khiến cô bé phải bám víu lấy cánh tay Jun để đứng vững.

Jun vòng tay ôm lấy eo Mikane kéo sát vào người cậu. Nụ hôn tưởng như kéo dài vô tận (thực ra nó chỉ tồn tại có vài giây...vì bé Jun còn chưa biết cách hôn. Anh Rukio thật thiếu sót trong công tác giảng dạy *cười đen tối*)

Xem ra buổi tối hôm nay không tệ. Ba tên nhieu chuyện đứng nhìn lên từ khe cửa tủm tỉm cười. Giống như hòn đá trong lòng họ được gỡ bỏ, liền tung tăng đi tìm thức ăn. Chuyện tốt đương nhiên nên chúc mừng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chuyện Yêu Đương

Cái chuyện yêu đương, nói chung là rất hại não người xung quanh.

Ví như hai đối tượng đằng kia, đang tay nắm tay cùng đến trường. Trường của nàng hướng Tây, trường của chàng hướng Đông. Nhưng sáng nào chàng cũng hăng hái dậy sớm để đưa nàng đến trường, khiến cho đám người hầu trong nhà choáng váng trước sự siêng năng bất ngờ của cậu chủ. Bọn họ còn gom góp quần áo, mua lương thực dự trữ, gia cố lại toàn bộ hệ thống cửa...vì sợ sắp có bão lớn ập đến.

Nàng thì khỏi nói. Mỗi ngày đều vui vẻ hát khe khẽ khi đang làm việc nhà. Tối đến là cái điện thoại bàn bị độc chiếm với những câu chuyện không đầu

không đuôi, nhưng lại kéo dài bất tận. Chẳng những trong lòng nàng ngọt ngào mà lời nói ra khỏi miệng nghe cũng như đường mật. Chị của nàng vì thế mà bị doạ nổi da gà, mỗi khi nghe tiếng chuông điện thoại lập tức ba chân bốn cẳng đào thoát khỏi hiện trường, chui vào phòng bấm điện tử.

Cái chuyện yêu đương nói chung là khá ảnh hưởng đến bao tử của người khác.

Khi papa đóng gói vali, lưu luyến ôm hai đứa con thơ, sụt sùi dặn dò những chuyện cần thiết. .rồi cứ thế yên tâm phóng thẳng lên máy bay, chuỗi ngày “tự lấn vào siêu thị” của cô chị bắt đầu, vì cô em còn bận hẹn hò.

Rồi một ngày cô chị mừng rỡ nhìn bàn thức ăn phong phú, lấp lánh hoa cả mắt thì trong lòng ghen ngào xúc động. Cuối cùng thì em gái cũng nhớ đến bao tử của chị nó.

Đang định mở lời tán thưởng thì một cái đầu bù xù thò vào bếp khiến cô chị ngậm ngùi hiểu ra sự thực tàn nhẫn : cái bàn ăn phong phú kia vốn là dành cho thằng quý nhỏ Jun. Còn cô chẳng qua là thân phận ăn ké mà thôi.

Chuyện yêu đương nói chung là làm tăng rất nhanh level tự kỷ của người xung quanh.

Sáng nào cũng có cảnh tượng đối nghịch : Một bên là hai bạn trẻ rẽ phải, tay trong tay chìm đắm trong bầu không khí màu hồng hạnh phúc. Bên kia bà chị già rẽ trái, từ đầu đến chân toà ra “tự kỷ khí” ngùn ngụt.

Tối nào khi cô chị mò về nhà cũng chỉ thấy bốn bề tối thui, yên lặng như tờ, đến tiếng muỗi kêu còn nghe rõ như radio bật chưa đúng sóng.

Tỉ vi coi một mình cũng chán. Chồng truyện tranh mới mượn đọc chẳng mấy chốc đã xong. Nhà tuy nhỏ nhưng sao giờ thấy rộng quá.

Chuyện yêu đương nói chung là dễ khiến người bên cạnh lên cơn tăng xông.

Akane quăng cuốn truyện thứ 5 bay veo lên bàn, tay vớ lấy cuốn thứ 6 mở ra đọc. Cô nằm dài lười nhác trên ghế sofa, một chân rúc dưới gối, một chân thả đơng đưa đọc thành ghế.

Mikane đã về từ nửa tiếng trước, giờ đang bấm lấy điện thoại. Akane không thể hiểu được mấy kẻ đang yêu. Vài phút trước mới gặp nhau xong mà bây giờ đã lại ngồi thủ thỉ tha thủ thỉ qua điện thoại. Đâu mà có lắm chuyện để nói thế không biết.

(Mikane) : Được. Vậy mai 8 giờ gặp nhau nhé ! Tớ cũng sẽ đem theo một ít com cuộn trứng.

Akane vênh tai nghe cuộc trò chuyện. Vừa đến đoạn hẹn gặp ngày mai, liền nhảy phắt khỏi sofa chạy lại chỗ Mikane.

-Nè mèo con ! Em hứa ngày mai đi với chị mua quà mà ! Quên rồi sao ?

Mikane đưa tay lên bịt miệng, mắt mở to hoảng hốt. Biểu tình này quả đúng là đã quên thật. Akane ngửa mặt lên trời muốn gào lên “Trời xanh ơi, ông có thấu cho nỗi khổ làm người vô hình này không ?”

Akane giật ống điện thoại trong tay Mikane, hét vào ống nói :

-Tên nhóc kia !!! Sức chịu đựng của con người có giới hạn biết chưa ? Chị nhịn nhóc đủ rồi nha. Ngày mai Mikane là của chị. Miễn bàn cãi.

Nói xong Akane cúp máy cái rụp. Trong lòng có chút thoả thê vì cuối cùng cũng lấy lại uy phong Đại tỷ của mình.

Vài giây sau thì điện thoại lại rung lên.

-Alo. -Akane bắt máy giọng hình sự.

-Chị yêu dấu. -Jun nịnh nọt. -Mai em đi cùng chị và mèo nhỏ vậy.

-Miễn đi. -Akane kiên quyết.

-Chị muốn đi đâu ? Em sẽ nói tài xế chở chúng ta đến chỗ đó.

“Miễn đi” -Akane trầm nghĩ trong đầu. Nhưng thế quái nào cô lại không nói ra miệng được. Nơ-tron thần kinh của cô đang phân tích lợi hại giữa đi xe ô tô nhà và xe bus:

Xe nhà được ngồi thẳng căng thoải mái. Xe bus ngày cuối tuần tìm chỗ ngồi như tìm kim đáy bể.

Xe nhà đi thẳng một đường tới nơi. Xe bus còn phải đổi tuyến.

Xe nhà ghé nệm êm ái, âm nhạc dịu dịu. Xe bus ghé nhựa, lại ồn ào tạp âm tạp mùi.

Nói tóm lại là cái sự sung sướng của xe nhà đã mua chuộc được Akane.

...

Nơi Akane muốn đến là khu phố cổ Timehouse. Nghe nói những thứ đồ cổ không tìm được ở nơi khác, đều có thể tìm được ở Timehouse.

Papa ngoài đam mê nghiên cứu, còn có sở thích sưu tầm đồ cổ. Đặc biệt là những thứ kỳ bí.

Hai chị em lẻ lết từ cửa hàng này sang cửa hàng khác. Những thứ đồ cổ quái có rất nhiều, nhưng giá cả thì cao tận mây xanh. Đến khi hai người gần như sắp hết hi vọng thì họ nhìn thấy một vật.

Vật này thoạt nhìn tuy có vẻ rất cũ kỹ, nhưng lại không khác thứ đồ dùng của người hiện đại là bao. Chính là một chiếc nón lười chai màu xanh nhạt.

Điều đặc biệt là trên chiếc chiếc nón có vẽ một cảnh mai, bên cạnh đề bài thơ bằng nét chữ loảng ngoảng như tiếng Trung Quốc.

Chủ cửa hàng là một ông lão tầm ngoài 60, nhưng vẫn còn khá khỏe mạnh. Thấy hai chị em có vẻ hứng thú với chiếc nón, ông liền vui vẻ giới thiệu.

-Các cháu cảm thấy một chiếc nón lười trai đặt giữa đám đồ cổ có phần lạc lõng chăng ?

-Dạ. Quả thực có chút kỳ lạ.

Ông chủ khẽ cười hiền từ. -Những vị khách khác cũng nói như vậy. Họ thậm chí còn nghi ngờ ông bán đồ giả.

-Vậy nguồn gốc món đồ này từ đâu ạ ? Những chữ viết trên đó cháu cũng không hiểu.

-Chiếc nón này là quà một người bạn làm khảo cổ tặng ông. Cậu ta nói rằng nó được tìm thấy trong hòm mộ một vị vua nhà Lê của Việt Nam. Bài thơ đề trên chiếc nón là bút tích của vị vua này, thể hiện nỗi nhớ nhung đến người con gái ở nơi xa.

-Làm thế nào một chiếc nón thời hiện đại lại xuất hiện ở quá khứ như thế ?

-Đó cũng là điều cậu bạn ta không lý giải được.

-Chiếc nón này ông bán bao nhiêu ạ ?

-Ồ...-Ông chủ tiệm mỉm cười. -Cháu thực sự có hứng thú với chiếc nón này ?

-Dạ.

Ông chủ tiệm bỏ chiếc nón vào trong một chiếc hộp giấy màu vàng nhạt, mỉm cười bảo: -Cháu trả bao nhiêu thì là bấy nhiêu đi.

Akane mở ví ra, đắn đo một chút rồi cô vét hết tiền đưa cho ông chủ. Ông mỉm cười nhận số tiền, rồi trao chiếc hộp cho Akane, khẽ nói:

-Vật có duyên gặp người.

Akane chưa hiểu ý nghĩa câu nói đó. Nhưng cô cảm thấy rất vui vẻ vì đã chọn được món đồ cho sinh nhật papa.

Khi Akane, Mikane và Jun bước ra khỏi cửa hàng, cũng đã tầm trưa. Dòng người qua lại đông đúc hơn hẳn lúc trước.

-Chúng ta tìm chỗ nào ăn thôi ! Chì đói bụng rồi.

Akane quay đầu lại, đã không thấy hai đứa nhóc kia đâu. Xung quanh toàn người và người, chỉ nhìn thôi cũng hoa mắt, nói chi đến tìm kiếm.

Giữa lúc đó, tay của Akane bị ai đó nắm lấy. Cô giật mình quay lại. Nụ cười của Rukio rực rỡ như ánh ban mai chiếu rọi.

-Thật trùng hợp ! Lại gặp em ở đây.

-A. Em bị lạc mất Mikane và Jun rồi. Không rảnh nói chuyện với anh.

-Anh mới thấy tụi nó vừa nãy. Tụi nó nhờ nhắn lại là công chuyện xong rồi nên tụi nó đi trước.

-Cái gì ?!?! -Akane thiếu nước hết lên.

-Xem ra em bị bỏ rơi rồi nhá ? -Rukio cười cười.

Mặt Akane xám xịt. Mây đen u ám trên đầu. Rukio liền choàng tay qua vai Akane, bảo:

-Bọn mình kiếm chỗ nào ăn đi.

-Em không đói...i...

Câu nói còn chưa xong thì chiếc dĩa dĩa phản chủ đã kêu réo om sòm. Rukio cười nói:

-Cái dạ dày của em thành thật hơn em nhiều.

Akane cúi đầu không nói. Trong lòng ước chi có cái hố thật sâu để nhảy xuống cho rồi.

Rukio dắt Akane đến một quán ăn nhỏ nhưng sạch sẽ. Anh gọi hai tô mì ramen.

Điện thoại Rukio rung nhẹ báo tin nhắn đến.

(Jun) : Em đã làm theo yêu cầu của anh. Phần còn lại tự anh lo liệu nha. Chúc may mắn *mặt cười đều*

(Rukio) : Chú làm tốt lắm. Anh với chú coi như huê. Không ai nợ ai.

Rất nhanh hai tô ramen được mang ra. Làn khói mỏng bốc lên từ váng nước lèo. Những sợi mì dài nuốt nà nằm gọn trong tô, cuốn lấy những miếng thịt xắt mỏng. Mùi thơm cuộn lên khiến Akane nuốt nước bọt ực một cái.

Akane xách đũa lên ăn. Rukio cười bảo :

-Từ từ thôi kéo nghen.

Akane vẫn tập trung vào chuyên môn ăn mì. Một lúc sau Rukio hỏi:

-Anh nghe nói em gái em đang hẹn hò với nhóc Jun ?

-Uhm

-Vậy chắc em sẽ hơi buồn nhì ?

Akane đang ăn, nghe nói vậy thì dừng lại một chút.

-Mấy người đang yêu thì chỉ nhìn thấy người yêu của mình thôi. Chẳng để ai khác trong mắt nữa.

-Uhm

Rukio thổi thổi mấy cọng mì cho nguội, rồi bỏ vào miệng. Vừa nhai vừa ra chiều suy nghĩ. Cuối cùng anh phán một câu:

-Hay là em cũng hẹn hò với anh đi cho đỡ buồn.

Akane chẳng ngẩng đầu lên, chỉ nói một câu:

-Anh thích làm người thay thế đến vậy à ?

-Ý em là sao ? -Rukio nhướn mày hỏi lại.

-Em thừa nhận khoảng thời gian này em có chút cô đơn. Cũng có chút ganh tị khi Mikane chỉ lo hẹn hò mà quên mất bà chị này. Nhưng như vậy không có nghĩa là em sẽ dùng anh để thay thế vào chỗ trống trong ngày của em.

Rukio cốc vào đầu Akane khiến cô kêu khẽ một tiếng, vrun tay xoa xoa đầu.

-Đồ ngốc. -Anh buông tiếng thở dài. -Là anh thích ở cạnh em. Cho nên, những lúc em cô đơn, hãy gọi cho anh. Được chứ ?

Akane khẽ gật đầu. Rukio cười, xoa xoa đầu cô, khen: -Ngoan.

Ngay lúc đó, có hai vị khách mới bước vào quán. Rukio đột nhiên hồ hởi vẫy vẫy tay:

-Bên này ! Anh Levi ! Rita !

Hai người kia tiến lại bàn của Rukio. Anh liền giới thiệu:

-Akane, em gặp anh Levi lần trước trong quán game, còn nhớ chứ ?

Akane gật đầu.

-Còn cái con nhỏ bạo lực đứng bên cạnh anh là Rita, bạn gái kiêm vợ sắp cưới của anh Levi.

Rita quát luôn chiếc túi xách lên đầu Rukio, gằn giọng:

-Cậu bảo ai bạo lực hả ?

-Không đúng sao ? -Rukio cười gian. -Cậu vừa chứng minh tức thì đó thôi.

-Hừ. Tớ tưởng cậu thuộc dạng người thích bị ngược đãi. Chẳng phải cô bạn gái bé nhỏ của cậu cũng là Đại tỷ của một trường trung học còn gì.

-Không phải đâu chị ! -Akane lập tức chống chế. -Em chỉ là Hội trưởng Hội học sinh thôi. Đại tỷ gì đó là do mấy đứa cùng trường kêu bậy.

Rita hướng mắt nhìn về phía cô bé ngồi cạnh Rukio. Giương mắt thật dễ thương, thật chẳng có chút gì đáng sợ như lời đồn của Rukio.

Rita mỉm cười ngồi xuống đối diện Akane.

-Vậy em là Akane ? Chị được nghe rất nhiều chuyện về em nha. Nào là “nữ hùng cứu mỹ nam”, nào là “chiến thần sân bóng rổ”...

Những chuyện Rita nhắc đến khiến Akane ngại đến mức chỉ muốn lật tung bàn, đá vỡ cửa sổ, phi thân ra ngoài bỏ trốn.

-Hồi đó em tưởng anh Rukio không có khả năng tự vệ. -Akane lí nhí.

-Phải ha. -Rita đánh bần cái bốp. -Bản mặt của tên đó thực hiện lành ngay thơ, khiến cả chị ban đầu cũng bị lừa. Hoá ra là cáo đội lốt thỏ.

Rukio bẻ tay răng rắc, nhìn Rita với ánh mắt hình viên đạn.

-Muốn đánh nhau tại đây à ?

-Đằng ấy thích thì đây chiều. Nhào zô !!!

Levi lúc này mới lên tiếng:

-Anh đói.

Rita lập tức quên luôn lời thách đấu, rồi rít gọi bồi bàn yêu cầu món ăn.

Khoé môi Rukio cong nhẹ. Tuy sắc mặt Levi chẳng chút thay đổi, vẫn lạnh lùng khó ưa nhưng Rukio biết tông trong lòng Levi đang vui vẻ.

Sau một hồi nói chuyện Akane biết được Rukio và Rita là bạn cùng khoá trong trường đại học. Hai người bọn họ giống như nước với lửa. Một kẻ chuyên chọc phá người khác, một kẻ chuyên bị chọc phá. Một người lắm mưu nhiều mẹo, người kia lại ngay thẳng thật thà. Vậy mà bọn họ lại rất thân với nhau.

Cũng nhờ Rukio mà Rita và Levi gặp gỡ nhau. Nghe nói thuở ban đầu cũng lắm gian truân. Khi mọi người nhắc lại chuyện cũ, anh Levi chỉ ngồi nhấm nháp cafe như thể câu chuyện chẳng dính dáng gì đến mình.

-À, cuối tuần sau tớ với anh Levi định đi ra đảo Châu Âu hai ngày một đêm. Hay là mọi người cùng đi cho vui ?

-Cuối tuần sau em rảnh không ? -Rukio quay sang hỏi Akane, ánh mắt chờ đợi.

Akane cảm thấy thật khó xử. Nghĩ xem với tính cách của Rukio ở lại qua đêm như vậy anh có thể làm ra những chuyện gì ? Akane lắc lắc đầu xua đi mấy cảnh 18+ ra khỏi trí tưởng tượng.

Rukio cười xoà, ghé sát tai Akane thì thầm:

-Đừng bảo em đang nghĩ đến những chuyện đen tối nhé !

-Không có. -Akane một mực phản bác.

-Hay là thế này, rủ cả Mikane và Jun đi cùng ?

-Em phải hỏi tụi nhóc đã.

-Không cần hỏi đâu. Anh chắc chắn bọn nhóc sẽ đi.

Rukio vui vẻ vất tay ra thành ghế, môi nở nụ cười đắc thắng.

-Quyết định vậy nhé ! Chúng ta gặp ở bến tàu lúc 9 giờ sáng, được chứ ?

Mọi người nhanh chóng bàn xong kế hoạch cho ngày hôm đó. Akane thầm cảm phục tốc độ làm việc mau lẹ của họ. Phải chăng đó là một phần tính cách của những người học trong Học viện Cảnh sát ?

Trên đường về, Akane không ngừng lo lắng cho chuyến đi tuần sau. Khi Rukio thả cô trước cửa, Akane còn chẳng phản ứng trước câu nói đùa của Rukio. Anh liền kéo cô sát vào người mình. Hơi thở của anh phả qua tai cô nóng nóng, nhột nhột:

-Em mà cứ lơ đãng như thế, anh sẽ tranh thủ lợi dụng cơ hội đó.

Akane chống tay vào ngực Rukio, gắng đẩy anh ra. Rukio cười, hôn nhẹ lên má Akane rồi buông cô ra. Đến khi xe của Rukio đi khuất, Akane mới bước vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Búp Bê

Rita mệt mỏi lôi đồng quần áo ra khỏi tủ để mẹ cô tuyển chọn. Lần nào cũng vậy, mỗi khi cô có cuộc hẹn hay việc gì đi ra ngoài, mẹ cũng sẽ bắt cô thử hết bộ này đến bộ khác cho đến khi vừa ý mới thôi.

Rita chỉ muốn ăn mặc đơn giản với áo thun, trùm ngoài áo len mỏng và quần nhưng đây cho đủ ấm giữa thời tiết mùa đông lạnh lẽo này. Nhưng mẹ cô tuyệt đối không chấp nhận. Hơn thế nữa bà còn nhất quyết bắt cô mặc váy và đi giày bốt.

Cuộc cãi cọ giữa hai mẹ con luôn diễn biến như thế này :

-Con mặc cái gì mà con thấy thoải mái và tự tin là được. Tại sao mẹ cứ bắt con phải thế này thế kia ? -Rita cau có thử bộ khác lên người.

-Mày không thấy bọn con gái bây giờ nó diện như thế nào à ? Cứ đơn giản như mày chẳng mấy chốc thằng bạn trai nó chán. Mẹ chỉ muốn tốt cho mày thôi. Tại sao cứ phải cãi mới chịu được ?

-Được rồi. Được rồi. Mẹ muốn sao thì làm đi. Cãi nhau hoài con cũng mệt lắm rồi. -Rita thở dài, lắc đầu.

Trong khi giai đoạn thử đồ đang diễn ra, mẹ cô sẽ bồi đắp thêm vài lời ca thán về những bộ đồ mà Rita tự tay mua, ví như “màu sắc gì mà tối sẫm như mấy người đi tu”, hoặc là “sao lại tốn tiền mua mấy thể loại áo như của bọn con trai thế này”, nói chung là vân vân và vân vân.

Rita chỉ có thể cắn răng ngồi nghe. Bởi nếu cô cảm râm thêm vài từ nữa thì chắc ngay cái quyền tự sắm đồ cũng sẽ bị tước đoạt mất.

Lần này chỉ đi chơi có 2 ngày 1 đêm nhưng mẹ cô bắt vác theo hẳn một chiếc vali con. Rita nhìn chiếc vali đặt cạnh bàn mà thở dài ngao ngán, trùm chăn qua đầu tự ru mình vào giấc ngủ.

...

Levi đến từ rất sớm. Anh đậu xe phía bên kia lề đường, sau đó tiến đến trước cửa nhà Rita bấm chuông.

-Levi đến rồi hả con ? -Tiếng mẹ Rita vui vẻ vọng ra.

Cửa xích mở, Levi đẩy cửa bước vào. Anh thay dép đi trong nhà, nhấc giày của mình đặt ngay ngắn lên kệ. Anh cũng cởi áo khoác treo lên cây móc áo dựng ngay cửa.

Anh bước vào phòng khách. Mẹ Rita từ trong bếp đi ra bê hai tách trà nghi ngút khói. Bà đặt một tách về phía Levi, sau đó hướng lên lầu gọi :

-Rita, Levi đến rồi nè con.

Levi cầm tách trà lên nhấp một ngụm. -Bác thay vị trà mới rồi ạ ?

Mẹ Rita cười, trả lời : -Phải. Bác nghe nói loại này tốt cho sự tuần hoàn máu, giúp cải thiện sức khỏe và làm đẹp da.

Levi khẽ mỉm cười, tiếp tục thưởng thức trà. Mẹ Rita buông một câu cảm thán :

-May là con cũng thích uống trà. Chứ con bé nhà bác suốt ngày chỉ cà phê. Lúc nó học thi có khi uống liền 3, 4 cốc mỗi ngày. Nói bao nhiêu lần là cà phê có hại cho sức khỏe mà nó chẳng thèm nghe.

-Báo chí nói cà phê cũng có mặt tốt cho sức khỏe, nên bác không cần lo lắng quá !

Đang giữa cuộc nói chuyện thì Rita đi xuống lầu. Cô mặc một chiếc váy hoa nhiều màu, khoác ngoài áo len trắng. Tóc uốn xoắn nhẹ thành lọn. Trên tay

vắt chiếc áo khoác dạ màu đỏ sậm và khăn quàng cổ màu trắng.

Levi ngược lên nhìn, bắt gặp biểu tình khổ sở của Rita. Anh mỉm cười đứng dậy bước về phía cô. Anh nắm lấy bàn tay cô, quay người lễ phép cúi chào mẹ Rita :

-Bọn cháu xin phép.

-Ồ. Hai đứa đi sớm về sớm.

Đến tận khi hai người ngồi vào trong xe, mẹ của Rita vẫn đứng trước cửa vẫy vẫy tay. Cho đến khi chiếc xe khuất sau ngã rẽ, Rita khẽ thở dài.

Levi mỉm cười, bàn tay anh vươn sang bên cạnh, vỗ nhẹ đầu cô an ủi.

-Vất vả cho em rồi !

Rita dựa đầu vào vai Levi. Chỉ có ở bên anh cô mới cảm thấy thoải mái dễ chịu. Cũng chỉ có anh mới chấp nhận tính cách đơn giản, thẳng thắn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đảo Châu Âu

Khi Rita và Levi đến bến cảng, đã thấy hai cặp đôi kia chờ sẵn. Rita để ý thấy hai cô bé nhìn khá giống nhau, có vẻ là chị em. Nhưng phong cách rõ ràng thể hiện hai tính cách khác biệt.

Akane mặc quần jin, trông một chiếc áo len cổ lọ màu vàng nhạt, khoác ngoài áo dạ dài màu xanh biển. Cô bé kia mặc một chiếc áo len dài màu tím nhạt, lấp ló chiếc váy xoè màu trắng, và đôi boot cùng màu. Chiếc áo dạ ngang đến đầu gối có hai cục bông lông lã trước ngực trông rất đáng yêu.

Sau khi Levi gửi xe xong, cả bọn kéo lên thuyền.

...

Đảo Châu Âu được bao phủ bởi đồi núi xanh rì. Nhấp nhô dọc sườn núi là những ngôi biệt thự bằng gỗ theo phong cách Châu Âu.

Khu đồng bằng tập trung các dãy cửa hàng, khách sạn, nhà hàng và quán cafe.

Một cửa hàng sách có cửa sổ kính trong suốt trưng bày đủ loại sách bìa cứng nhìn vô cùng cổ điển. Lại thêm bức hình một nhà văn quý tộc ngồi bên bàn viết.

Phía đối diện là một quán cafe hai tầng được bao phủ bởi đám dây leo xanh rì. Những chiếc bàn kiểu cách kê bên ngoài núp bóng dưới những chiếc ô lớn màu vàng nhạt.

Kề bên là một khu khách sạn năm tầng, có ban công hình bán nguyệt phủ đầy hoa khê rung rinh trong gió.

Ngày hôm nay, vùng đảo này vô cùng nhộn nhịp bởi Hội chợ Mùa đông thường niên đã bắt đầu. Nó kéo dài suốt cho đến năm mới.

Hội chợ được tổ chức cạnh Khu vui chơi Ánh Sáng. Khung cảnh khá thú vị với vô số xe đẩy trẻ em đủ màu sắc, kích cỡ. Có cả những chiếc xe đẩy dành cho các cặp song sinh và sinh ba rất ngộ nghĩnh. Mấy đứa trẻ nằm trong xe đẩy ngo ngoáy mấy cái chân tay nhỏ xíu, mắt hóng hót nhìn xung quanh trong khi các anh chị của chúng ồn ào chạy từ góc này sang góc khác.

Rukio vui vẻ vỗ vai Levi, nói:

-Không biết chừng nào hai người mới cho em lên chức chú nữa.

Levi lãnh đạm không nói. Còn Rita cười sảng khoái trả lời:

-Chưa biết chừng cậu lại đi trước đây !

Nói xong liền liếc Akane một cái đầy ý tứ. Akane nhìn đi chỗ khác, vờ như không nghe không thấy.

Rita mang dòng máu lai giữa bố là người Mỹ, mẹ là người Nhật. Cô có mái tóc màu đen xoăn tự nhiên, đôi mắt lấp lánh như biết cười. Là một người

thân thiện, thoải mái nên chỉ trong vài tiếng ngắn ngủi buổi sáng, cô đã kết thân với hai chị em Akane và Mikane. Hơn nữa, cô có vẻ đã bị lây cái tính thích chọc ghẹo Akane từ Rukio.

Sáu người bọn họ nhận 2 phòng lớn : 1 cho nam, 1 cho nữ.

Sau khi sắp xếp xong đồ đạc, cả đám kéo nhau xuống phố. Các cô gái như bị mê hoặc bởi những cửa hàng lưu niệm bắt mắt. Bọn họ còn chụp rất nhiều hình. Nét mặt của Levi trong cả chục tấm hình đều y xì không đổi. Rukio khẽ xán lại gần Akane, đều sẽ bị cô đá văng ra. Chỉ có cặp đôi Mi-Jun là ăn ảnh nhất.

Bọn họ đi ngang qua một gian hàng bắn súng. Rukio thách thức Akane:

-Em với anh đâu xem ai giành được giải thưởng đặc biệt trước không ?

Akane nhìn vẻ mặt khiêu khích của Rukio, liền tức khí gạt đầu cái rụp.

Rita cười thầm trong lòng cái tính trẻ con của Rukio. Trong học viện, điểm bắn súng của Rukio luôn là tuyệt đối. Vậy mà lại đem ưu thế của mình đi cá cược với bạn gái. Rõ ràng muốn ra oai đây mà.

Jun ngược lại, rất tin tưởng vào tài bắn súng của Akane. Cậu ngờ rằng Akane chơi bắn súng từ trong bụng mẹ. Các loại game chiến đấu cô đều rất thành thạo.

Cho nên sau một loạt đấu ngang tài ngang sức, ông chủ gian hàng đành ngậm ngùi trao cho Rukio một con thú nhồi bông khổng lồ, còn Akane là một con gấu trúc nhồi bông cũng to không kém, làm phần thưởng cho giải đặc biệt trước khi bọn họ bắn nát cái gian hàng.

Rita thấy vậy, cũng hứng lên muốn giết một con thú nhồi bông như thế về ôm. Sau vài phát đạn thì ông chủ cũng xin biểu luôn con hươu cao cổ. Mikane giết giết gấu áo Jun, ra chiều cô cũng muốn một con như vậy. Jun cười cười giờ súng lên bắn.

Ông chủ gian hàng cười như mèo, chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi mà ông mất trắng bốn con thú bông lớn nhất gian hàng. Hôm nay quả là một ngày xui xẻo.

Cả sáu người lại đi tiếp đến khu trò chơi. Mikane đề nghị chui vào Đường Hàm Ma Quái.

Tuy bạn Mikane trông yếu điệu thực nữ, nhưng lại mang trong mình thần kinh thép, miễn nhiễm với các thể loại nhát ma hù quỷ.

Ngược lại, bạn Akane tuy mạnh mẽ bá đạo, nhưng lại rất nhát gan trước những thứ không sờ mó được.

Sáu người ngồi vừa đủ một chiếc xe lửa mini. Xe chậm chậm chuyển bánh, đi dần vào trong hầm.

Bên trong tối thui, lại thêm mấy tiếng cọt két rùng rợn. Akane chỉ muốn nhảy phắt ra khỏi xe lửa. Rukio vòng tay ôm lấy vai Akane. Bình thường thì cô đã gạt phăng tay anh ra. Nhưng ngay lúc này, cô chẳng khác chi con mèo nhỏ rúc vào lòng anh. Rukio không giấu nổi vẻ vui sướng trên mặt.

Một thứ gì trắng trắng bay vù qua trước mặt bọn họ. Akane còn cảm thấy hơi lạnh phả vào mặt mình. Cô hét một tiếng rồi nín chặt áo Rukio. Mọi anh nờ nụ cười miễn nguyện.

Ra khỏi đường hầm, Akane cảm thấy như vừa từ âm phủ trở về trần thế. Còn Rukio lại cảm tưởng như mới từ thiên đàng rớt trở lại nhân gian.

Sau đó, Rukio tự nhiên hết sức cung chiêu cô em, hỏi han xem Mikane thích cái gì liền lập tức mua cho. Nói cho cùng nếu không nhờ Mikane thì hôm nay cơ hội nắm tay Akane còn khó, đừng nói chi đến ôm ấp.

Chơi đã đòi, cả bọn kéo nhau vào một nhà hàng ngay đó để bổ sung năng lượng.

Nhà hàng Tiếng Vọng được xây dựng như một hang động của cướp biển. Phía bên ngoài, những thùng bia bằng gỗ cồng kềnh được trưng dụng làm bàn, xếp thêm hai, ba chiếc ghế chân dài xung quanh thì đã thành chỗ ngồi nghỉ ngơi, uống cốc bia, bàn chuyện thiên hạ.

Cả đám sau khi ăn no nê, liền đi dạo ngoài bãi biển. Biển ở đây có khá nhiều đá ngầm, cho nên dịch vụ tắm biển không được ưa chuộng.

Đi được một lúc thì có vài người xáp lại chỗ bọn họ, quảng cáo dịch vụ cho thuê thuyền và đồ bơi để lặn xuống biển ngắm san hô.

Sau một hồi thảo luận, bọn họ quyết định thuê một thuyền và 5 bộ đồ lặn, vì Mikane không biết bơi.

Rita cùng Levi nhảy xuống nước trước nhất. Sau đó là Akane và Rukio. Jun chỉ lặn gần quanh thuyền.

Tuy trên bờ khá lạnh, nhưng sâu bên dưới đáy biển lại rất ấm. Akane lặn càng sâu càng bị choáng ngợp trước vẻ đẹp huyền ảo dưới đáy biển. Những đàn cá vây sáng lấp lánh bơi thành từng đàn như diều bình. Đám san hô đủ màu sắc mềm mại uốn lượn như làn sóng dưới đáy đại dương. Lại thêm mấy loài cá kỳ lạ chui rúc giữa những khe đá.

Trong khi Akane đang mê mẩn sờ mó nẩy rặng san hô, thì cô vô tình nhìn thấy Rita và Levi đang hôn nhau đắm đuối trong nước. Mái tóc xoăn của Rita trôi bồng bềnh mềm mại trong nước. Những ngón tay của Levi luồn vào trong làn tóc, giữ lấy đầu của Rita.

Akane lùi lại phía sau để không làm phiền đến hai người họ. Cô vừa xoay người đã bị chặn lại bởi gương mặt của ai kia, bị che khuất bởi mặt nạ thờ.

Rukio đưa ngón tay lên miệng làm dấu yên lặng, rồi nhẹ nhàng kéo Akane ra chỗ khác.

Khi hai người trôi lên khỏi mặt nước, họ bám vào một tảng đá. Rukio gỡ mặt nạ cho cả hai. Mái tóc ướt bết vào mặt Rukio khiến anh nhìn thật lạ.

-Em không nên nhìn trộm người ta hôn nhau như thế. -Rukio buông lời chọc ghẹo.

-Không có ! -Akane đính chính. -Em chỉ vô tình nhìn thấy.

-Ồ. Vậy sao ? -Rukio nở một nụ cười không thể gian tà hơn. -Thế sau khi vô tình nhìn thấy, em có muốn được trải nghiệm giống như vậy không ?

Akane né người ra xa Rukio, đồng thời lắc đầu quầy quậy. Rukio cười cười. Anh ngụp đầu xuống nước. Sau đó, Akane cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng kéo chân cô. Akane càng gắng gượng, Rukio càng kéo mạnh hơn. Cuối cùng cô cũng bị chìm vào trong nước.

Vì chưa quen, Akane nhắm tịt cả hai mắt. Mối cô bất ngờ bị một thứ mềm mại phủ lên. Nụ hôn vừa ướt át, vừa có vị mặn mặn của muối biển. Rukio hôn mãi cho đến khi Akane sắp hết không khí, đâm mạnh vào ngực anh, anh mới kéo cô lên khỏi mặt nước.

Vừa bám được vào mỏm đá, Rukio lại ép sát Akane vào người anh và hôn cô tiếp. Đến khi cùng trở lại thuyền, cả mặt Akane đã đỏ hồng như lò than. Còn Rukio thì không ngừng mỉm cười.

Về đến nhà trọ, mọi người đề nghị đi ngâm mình ở hồ nước nóng. Vì nhà trọ nằm ngay cạnh một con suối nước nóng nên chủ nhà trọ liền cho xây dựng một hồ tắm nhân tạo, rồi dẫn nước từ suối vào.

Chỉ Akane và Rukio không tham gia vụ này. Akane từ nhỏ đã không thích tắm chung với người khác, nên cô dự định để đến khuya mới mò ra hồ. Còn Rukio, từ lúc xuống thuyền chỉ nói một câu có chút việc rồi chạy đi mất.

Bữa tối vừa được nhà trọ dọn ra, Rukio cũng vừa vặn về tới. Mọi người ăn uống nói chuyện vô cùng vui vẻ. Levi và Rukio làm vài ly sake trong khi Jun ngâm ngùi ngồi hút nước ngọt.

...

Trời về đêm, Akane thay áo khoác tắm rồi đi ra khỏi phòng, hướng về phía hồ nước nóng.

Akane nhúng chân xuống nước, độ nóng thật vừa vặn. Akane từ từ cởi áo khoác, ngâm người xuống nước. Hơi nóng ôm ấp da thịt, mang lại cảm giác thật dễ chịu. Akane tựa đầu vào tảng đá, thả lỏng cơ thể, hoàn toàn thư giãn.

Ánh trăng xuyên qua tầng mái bằng kính, soi trên mặt nước một hình tròn vành vạnh. Hôm nay là rằm. Trăng thật đẹp.

Chợt Akane nghe tiếng kéo cửa xoạt một cái. “Cũng có người đi tắm giờ này sao ?” -Akane thầm nghĩ. Cô nhẹ nhàng lần ra sau mấy hòn đá, liếc nhìn xem cô nàng nào lại thích tắm đêm giống mình. Liệu có phải cũng mắc bệnh ghét tắm chung chẳng ?

Nhưng khi ánh mắt Akane bắt gặp dáng người đó thì cô như muốn đóng băng.

“Rukio ? Tại sao lại là Rukio ? Đây là hồ tắm nữ cơ mà !?!?” -Trong đầu Akane gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đảo Châu Âu (Phần Cuối)

Thường ngày khi mặc quần áo, nhìn cứ nghĩ Rukio khá gầy. Nhưng sự thật là cơ thể anh rất rắn chắc. Chiều nay khi mặc đồ lặn, Akane đã thấy vầng ngực và cánh tay anh nổi lên với những bó cơ rất rõ ràng.

Nhưng bây giờ, anh chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm quanh eo, lộ ra toàn bộ phần ngực và bụng vô cùng quyến rũ. Akane nuốt nước bọt cái ực.

Rukio ngâm nửa người dưới nước, hai cánh tay gác lên thành bể. Anh ngửa đầu chiêm ngưỡng mặt trăng đêm nay.

Ánh sáng bạc dịu nhẹ phủ tràn lên cơ thể Rukio, khiến Akane liên tưởng đến một bức tượng sứ điêu khắc của La Mã cổ đại.

Akane đến thờ cũng không dám thờ mạnh, chỉ sợ anh sẽ phát hiện ra cô ở đây.

Hai người cứ như vậy ngâm mình trong nước nóng, chỉ cách nhau một làn khói mờ nhạt và vài tầng đá.

Rukio ngâm người lâu đến mức Akane tưởng anh đã ngủ quên mất. Cô lưỡng lự không biết có nên lên lút lên bờ ? Nhưng nếu anh chưa ngủ thì chẳng phải sẽ bị bắt quả tang sao ? Akane không dám nghĩ tới hậu quả. Thế nên cô đành cắn răng ngồi chờ thêm chút nữa.

Cuối cùng Rukio cũng rời khỏi bể tắm. Không chậm trễ, Akane cũng vội vã trở ra. Cô không quên nhìn lại biển báo xác nhận xem thực ra là cô hay anh đi nhầm chỗ. Akane căng mắt nhìn chữ viết trên bảng. Nhìn rõ xong, cô ngượng ngùng chạy một mạch về phòng.

Đêm đó có ai kia bị mất ngủ vì nào bị quấy rầy bởi những hình ảnh 18+ (há há há cho nàng chữa cái tật lạnh chanh đi nhầm)

...

Akane cả đêm trằn trọc mãi không ngủ được nên sáng sớm đã thức dậy đi tản bộ. Khi về đến sảnh, đi ngang qua phòng của bên nam, cô vô tình nghe được mấy giọng nói quen thuộc đang lầm rầm bàn bạc. Không kìm nổi sự tò mò, Akane áp tai vào vách, nghe lén.

(Jun) : Anh chắc lần này được chứ ?

(Rukio) : Chắc chắn. Kế hoạch hoàn hảo luôn.

(Jun) : Lần trước anh cũng nói thế còn gì ? Anh bảo chỉ cần em đưa mèo nhỏ đi chơi mỗi ngày, sẽ khiến Hội trưởng cảm thấy cô đơn. Đến lúc đó, anh sẽ có cơ hội nhảy vào an ủi. Nào là suy luận logic, nào là tâm lý học phân tích... cuối cùng Hội trưởng vẫn chẳng thèm liên lạc với anh.

(Rukio) : Quả thực lần đó có chút ngoài dự kiến. Nhưng lần này thì khác. Anh đã chuẩn bị đầu vào đấy. Chủ chỉ cần giúp anh đưa Akane đến đó là được.

(Jun) : haizz... Hội trưởng giết em chắc luôn.

(Rukio) : Đừng lo. Sau khi thành công, anh sẽ không quên ơn chú.

Akane nghe xong mẩu đối thoại thì thấy khí nóng bốc đầy đầu. Hoá ra hai tuần cô đơn lẻ loi của cô là bắt nguồn từ âm mưu thâm độc mà hai tên quỷ kia hợp tác với nhau.

“Jun, nhóc được lắm ! Dám hợp tác với người ngoài mà hãm hại đồng đội. Để xem chị làm thế nào trừng phạt nhóc.”

Akane hằm hằm bỏ về phòng.

...

Sau bữa sáng, Jun nhờ Akane giúp cho một việc. Akane biết tông cậu nhóc đang thi hành nhiệm vụ mà Rukio giao phó. Akane vờ như không biết gì, vui vẻ đi theo Jun. Cô chỉ muốn biết cuối cùng thì cái tên Rukio đó sẽ giờ trò gì nữa.

Jun đưa Akane đến gần một nhà thờ nhỏ. Sau đó, cậu nhóc viện lý do rời đi. Akane kiên nhẫn đứng chờ.

Bỗng nhiên Akane nghe tiếng động lớn vang ra từ trong nhà thờ, cả tiếng phụ nữ hét lớn. Dường như là bản năng, Akane chạy vụt vào trong nhà thờ.

Bên trong nhà thờ, một cô gái bị trời chặt hai tay đang không ngừng khóc lóc. Cô ta quỳ bên cạnh một người đang cố gắng gượng dậy.

Khi Akane đến gần, cô nhận ra người kia là Rukio. Một tay anh đang giữ chặt phần bụng. Akane có thể nhìn rõ vết máu loang ra trên phần áo sơ mi.

Cô hốt hoảng chạy lại đỡ lấy Rukio. Anh nằm trong lòng cô, gương mặt lấm tấm mồ hôi, có lẽ vì vết thương quá đau. Tay anh vẫn ấn chặt vào bụng. Akane luống cuống, cô không biết phải làm gì, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chân tay thừa thãi.

Ngay lúc đó điện thoại trong túi Rukio đổ chuông. Akane vội vàng bắt máy.

-Ruk ! Tớ đang đuổi theo hấn. Cậu không sao chứ ? -Giọng Rita sang sảng cùng với tiếng thờ mạnh.

-Chị Rita ! Anh Rukio bị thương. Em... em phải làm sao đây ?

-Akane ? Được rồi. Bình tĩnh. Hãy gọi cấp cứu và tìm cách cầm máu. Cảnh sát cũng đang trên đường đến. Em phải giữ bình tĩnh xử lý tình huống. Hiểu không ?

-Em hiểu...

-Good.

Rita cúp máy. Akane liền gọi cho cấp cứu. Sau đó, cô lo lắng nhìn gương mặt tái dần của Rukio.

-Rukio, anh sẽ không sao đâu. Đội cấp cứu của đảo đang trên đường tới. Anh hãy gắng chịu đựng một chút !!!

Rukio vươn tay chạm nhẹ vào má Akane. Anh cười dịu dàng.

-Xin lỗi, định dành cho em một món quà nhỏ, không ngờ lại thành ra thế này.

-Anh đừng nói nữa. Hãy giữ sức.

-Không. Anh phải nói. -Gương mặt Rukio đầy vẻ đau đớn. -Nếu giờ không nói, chẳng biết sau này có còn cơ hội nữa không.

-Đừng nói vậy Rukio ... anh sẽ không sao đâu... -Giọng Akane bắt đầu run rẩy.

-Anh thích em. Rất thích em. Càng ngày càng thích em. Vì vậy...đồng ý làm bạn gái anh nhé ?

Akane cảm thấy mắt mình nhoè đi. Chớp mắt một cái giọt nước nhỏ bé đã rơi xuống thấm vào lớp vải áo của Rukio.

-Em nói đồng ý đi. -Rukio siết nhẹ bàn tay Akane. -Anh muốn trước lúc chết nghe được câu trả lời từ em.

-Đừng nói vậy !!! -Akane quệt nước mắt.

-Em nói đi...

Ánh mắt thiết tha của Rukio khiến Akane đau lòng. Cô thút thít gật đầu thừa nhận:

-Em đồng ý.

-Ngoan. -Rukio mỉm cười xoa xoa đầu cô.

Ngay lúc đó, đội cấp cứu của đảo ập vào. Bọn họ cõng trói cho cô gái, xem xét vết thương của Rukio.

-Thật may là vết thương phần mềm, cũng không sâu lắm, chỉ băng bó một chút là cậu sẽ ổn thôi anh bạn.

Akane nghe thấy vậy thì khóe bốc đầy đầu. Ra này giờ Rukio chỉ giả vờ như sắp chết đến nơi để lừa cô ? Còn cô thì ngây ngô tưởng thật, khóc lóc mếu máo như một con dõ hơi. Akane lúc này chỉ muốn dùng một cước đá văng Rukio ra khỏi trái đất, vĩnh viễn cũng không cần nhìn thấy bản mặt đó nữa.

Akane vừa xấu hổ, vừa tức giận, quăng Rukio ở đó hằm hằm bỏ đi. Rukio gượng dậy gọi với theo, liền bị tay bác sĩ đè xuống trở lại, tiếp tục sát trùng băng bó.

(Tg) : hehe có rất nhiều bạn hỏi chap 24 có cảnh H ko... Thành thật xin lỗi nha, làm mọi người thất vọng :D Con nhỏ tg là cái loại bảo thủ giữ gìn sự trong sáng của trẻ thơ hô hô mặc dù cái đầu nó đen tối hết mức.

Nhân tiện thông báo lun cho cả nhà, lịch up truyện là thứ 6 hàng tuần nhé, để mọi người bớt khỏi sốt ruột hỏi. Thời gian hơi lâu vì con nhỏ tg (tui nè) bận bịu công việc ời. Không kím tiền thì lấy gì bỏ zô mồm ăn, mọi người nói phải hok nè ? Kaka ... xong rồi lui cung đây.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Từ Trái Tim Đến Trái Tim

Sau khi cả nhóm từ đảo Châu Âu trở về, suốt ngày Akane đều nhìn thấy bản mặt của Rukio trên báo và ti vi.

(Báo đăng tit) : “Tên giết người hàng loạt gây xôn xao dư luận dạo gần đây đã bị bắt bởi hai học viên ưu tú của Học viện Cảnh sát Trung ương.”

(Ti vi phát sóng) : “Chúng tôi đang có mặt tại buổi lễ tuyên dương hai học viên có công trong vụ bắt giữ tên giết người hàng loạt.”

“Em có lời gì muốn gửi đến toàn thể dân chúng đang theo dõi buổi lễ này không ?”

“Sự an toàn của người dân là điều đầu tiên chúng em được dạy trước khi được dạy cầm súng. Cho nên, việc dùng cảm bắt giữ tội phạm chỉ là hành động

mà bất kỳ học viên nào trong Học viện Cảnh sát Trung ương cũng sẽ làm trong tình huống tương tự. Đó không phải đơn thuần là trách nhiệm mà còn là niềm tự hào của những cảnh sát tương lai, mong muốn đóng góp sức lực để bảo vệ giấc ngủ yên bình của các gia đình. Xin hết.”

Giữa lúc làn sóng vỗ tay nổ ra, Akane bấm nút tắt phụt ti vi.

“Đúng là cái đồ khéo ăn nói !” - Akane chửi thầm trong đầu. -” Thiên hạ đại loạn mất rồi ! Lưu manh lại được tuyên dương khen thưởng !”

Akane lăn ra ghế sofa, vớ cuốn truyện đang đọc dở dang. Màn hình điện thoại của cô vụt sáng. Không cần nhìn cũng biết là tin nhắn của Rukio.

Suốt mấy hôm anh đều gọi điện. Cô không bắt máy, anh chuyển qua nhắn tin. Nào là xin lỗi, đừng giận nữa, tha thứ cho anh đi ... vân vân và vân vân.

Akane vẫn lạnh lùng im lặng. Cô ghét anh bày đủ trò lừa cô. Cô ghét anh chỉ thích làm theo ý mình, không quan tâm đến cảm xúc người khác. Cô ghét anh nhìn thấy được bộ mặt yếu đuối be bét nước mắt của cô. Cô ghét cái cách anh nhảy xổ vào cuộc đời cô.

Dù ghét anh như vậy, nhưng đôi lúc Akane cũng bất giác nhớ đến nụ cười gian tà của anh, nhớ làn môi mềm mại ướt át của anh, nhớ vòng tay cứng chắc như thép của anh, nhớ hơi thở ấm áp của anh...

Tóm lại là chính Akane cũng cảm thấy mình mâu thuẫn.

...

Chiều, Akane vừa tan trường đã thấy chiếc xe ô tô màu xanh nhạt lẩn trước Rukio lái chờ cả bọn ra bến tàu, chờ sẵn trước cổng. Cô tính rẽ nhanh chuồn êm nhưng không kịp.

Rukio đứng chắn trước mặt cô. Giọng anh từ tốn thâm trầm:

-Em vẫn còn rất giận phải không ?

-Anh nhìn chắc cũng đoán được chứ ?

Rukio thở dài. -Đành vậy.

Anh bế xốc Akane lên vai, trước khi cô kịp phản ứng. Akane thụi đầu gối vào ngực anh, nhưng bị bàn tay Rukio chặn kịp. Cô vừa đấm vừa hét :

-Tên biến thái này ! Thả em ra !

Cả đám học sinh trường M được một phen mãn nhãn : Hội trưởng bá đạo của bọn họ lần đầu bị khống chế như vậy.

Mặc cho Akane đấm bùm bụp vào lưng Rukio, anh cắn răng ghi chặt hai chân và eo cô. Sau khi mở cửa xe, anh quăng cô vào ghế, kéo luôn đai an toàn khóa lại. Xong anh mau chóng leo vào ghế lái, để máy phóng vút đi.

...

Xe chạy mãi ra đến tận ngoại ô. Akane cũng chẳng buồn hỏi xem Rukio tính đưa cô đi đâu. Cô chỉ im lặng tựa đầu vào ghế nhìn ra cửa sổ. Cảnh vật cứ lao vun vút ra phía sau.

Chiếc xe đi qua một chiếc cổng sắt lớn chạm trổ công phu, tiến vào một con đường nhỏ sạch sẽ lát gạch, có hai hàng cây cao toả bóng mát.

Rukio dừng xe. Anh xuống xe, mở cửa cho Akane. Cô khiên cưỡng bước xuống.

Rukio nắm tay Akane dắt cô đi qua rất nhiều dãy bia mộ. Trong lòng Akane thật rối rắm, không hiểu lần này Rukio định giờ trò gì.

Rukio dừng lại trước một dãy mộ bằng đá xanh trắng tấp.

-Đây là khu mộ của gia tộc nhà anh.

-Đưa em đến đây làm gì ? Em sợ ma đó.

Rukio cười nhẹ, đưa tay nắm lấy bàn tay còn lại của Akane.

-Ba anh, ông nội anh, ông cố anh, cụ tổ anh, và các đời trước trước nữa đều cầu hôn ở đây.

Mặt Akane tái đi. Gia tộc gì kỳ quái vậy? Đi cầu hôn ở nghĩa địa ?!?

-Chờ đã. -Akane hốt hoảng. -Em còn nhỏ nha. Chưa lấy chồng được. Cũng chưa hỏi ý papa. Còn nữa, em không biết nấu ăn, không biết chăm em bé ! Có rất nhiều thứ phải học. Anh không thể nói muốn lấy là lấy !

Rukio không nhịn được cười phá lên. Akane giận đấm một phát vào ngực anh. Rukio chụp lấy cổ tay Akane, kéo cô sát vào người anh.

-Bình tĩnh đi. Anh không có ý đó.

-Vậy là sao ? Anh làm em rối tung lên, không hiểu gì hết !!!

Rukio mỉm cười, vuốt nhẹ mấy sợi tóc của Akane.

-Mẹ anh nói, muốn nắm giữ trái tim của một cô gái, cần phải cho cô ấy thấy được sự chân thành. Cho nên anh mới đưa em đến đây, nơi linh thiêng nhất của gia tộc.

Rukio dừng lại, nâng tay Akane lên hôn nhẹ vào lòng bàn tay cô.

-Akane, anh thật sự rất nghiêm túc về chuyện này. Anh muốn hỏi em một lần nữa : làm bạn gái anh nhé ?

(Trong đầu Rukio tưởng tượng như sau : Akane sẽ bị xúc động trước sự chân thành của anh. Rồi thì cô sẽ nắm lấy tay anh, ánh mắt long lanh chan chứa yêu thương. Cô sẽ nói đồng ý với một nụ cười trên môi.)

Nhưng sự thật luôn phủ phàng. Đặc biệt là khi có liên quan đến Akane.

Một cú đâm móc xoáy thẳng vào bụng Rukio khiến anh bất ngờ không kịp trở tay. Rukio cong gập người loạng choạng.

-Vậy mẹ anh không dặn phải xin lỗi khi làm việc gì sai sao ? -Akane hai tay chống hông, gương mặt rõ ràng ngụt ngụt sát khí.

-A...đau quá...-Rukio rên khẽ. -Hình như vết thương bị rách ra...

Akane giật thót. Cô giận quá nên quên mất chỗ Rukio bị đâm. Dù vết thương nhẹ nhưng có thể vẫn chưa lành.

Akane lo lắng lại gần Rukio, bàn tay sờ vào chỗ vết thương xem xét. Khoé môi Rukio cong lên, anh vòng tay ôm lấy Akane vào lòng.

-Xem ra em rất đau lòng.

Akane nhận ra mình lại bị lừa, cô tức giận đâm bùm bụp vào ngực anh.

-Rukio ! Anh đi chết đi ! Sao lúc nào cũng lừa em ???

Rukio cười, siết chặt vòng tay.

-Xin lỗi. Sau này làm bạn gái anh, nhất định sẽ không chọc ghẹo em nữa.

-Không được bày trò lừa em.

-Được.

-Không được tự ý quyết định mọi chuyện.

-Được.

-Không được hôn ngoài đường.

-...

-Rukio !!!

-Ừ. Được rồi. Không hôn ngoài đường. Nhưng lúc riêng tư thì phải được hôn nhiều hơn.

-Còn tùy...

-Tùy gì ? -Rukio nhướn mày hỏi lại.

-Tùy tâm trạng của em

Rukio phá lên cười. -Yên tâm, anh sẽ làm tâm trạng của em luôn luôn tốt.

-Không dám đâu.

Rukio cúi xuống sát má Akane, hỏi : -Còn yêu cầu gì nữa không ?

-Tạm thời chưa nghĩ ra.

Rukio cười. Nụ cười như mang theo tất cả sự ấm áp của vầng dương.

-Vậy là em đồng ý làm bạn gái của anh ?

Akane tránh không nhìn mặt Rukio, ngượng ngùng gật đầu.

Rukio lập tức đổi thành khuôn mặt vô cùng nghiêm túc, quay ra chấp tay đối diện mấy bìa mộ, cung kính vái :

-Cảm tạ các vị cụ cố, cụ tổ đã phù hộ cho con ước nguyện thành toại. Cháu trai đời thứ 9 của dòng tộc xin khắc cốt ghi tâm ơn nghĩa này !

Akane đâm búp vào vai Rukio, mắng :

-Đừng có làm nghiêm trọng hoá lên như thế !

-Đâu có ! Anh thật lòng mà !

Tiếng cười của Rukio tan vào không khí.

-Bạn gái à ! Giờ chúng ta đi đâu ăn mừng nhé !

-Không. Em phải về ăn cơm với Mikane !

-Mikane có Jun lo rồi mà ! Bạn gái à ! Anh muốn ăn cơm với em cơ !

-Hôm nay không được mà. Á !!! Rukio !!! Thả em ra ! Lúc này anh mới hứa gì xong ? Anh không giữ lời !!! Aaaa...

(Xin đừng hỏi tác giả tui rằng anh Rukio mần rì bé Akane nhà chúng ta. Vì tui cũng hổng rõ. Tui sợ nhìn lén sẽ bị anh Rukio cạo đầu mất.) *chuồn êm khỏi hiện trường*

P/s : mấy hum nữa sẽ có bonus ngoại truyện ;)

NGOẠI TRUYỆN : ĐẠI TỶ BỊ BỆNH

Đã là người thì không tránh khỏi bị bệnh, mà Đại Tỷ thì cũng chỉ giống như bao người khác.

Vào một ngày xám xịt mưa phùn, Đại tỷ nhà ta thức dậy với cái cổ họng đau rát.

Ngày thứ hai, Đại tỷ đến trường với nắm khăn giấy trên tay. Cứ đi ba bước thì hắt xì đến muốn thổi bay luôn mấy dãy lớp học. Nước mũi cứ sụt sùi. Đầu óc thì choáng váng.

Cái tin Đại tỷ bị bệnh nhanh chóng lan truyền khắp trường. Ta nói con người yếu đuối nhất là lúc bị bệnh. Thế nên đám học sinh trong trường lẫn ngoài trường từng kết thù gây oán với Đại tỷ đều coi đây là cơ hội trời cho ngàn năm có một để thanh toán sòng phẳng.

Thế nên là bọn chúng tính theo sát Đại tỷ mỗi ngày để tìm cơ hội. Xui một cái, Đại tỷ đến ngày thứ ba thì chịu không nổi đành xin nghỉ ở nhà dưỡng bệnh.

Đám “kẻ thù” liền đổi kế hoạch tác chiến, chuyển sang theo dõi nhà Đại tỷ.

Mấy ngày liền Đại tỷ chỉ ru rú ở trong nhà như gấu ngủ mùa đông, nửa bước cũng không thò ra ngoài. Đám “kẻ thù” đang chán nản thì bỗng một ngày chúng phát hiện Đại tỷ trùm kín mít lết thân ra khỏi nhà.

Chẳng cần nói cũng biết chúng mừng đến cỡ nào. Không để lỡ cơ hội chúng liền bám sát phía sau Đại tỷ.

Đại tỷ của chúng ta vừa đến gần cửa siêu thị thì nghe tiếng la thất thanh:

-Cướp ! Cướp !

Rồi một tên chạy như bay huých phải người Đại tỷ, hấn mất đà loạng choạng nhưng nhanh chóng lấy lại thăng bằng chạy tiếp.

Người phụ nữ mặt mũi nhăn nhó khó sở đuổi theo tên cướp, miệng không ngừng van nài :

-Cướp ! Giúp tôi với ! Làm ơn bắt hắn lại !

Đại tỷ chắc lưỡi, thờ dãi. Ai bảo nàng ta trời sinh đã mang tính trượng nghĩa. Thấy người gặp nạn mà không giúp, tối về nhất định sẽ bị ngứa ngáy trong người như rận cắn kiến bò, ăn không ngon mà ngủ cũng không yên. Thế nên, dù thân thể rã rời, đầu óc mệt mỏi do cảm cúm, Đại tỷ vẫn co giò đuổi theo tên cướp.

Đám “kẻ thù” cũng vội vã bám theo sau. Cho nên cảnh tượng trên đường phố là thế này :

Tên cướp chạy trước nhất. Bám theo sau là Đại tỷ. Cách một quãng là cả đám bám trọn lên lút đuổi theo.

Tên cướp chạy vào mấy ngõ hẻm lát lẻo, Đại tỷ vẫn bám theo sát nút. Đám “kẻ thù” chen chúc nhau đuổi theo.

Tên cướp nhảy qua hàng rào, Đại tỷ cũng phóng người qua. Đám “kẻ thù” lật đật trèo theo.

Tên cướp thờ hồn hèn, tốc độ giảm hẳn, cho nên Đại tỷ nhanh chóng thu hẹp khoảng cách.

Chỉ một cú tung người lên không, nguyên bàn chân Đại tỷ in trọn vẹn lên má trái tên cướp. Một cước mà khiến hán đầu óc quay cuồng ngã vật ra đất, mê man không biết gì, chỉ thiếu nước xùi bọt mép.

Đám “kẻ thù” nhìn thấy cảnh tượng đó mắt như muốn lọt ra ngoài. Cứ ngỡ người bệnh thì yếu đuối. . .

Đại tỷ cuống cuống rút trong túi áo ra nhúm khăn giấy, xì mạnh liền vài phát. Xong Đại tỷ nhặt cái túi xách trên đất, quảy lên vai thông thả đi ra đường lộ.

Đám “kẻ thù” chẳng biết từ lúc nào đã tan biến không chút dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Khi Tiểu Thư Làm Thêm

-Hazumi ! Đây, hai macchiato cho bàn số 6, ba sinh tố cho bàn số 3, hai kem cho bàn số 1.

-Ok.

Hazumi khéo léo đặt tất cả lên khay, cẩn thận đi đến từng bàn.

Chị gái đứng sau quầy pha chế nhìn theo dáng vẻ đó của Hazumi, khẽ mỉm cười. Chị quay sang nói với anh bạn trẻ đang rửa ly:

-Em đúng là thiên tài huấn luyện nha ! Ai mà tưởng tượng được con bé vụng về, đụng đầu hồng đấy bây giờ lại làm việc ngon lành như thế chỉ sau có hai tháng.

Anh bạn trẻ nén tiếng thở dài, nói:

-Người bình thường chỉ mất có hai tuần là quen việc rồi.

-Vất vả cho em rồi, Tora. -Chị gái ngoác miệng cười, vỗ vỗ vai cậu ta.

Tora ngẩng đầu nhìn bóng lưng Hazumi. Cậu thật không hiểu vì sao ông chủ khăng khăng giữ lại Hazumi đến tận bây giờ.

Nói đến chiến tích của Hazumi trong hai tháng đầu quả khiến người khác kinh hoàng:

Vài chục lần làm đổ đồ uống lên người khách hàng.

Trung bình cứ 10 cái ly thì cô nàng chính tay làm bể hết 6 cái.

Hôm nào quán đông thì nhất định là đồ uống của khách yêu cầu sẽ bị cô nàng nhằm lẫn tùm lum. Tora không nhớ nổi bao nhiêu lần mình phải ra mặt xin lỗi khách.

Tora ghét mấy kẻ yếu đuối, lại càng ghét thứ con gái hậu đậu. Cậu không biết đã tốn bao nhiêu thời gian và công sức để rèn dũa Hazumi.

Tora mặc dù trong trường luôn vác theo vẻ mặt bất cần đời. Nhưng trong công việc, cậu ta lại là một người có trách nhiệm, tay chân nhanh nhẹn. Vì vậy, cậu rất được ông chủ và các nhân viên trong quán quý mến.

Ngược lại, Hazumi rất sợ Tora. Bởi vì lúc nào cậu ta cũng rất nghiêm khắc với cô.

Ngay từ những ngày đầu tiên, sau khi quán đóng cửa dọn dẹp là Hazumi bị bắt ở lại nửa tiếng để tập bụng bê. Lúc nghỉ trưa, Tora sẽ liên tục nói tên các món đồ uống và bắt Hazumi ghi nhớ rồi lặp lại. Chỉ cần Hazumi làm sai cái gì, sắc mặt Tora sẽ trở nên rất khó coi.

Suốt hai tháng, Hazumi ám ảnh chuyện Tora luôn theo dõi sát sao mọi cử động của cô. Mỗi khi chạm phải ánh mắt lạnh lùng nghiêm khắc của Tora là y như rằng Hazumi cảm thấy tim mình héo quắt lại.

Ba tuần đầu, ngày nào đi làm Hazumi cũng khóc đỏ con mắt. Tora nhìn cảnh đó, ánh mắt chỉ chứa đầy sự chán ghét.

Nói đến cùng chính là lỗi của Rukio. Chẳng hiểu ông anh họ này tự dưng nóng sốt nổi sẩy thế nào mà đi phán một câu xanh rờn : “Hazumi, em cũng lớn rồi, tự kiếm tiền sinh hoạt hàng tháng đi.”

Đúng vậy. Chỉ một câu nói chẳng cần lời giải thích, lập tức cuộc sống nhàn hạ của Hazumi bị đảo lộn.

Ngày trước khi còn ở chung với mẹ, mặc dù cuộc sống không lấy gì làm khá giả, nhưng mẹ Hazumi thường chẳng để cô bé phải động tay động chân vào việc nhà.

Bây giờ, mẹ cô đi xa làm ăn, gửi gắm con gái ở nhà anh chồng (cha của Rukio) thì Hazumi cũng chẳng phải làm gì vì có người hầu lo hết mọi chuyện.

Vì thế nên khi bị Rukio đá ra ngoài đường tìm việc, Hazumi tưởng như rớt xuống địa ngục.

Nhờ vào đáng vẻ dễ thương ưa nhìn, Hazumi dễ dàng được nhận vào thử việc. Nhưng lần nào cũng như lần nào, chỉ sau 2, 3 ngày thì chủ quán đã lắc đầu đuổi đi.

Sau hai tuần mòn mỏi, cuối cùng ông chủ quán cafe Gió Mới cũng chịu nhận cô vào làm. Hazumi vui mừng khôn xiết, tự nhủ với lòng lần này phải cố gắng.

Haiz... nhưng mà người chứ có phải thánh đâu, trong một hai ngày sao có thể từ rùa biến thành thỏ.

Hazumi chưa bao giờ tưởng tượng được việc giữ cho mấy cái ly và chai thủy tinh trên khay lại khó đến vậy. Thêm nữa, lúc để nhiều đồ nó nặng đến nỗi Hazumi khó khăn lắm mới nhắc lên được.

Mỗi khi quán trở nên đông, Hazumi liền hoảng hốt. Trong khi cô chưa ghi xong yêu cầu của khách cũ, thì khách mới đã vào quán, gọi ời ời. Khách uống xong rồi thì liên tục giục trả tiền. Hazumi bị quay mòng mòng như chong chóng.

Những lúc như thế, Tora liền xuất hiện giải quyết mọi việc. Mặc dù rất sợ Tora, nhưng vào những khoảnh khắc đó, Hazumi thực sự biết ơn người này.

Rồi thì mọi khó khăn cũng qua. Bây giờ Hazumi đã có thể lo liệu được mọi việc. Xem ra huấn luyện địa ngục cũng đã gặt hái được thành quả.

...

Buổi trưa thường là lúc vắng khách, dù là thứ 7 đi chăng nữa.

Hazumi đang cúi húi lau bàn thì tiếng chuông gió ở cửa vang lên. Cô quay người ra, tươi cười định đón khách.

Nụ cười như đóng băng trên môi.

Vừa bước vào là một cặp đôi tình tứ nắm tay nhau. Cô gái có mái tóc dài đen nhánh thả tự do phủ qua bờ vai gầy trắng ngần. Cậu con trai cao lớn với mái tóc nâu mềm mại rủ xuống một bên lông mày, đôi mắt nâu dịu dàng đẹp đẽ vô cùng.

Nhìn thấy Hazumi, cậu ta sững người một chút, nhưng rất nhanh sau đó nở nụ cười hết sức tự nhiên.

-Hazumi ! Lâu quá không gặp.

Hazumi cũng gắng vẽ ra một nụ cười gượng gạo trên mặt.

-Phải. Lâu rồi không gặp Lucas. -Ánh mắt Hazumi đảo nhẹ qua phía cô gái. -Yoko.

Cô gái tên Yoko cười nhẹ, lộ ra hai má lúm đồng tiền duyên dáng.

-Không ngờ cậu làm việc ở đây, Hazumi. Thật trùng hợp !

-Phải. -Những ngón tay nhỏ nhắn của Hazumi siết chặt chiếc khăn lau bàn đang giấu sau lưng. -Hai người chọn chỗ ngồi đi. Tớ phải trở lại bếp.

Nói xong Hazumi vội vã quay lưng bỏ đi.

Ume nhìn thấy cô bạn đồng nghiệp thất thần liền hỏi:

-Hazumi sao vậy ? Không khỏe hả ?

-Ume, cậu thay tớ phục vụ bàn số 7 được không ? -Ánh mắt Hazumi van nài rất đáng thương.

Nhưng Ume chưa kịp trả lời thì một giọng nói đã vang lên:

-Tại sao ? Tính lười nhác trốn việc hả ?

Giương mặt nghiêm nghị của Tora xuất hiện phía sau lưng Hazumi tự khi nào.

-Không phải. -Hazumi khẽ lắc đầu. Cổ họng cô tự nhiên thấy nghèn nghẹn.

“Không được khóc ! Tora sẽ nổi giận cho coi. Đừng có khóc ở đây!” -Hazumi tự trấn tĩnh bản thân.

Cô hít một hơi sâu để nuốt trở lại những giọt nước mắt sắp trào ra.

-Chỉ lần này thôi, làm ơn Tora...

Tora nhìn vành mắt hơi đỏ lên của Hazumi, trong lòng thấy kỳ lạ. Tự nhiên đang yên đang lành chẳng ai mắng mỏ gì sao vị đại tiểu thư này lại sắp phát khóc đến nơi ?

Tora nhìn nhanh về phía bàn số 7, chỉ thấy một cặp đôi đang ngồi, tay nắm tay, vai kề vai tình tứ. Cảnh này mà nói thì diễn ra như cơm bữa, chẳng có gì lạ lắm ở quán này. Vậy thì tại sao ?

Tora nhanh chóng dời tầm mắt lên người Ume, nói :

-Đi đi. Đừng để khách chờ.

Ume lập tức đi ngay như thể một binh sĩ vừa nhận được lệnh từ tướng quân. Hazumi cúi đầu lí nhí:

-Cám ơn !

-Cậu vào bếp phụ rửa ly đi.

-Được.

Hazumi đi nhanh vào bếp như có ma đuổi.

Trong khi đang rửa ly, những ký ức từ xa xưa hiện về.

Những ngày đó, người con gái nắm tay Lucas, mỉm cười với Lucas, dựa vào vai Lucas không phải là Yoko mà là chính Hazumi.

Những ngày đó, Hazumi là cô gái hạnh phúc nhất thế giới: được chàng trai nổi tiếng toàn trường theo đuổi và chiều chuộng.

Hazumi từng tưởng rằng chuyện tình cảm của bọn họ sẽ kéo dài mãi mãi. Nhưng cũng giống như những cặp đôi khác, chuyện xích mích là không thể tránh khỏi.

Lúc đầu chỉ là những cãi vã nho nhỏ. Nhưng càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Lúc đó Hazumi còn quá ngây thơ để nhận ra rằng Yoko đã chen vào giữa hai người họ.

Lucas là con lai giữa cha người Pháp và mẹ người Nhật. Vì công việc của cha mà cả nhà chuyển đến Nhật. Tiếng Nhật của Lucas không đủ để theo kịp chương trình học, nên Yoko đề nghị giúp đỡ Lucas vì Yoko khá giỏi tiếng Pháp.

Nhưng điều Yoko không ngờ là Lucas lại để ý Hazumi, cô nàng ít nói lóp bên cạnh. Sau vài tháng Lucas kiên trì theo đuổi thì hai người cũng thành một cặp.

Trái tim Yoko như vỡ vụn. Nhưng Yoko không phải loại người chỉ biết khóc lóc đau khổ. Yoko đã chờ đợi. Chờ cho mối quan hệ kia có kẽ nứt, khi đó Yoko chỉ cần tác động thêm một chút cho vết nứt kia toác rộng ra.

Khi Lucas nói chia tay, Hazumi ngỡ ngàng không hiểu mình đã làm gì sai. Đó là câu hỏi mà cô bé không bao giờ nhận được lời đáp. Câu cuối cùng Lucas nói với cô chỉ ngắn gọn là : “chúng ta không hợp”.

Hazumi đã rửa xong đồng ly. Chẳng còn việc gì khác, liền bị đuổi ra khỏi bếp. Vừa vặn lúc đó, Hazumi chạm mặt Yoko trước cửa nhà vệ sinh.

Yoko mỉm cười.

-Xin lỗi. Để cậu nhìn người yêu cũ đi với người yêu mới, chắc chắn không phải cảm giác dễ dàng gì.

Hazumi mở to mắt nhìn Yoko. Hoàn toàn lạc trong ngôn từ.

-Sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở, cậu theo mẹ chuyển chỗ ở, cũng chẳng liên lạc với bất kỳ ai trong lớp. Bạn bè ai cũng tò mò cậu sống chết thế nào.

Yoko nở nụ cười duyên dáng, thoả mãn nhìn ngắm biểu cảm trên gương mặt Hazumi.

Ngày đó cha Hazumi hi sinh trong khi làm nhiệm vụ, cả hai mẹ con liền được ông nội đón về thành phố này.

Mẹ Hazumi nuốt nỗi đau trong lòng, tìm việc tự nuôi con, từ chối sự giúp đỡ kinh tế từ nhà chồng. Hazumi cũng vì thế cắt đứt luôn liên lạc với bạn cũ.

Hazumi gắng nở một nụ cười bình thường hết mức có thể. Cô không muốn khóc trước mặt kẻ phản bội tình bạn mà cô từng dùng cả tấm lòng để vun đắp.

Phải. Yoko từng là người bạn rất thân của Hazumi, từng là người mà Hazumi có thể thoải mái tâm sự nỗi lòng. Đáng tiếc... tin ai đó càng nhiều thì tổn thương nhận lại càng lớn.

Sau khi Lucas và Yoko rời khỏi quán, Hazumi trốn ra cửa sau của quán, đứng đó khóc một hồi đến đỏ hồng cả mặt. Sau đó cô vào nhà vệ sinh rửa lại mặt, đi ra, cầm khay lên tiếp tục công việc như bình thường.

Tora từ trong góc hẻm đi ra, quăng điều thuốc xuống đất, di di chân tắt lửa. Bình thường mà thấy Hazumi khóc lóc, cậu lập tức sẽ thấy bức mình. Nhưng hôm nay, nhớ lại gương mặt kìm nén cam chịu của Hazumi, cậu lại cảm thấy có chút thương cảm.

Tora suy đoán chắc chắn Hazumi và hai người khách kia có quen biết, lại là mối quan hệ rất không tốt. Nhưng Tora cũng chẳng đặt nặng vấn đề này trong đầu. Vì nó vốn chẳng liên quan gì đến cậu.

Tora lững thững mở cửa, đi vào quán. Nhìn thấy bóng dáng Hazumi nhanh nhẹn làm việc như bình thường, khẽ nhướn mày. Cô nàng này, xem ra đã tiến bộ không ít.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bạn Trai Bất Đắc Dĩ

Tối thứ 3 là ngày bè lũ Đại Tỷ thường gặp nhau để tận hưởng cảm giác “khách hàng là thượng đế” tại quán cafe Gió Mới.

Có Thượng Đế thì đương nhiên có bè tôi phục dịch. Mà cái tên Osin đó không phải ai khác, chính là đại ca oai hùng của khối lớp 10 – Tora kia.

Tora cắn răng nuốt hận vào lòng mặc cho các Thượng Đế tùy ý vui hoa dập liễu, ý nhằm vui dao dập súng. Ý nhằm nữa. Thôi nói chung là để cái bọn đầu trâu mặt ngựa kia tùy ý sai bảo, đổi lại bọn họ sẽ giữ kín cái bí mật làm thêm này.

Nghĩ xem bọn đàn em cảm thấy như thế nào khi nhìn cánh vị đại ca thường ngày hét ra lửa nay bùng bùng bê bê ?

Thật quá mất oai phong.

Tora lắc đầu không dám nghĩ đến. Thật quá xui xẻo khi bị mục Hội Trường phát hiện. Bốn năm ả mình làm thêm bỗng chốc bị bại lộ.

...

[Quán cafe Gió Mới]

Hôm nay Tora cũng không tránh khỏi kiếp thăng bần.

-Bồi ơi cho xin thêm cái ly !

Tora đem ly lại dẫn trước mặt Jun.

-Có thuốc không ?

Tora lờm bờm mặt tình bơ của Hokkai, nghiêng răng rút trong túi quần ra bao thuốc lá. Hokkai mặt dày cầm nguyên bao bỏ ra ngoài phi phèo nhà khói.

-Tora, cafe sữa gì ngọt như sữa không vậy nè ! Pha thêm cafe cho chị đi !

-Tora, đặt thêm nến ở đây cho sáng sáng chút coi, anh không thấy đường gấp khăn luôn nè.

-Anh Tora, em xin thêm một cái thìa nha. Em muốn thử kem của Jun.

(Có ai nhận ra giọng điệu của từng người không ? ^^)

Cả đám đang vui vẻ hưởng thụ thì nghe thấy tiếng ồn ào ngoài cửa. Rất nhanh sau đó một đám nam thanh nữ tú bước vào quán. Mới nhìn đã đoán được bọn chúng thuộc loại con nhà giàu, quần áo thời thượng, tóc tai cắt tỉa kỹ càng.

Tora rảo bước về phía đám khách, nhanh chóng hướng dẫn bọn họ đến hai dãy bàn được đặt trước. Có một bữa tiệc sinh nhật hôm nay. Quán không có thông lệ nhận làm sinh nhật, nhưng chủ nhân bữa tiệc trả tiền khá hậu hĩnh nên ông chủ nghĩ chẳng ngại gì mà từ chối.

Tora, Hazumi và Kuni sẽ phụ trách bữa tiệc. Hazumi từ lúc nhìn thấy đám người bước vào quán, sắc mặt đã thay đổi.

-Kia chẳng phải là Hazumi sao ?

Mấy người trong bữa tiệc nhìn hướng tay cô gái vừa lên tiếng chỉ, cũng nhận ra người quen.

Hazumi hít một hơi thật sâu tiến lại chỗ bọn họ, nhẹ cười.

-Phải, lâu rồi không gặp, mọi người.

Hazumi không ngờ Yoko đặt tiệc sinh nhật ở đây, lại càng không ngờ cô ta mời tới toàn bạn bè quen biết hồi trung học. Trong số đó, có những người yêu quý, cũng có những kẻ ghét Hazumi.

Yoko khẽ liếc mắt về phía Hazumi trong khi nghiêng đầu tựa lên vai Lucas. Mỗi cô nàng nở nụ cười nhạt. Bữa tiệc tối nay hẳn sẽ rất thú vị.

Tuy khá đông khách nhưng Tora và Kuni đều là tay thạo việc nên mọi thứ vẫn rất suôn sẻ. Cho đến khi...

Hazumi cẩn thận bê khay đồ uống đi ra. Giữa lúc đó, một cô gái trong nhóm đứng lên đi về phía Hazumi. Bỗng cô ta bị vấp chân, xô toàn bộ khay nước ụp lên người Hazumi.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào tai nạn đó.

Hazumi cũng bị bất ngờ ngã bệt ra sàn. Chiếc áo sơ mi trắng ướt nhẹp, loang lổ đủ thứ màu.

Cô gái kia lập tức xin lỗi :

-Trời, tớ vô ý quá ! Cậu có sao không Hazumi ?

Hazumi cắn môi, khẽ lắc đầu. Cô nhanh chóng thu nhặt mảnh ly vỡ bỏ vào khay. Tora đến gần từ lúc nào, cũng ngồi xuống phụ dọn dẹp.

-À mà Hazumi. -Cô gái kia nói tiếp. -Nhìn cậu thế này làm tớ nhớ lại cái vụ “mèo ướt” hồi đó.

Bàn tay Hazumi cứng lại. Đám người trong bữa tiệc cũng bắt đầu rì rầm.

Hazumi sao có thể quên chuyện đã xảy ra 3 năm trước. Lần đó, không hiểu ai đứng trên ban công tầng thượng dãy lớp học khu C, đổ cả thùng nước lau sàn còn đầy xà phòng xuống đầu Hazumi.

Dù khi đó Hazumi rất xấu hổ vì bộ dạng ướt sũng nhếch nhác của mình. Lucas đã nhanh chóng chạy đến, lấy áo khoác của cậu ấy khoác lên người cô.

Vào thời khắc đó, Hazumi cảm thấy dù bị cả thế giới cười nhạo đi chăng nữa, cô cũng không sợ vì có Lucas ở ngay bên cạnh nắm lấy tay cô.

Nhưng bây giờ, cảnh cũ mà lòng người đã khác. Hazumi bỗng thấy run rẩy. Cô chỉ cầu người ấy đừng nhìn đến đây, đừng thấy tình cảnh khổ sở này của cô.

Hazumi cầm đầu nhặt những mảnh vỡ. Tora bất ngờ giữ lấy cổ tay cô ngăn lại. Cậu ta nói nhỏ :

-Để tôi làm cho. Vào trong thay chiếc áo khác đi.

Hazumi đứng dậy, đầu vẫn không ngẩng lên, đi vội về phía sau quán như đang bỏ chạy.

Rukio vừa đẩy cửa bước vào quán, chứng kiến sự việc từ đầu đến đuôi. Ánh mắt sắc bén lướt qua gương mặt cô gái ngã xô vào Hazumi. Lông mày anh hơi chau lại, khuôn mặt bỗng chốc toả ra khí lạnh.

Rukio không đi về phía bàn của nhóm Akane, mà sai bước về phía phòng thay đồ của nhân viên.

Anh dựa tường đợi đến khi Hazumi lộ đầu ra. Nhìn thấy Rukio, cô khẽ giật mình.

-Anh ! Khu vực này chỉ dành cho nhân viên, anh không được phép vào.

Rukio phớt lờ lời của Hazumi, lạnh lùng hỏi :

-Cái thằng ngồi ngoài kia là Lucas phải không ?

Hazumi khẽ gật đầu.

-Hôm nay nghỉ sớm đi. Anh đưa em về.

-Nhưng còn nhiều việc...

-Không cần phải lo. -Rukio khoát tay. Xong anh hướng ra ngoài, ngoắc ngoắc Tora.

Hai người thì thầm gì đó. Tora liếc nhìn Hazumi một cái, xong gật đầu với Rukio.

Hazumi sau khi thay đồ bình thường xong, liền bị Rukio kéo đi. Lúc ngang qua bàn tiệc, liền bị một giọng nói gọi giật lại.

-Hazumi ! Chưa gì đã về sao ?

Yoko uyển chuyển đứng lên. Để Hazumi rời đi như thế thì bữa tiệc còn gì vui nữa.

-Nếu cậu hết ca làm rồi thì ngồi xuống đây tham dự cho vui.

Rukio có thể cảm thấy bàn tay Hazumi siết nhẹ lấy tay mình.

-Xin lỗi, Hazumi phải về bây giờ. -Rukio lãnh đạm nói.

Yoko rời tầm mắt lên người Rukio đánh giá một lượt. Sau đó mỉm cười nói :

-Anh là gì của Hazumi ?

-Anh họ.

-Ồ, anh có thể cho phép Hazumi ở lại dự tiệc một lúc không ? Bọn em lâu lắm rồi mới gặp lại.

-Không. -Rukio trả lời cụt lùn dứt khoát.

Yoko chui thăm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười. Thấy ông anh họ cứng như đá, cổ lao đầu vào có nước bề sọ, Yoko khôn khéo chuyển sang dụ dỗ Hazumi.

-Hazumi, mọi người ở đây đều là bạn bè trung học. Lâu như vậy rồi không gặp, chẳng lẽ ngồi xuống nói chuyện một chút không được sao ?

Hazumi còn chưa biết trả lời sao thì Yoko đã nói tiếp:

-Hay là cậu ngại tớ và Lucas ?

Thấy mặt Hazumi tái dần, Yoko cười nhẹ, giọng nói ngọt ngào như vỗ về mà lời nói lại tựa dao găm đâm vào tim Hazumi:

-Chuyện của cậu và Lucas đã là quá khứ rồi. Sao vẫn còn để trong lòng ?

Hazumi cắn chặt môi, dường như sắp bật khóc. Yoko nói không sai. Chuyện của cô và Lucas đã thuộc về quá khứ. Nhưng tại sao lòng vẫn thấy đau như vậy.

Tiếng cười của Rukio phá tan dòng cảm xúc của Hazumi.

-Cô nhóc này đang nói nhằm gì vậy ? -Rukio khoát tay lên vai cô em họ. -Hazumi việc gì phải thấy ngại. Nó cũng có bạn trai mới rồi.

Cả Hazumi và Yoko đều ngây người như sét đánh ngang tai.

-Ai cơ ? -Yoko không kìm được sự ngạc nhiên, khiến cho tông giọng có phần vút cao hơn.

Rukio dứt khoát vươn thẳng cánh tay chỉ vào Tora đang đứng cách đó không xa.

Đến lượt Tora như sét đánh ngang tai.

Trong lòng Tora đang @\$&x%/#£€¥ tên Rukio. Nhưng chạm phải ánh mắt tà không thể tà hơn của Rukio thì Tora cũng đủ thông minh mà hiểu ra rằng: chiếc lao kia đã phóng đi, nếu cậu không nương theo nó thì thân thể nát bầy là cái chắc.

Ai chứ ông Rukio đó thì còn khủng bố hơn cả Hội Trưởng. Đòi oái oăm sao để hai kẻ đó cặp với nhau ? Thế giới sắp tiêu rồi !!!

Tora chẳng còn lựa chọn nào khác, đành bước đến cạnh Hazumi nắm lấy tay cô, gật đầu với toàn thể dân chúng xác nhận.

Yoko giờ mới để ý kỹ hơn cái tên bồi bàn này. Hắn có làn da rám nắng, khuôn mặt nam tính cộng với dáng người thể thao. Hoàn toàn là vẻ đẹp mạnh mẽ đối nghịch với vẻ lãng tử của Lucas.

Yoko không tin Hazumi lại thích loại người này. Yoko chơi thân với Hazumi nên hiểu rõ, tính Hazumi nhút nhát hướng nội nên chỉ rung động với những anh chàng tuýp người dịu dàng biết chăm sóc như Lucas.

-Đó thực sự là bạn trai của cậu sao ? – Yoko nở nụ cười nhẹ, nói với Hazumi. – Cậu không cần phải bịa đặt chỉ vì muốn giống tớ và Lucas.

Hazumi run run siết chặt bàn tay Tora đang nắm lấy tay cô. Hít lấy một hơi, cô bình tĩnh trả lời:

-Sao tớ phải làm vậy chứ. Tora thực sự là bạn trai tớ.

Yoko vẫn giữ trên môi nụ cười duyên dáng này giờ. Nhưng con giận đã bốc lên đến hòng.

-Xem ra cậu sống cũng tốt. Nhưng có bạn trai mà không có bạn bè cũng không hay cho lắm.

Câu nói đó như mũi tên xuyên thẳng vào tim Hazumi. Yoko hiểu rõ với tính cách của Hazumi, kết bạn là chuyện rất khó khăn. Nếu không phải vậy thì làm sao trước đây Hazumi chỉ có mình Yoko là thân thiết.

-Ai bảo Hazumi không có bạn ?

Giọng con gái sắc nhọn chém vụn nụ cười trên môi Yoko.

Akane và đồng bọn đã ở sau lưng Hazumi. Yoko rùng mình khi gặp phải ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống thịt người kia.

Đâu chỉ có thế, ngoài đứa con gái còn lại, ba tên con trai kia đều lạnh lùng nhìn Yoko khiến cả cơ thể cảm giác như bị kim châm.

Đầu Yoko như sắp muốn nổ tung vì tức giận.

“Tại sao con khôn đó tốt số như vậy ? Có bạn trai ngon lành đã đành. Cả mấy tên bạn của nó mỗi người mỗi kiểu, nhưng tóm lại là đều đẹp trai. Chưa nói đến tên anh họ kia. Ông trời đúng là không công bằng mà !!!”

Trong khi Yoko đang kim nén cơn giận run người, Lucas cũng đang kín đáo đánh giá tên bồi bàn kia.

Rukio nhìn quanh quán một lượt. Khách đã ra về hết. Giờ trong quán chỉ còn nhóm của Akane và đám bạn bè của cô nàng Yoko kia.

-Tora, hôm nay bán đến đây thôi. Đóng cửa tiễn khách đi. -Rukio bình thản ra lệnh.

“Anh bị khủng hả ?” -Tora kìm chế lắm mới không hét lên câu đó.

-Mấy người bán hàng kiểu gì mà đòi đuổi khách ? -Yoko tức tối lớn giọng.

-Anh ấy chỉ đùa thôi. -Tora vội giải thích.

-Ồ tính anh hay thích đùa. Nhưng bây giờ anh hoàn toàn nghiêm túc.

-Anh có phải chủ quán đâu mà quyết định ?!?!? -Tora đã hết bình tĩnh nổi trước sự vô lý của Rukio.

Rukio khẽ thở dài. Xong anh quay qua nhìn Tora, chậm rãi mở miệng:

-Một nửa quán này thuộc quyền sở hữu của anh. Cho nên bảo chú đóng cửa thì lập tức đóng cửa đi.

Lần này là cả đám nghe như sét đánh ngang tai.

-Còn chần chờ gì nữa ? Đóng cửa tiễn khách. -Rukio lần nữa hướng về phía Tora ra lệnh.

-Nè, tưng bọn này là ruồi muỗi hay sao mà muốn đuổi là đuổi ? – Một tên trong đám khách lên tiếng.

Một tên khác vất chân lên bàn, vẻ mặt khiêu khích, nói : -Bọn này trả tiền đặt bàn trước rồi, muốn ngồi đến bao giờ là quyền của bọn này.

-Nói phải lắm ! -Một tên khác phụ họa theo.

Cứ như vậy, người này một câu, người kia một câu, nhao nhao cả lên. Cộng thêm thái độ rất chi khinh người.

Tora chửi thầm trong bụng. Cái đám con nhà giàu ý có tiền rồi tha hồ ngang ngược. Xong lại nhìn qua Rukio thở dài, suýt quên mất còn cả một ông trời

con nữa ở đây, mới vô lý phê phê đòi đuổi khách.

-Các người muốn tự đi ra hay bị xách ra ? -Rukio nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

-Đang mơ à anh giai. Bọn này không đi đâu hết !

Trước làn sóng phản đối dữ dội của đám người kia, Hazumi lo lắng kéo nhẹ tay áo Rukio, nói nhỏ :

-Thôi bỏ đi anh.

Rukio vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô em, môi vẽ ra một nụ cười gian tà đúng chất Rukio. Anh móc điện thoại ra bấm nhanh một dãy số.

-Alo, cho mấy chú 2 phút chạy đến quán cafe của anh. Đem hết toàn đội.

Nói xong, Rukio cúp máy. Chẳng mấy chốc trước cửa quán đậu đầy xe moto bật đèn sáng loáng. Đám người đẩy cửa bước vào, người nào người nấy đều to cao, mặt mũi bặm trợn. Cánh tay toàn vết xăm.

Nếu không phải nhóm Akane đã gặp bọn họ trước đây trong kỳ thi đấu bóng rổ thì chắc chắn đã hiểu lầm bằng cướp nào đó đang hùng hổ tiến vào.

Khỏi phải nói, đám người phe Yoko vừa nhìn thấy lực lượng này đã toát mồ hôi hột.

-Đại ca. Đột nhiên kêu bọn này tới có vụ gì ? Bộ anh nổi hứng đi bão hả ?

-Không. Cần mấy chú dọn rác giùm. -Rukio nói tỉnh bơ, rồi chỉ tay vào đám người của Yoko. -Quăng hết ra ngoài cho anh.

Lời vừa dứt, đám đàn em đã hùng hổ sấn tới, hai tay kẹp nách hai đứa nhẹ nhàng như không, mang ra khỏi quán rồi thả phịch trên lề đường.

Phản kháng là vô dụng. Những kẻ thức thời đều nhanh chân chạy ra ngoài. Mặt Yoko biến sắc. Rốt cuộc cái tên anh họ ngang ngược kia là loại người gì ? Sao giống như trùm xã hội đen vậy ?

Một tên đàn em định tóm lấy Yoko, liền bị Lucas gạt ra.

-Chúng tôi tự đi được.

Nói xong cậu ta nắm tay Yoko kéo đi. Lúc đi ngang qua Hazumi, ánh mắt Lucas rớt trên gương mặt Hazumi. Cô khẽ quay đầu đi.

Cuối cùng thì khách cần đuổi cũng đã đuổi đi hết. Người được mời đến cũng đã ra về. Tora cùng mấy người bồi bàn khác thu dọn bàn tiệc.

-Anh không cần phải làm đến tận mức đó. -Hazumi lí nhí nói.

Rukio cười xoa, xoa đầu cô em, nói:

-Con bé ngốc này ! Trước đây anh không ở cạnh nên không thể bảo vệ em được. Nhưng bây giờ anh ở đây rồi, đứa nào dám bắt nạt em, anh sẽ cho nó bài học tồn đến già. Như hôm nay còn nhẹ nhàng lắm.

Hazumi không biết nên cười hay khóc khi có ông anh họ bá đạo như vậy làm bảo kê.

Xem chừng quán đã dọn dẹp xong, Rukio liền ngoắc Tora.

-Chú đưa Hazumi về nhà giùm anh nhé.

Tora cau mày, nói: -Sao anh không tự đưa về ?

-Anh còn bận hộ tống bạn gái của anh. -Rukio cười gian. -Bạn gái của ai thì người đó lo chứ.

Tora sắc mặt thật khó coi, liền cãi lại: -Chuyện lúc nãy không tính là thật. Với lại tôi chẳng việc gì phải nghe anh sai bảo.

-Ồ, chú quên cái gì thì phải. Nếu nhớ không nhầm thì một nửa lương của chú là do anh trả.

Tora cứng họng. Đúng rồi. Tự nhiên lòi ra ông chủ thứ hai khiến Tora chưa quen với hoàn cảnh mới.

Cuối cùng thì Tora cũng phải cắn răng chấp nhận việc hộ tống Hazumi về nhà. Nhà của hai người bọn họ ở hai phía ngược nhau trên bản đồ tàu điện ngầm, cho nên chuyện này đối với Tora thực như một kiểu hành xác.

Tàu tối không đông lắm, hai người họ dễ dàng tìm được chỗ ngồi. Nhưng là chỉ ngồi thế thôi, chẳng ai nói với ai câu nào. Cuối cùng Hazumi cũng lên tiếng phá vỡ sự gượng gạo.

-Xin lỗi...

- Về chuyện gì ? - Tora ngạc nhiên quay sang hỏi.

- Chuyện nói dối là bạn trai của tớ...

- Tại lão Rukio chứ có phải lỗi của cậu đâu.

- Anh ấy cũng chỉ muốn giúp tớ. Nếu lúc đó tớ không thăm hại như vậy thì anh Rukio cũng không cần làm thế.

- Phải. Cậu thực sự rất thảm hại. May lần này có lão ấy giúp. Nhưng không phải lúc nào lão ấy cũng có mặt đúng chỗ đúng lúc để giải vây cho cậu. Cách tốt nhất là tự mình mạnh mẽ lên. - Tora nói liền một lèo, sắc mặt không thay đổi, từ ngữ thẳng thừng chẳng kiêng dè gây tổn thương cho người nghe.

Hazumi cúi đầu, hai tay siết nhẹ vạt áo. - Thật ra... tớ rất ngưỡng mộ, cũng rất ganh tị với chị Akane. Chị ấy mạnh mẽ, lại giỏi đánh nhau. Chị ấy có thể tự do làm những việc mình muốn.

- Hình như cậu hiểu sai đôi chút rồi. Hội Trưởng cũng phải trả giá rất nhiều cho những thứ chị ấy muốn làm.

Hazumi nâng mắt nhìn Tora, tỏ vẻ không hiểu rõ lắm ý tứ của cậu ta.

- Khi Hội Trưởng đề nghị mở lại Hội học sinh và tự ứng cử, hầu như tất cả học sinh trong trường đều phản đối. Bọn họ cho rằng Hội học sinh là thứ nhảm nhí và không cần thiết bởi vì trường chúng ta vốn chẳng có luật lệ gì sắt. Thế thì cần Hội học sinh làm gì ?

- Nhưng Hội học sinh vẫn được mở trở lại.

- Ồ. Rồi Hội trưởng bắt đầu ban bố các quy tắc, như là phải mặc đồng phục, không được đánh nhau trong trường, phải đi lớp đầy đủ. Còn nhiều thứ luật lệ linh tinh khác.

- Mọi người có nghe theo không ?

- Cậu nghĩ sao ? - Tora cười khẩy. - Làm gì có chuyện phục tùng vô điều kiện. Tôi nghe nói nhiều nhóm còn phục kích muốn cho Hội Trưởng bài học.

- Nghiêm trọng như vậy sao ? - Mặt Hazumi biến sắc.

- Hừ... - Tora cười nhạt. - Nghe nói suốt năm đầu, mỗi ngày đều là một trận chiến. Người Hội Trưởng không lúc nào là không có thương tích do đánh nhau. Danh tiếng Đại Tỷ cũng từ những ngày tháng đó mà ra.

Hazumi chăm chú lắng nghe. Xong cô hỏi một câu :

- Vậy còn cậu, Tora, cậu có ghét chị ấy không ?

- Có. - Tora trả lời không chút do dự. - Một thằng con trai đương nhiên thấy khó chịu khi phải nghe lời một đứa con gái.

- Nhưng Hội Trưởng là người tốt.

- Tôi biết. - Tora trầm ngâm một chút. - Giờ cũng đỡ ghét hơn một chút.

- Vậy thì tốt quá ! - Hazumi nhoen miệng cười, hai vai thả lỏng như thể vừa bỏ được cục đá xuống.

- Hừ. Chưa gì đã bênh cho chị dâu tương lai ?

- Không có ! - Hazumi ngượng ngùng, cổ sức lắc đầu.

- Chỉ là nói đùa thôi. Đúng là ghét hết thuốc chữa.

Hazumi tròn mắt nhìn Tora, sau đó cô nằng cười khúc khích.

- Có gì buồn cười ?

- Không ngờ cậu cũng biết nói đùa.

- Ồ thì thỉnh thoảng...

- Xem ra cậu cũng không đáng sợ lắm.

- Cho cậu nói lại. - Tora khoát tay lên thành ghế sau lưng Hazumi, ghé sát mặt cô. - Tôi là trùm khối lớp 10 đó.

Hazumi khẽ nghiêng người ra xa, nói : - Đừng dọa tớ...

Tora cười nhẹ, ngồi thẳng trở lại. Hazumi nhìn trần trời. Đây là lần đầu tiên Tora cười với cô. Trước giờ nếu không phải cau mày thì cũng là thái độ rất u ám đáng sợ. Hôm nay cô biểu hiện như vậy thật nhìn không quen.

Hai người xuống trạm xe điện. Chỉ đi bộ một quãng là đến trước cửa nhà Hazumi.

-Cám ơn cậu, Tora.

-Không cần cảm ơn. Tôi bị ép buộc.

-Vậy, chúc ngủ ngon Tora.

-Ồ.

Tora quay người sắp bỏ đi, nhưng cậu dừng lại, nghiêng đầu nói với Hazumi.

-Cái tên mắt nâu ấy. Quên hẳn đi.

Hazumi cười khổ trả lời : -Nếu làm được thì tớ đã quên từ lâu rồi. Khi cậu yêu ai đó, cậu sẽ hiểu cho tình cảnh của tớ bây giờ.

-Xem ra chẳng bao giờ tôi hiểu được rồi. Với tôi, tình yêu không tồn tại. -Tora sai bước bỏ đi.

Hazumi nhìn theo bóng lưng của Tora, tự hỏi “Rốt cuộc cậu là người như thế nào ?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Khúc Mắc

Đôi khi chúng ta không làm gì mà rắc rối vẫn tìm đến cửa. Huống hồ gì là tự đem rắc rối ôm vào người, cái gông kia sớm đã nằm trên cổ, e rằng muốn thoát cũng không được.

...

-Tụi...bay...tụi bay...sẽ không...tin...chuyện tao...sắp nói...đâu...

-Mẹ. Bố mày đều nghe ra được cái gì. Thờ xong hẵng nói.

Vài giây sau.

-Vừa nãy tao bắt gặp một cảnh rất chấn động.

-Có đánh nhau hả ?

-Mẹ thẳng ngu. Đánh nhau thì có gì đặc biệt.

-Vậy chứ chuyện gì ? Nói mẹ cho rồi. Mày làm tao sốt ruột quá !

-Trên sân thượng...tao thấy đại ca và hoa khôi năm nhất đứng với nhau.

-Cái gì ?!?! Tô tình hả ?

-Ừ biết. Tao đâu dám nghe lén. Đại ca phát hiện ra mất hết răng cửa chứ chả chơi.

-Mày kém lắm. Chuyện có một không hai như thế này dù chết cũng phải nghe lén. Đưa nào tò mò, đi theo tao !

Sở dĩ cái chuyện tỏ tình vốn dĩ là bình thường ở các trường trung học khác, lại trở thành “hiện tượng” trong trường này vì con gái trường M nổi tiếng bạo lực (cứ nhìn Hội trường Hội học sinh khắc hiểu). Cho nên làm gì có kiểu tỏ tình nhẹ nhàng lãng mạn trên sân thượng bao giờ.

Cả đám quyết sống chết cũng phải nhìn lên cho mở rộng tầm mắt. Người người nhà nhà rón rén nhón chân đi lên cầu thang, tiến dần đến cánh cửa thông

ra sân thượng.

Qua khe hở, bọn chúng thấy hai người đang đứng đối diện nhau. Đứa con gái là hoa khôi năm nhất, nữ sinh mới chuyển trường - Hazumi. Đứa con trai chính là đại ca của bọn chúng - Tora.

-Ê. Nghe thấy gì không mày ?

-Đệt. Xa quá, tao ỉu nghe được gì.

-Ahh...coi kia ! Níu tay nữa kia. Cú này chắc chắn là tỏ tình thất bại. Cá gì tao cũng cá.

Quả thực, Hazumi đang níu lấy cánh tay Tora, hai bên dang qua dang lại rất ám muội.

Đám đàn em nhiều chuyện không bỏ lỡ cơ hội trở tài lòng tiếng.

(Vai Hazumi) : Xin anh hãy chấp nhận tình cảm của em. Em thật lòng thích anh mà !

(Vai Tora) : Xin lỗi. Anh không muốn làm tổn thương một cô gái xinh đẹp như em. Nhưng mà anh không thể chấp nhận tình cảm này.

(Vai Hazumi) : Tại sao ?

(Vai Tora) : Đừng ép anh !

(Vai Hazumi) : Nếu hôm nay anh không nói rõ, em sẽ không để anh đi. Tại sao ? Anh nói đi, tại sao ?

(Vai Tora) : Tại vì anh thích đàn ông !

Đến đây cả đám không nhịn được mà bật miệng cười đến quặn ruột. Đúng là nói xấu cấp trên lúc nào cũng thật sảng khoái.

Đang cao hứng thì cánh cửa đột nhiên bật mở. Ánh sáng ủa vào chói mắt, lại bị chắn bởi một thân hình cao lớn.

-Tụi bay làm quái gì ở đây ?

-Đại...ca...bọn em...chỉ...đi lanh quanh.

Tora lừ mắt liếc qua cả đám. Bọn chúng mồ hôi mẹ mồ hôi con cứ thế theo sống lưng chảy xuống. Tora hừ một tiếng rồi bỏ đi. Cả đám thở phào, đuổi theo sau.

Tora đang hằm hằm bước xuống cầu thang thì Hazumi chạy vọt từ ngoài sân thượng vào, đứng ở bậc thang trên cùng mà hét lên :

-Cậu đã đồng ý làm rồi thì phải chịu trách nhiệm đến cùng chứ ?!?!

Jun vừa vịn đi ngang, nghe thấy câu đó suýt chút nữa sặc nước ra đằng mũi.

Thực ra ý của Hazumi là hôm trước đã đồng ý làm bạn trai rồi thì phải chịu trách nhiệm đóng giả cho đến cùng. Nhưng trong lúc vội vã nói vắn tắt quá lại thành ra câu nói dễ hiểu lầm kia.

Tora phản ứng nhanh, chạy hai bậc một ngược lên, cấp tốc kéo tay Hazumi trở ra sân thượng.

Đám đàn em còn chưa hết bàng hoàng, vẫn đóng băng tại chỗ.

Trên sân, Tora lừ mắt nhìn Hazumi. Cô nàng cúi đầu, mấy ngón tay đan vào nhau, vịn vịn một hồi. Cuối cùng Hazumi lấy hết can đảm ngược nhìn Tora với ánh mắt van nài :

-Chỉ lần này thôi.. Về sau nhất định không làm phiền cậu nữa.

Tora vò vò đầu. -Tôi không hiểu nổi. Chỉ cần từ chối quách cho rồi. Bộ cậu muốn nhân cơ hội này gặp lại tên đó à ?

Hazumi lắc lắc đầu. Nước mắt lã chã rơi trên gương mặt xinh đẹp.

-Không phải. Chỉ là...tớ chỉ...muốn bọn họ thấy tớ đang sống rất vui vẻ...tớ không muốn trở nên đáng thương trong mắt người đó...

Tora thở dài. Cậu ghét mấy kẻ yếu đuối. Vì sao cuối cùng lại bị dính vào cô nàng mít ướt này ?

-Thôi được rồi. Đây là lần cuối cùng. Mai mốt còn xảy ra chuyện tương tự, đừng có tìm tôi.

Hazumi hết sức vui mừng, gật đầu lia lịa, chỉ sợ Tora đổi ý.

-Bọn họ hẹn mấy giờ ?

-7 giờ tối nay.

-Vậy 6 giờ 30 gặp ở trạm xe điện gần quán cafe rồi cùng đi.

-Được. Cảm ơn cậu, Tora. -Hazumi lí nhí.

Tora chẳng nói thêm lời nào, dứt khoát đi ra phía cửa. Cánh cửa vừa bật mở đã thấy đám đàn em đứng mỗi đứa một góc gãi đầu gãi tai như khi.

Tora đi trước, bọn đàn em lảo đảo theo sau. Một tên nhìn không nổi, liều mạng lên tiếng hỏi :

-Đại ca với nhỏ Hazumi đó nói chuyện gì vậy ?

-Không phải việc của tụi bay.

-Đại ca, em thấy nhỏ Hazumi đó cũng được mà. Sao đại ca không chịu luôn cho rồi.

-Phải đó đại ca. Mấy đứa con gái trường này dữ thấy mồ hà. Hazumi vừa xinh vừa dịu dàng.

Tora quay đầu nhìn đám đàn em với sát khí nặng nề trên mặt.

-Tụi bay muốn vào bệnh viện nằm cùng nhau mà bàn bạc chuyện này không ?

Tụi đàn em hiểu ý đều im miệng lảng đi, người nào làm việc của người ấy. Riêng Tora cứ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt u ám khó coi.

...

Đúng 6 giờ 30, Tora đã có mặt ở bến tàu điện nhưng chẳng thấy bóng dáng Hazumi đâu.

Cho đến khi Tora hút hết điếu thuốc mới thấy Hazumi từ dưới hầm chạy lên.

-Xin lỗi ! Cậu đợi lâu chưa ?

Tora khẽ liếc nhìn gương mặt ửng hồng của Hazumi sau khi chạy lên các bậc thang. Rồi cậu lại nhìn đến đôi giày boots cao gót mà Hazumi đang mang, lòng thầm hỏi sao bọn con gái có thể chạy trên một thứ như thế ?

-Đến chỗ hẹn thôi. -Tora nhắc nhở.

Hazumi gật đầu đi trước dẫn đường. Tora không nhanh không chậm đi theo. Đi được một quãng thì Hazumi dừng lại.

-Đến rồi sao ?

-Không phải...chỉ là...

Thấy Hazumi ngập ngừng, Tora chau mày, bảo :

-Có gì thì nói đi. Tôi không thích cái kiểu ấp úng đó.

Hazumi hít sâu một hơi rồi nói:

-Bọn mình trông không giống một cặp đôi...

-Vậy cậu muốn sao ?

-Thì...ít nhất cũng nên nắm tay nhau lúc đi đường...và...thay đổi cách xưng hô nữa.

-Uhm hừm.hiểu rồi.

Tora bước lên nắm lấy tay Hazumi. Dù Hazumi đang đeo một chiếc gang len dày nhưng bàn tay vẫn lọt thỏm trong lòng bàn tay Tora.

-Đi thôi.

Hazumi ngoan ngoãn đi bên cạnh Tora. Vì sai chân của Tora rất dài nên Hazumi gần như vừa đi vừa chạy để bắt kịp cậu.

Gần đến Giáng Sinh nên các cửa hàng đâu đâu cũng trang trí hào nhoáng và chẳng đèn rực rỡ. Hai người đứng trước một nhà hàng nhỏ kiểu Pháp. Điều này gọi lên trong Hazumi những ký ức xưa cũ : Lần đầu cùng Lucas đến loại nhà hàng sang trọng. Lần đầu được Lucas chỉ dẫn cách dùng các loại thìa cho đúng. Lần đầu hai đứa hôn nhau trong ánh nến... Khoé mắt Hazumi thấy cay cay.

-Ở đây hả ?

Tiếng Tora hỏi khiến Hazumi giật mình, trở lại thực tế.

-Phải. Chắc bọn họ đã đến rồi.

-Uhm -Tora lặng lẽ quan sát một lượt bên trong nhà hàng. Cậu không thích những nơi sang trọng, chỗ mà con người được đánh giá qua vẻ hào nhoáng bên ngoài. Cậu cũng cảm thấy bộ đồ mình đang mặc có vẻ không phù hợp với chỗ này lắm.

Tora thở dài. Rõ ràng cậu đang bị cuốn vào một mớ lộn xộn không ra gì.

Tora mở cửa rồi kéo tay Hazumi bước vào.

Bọn họ được bồi bàn đưa lên lầu. Yoko, Lucas và bốn người nữa đã ngồi sẵn tại bàn. Bàn tay Hazumi khẽ siết nhẹ tay Tora.

Tora dẫn Hazumi đến gần bàn, rất tự nhiên kéo cô ngồi xuống.

-Bọn tớ đã gọi món rồi. -Yoko cười tươi tắn. -Hai bạn muốn ăn gì ?

Tora liếc nhanh qua thực đơn. Toàn những món ăn viết bằng tiếng Pháp và giá lên tận trời.

-Bạn trai Hazumi ! Cậu gọi món nào ? -Yoko cười, ánh mắt càng long lanh trong ánh nến.

Tora chúi thẳm trong lòng. Rõ ràng con nhỏ kia muốn tìm cách biến cậu thành trò cười. Mấy cái món tiếng Pháp này, với một kẻ nửa chữ cũng không biết, phát âm sai là chuyện đương nhiên.

Tora quay sang Hazumi hỏi :

-Em chọn xong chưa ?

Hazumi giật mình như gặp ma. Khoé môi Tora khẽ nhếch lên. Lúc này đòi thay đổi cách xưng hô cho đã, giờ lại trưng ra cái bản mặt ngậy ngốc.

-Em. .không biết nên chọn món nào.

Quả thực là Hazumi cũng đang rất lúng túng. Trước giờ lúc nào đi ăn cũng là Lucas chọn món cho cô. Hazumi cứ ý vào bạn trai thành thói quen.

Tora cười nhẹ, cầm lấy cuốn thực đơn trên tay Hazumi, gấp nó lại rồi để lên cuốn thực đơn của cậu. Sau đó Tora ngoắc bồi bàn.

-Món đặc biệt của ngày hôm nay là gì ?

Anh bồi bàn nở một nụ cười thanh lịch, đáp lại :

-Là Blanquette de Veau, thịt bê hầm cà rốt và nấm, cùng với nước sốt kem. Món này vừa có mùi thơm của thịt và nấm, vừa có vị béo của kem và bơ.

-Nghe rất ngon miệng. Được, cho tôi hai phần. -Tora ung dung đưa trả lại thực đơn.

Anh bồi bạn nhận lấy thực đơn, khẽ cúi người chào rồi rời đi.

Tora liếc mắt quan sát sắc mặt Yoko. Cô ta có vẻ tụt hứng khi thấy Tora cuối cùng lại gọi món trót lọt.

Yoko nhấp một ngụm nước rồi tươi cười hỏi :

-Hai người quen nhau lâu chưa ?

-Quen biết cũng được gần một năm. -Tora nói trước khi Hazumi kịp mở miệng. -Cặp kè thì từ tháng trước.

-Vậy là mới quen sao ? -Yoko đưa ngón tay ngang gần miệng. -Cũng phải. Hazumi là loại người hay hoài niệm. Những chuyện của nhiều năm trước cậu ấy vẫn có thể kể lại chính xác đến từng chi tiết.

Tora nhướn mày. -Thật sao ? Vậy mà tôi chẳng bao giờ nghe Hazumi kể về cậu. Là không có chuyện hay ho gì để kể, hay là không đáng để kể ?

Câu hỏi xách mé đó của Tora khiến Yoko càng phản công dữ dội.

-Chắc do Hazumi không thoải mái khi phải nghĩ đến chuyện tớ và Lucas bên nhau.

-Vậy còn Lucas, cậu cảm thấy thế nào khi nhìn tớ và Hazumi bên nhau ? -Tora bắt ngờ hướng Lucas hỏi bằng chất giọng đều đều nhàn nhạt.

Lucas tự nhiên bị lôi vào cuộc chiến. Cậu nâng tầm mắt nhìn Hazumi, nhẹ nhàng trả lời:

-Tớ mừng cho cậu, Hazumi, vì đã tìm được một người con trai tốt chăm sóc.

Trong ánh mắt Lucas, không thể đọc ra là thứ cảm xúc gì. Một chút dịu dàng, một chút áy náy, lại có vài phần u uất.

Yoko lại lên tiếng.

-Nghe nói Tokyo có nhiều địa điểm thú vị cho các cặp đôi. Vậy hai người thường đi đâu hẹn hò ?

Ánh mắt sắc bén của Yoko liếc qua hai gương mặt đối diện, trong lòng thầm nghĩ “Hazumi trừ phi bị bắt buộc, chứ hoàn toàn không thích đến chỗ đông người. Nếu tên kia chỉ là bạn trai giả, nhất định sẽ không biết điều này”

-Bọn tớ không đến mấy chỗ đó. Hazumi ngại nơi ồn ào. Thường thì bọn tớ ghé thư viện hoặc mấy tiệm sách cũ. Hôm nào trời đẹp thì lên đồi ngắm cảnh và để Hazumi vẽ tranh. Cuối tuần thì thuê phim về nhà coi hoặc nấu ăn với nhau.

Cả mắt của Yoko lẫn Hazumi đều mở to hết cỡ. Hazumi càng ngạc nhiên hơn cả. Làm sao Tora lại như đọc được rành mạch sở thích của cô.

Tora nhìn biểu cảm của Hazumi, khoe môi cậu cong nhẹ. Cô nàng này dễ đoán như một cuốn sách mở sẵn vậy. Bị người khác đọc thấu có gì lạ đâu.

Chỉ hai tháng làm chung là đủ để Tora phát hiện ra Hazumi luôn đem theo một cuốn sách trong túi, loại có bìa ngà màu và đôi khi rách vài chỗ. Những lúc vắng khách, Hazumi thường ngồi vô thức vẽ nguệch ngoạc vài đường lên giấy ghi món. Toàn là hình phong cảnh.

Cuộc đối đầu giữa nữ thám tử Yoko và tên siêu tội phạm Tora diễn ra suốt bữa tối tưởng như không có hồi kết. Cho đến khi bồi bàn đem ra hoá đơn.

Vì Tora ngồi ở góc ngoài, người bồi bàn để khay bạc đựng hoá đơn ngay cạnh cậu.

Tora điềm nhiên cười, đẩy nhẹ khay bạc đến trước mặt Yoko, nói :

-Tôi nghe Hazumi bảo là bữa tối này cậu mời, để chia tay bạn bè trước khi về lại Osaka.

Mặt Yoko tái đi vài giây. Cô ta đã khéo léo sắp chỗ ngồi để Tora phải hứng lấy cái hoá đơn nặng ngàn cân kia. Lẽ ra người bình thường sẽ vì giữ thể diện trước mặt bạn gái mà cắn răng mở hầu bao ra. Nhưng Yoko không ngờ cái tên Tora này thật quá sức mặt dày, ung dung thấy cái gánh nặng này qua cô một cách nhanh chóng.

Yoko đang muốn tìm cách đùn đẩy trách nhiệm trở lại cho Tora, thì nghe thấy cậu ta bồi thêm một câu:

-Hôm trước sinh nhật thấy cậu ra tay hào phóng như vậy, chắc bữa ăn này chẳng thể làm khó được cậu nhỉ ?

Yoko siết chặt nắm tay dưới gầm bàn. “Tên Tora này quá nham hiểm. Hắn đã nói như thế, nếu không trả thì ảnh hưởng đến hình tượng giàu có của mình. Mà trả thì nghĩa là để hắn được lợi một bữa. Thật không cam tâm !”

Trước khi Yoko nghĩ ra đối sách thì Lucas đã để thẻ ngân hàng Gold của cậu vào khay. Yoko tức muốn xì khói não. Lucas là loại người thích hoà bình cho nên dù lơ mơ đoán được ý đồ của Yoko, cậu vẫn chủ động trả tiền để chấm dứt chuyện này.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Yoko đề nghị đi karaoke. Bọn họ nhanh chóng tìm thấy một quán karaoke cách nhà hàng một dãy phố.

Đã khá lâu rồi Hazumi không đi karaoke với bạn bè, nên cô khá hào hứng. Trong khi đó, Tora dường như không thích thú lắm, chỉ là miễn cưỡng đi cùng.

Vào đến phòng karaoke, Yoko liền gọi mấy chai bia. Tora phản đối:

-Hình như cậu quên chúng ta chưa đủ tuổi uống bia.

-Ôi trời, cậu đừng cứng nhắc như ông già vậy chứ ! -Yoko nở nụ cười chọc ghẹo. -Đi karaoke phải có bia mới vui được, đúng không anh ?

Yoko quay sang hỏi anh chàng phục vụ, cùng lúc dúi cho anh ta một tờ tiền. Anh chàng này cười tươi như hoa, riu rít đáp lời:

-Đúng là như vậy. Say một chút, hát càng hay.

Thế nên mặc Tora phản đối, bia vẫn được đem lên. Mặc Tora ngăn cản, Hazumi vẫn bị ép uống.

Hazumi vì là lần đầu chạm đến thứ này, nên chỉ sau một cốc đã thấy mặt nóng bừng, đầu óc ngà ngà. Khi nghe thấy nhạc nổi lên, liền hăng hái đứng dậy định tiến về phía màn hình. Nhưng chân như bị xoắn vào nhau khiến cô nàng ngã nhào ra phía trước.

Nếu Tora không nhanh chóng bật dậy đỡ lấy Hazumi thì chẳng biết cô nàng sẽ té khó coi như thế nào. Hazumi trong vòng tay của Tora vẫn hăng hái nhún nhảy hát hò. Thật nhìn không ra cô nàng nhút nhát thường ngày.

Có phải khi người ta say thì bản tính xấu mới bộc lộ ?

Tora siết chặt cánh tay quanh eo Hazumi rồi mạnh bạo kéo cô ra khỏi phòng karaoke. Khó khăn lắm Tora mới đẩy được Hazumi vào nhà vệ sinh. Cậu mở nước, loay hoay tìm cách rửa mặt cho Hazumi, giúp cô tỉnh táo. Nhưng thật chẳng dễ dàng gì vì Hazumi cứ dán chặt mặt vào ngực cậu.

-Tim...-Hazumi thì thào, nửa tỉnh nửa say. -Tim anh đang đập...

-...

-Bao lâu rồi ? Đã bao lâu rồi em không được dựa vào ngực anh như thế này ?

Nắm tay Hazumi siết chặt trước ngực Tora. Cô nàng bắt đầu dăm thùm thụp vào ngực cậu, miệng không ngừng lải nhải :

-Tại sao lại bỏ em ? Anh ác lắm ! Có biết không hả ? Anh ác lắm ! Em ghét anh !

Bờ vai Hazumi run lên và tiếng nức nở vỡ oà.

Tora thở dài. "Bia rượu thật có hại mà !"

Đội Hazumi khóc một lúc, xong Tora mới xả nước rửa mặt cho cô. Có vẻ nước lạnh khiến Hazumi tỉnh táo đôi chút.

-Này. Hôm nay đến đây đủ rồi. Đừng tự ép mình nữa.

Hazumi khẽ gật đầu, chẳng biết có hiểu hay không. Tora nắm tay Hazumi trở lại phòng karaoke. Vừa bước vào, cậu nói luôn:

-Đã trễ rồi, bọn tớ về trước.

Yoko phản ứng kịch liệt như bị chó cắn:

-Không được ! Chỉ mới đến thôi mà. Ở lại chơi thêm chút nữa đi ! Bọn này đang chơi một trò rất hay, hai cậu tham gia vài vòng rồi hẵng về.

Tora nheo mắt cảnh giác nhìn Yoko. Cậu định cứng rắn từ chối, nhưng hai cặp đôi kia nhao nhao nói thêm vào thuyết phục. Dù sao bọn họ cũng là bạn cũ của Hazumi. Thân làm bạn trai, tuy chỉ là bạn trai hồ, nhưng cậu cũng phải thể hiện chút tôn trọng đối với bạn bè của bạn gái mình.

Kiên quyết bỏ về xem ra không thoả đáng lắm nên Tora đành kéo Hazumi ngồi xuống.

Trò mà bọn họ đang chơi như thế này: một người sẽ xoay tròn cái chai bia rỗng trên bàn. Khi chai bia dừng lại và hướng về người nào, người đó sẽ phải làm theo yêu cầu của mọi người.

Lần lượt những người bị dừng trúng đều phải làm những trò quái đản như uống liền tù tì hết một chai bia, đứng trên bàn nhảy, chạy ra ngoài hôn một tay phục vụ, hoặc để bị đổ nước đá lên đầu.

Đến khi cái chai chỉ trúng Tora, cậu bị yêu cầu làm một cú hôn kiểu Pháp với Hazumi. Tora cau mày liếc nhìn cô nàng đang ngồi sát cạnh. Hazumi có vẻ đã tỉnh táo hơn, cũng có vẻ ý thức được mình đang trong tình huống nào, bối rối cúi đầu không nói.

-Sao vậy ? -Yoko cười khê, hỏi. -Đừng nói các cậu quen một tháng rồi vẫn chưa hôn nhau lần nào ?

-Bọn này không có thói quen làm chuyện này trước mặt người khác. -Tora đánh giọng trả lời.

-Có gì phải ngại ? -Yoko cười khẩy. -Trừ phi hai cậu không phải là quan hệ đó.

Tora hiểu được Yoko bày ra trò này để xác nhận xem Hazumi có nói dối không. Quả là một đứa con gái lắm mưu nhiều kế. Nếu giờ hai người họ không hôn nhau thì công sức đóng giả từ hôm trước đến tận tối nay thành cát bụi hết, quan trọng là Hazumi sẽ bị biến thành trò cười lớn, sau này sao có thể ngẩng mặt nhìn người khác ?

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Tora xác định đã phóng lao thì phải theo lao. Lỡ giả rồi phải giả cho đến cùng.

Cậu dứt khoát dùng tay nâng cằm Hazumi lên, chớp nhoáng áp sát môi mình vào môi Hazumi.

Hazumi thảng thốt trong phút chốc khi làn môi khô ráp của Tora chạm vào môi cô. Nhưng lưỡi của cậu ta thật ẩm ướt, chẳng biết từ lúc nào đã chạm đến đầu lưỡi cô. Cả người Hazumi như bị đóng băng, cứng đờ không nhúc nhích.

Tora có thể cảm thấy vị bia thoang thoảng phả ra từ bờ môi kia. Sự tiếp xúc khiến cho tim Tora đập nhanh hơn. Cậu không phải chưa từng hôn ai trước đó, nhưng đôi môi của Hazumi quyến rũ kỳ lạ. Sự đầy đặn căng mọng hấp dẫn, lại có chút ướt át. Sự mềm mại khiến cậu bị thúc giục muốn cắn mạnh vào bờ môi đó.

Lucas đặt mạnh chai bia đang uống dở xuống mặt bàn, trầm giọng nói :

-Chơi thế đủ rồi. Về thôi.

Tora buông Hazumi ra, môi vẽ một nụ cười. Cậu nói :

-Phải đó. Cũng không còn sớm nữa.

Chầu karaoke, Tora hào phóng mở ví ra trả. Yoko bĩu môi tỏ ý khinh thường Tora chỉ đủ sức lãnh cái chầu rẻ mạt này.

...

Trên đường đi bộ đến bên tàu điện ngầm, Tora không nói lời nào, chỉ lẳng lặng dắt tay Hazumi bước đi. Một lúc sau, khó khăn lắm Hazumi mới mở miệng được:

-Xin lỗi...

-Về chuyện gì ?

-Vì kéo cậu vào rắc rối của tớ...lại còn khiến cậu phải tốn tiền.

Hazumi biết rõ những đồng tiền chi trả ngày hôm nay đều là tiền mồ hôi nước mắt của Tora. Nếu là trước đây, Hazumi có lẽ sẽ chẳng để ý đến, nhưng sau khi đi làm thì cô đã thấm thía một đồng phải đổi bằng biết bao cực khổ.

-Chưa gì đã biết lo cho túi tiền của bạn trai rồi sao ?

-A...không phải. -Hazumi ngượng ngùng phản ứng lại. -Chỉ là...

Tora cười nhẹ, nói : -Sau này cậu gắng mà tìm cách trả ơn tôi đi.

-Nhất định tớ sẽ làm việc chăm chỉ để trả lại tiền cho cậu ! -Hazumi nói giọng kiên quyết.

Tora liếc nhìn Hazumi một cái, cao giọng hỏi :

-Sao cậu không lấy thân đền đáp ấy ?

-Hả !!!

Tiếng hét khê của Hazumi khiến Tora cười lớn. Hazumi ngây ngốc nhìn Tora. Hoá ra đồng nghiệp ác quỷ lúc cười lại đẹp như vậy.

...

Lúc về đến trước cửa nhà Hazumi, Tora chần chừ một hồi, cuối cùng cũng lên tiếng:

-Hazumi, cậu có thể không trở thành kẻ đáng thương trong con mắt của người khác. Nhưng làm kẻ đáng thương dưới con mắt của chính mình còn tệ hơn gấp trăm lần. Thế nên, đừng để quá khứ níu kéo mình nữa. Hãy nhìn về phía trước ấy.

Trông nết Hazumi ửng đỏ. Cô khẽ gật đầu. Tora lúc này mới quay đầu bước đi. Nhưng mà, bước chân hôm nay sao quá nặng nề. Cậu khuyên người khác hay như vậy, nhưng bản thân lại cố chấp chuyện quá khứ. Trong đầu Tora thoáng hiện ra bản com bốn người đầm ấm, hạnh phúc. Lắc đầu một cái, trước mắt chỉ là sương khói.

...

Tora tần ngần nhìn cái hộp quà nhỏ Hazumi mới dúi vào tay cậu rồi chạy mất. Bên trong là một cây son dưỡng và một tờ giấy gấp làm tư.

Tora mở giấy ra đọc.

“Anh Rukio thường dùng loại này nên tớ nghĩ nó cũng sẽ hợp với cậu. Mùa đông lạnh nên môi dễ bị nứt nẻ lắm. Coi như quà cảm ơn sự giúp đỡ của cậu ^^”

Tora ngẩn người nhìn cây son, bất giác nhớ lại nụ hôn mấy hôm trước.

“Cô nàng này chê môi mình khô sao ?” -Tora chợt dạ.

“Chắc con gái hay dùng son dưỡng nên môi mới mềm như thế ?” – Tora giật mình. Cậu đang nghĩ lung tung cái gì vậy ? Tora bỏ hộp quà vào trong tủ, khoá lại rồi đeo tạp dề vào, vội vàng bước ra quán.

Chương 29: Cô Út Nhà Saeki

Emi nhún nhảy giữa làn khói thuốc mờ ảo. Tên con trai nhảy cùng liên tục áp sát vào thân người cô. Emi chẳng buồn để ý. Trong đầu cô chỉ vang vọng thứ âm nhạc tuyệt vời kia. Nhịp tim của cô ngày một tăng, gấp gáp hoà nhịp với giai điệu remix.

Bỗng một bàn tay cứng như thép túm lấy vai cô. Emi bị phá đám, bức dọc quay ngoắt lại.

- Tính tròng mắt với ai hả ?

Tiếng Rukio quát lớn đến mức dù tiếng nhạc rất dữ dội, Emi vẫn nghe rõ từng chữ. Cô hát vai khỏi sự kiềm chế của Rukio, toan chuồn đi. Nhưng nào có dễ thế.

Tên con trai kia thấy bạn nhảy bị một gã lạ hoắc làm phiền thì sấn tới, nắm lấy cánh tay Emi rồi hất đầu về phía Rukio, gào lên:

- Bỏ cô bé ra !

- Tao mới phải nói câu đó.

- Mày là thằng quái nào ?

- Anh trai nó.

Tên kia ngán người ra, nhìn qua Emi chờ xác nhận. Emi cau có giật phăng cánh tay khỏi sự kiềm chế của hai người, lợi dụng đám đông mà chuồn mất. Rukio nghiêng răng, tay co thành nắm đấm. Anh vội vã chen qua mấy thân người đang uốn éo vụng vẹo.

Rukio ra khỏi cửa hộp đêm nhưng chẳng thấy bóng dáng Emi đâu. Điện thoại của Rukio rung lên.

- Em tìm thấy nó chưa ? - Một giọng nữ mềm mại thì thào qua điện thoại.

- Nó chuồn mất rồi. Tình hình ở nhà thế nào ?

- Ông nội đang rất giận. Ba mẹ không dám lên tiếng luôn. Chị lo quá !

- Không sao đâu. Em sẽ đưa con bé về rồi nói đỡ mấy lời.

Cúp máy, Rukio khẽ thở dài. Đứa em gái này, càng ngày càng thích nổi loạn. Trước đây chỉ dám cúp lóp đàn đúm tiêu xài tiền hoang phí. Bây giờ thì cả mấy chỗ phức tạp như thế này cũng mò đến.

Rukio đoán chừng Emi vẫn còn trong hộp đêm. Cậu đưa hình của con bé cho mấy tên bảo vệ xem, cùng với vài tờ tiền. Rukio yêu cầu nếu con bé ra đến cửa thì phải giữ lại bằng mọi giá. Cậu cũng làm vậy với mấy người bồi bàn, cho nên chỉ sau vài phút đã có người đến báo vị trí của Emi.

Emi ngồi trong góc bàn khuất phía sau sân khấu của Dj nốc bia cùng mấy người nữa. Ly bia chưa tới môi đã bị Rukio giật lấy, không nói không rằng kéo Emi ra khỏi chỗ ngồi. Emi kịch liệt phản kích. Nhưng Rukio rút kinh nghiệm lúc này, giữ chặt tay cô em kéo đi không chút nhân từ.

Bị quăng vào xe một cách mạnh bạo, Emi giơ chân đạp luôn mấy phát lên cánh cửa xe, khiến nó hằn nhiều vết giầy chòong chéo.

Rukio đóng sập cửa, khoá lại. Anh rút điều thuốc, đứng tựa vào xe mà hút, mặc kệ Emi đang quậy phá gào thét bên trong xe.

Sau hai điều thì trong xe đã yên ắng. Có vẻ Emi bắt đầu thấm mệt. Rukio lúc này mới ngồi vào xe. Anh chẳng nói chẳng rằng chỉ nhấn ga phóng đi. Emi ngồi xị một đồng bên cạnh như cục đá.

Rukio không lái xe về thẳng nhà mà chạy đến một công viên nhỏ. Anh dừng xe, tắt máy, hạ cửa kính xuống.

- Hồi nhỏ chúng ta thường hay chơi ở đây. Em rất thích chơi xích đu. Lần nào cũng bắt anh đẩy thật cao mới chịu.

- Tự nhiên đến đây làm gì ? - Emi cau có.

-Emi, hồi đó em rất dễ thương. Sao bây giờ lại thành ra như thế này ?

-Như thế này là thế nào ? -Emi cười hất ra. -Em cảm thấy như bây giờ rất là tốt. Đây mới chính là con người thật của em.

-Nói năng kiểu gì vậy hả ? -Rukio gằn mạnh.

Emi mỉm môi không thèm đáp. Rukio nhìn gương mặt bất mãn của con em, chỉ có thể thở dài.

-Em cứ như vậy chỉ tự làm khổ mình thôi.

-Không cần anh quan tâm. Đừng nói như thể anh gương mẫu lắm. Hồi anh bằng tuổi em, chẳng phải mẹ tuần nào cũng phải đi báo lãnh anh từ trạm cảnh sát ra vì tội đua xe trái phép sao ? Vì lẽ gì chuyện anh làm được, em lại không ?

-Con nhóc này ! Anh là con trai, em là con gái. Đương nhiên có sự khác biệt.

-Em không thấy có gì khác biệt !

-Ngoài kia có rất nhiều kẻ xấu đi lợi dụng những cô gái thích tự do nổi loạn như em. Nhờ có chuyện gì xảy ra, ba mẹ sẽ đau lòng như thế nào ? Em có nghĩ đến không ?

-Đau lòng ? -Emi cười hất ra. -Bọn họ sao phải đau lòng ? Bên cạnh họ có một đứa con gái dịu dàng nghe lời, một đứa con trai tài giỏi thông minh. Em chỉ là một con cừu đen của gia tộc, mãi mãi ở sau cái bóng của hai người ! Bọn họ sao có thể đau lòng vì em ?

Rukio vung tay tát mạnh bên má Emi. Cậu quả thực giận quá không kiềm chế được hành vi. Tát xong mới thấy mình quá đáng. Emi cắn môi ngăn tiếng khóc lọt ra, nhưng nước mắt đã chảy rơi đầy trên má.

Rukio không biết làm thế nào cho phải. Cậu đành lấy một miếng thuốc ra châm. Làn khói đậm đặc tràn vào cuống họng không làm vơi đi tâm trạng nặng nề. Rukio liếc nhìn đồng hồ, đã nửa đêm. Cậu nổ máy xe rồi từ từ quẹo vào một con dốc.

Cánh cửa lớn trạm trở hoa văn cầu kỳ toát ra vẻ uy nghi. Khi xe Rukio trở tới, cánh cổng tự động mở. Chiếc xe chậm chậm tiến vào rồi dừng trước cửa lớn.

Bảo vệ lập tức chạy lại mở cửa xe. Nữ quản gia từ trong nhà đi ra, khẽ cúi đầu chào:

-Cậu chủ, cô chủ đã về.

Rukio nhìn tầng trệt bật đèn sáng trưng, hỏi :

-Cả nhà vẫn còn thức sao ?

-Đại tướng đòi thức chờ cô chủ về.

Đại tướng là cách gọi cung kính của người làm trong nhà đối với ông nội Rukio.

Rukio khẽ thở dài. Anh nắm tay Emi, từng bước đi về phía phòng khách.

Ông nội, người đứng đầu gia tộc Saeki, tuổi ngoài 60 nhưng cơ thể vẫn cường tráng. Mái tóc bạc trắng không làm suy giảm vẻ uy phong của một vị tướng. Ngồi bên trái ông là con trai và con dâu.

Ông bố (tgia cũng bí danh xưng rùi) với khuôn mặt góc cạnh, có vài phần dữ tợn nhưng thực chất là người rất đôn hậu và yêu thương con cái. Bà mẹ có dáng người thanh mảnh, gương mặt thuần dài với đôi mắt luôn ánh lên vẻ kiên định.

Ngồi yên lặng ở dãy ghế bên phải ông nội là cô cháu gái lớn Aiko, một nghệ sĩ dương cầm.

Vừa nhìn thấy Rukio và Emi bước vào, ông nội đã quát lên:

-Mày tính chọc ông tức chết mới hả dạ sao ?

Bàn tay đang nắm lấy tay Rukio siết nhẹ, nhưng gương mặt con bé vẫn ngẩng cao bướng bỉnh.

-Cháu chỉ đi giải trí một lúc.

-Luật của nhà này không quy định được cúp lớp học thêm đi đàn đúm.

Tiếng ông nội sang sảng vang vọng khắp phòng khách. Những người khác đều lo sợ mà đứng im. Emi cúi đầu làm bằm.

-Đây đâu phải doanh trại quân đội của ông nội.

-Em bớt nói chút đi. -Rukio thì thầm. Rồi cậu hướng ông nội lựa lời. -Ông đừng giận, Emi lần này quả thực phạm lỗi lớn. Cháu và chị hai sẽ canh chừng con bé cẩn thận, nhất định sau này sẽ không làm ông lo lắng nữa.

Bà mẹ cũng tìm cách xoa dịu tình hình :

-Là lỗi của con không quản thúc Emi chặt chẽ. Lần này con sẽ phạt nó thật nặng. Xin ba bớt giận.

Bà mẹ bí mật cầu nhẹ lưng chồng. Ông bố lập tức nặn ra nụ cười:

-Dù gì cũng tìm được con bé về rồi. Lúc này chẳng phải ba nói có sự vụ ở doanh trại sao ? Con nghĩ ba ghé qua kiểm tra một chút sẽ tốt hơn.

Ông của Rukio chau mày, nghiêm nghị đứng lên. Ông nhìn lướt qua đứa cháu gái, rồi xoay người đi ra khỏi cửa cùng với trợ lý.

Cả nhà thờ phào.

Ông vừa đi thì Emi cũng quay gót lên lên lầu, nhưng ngay lập tức bị mẹ phát hiện. Bà nghiêm giọng quát:

-Emi.

Emi dừng chân ngay mấy bậc cầu thang. Cô bé khẽ quay người lại, nhưng không ngẩng đầu nhìn. Dù không nhìn nhưng cô bé cũng mừng rỡ tưởng ra được ánh mắt sắc bén của mẹ.

-Từ ngày mai, tiền sinh hoạt phí của con sẽ bị cắt giảm một nửa.

-Mẹ !!!

-Chưa hết. Nếu con bước chân ra khỏi nhà thì phải có Aiko hoặc Rukio đi cùng. Mẹ không muốn cả nhà phải hoảng loạn đi tìm kiếm con lần nữa.

-Mẹ làm như con là tội phạm vậy !!! Con cũng cần có tự do của riêng mình chứ ?

-Chính là cho con quá nhiều tự do nên mới thành ra như thế này ! Tại sao con không thể ngoan ngoãn bằng một nửa chị con hay giỏi giang giống như anh trai con ?

-Lúc nào mẹ cũng so sánh con với anh chị mà không thấy mệt sao ? -Emi gào lên. -Con chán ngấy cái nhà này rồi ! Ước gì con chưa từng sinh ra !

-Emi !!! -Bà mẹ tức giận hét lên. Hai chân mày thanh mảnh chau lại gần sát vào nhau.

Nhưng Emi đã quay ngoắt người chạy lên lầu, chẳng thèm nghe.

Emi xông thẳng vào phòng, lao người lên giường khóc tức tưởi. Hazumi ở giường bên cạnh ái ngại nhìn, rụt rè hỏi :

-Em không sao chứ Emi ?

-Không phải việc của chị ! Im mồm cho tôi.

Hazumi như con rùa nhỏ bị hù sợ rụt đầu vào trong mai, cô bé chui cả người vào trong chăn, tắt đèn rồi nằm im nghe tiếng thút thít vọng từ giường bên kia.

...

Sáng hôm sau, Emi thức dậy với đôi mắt hơi sưng, cơ thể mệt mỏi như là bị rút cạn năng lượng.

Bữa sáng trôi qua trong không khí im ắng đến khó chịu. Ai cũng ngại lời sẽ khiến mẹ lôi chuyện tối qua ra mà bốc hỏa.

...

Ngôi trường mà Emi theo học là trường tư thục dành cho con nhà giàu ở Tokyo này. Vì vậy học sinh của trường phần lớn thuộc dạng ham chơi hơn ham học. Được cái an ninh rất bảo đảm nên các phụ huynh khá yên tâm khi cho con cái đến trường.

Emi ghét trường học. Nó thực nhàm chán với mấy ông thầy bà cô mãi miết nói không ngừng suốt cả tiết học mà không thấy mệt. Đôi khi Emi tự hỏi bọn họ lấy đâu ra nhiều năng lượng như vậy.

Emi ghét kiểm tra. Chúng thật vô ích. Bọn bạn cùng lớp chẳng bao giờ học bài, với chúng kiến thức chỉ là mấy thứ vớ vẩn được viết trên giấy rồi đóng thành sách, thêm cái bìa màu mè nữa là xong. Kiến thức không ăn được, cũng chẳng đòi lấy quần áo, giày dép hay điện thoại được, vậy việc quái gì chúng phải học khi túi chúng lúc nào cũng được ba mẹ nhét đầy tiền.

...

Cuối cùng thì một ngày nhàn chán cũng trôi qua. Emi đang thu dọn đồ đựng vào balo thì một nhò bạn xuất hiện.

-Emi, hôm qua đang máu thì bà biến đâu mất thế ?

-Bị anh tui tóm được.

-Tệ vậy. Hay tối nay đi bù ?

-Không đi được. -Emi thờ dài nghĩ đến cái quy định bảo mẫu đi kèm mà mẹ nói tối qua.

-Có cả mấy anh đẹp trai nằm trên nữa. Bà mà không đi là phí nửa đời người đó.

Emi tính toán trong đầu tìm bảo mẫu đi cùng. Rukio chắc chắn sẽ cạo đầu cô nếu biết chuyện này. Chị Aiko yếu ớt như vậy, không thể nào đến những nơi nồng nặc khói thuốc lá. Nghĩ đến cuối cùng chỉ còn có Hazumi.

Emi cười cười hướng cô bạn kia trả lời :

-Qua nhà bà rồi đi chung nhé ! Tui cần bình phong để an toàn đi chơi.

-Chuyện nhỏ.

...

Tối, Emi nói dối sang nhà bạn học nhóm rồi kéo Hazumi đến nhà một người bạn cùng lớp. Sau đó, cả ba liền đi đến khu “phố không ngủ”. Hazumi định mở mồm khuyên ngăn liền bị Emi trừng mắt quát:

-Chỉ dám mách lẻo với mẹ chuyện ngày hôm nay, em sẽ khiến cho mỗi ngày của chị trôi qua trong đau đớn. Em nói là làm đấy.

Hazumi đương nhiên biết Emi có đủ chiêu trò để hành hạ cô nếu muốn. Vì vậy Hazumi đành yên lặng ngoan ngoãn theo chân Emi.

Bọn họ đi karaoke cho đến 11 giờ thì kéo nhau vào một sàn nhảy. Vì chưa đủ tuổi nên Emi phải đút lót cho bảo vệ. Bên trong sàn nhảy chưa đông lắm, nhưng mùi khói thuốc rất đậm khiến Hazumi thở cũng khó khăn.

Bọn họ ngồi xuống một chiếc bàn gần Dj, nơi đám bạn của Emi đã chờ sẵn. Có năm tên con trai, bốn đứa con gái bao gồm cả Emi và Hazumi.

Bọn họ gọi rượu, nhưng Hazumi kiên quyết chỉ uống nước cam vì cô vẫn còn bị ám vụ say xỉn lần trước chưa lâu.

Càng về đêm, nhạc càng sôi động hơn. Đám bạn của Emi, kể cả Emi, đã bắt đầu ngà ngà say, uốn éo điên cuồng trong tiếng nhạc.

Tên con trai ngồi cạnh Hazumi ghé sát đầu gần tai cô, hỏi :

-Sao em không nhảy ?

Hazumi chỉ kiên quyết lắc đầu. Tên kia tiện thể ép sát lại gần Hazumi. Cô khẽ nhích người ra. Tên kia định vòng tay ra phía sau Hazumi thì cô đứng phắt dậy.

-Em đi vệ sinh !

Nói xong Hazumi bỏ vào nhà vệ sinh nhanh như bị ma đuổi.

Chuông điện thoại reo, Hazumi nhìn màn hình. Là Tora gọi. Cô bắt máy.

-Xin lỗi, khuya rồi còn gọi điện làm phiền, nhưng Ume xin nghỉ đột xuất ngày mai, cậu có đi làm thay được không ? Ca 7 giờ tối.

Tora mới được lên chức quản lý bán thời gian, cho nên lịch làm việc của nhân viên do cậu ấy sắp xếp.

-Được. Mai tớ rảnh.

-Ok..Mà cậu đang ở đâu đấy ? Tôi nghe thấy tiếng nhạc.

-Nhạc từ laptop đấy. -Hazumi lấp liếm. -Thôi tớ đi ngủ đây. Cúp máy nha.

-À, ờ. Ngủ ngon.

Hazumi cúp máy nhanh nhất có thể. Hú hồn. Cô thực sự không muốn Tora phát hiện ra cô đang đi sàn nhảy vào cái giờ này. Cô không muốn Tora cho rằng cô là loại con gái hư hỏng.

Tora tần ngần nhìn điện thoại một lúc. Mọi khi chẳng phải cậu là người cúp máy trước sao ? Thế quái nào hôm nay cô nàng đó lại vội vã cúp trước ?

Tora cảm thấy có chút không quen.

Hazumi từ nhà vệ sinh đi ra, thấy mọi người đã trở lại bàn ngồi. Có vẻ nhảy nhiều nên khát nước. Ai cũng uống rất khí thế.

Hazumi vừa ngồi xuống thì tên hồi nãy cầm ly nước cam của cô lên, cười nói :

-Em cũng nâng ly với mọi người cho vui !

Hazumi nhận ly nước cam, cùng với những ly rượu khác. Cô hút một hơi dài. Vị cam đã nhạt bớt vì đã tan ra hết rồi.

Vài phút sau, Hazumi bắt đầu cảm thấy người nóng bừng kỳ lạ. Mọi thứ trước mắt như nhoà đi, chỉ còn tiếng nhạc rất rõ ràng đập vào lồng ngực. Trái tim như bị bóp chặt rồi thả ra, bóp chặt lại thả ra, cứ như vậy khiến máu trong người điên cuồng chuyển động, từng tế bào căng phồng lên và toàn thân tràn ngập rạo rực.

Emi đầu óc quay cuồng, nghiêng răng nói với tên đang ôm lấy mình :

-Các người...đám bỏ thuốc ?

Tên kia cười nhẹ, vục đầu vào cổ Emi trong khi bàn tay tiến dần vào bên trong áo cô bé.

Điều cuối cùng mà Emi nhìn thấy khi còn sót lại chút tỉnh táo là thân người uốn éo của Hazumi trong tiếng nhạc cuồng loạn.

“Xin lỗi chị Hazumi ... em thực sự xin lỗi”

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Rukio – Trạng Thái “Thanh Niên Nghiêm Túc”

Hazumi mơ hồ cảm thấy có những bàn tay luồn vào trong quần áo mình, nếu là lúc tỉnh táo chắc hẳn Hazumi đã hét lên. Nhưng bây giờ đầu óc cô vô cùng hưng phấn, và sự vuốt ve cọ sát kia càng làm cô thoải mái hơn bao giờ hết. Tiếng nhạc như chấp cánh cho Hazumi bay lên, cả cơ thể nhẹ nhõm tựa một cục bông gòn lơ lửng trong không trung. Những cơ thể đang áp sát Hazumi khiến cô rạo rực muốn làm những chuyện mà bình thường chỉ trong suy nghĩ thôi cũng chưa từng xuất hiện qua.

Đột nhiên tiếng nhạc biến mất. Hazumi mơ hồ nhận ra rất nhiều tiếng nói, tiếng hét, tiếng bước chân rầm rập. Có ai đó túm lấy Hazumi và đẩy cô đi. Hazumi vì chưa tan thuốc nên đầu óc vẫn lơ mơ chưa nhận thức được rõ ràng hoàn cảnh : cả sàn nhảy xuất hiện đầy cảnh sát. Những kẻ còn chút tỉnh táo chạy trốn tán loạn trong khi những đứa khác bị áp giải ra xe để đưa về đồn.

Tại đồn, thuốc dần hết tác dụng nên Hazumi và Emi dần ý thức được sự việc trước mắt. Trong phòng giam tạm thời nhỏ hẹp, cả đám mấy chục đứa con gái ngồi chen chúc trên nền đất lạnh ngắt. Từng người một sau đó được đưa cho một cái lọ nhỏ và dẫn vào nhà vệ sinh để lấy nước tiểu xét nghiệm.

Emi lo lắng ngồi co ro, thân người nhỏ nhắn khẽ áp sát Hazumi như cố gắng tìm kiếm chỗ dựa. Trái tim cô bé đập mạnh như muốn chọc thủng lồng ngực. Một cô bé 14 tuổi đương nhiên hoảng hốt khi lần đầu bị cảnh sát bắt, còn chưa nói đến tội danh dùng chất kích thích đang treo lơ lửng trên đầu.

Cô bé biết mình sai rồi. Lẽ ra không nên dắt Hazumi theo. Lẽ ra không nên đi chơi với mấy tên đó. Lẽ ra và muôn vàn cái lẽ ra khác. Emi chưa từng nghĩ đến hậu quả mấy trò ăn chơi của mình lại có thể nghiêm trọng đến vậy.

Tâm trạng của Hazumi cũng chẳng khá hơn Emi là bao. Mặc dù cô lớn tuổi hơn nhưng là gái ngoan suốt 16 năm nay. Lần đầu tiên bị người khác sờ mó. Mặc dù chưa có chuyện nghiêm trọng xảy ra, nhưng thứ ký ức bản thù kia như bóng ma bủa vây Hazumi. Cô rùng mình, vội thức túm chặt áo. Tại sao điều này lại xảy ra với cô chứ ? Nếu người khác biết được...hình ảnh một gương mặt lướt qua trong tâm trí Hazumi, ánh mắt sắc lạnh nhìn cô khiến hô hấp như ngừng trệ.

“Nếu cậu ấy biết được...” – Ý nghĩ đó khiến nước mắt tự nhiên ứa ra. Hazumi gục đầu lên hai cánh tay, từng giọt nước rơi trên nền đất, thấm xuống thành những vệt sẫm màu.

...

Cửa phòng giam mở ra. Một cảnh sát viên lớn tiếng hỏi :

-Ai là Hazumi Saeki và Emi Saeki ?

Cả hai rụt rè giờ tay.

-Hai đứa có người đến bảo lãnh. Theo tôi ra ngoài lấy lời khai.

Hai chị em im lặng đi theo viên cảnh sát. Phòng làm việc của cảnh sát khá rộng, nhưng giờ đang chứa đầy người. Rất nhiều đối tượng bị còng tay ngồi chờ lấy khẩu cung. Emi khẽ rùng mình. May mà hai chị em bọn họ không bị còng, Emi không dám tưởng tượng cảm giác chiếc còng lạnh lẽo đè lên da thịt mình.

Hai chị em bị dẫn đến gần một chiếc bàn cạnh cửa sổ. Emi giật mình khi nhận ra bóng lưng quen thuộc. Khi Rukio quay đầu lại, Emi cảm thấy như toàn thân bị đóng băng. Từ trước đến nay, dù là lúc cô bé khóc nức nở hay buồn bực trốn nhà đi chơi, Rukio vẫn luôn nhìn Emi bằng ánh mắt của anh trai đầy yêu thương lo lắng cho đứa em gái. Nhưng mà hôm nay, ánh mắt mà Rukio đang nhìn, thật lạnh lẽo xa cách. Nó làm Emi sợ hãi, như thể phát hiện ra mình mới đánh mất thứ gì quý giá lắm.

...

(Một tiếng trước – 1 giờ sáng)

Rukio đang ngủ gục trên đồng giấy tờ lộn xộn thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cậu bật dậy bấm nút trả lời.

-Alo. Có tin gì mới chưa ?

-Nhóc đang chờ điện thoại của ai đấy ?

-Ah ! Anh Yuta. Sao anh đột ngột gọi em giờ này ?

-Ồ, có một chuyện. Hazumi Saeki và Emi Saeki là gì của nhóc ?

-Là em họ và em gái em. Có chuyện gì không hay xảy ra sao ? -Giọng nói Rukio chứa đầy sự lo lắng.

-Tối nay đội của bọn anh tiến hành truy quét vài tụ điểm ăn chơi trên địa bàn thành phố. Hai đứa nó nằm trong cái đám bị bắt về. Nhóc ghé qua chỗ anh đi. Chỉ tiết nói sau.

Rukio tắt máy, mặc vội quần áo rồi phóng ra đường.

...

Tại sở cảnh sát, Rukio ngồi đối diện viên cảnh sát tên Yuta. Anh này quăng cho cậu biên bản báo cáo, nói:

-Kết quả xét nghiệm nước tiểu của hai đứa đều dương tính.

Rukio nhìn bản báo xét nghiệm, sắc mặt không rõ là đang giận dữ hay lo lắng.

-Anh em nhà nhóc có vẻ thích ngồi uống trà với cảnh sát nhì ? Nhớ lại mấy năm trước, anh đến phát ngáy khi thấy cái mặt nhóc xuất hiện mỗi tuần. Mà cái trò đua xe có gì hay đâu, sao bọn trẻ trâu như nhóc thích quậy thế ?

-Anh Yuta, chuyện này anh gọi báo cho em đầu tiên phải không ?

-Ồ.

-Cám ơn anh. Nếu để người lớn trong nhà biết thì hai đứa chết chắc.

-Cũng may không phát hiện viên thuốc nào bên người chúng, cho nên không bị xử lý hình sự. Sau khi đóng tiền bảo lãnh thì có thể về nhà. Giờ anh kêu người dẫn hai đứa ra lấy lời khai đã.

...

Trong suốt thời gian lấy lời khai, Rukio chỉ ngồi im lặng. Không khí nặng nề chưa từng có này, lần đầu tiên Emi cảm nhận được từ anh trai.

-Xong rồi. Nhóc đưa hai đứa về được rồi. -Yuta đóng sổ lại, hướng Rukio nói.

-Cám ơn anh, Yuta. Hôm nào em mời anh ăn cơm.

-Thôi miễn. Chỉ cần nhóc và mấy đứa em đừng có gây chuyện làm phiền anh mày nữa là được.

...

Sau khi chào tạm biệt viên cảnh sát, Emi và Hazumi im lặng lẽo đẽo theo sau Rukio. Đến hành lang tầng 1 thì ba anh em Rukio bất ngờ chạm mặt Mikane.

-Em làm gì ở đây ? Không phải đánh nhau ngoài đường rồi bị cảnh sát tóm chứ hả ? – Rukio lo lắng hỏi, đừng bảo cả bạn gái anh cũng dính phải chuyện rắc rối.

Mikane phì cười, nói: -Em đâu phải dân côn đồ giống anh.

Emi từ phía sau lưng Rukio lén lút nhìn cô gái mới xuất hiện. Có vẻ cô ta lớn hơn Emi vài tuổi, mái tóc không dài lắm được cột nhổng lên, thêm chiếc áo thun rộng thùng thình và quần thể dục tạo nên cái kiểu thời trang rất quái lạ.

Giữa lúc đó, có thêm ba người nữa xuất hiện, đó là Mikane, vị papa đăng trí huyền thoại và một tên con trai. Gương mặt tên này, Rukio cảm thấy có chút quen quen. Akane tươi cười chỉ vào tên con trai giải thích:

-Bạn em từ Nagaoka lên chơi, chẳng may bị một nhóm Yakuza gây sự bắt nạt. Có xảy ra chút xô xát nên bị cảnh sát giải về đồn.

Rukio nhìn theo hướng tay Akane chỉ, nhìn thấy một đám 5 tên hình xăm đầy người đang ngồi dựa vào tường. Mặt mũi tên nào cũng bầm dập sưng vù.

“Mấy người đó mới giống kẻ bị bắt nạt.” – Rukio nghĩ thầm.

Giữa lúc ấy, papa Akane cất tiếng hỏi:

-Mèo lớn, cậu này là ai ?

Rukio vừa nghe liền cúi gập người lễ phép chào hỏi:

-Xin lỗi, cháu quên chưa tự giới thiệu. Cháu là Rukio Saeiki, bạn trai của con gái bác.

Vị papa ngẩn người ra một lúc, sau đó xoa xoa cằm, rồi quay sang Mikane hỏi:

-Nè mèo nhỏ, tuy trí nhớ của papa có hơi tệ, nhưng chẳng phải bạn trai của con là cái thằng nhóc tóc bù xù hay qua nhà ta ăn trực sao ? Con đòi bạn trai từ khi nào sao không nói cho papa biết ?

Mikane lẫn Akane không biết nên khóc hay nên cười.

-Papa à, không phải đâu. Anh Rukio là bạn trai chị Akane kia.

-Hả ? Mèo lớn nhà mình mà cũng có bạn trai sao ?

Một câu của papa mà như sét đánh ngang tai Akane, khuyến mãi thêm đám mây đen ùn ùn bao phủ trên đầu cô nàng.

-Là lỗi của cháu. -Rukio khẽ cúi đầu nhận sai. -Lẽ ra cháu phải sang nhà chào hỏi và xin phép bác từ sớm. Tối nay cháu sẽ qua chính thức giới thiệu với gia đình, như vậy có được không ạ ?

Akane kinh hãi nhìn Rukio. Cái thái độ trịnh trọng nghiêm túc đó là sao ? Trông cứ như thể ngay lập tức cái người này sẽ đem lễ vật qua cưới hỏi luôn không bằng. Akane quen nhìn thấy dáng vẻ đều giả bá đạo của Rukio, cho nên khi thấy anh như thế này thật có 90% nghi ngờ người đứng trước mặt mình là kẻ giả mạo.

-Được, được. Tối nay hả, để bác nói mèo nhỏ nấu món gì ngon ngon một chút.

Papa cười tươi rói như thể con gió mùa xuân tràn về. Akane tự nhủ trong lòng “Papa à, con gái có bạn trai thôi mà, cần phải vui mừng ra mặt như vậy không?”

-Vậy giờ cháu xin phép đi trước.

-Được, được.

Rukio kính cẩn cúi chào rồi đi về phía cửa. Hazumi suốt từ nãy đến giờ chỉ im lặng cúi gằm mặt, và Emi cứ mở to mắt nhìn mọi người với đầy vẻ hoang mang, sau khi cúi chào cũng vội vã đuổi theo Rukio. Akane nhìn theo bóng dáng họ, trong lòng có nhiều thắc mắc.

...

Buổi tối định mệnh cuối cùng cũng đến.

Thông thường một thằng con trai qua nhà bạn gái để mắt gia đình thì phải run trong lòng và căng thẳng ngoài mặt mới đúng. Nhưng cái tên đang toác miệng cười hớn hở đứng trước cửa nhà Akane bây giờ trông chẳng giống thế chút nào.

Còn Akane lại tuyệt đối lo lắng. Lần trước để được papa ký giấy thông hành cho cặp kè với Mikane, bạn nhỏ Jun đã phải bơi cả tiếng đồng hồ trong ma trận ngôn ngữ thiết lập bởi nhà khoa học tài năng kia. Mikane thỉnh thoảng phải cầu Jun một cái thật đau để bạn nhỏ này tỉnh táo suốt buổi.

Lần này không biết papa lại định dùng hình thức tra tấn gì ?

Akane phụ Mikane trong bếp. Còn 3 người đàn ông ngồi trong phòng khách uống trà. Tại sao có đến 3 người ? Do bạn nhỏ Mikane lo cho anh-rẻ-trương-lai nên gọi bạn nhỏ Jun đến để giúp đỡ. Nhưng mà giúp đỡ đâu chẳng thấy chỉ thấy cậu nhóc thọc gậy bánh xe thêm.

(Papa) : Mèo lớn nhà ta tính tình có hơi mạnh mẽ.

(Jun bổ sung) : Mạnh và bạo lực.

(Papa) : Cho nên ta sợ cháu sẽ bị bắt nạt.

(Rukio mỉm cười) : Bác đừng lo, sức chịu đựng của cháu rất cao.

(Papa) : Mèo lớn cũng hay thích xen vào chuyện của người khác.

(Jun bổ sung) : Chuyện càng phức tạp càng thích dính vào.

(Papa) : Ta sợ nó sẽ kéo cháu vào nhiều rắc rối.

(Rukio mỉm cười) : Cháu rất giỏi trong việc giải quyết rắc rối.

(Papa) : Mèo lớn nhà ta rất ít khi giận dữ. Nhưng một khi đã dữ thì rất lâu.

(Jun lại chen vào) : Chị ấy mà làm mặt lạnh thì khủng khiếp hơn Diêm Vương á.

(Rukio cười nhẹ) : Cháu rất giỏi dỗ mấy đứa con nít ở nhà.

(Papa thờ dãi) : Con bé nhìn mạnh mẽ vậy chứ bên trong rất yếu đuối. Ta sợ lâu ngày cháu sẽ mệt mỏi với mấy trò làm nũng của nó.

(Jun đóng băng, Sếp của cậu yếu đuối ? Hình tượng như vậy chưa bao giờ lướt qua trong đầu chứ đừng nói đến nhìn thấy)

(Rukio ánh mắt lấp lánh cười) : Cháu tuyệt đối rất mong chờ những hoàn cảnh như vậy.

(Papa) : Cháu cũng biết mèo lớn nhà ta không biết nấu ăn chứ ?

(Jun cười nham hiểm) : Ăn đồ chị ấy nấu nhẹ thì ngộ độc thực phẩm, nặng thì đi ngắm gà khoa thân.

(Rukio nén tiếng cười) : May là cháu nấu ăn rất khá.

Akane ở trong bếp chạy ra gần phòng khách nghe lỏm, trong bụng thầm than rớt cuộc đây là buổi gặp mặt chào hỏi hay là “Hội nghị nói xấu” cô vậy ?

(Papa e hèm vài tiếng) : Mèo lớn cũng không giỏi lấy lòng người khác, tính tình thẳng thắn nghĩ sao nói vậy, học hành cũng không phải quá xuất chúng.

(Jun hăng hái bổ sung) : Bù lại chị ấy rất mưu mô, đánh nhau thì vô đối, đàn em tuy ít nhưng rất đẹp trai tài giỏi (êm đang tự tăng bốc êm đây mà ^^).

(Rukio cười sáng lạn) : Những chuyện Akane làm không tốt, cháu có thể giúp. Những thứ em ấy giỏi, cháu cũng không tệ. Cho nên dù là chuyện gì xảy ra, cháu cũng sẽ ở bên cạnh em ấy.

Đến đây thì papa ngừng kể lể (hoặc do đã hết thứ để bôi bác con gái roài). Vì papa này dù ngoài miệng chê con đến không còn gì để chê nữa. Nhưng trong lòng ông thực sự rất thương hai đứa nhỏ. Mẹ chúng mất sớm, ông lại quá mải mê với việc nghiên cứu cho nên ông muốn con mình có thể tìm được người bạn trai đáng tin tưởng để dựa vào.

-Ta rất vui khi nghe cháu nói như vậy. -Sắc giọng của papa trở nên vô cùng nghiêm túc. -Nhưng nói được và làm được là hai chuyện khác nhau.

-Cháu chính là loại người làm được mới dám nói. -Rukio kiên định nhìn thẳng vào mắt vị papa kia.

-Nếu cháu làm tổn thương con bé. Ta tuyệt đối không bỏ qua.

Rukio trầm ngâm một lúc. Rồi anh từ tốn nói :

-Trong một mối quan hệ lâu dài, không tránh được có những lúc vô ý làm tổn thương đối phương. Nhưng mà, cháu có thể chắc chắn một điều, tình cảm của cháu dành cho Akane là chân thành. Và cháu vô cùng trân trọng mối quan hệ này.

Papa ngăn người khi nghe những lời Rukio nói. Chàng thanh niên ở trước mặt ông có những suy nghĩ chín chắn hơn cả bản thân ông khi ở lứa tuổi đó. Một đứa trẻ nóng nảy ngậy thơ như Akane nhà ông giao vào tay chàng thanh niên này thì có thể an tâm rồi. (Re tui gào lên : bố già ơi đừng để thằng Ru dê trẻ lăm mưu nhiều kế đó lừa!!!)

...

Sau bữa cơm tối, papa dắt hai thằng con rể đi ngắm bộ sưu tập đồ cổ mốc meo trong phòng làm việc của ông.

Akane phụ em gái dọn dẹp rửa chén. Mikane huých nhẹ khuỷu tay chị, cười tít mắt nói:

-Anh Rukio hôm nay thật cool quá !!!

-Tên đó giỏi giả vờ lắm – Akane chau mày trả lời.

-Chị hai cũng lạnh lùng quá rồi ! Con trai như anh Rukio rất được yêu thích trong mắt phụ nữ nha. Chị không cẩn thận dễ mất như chơi á.

-Hừ. -Akane cười nham hiểm. -Nói về độ hot thì thằng nhóc Jun còn được hoan nghênh hơn kia. Cái bản mặt ngây thơ vô tội của nó là kiểu được ưa chuộng nhất hiện nay đó.

-Chị hai hông cần lo cho em. Chị lo cho bản thân trước đi.

-Ồ để xem đứa nào bị giựt bò trước ha ha

-Hừ, tội doạ em nè ! -Mikane bắt ngờ trét đồng bột rửa chén trên tay lên mặt Akane.

-Aaa...con nhóc này, được lắm ! Xem ta ra tay đây !

Hai chị em chỉ choé trong bếp đến khi ba người kia thò đầu vào mới dừng lại. Mặt mũi cả hai đều bê bết bột xà phòng trông rất mắc cười. Papa liền ra lệnh đi rửa mặt ngay lập tức.

...

Đến lúc ra về, Rukio kỳ kèo đòi Akane tiễn anh một đoạn. Bóng hai người cùng chiếc xe moto kéo thành ba vệt dài trên đường. Khi đi ngang qua công viên, Rukio lại kỳ kèo đòi Akane ngồi nói chuyện với anh một lúc.

Hai người ngồi trên ghế đá. Akane ngồi xếp bằng thoải mái, hai bàn tay đan vào nhau vuron lên khỏi đầu, rướn người sang khoải hít thở không khí trong lành.

Rukio khẽ vỗ vỗ đầu gối Akane, nói :

-Em bỏ chân xuống đi.

-Tại sao ?

-Cứ bỏ xuống đi rồi anh nói lý do.

Akane nghi ngờ từ từ buông thõng hai chân xuống. Lập tức Rukio xoay người nằm gối lên đùi cô.

-Ahhh...anh lại thế nữa rồi !!!

Rukio nằm ngửa nhìn vào khuôn mặt nhăn nhó của Akane cười toe.

-Anh đã dốc toàn sức thể hiện rất tốt trước mặt papa em, giờ chỉ muốn được nghỉ ngơi một chút mà em cũng keo kiệt không trợ giúp sao ?

-Anh đang cố ý lợi dụng em thì có. Với lại đang giữa chỗ công cộng !!!

Rukio cười nhẹ. -Không ai thấy đâu. Chỉ một chút thôi mà, bạn gái.

Akane cũng đến là bó tay. Da mặt vị bạn trai này chỉ có dày hơn chứ không mỏng bớt đi theo thời gian.

Rukio nhìn mảnh sân chơi dành cho bọn trẻ trong công viên, khẽ thở dài.

-Em gái anh hồi nhỏ rất thích chơi xích đu. Ngày nào nó cũng bám lấy chân anh đòi ra công viên.

-Anh có em gái sao ? -Akane giật mình.

-Một em gái. Một chị gái. -Rukio cười nhẹ.

Akane cảm thấy chút hoang mang trong lòng. Cô mang tiếng là bạn gái Rukio nhưng đến giờ những gì cô biết về anh và gia đình anh thật quá ít ỏi.

-Sáng sớm nay ở sở cảnh sát, con bé bên cạnh Hazumi là em gái anh.

-Uhm

-Em có từng cãi nhau với Mikane không ?

Akane lắc đầu. -Hầu như không có. Mikane rất hay nhường em. Có lẽ vì mẹ mất sớm nên con bé trưởng thành hơn những đứa cùng tuổi rất nhiều.

-Em gái anh Emi trước đây cũng ngoan ngoãn giống như Mikane vậy, lúc nào cũng quấn lấy anh. Nhưng từ khi anh vào đại học và ở trong ký túc xá thì bọn anh ít nói chuyện hơn và con bé cũng dần thay đổi. Nó hay cúp học đi đàn đúm với bạn bè xấu.

-Anh cũng khá hơn gì ? Đừng nói với em anh thời học sinh rất ngoan ngoãn nha. Đánh chết em cũng không tin.

Rukio cười lớn. -Phải. Anh thừa nhận là hồi đó anh cũng có quậy chút chút, cúp học chút chút, đua xe chút chút. Nhưng anh vẫn rất biết chừng mực. Chưa từng làm chuyện nông nổi không suy nghĩ. Emi lại không được thế. Nó rất dễ bị người khác lôi kéo.

-Sao anh không thử nói chuyện với em ấy ?

Rukio thờ dãi. -Mỗi lần nói chuyện là một lần cãi nhau. Dùng biện pháp cứng rắn thì nó càng phản ứng lại. Dùng cách mềm dẻo thì nó không chịu nghe. Anh thật hết cách. Akane, em nói xem có phải anh rất thất bại với tư cách anh trai không ?

-Uhm...em thấy anh làm playboy thành công hơn nhiều.

-Em !!!

Akane cười xoà, bàn tay cô vuốt nhẹ mấy sợi tóc của Rukio.

-Nhưng em biết anh là người không dễ bỏ cuộc.

-Haha...đúng là bạn gái rất hiểu anh.

Rukio đột nhiên trầm mặc.

-Nhưng sáng nay anh rất giận. Chỉ nghĩ đến việc nếu cảnh sát không đến kịp thì hậu quả nghiêm trọng đến thế nào ? Anh đã hứa với dì là sẽ chăm sóc Hazumi. Nếu có chuyện gì xảy ra với con bé, anh thật không biết làm sao mà đối diện với dì.

Akane không biết nên nói gì. Cô không giỏi động viên người khác, cũng không biết các cô gái khác trong trường hợp như thế này sẽ cư xử ra sao. Ngón tay cô vô thức cuốn cuốn mấy sợi tóc của Rukio.

Rukio đột nhiên vươn tay ôm lấy khuôn mặt của Akane.

-Em biết đó, các cô gái khác trong trường hợp này sẽ tặng bạn trai một nụ hôn nồng thắm để khích lệ tinh thần.

Akane giật mình. Rukio như là đọc được suy nghĩ của cô vậy.

Rukio cười cười nháy mắt. -Em dễ đoán thí mề.

Anh cúi nhẹ má Akane giục, -Bạn gái, sạc pin cho anh đi mà ! -Còn khuyến mãi thêm ánh mắt long lanh chờ đợi và cái mỏ chu ra.

Akane phì cười. Rukio đúng là loại người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Akane cúi xuống đặt nhẹ một nụ hôn lên môi Rukio. Hai bờ môi lạnh chạm vào nhau lại toả ra cảm giác ấm áp đến vậy...

...

Tora cảm thấy tối nay tinh thần Hazumi có gì đó bất ổn. Cô nàng liên tục nhầm order của khách, cứ như thể đầu óc đang ở tận đâu đâu ngoài vũ trụ.

Tora chặn Hazumi trước cửa phòng vệ sinh, gặng hỏi :

-Có chuyện gì vậy ? Cậu hoàn toàn không tập trung làm việc.

-Xin lỗi. -Hazumi tránh ánh mắt Tora. -Tớ sẽ cẩn thận hơn.

Tora chạm vào vai Hazumi. -Nếu cậu...

Lời nói chưa dứt, Hazumi đã vội lách người tránh, bàn tay Tora trượt trong không trung.

-Tớ...tớ trở lại làm việc đây.

Hazumi nói xong liền bước vội đi. Tora cảm thấy rất khó chịu trong lòng. Cả tối nay hề cậu đến gần là y như rằng Hazumi sẽ lảng đi chỗ khác. Vì sao cô nàng lại tránh cậu như tránh quỷ ? Rốt cuộc cậu đã làm gì sai ? Bây giờ thái độ cậu đối xử với Hazumi đã dễ chịu hơn trước rất nhiều, vậy thì hà cớ gì Hazumi lại sợ hãi cậu như vậy ?

Đầu Tora muốn bốc khói vì suy nghĩ quá sức. Mà tại sao cậu phải vì một đứa con gái khiến bản thân ngược đãi não mình như vậy ? Thật khó hiểu! Quá là khó hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Những Chàng Trai

[Trường trung học M]

Jun đang gác chân lên bàn ngheo cổ ngủ ngon lành thì cánh cửa văn phòng Hội-học-sinh bị đá bang một phát bật mở làm cậu giật mình thức giấc. Cái bàn mặt Tora hiện ra ngay cửa.

-Hội trưởng đâu rồi ? -Tora hást mắt hỏi.

Jun bị quấy rối giấc ngủ, cau có trả lời. -Ừu biết.

Tora nhìn quanh quất văn phòng, không có ai ngoài Jun. Nhưng mà, cái văn phòng này sạch sẽ đến sợ, bàn ghế không một hạt bụi, tủ đựng ly tách cũng bóng loáng. Trên kệ, sách báo và các loại tạp chí được phân loại và sắp xếp ngay ngắn.

Tora trầm nghĩ, “cái thằng cha biến thái nào siêng năng dọn dẹp dữ vậy?”

...

Ở góc vườn hoa của trường, Tame hást hơi liền vài cái. Akane ngẩng đầu hỏi:

-Bồ nhấc à ?

-Đâu ra !!!

Akane cười cười nháy mắt, bảo :

-Có thì nói, đừng giấu. Để bạn bè còn ăn mừng.

-Hừ, nhiều chuyện.

-Ày, cái này không phải nhiều chuyện mà là quan tâm. Chi lo cậu ế lâu quá, thành ra ế vĩnh viễn. ..đau lòng anh em

-Nói mà không nhìn lại mình.

Akane cười nhún nhử, vỗ vỗ vai Tame nói:

-Bạn hiền, dù sao có trẻ vẫn hơn cái đứa không có.

Tame hừ lạnh. -Tớ có Alexandra, Louisa, Matilda, Claire, Elizabeth, còn có Dorothy sắp đến.

-Thôi. Sỉ tốp.

Akane chịu hết nổi, quăng cái thùng tưới cây vào mặt Tame. Cậu ta dễ dàng bắt gọn.

-Nói cho cậu hay, ngoài tớ ra chắc thế giới này không có đứa con gái nào chịu nổi cái tính biến thái và mấy sở thích kỳ quặc của cậu.

-Ồ.. -Tame vừa chùi chùi mấy cái cánh hoa, vừa thấp giọng nói. -Đúng là chỉ duy nhất cậu thôi.

Ngay giữa lúc đó, một tên hót ha hót hải từ dãy phòng học chạy về phía hai người họ.

-Đại tỷ ! Đại tỷ !

Thằng nhóc vừa đến gần thì bị Akane gõ vào đầu một cái rồ đau.

-Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi là Hội trưởng. HỘI TRƯỞNG. Nhớ chưa hả ?

-Dạ. Hội trưởng.

-Có chuyện gì mà nháo nhào lên vậy?

-Đại ca nhóm Devox đang đi tìm chị khắp nơi kia.

-Hử ? Devox... Là thằng nhóc Tora đó hả ?

-Dạ. Hội trưởng, liệu có phải là tìm chị để thách đấu không ?

Akane ngăn người ra. Thách đấu ? Chuyện này nếu là 1 năm trước thì như cơm bữa với Akane. Nhưng ở thời điểm hiện tại, nghe hai chữ ấy giống như vừa nghe được cái tin đại hạ giá 80% vậy, thực hiếm hoi.

-Thằng nhóc Tora đó mới bị chó đại cắn nên nổi cơn điên gì à ? -Tame hỏi trong khi vẫn chăm chú lau cánh hoa.

-Em cũng không rõ. Đại...à...Hội trưởng, hay đi xem thử ?

Akane ngẫm nghĩ một hồi rồi chống tay lên đầu gối, đứng dậy phui phui hai tay.

-Được. Đi xem xem là chuyện gì.

Thằng nhóc đi trước dẫn đường, thành thoi đi phía sau là Akane và Tame. Dãy hành lang tầng 1 thấy Akane xuất hiện thì bắt đầu lao nhao.

(A nói) : Chắc đi tìm đại ca Devox rồi.

(B nói) : Vậy tin đồn là đúng ? Sắp có đánh nhau to hử ?

(C nói) : Không biết là xích mích gì mà Đại tỷ phải ra tay ha ?

(D nói) : Thích ghê. Lâu rồi không được thấy Đại tỷ oánh lộn.

Akane mở cửa lớp học, thò đầu vào trong hô lớn:

-Tora ơi ời ! Nghe nói cưng đang kiếm chị ?

Tora đang ngồi một đống ở cuối lớp, nghe thấy tiếng gọi thì quay đầu lại. Nhìn thấy Akane, ánh mắt Tora đột nhiên trở nên rất nghiêm túc. Cậu đứng dậy đi nhanh ra cửa. Cái bóng cao lớn của Tora phủ lên người Akane. Cô ngẩng cổ nhìn lên, từ tốn hỏi:

-Có chuyện gì sao ?

-Đi ra đây một lát.

Dứt lời, Tora túm cánh tay Akane lôi đi. Có một đám nhiều chuyện lù lù theo phía sau. Tora dừng lại, quay người quắc mắt nhìn.

-Biến. Đứa nào dám lại gần tao đập bẻ mặt.

Chỉ một câu thôi cũng khiến cả đám chùn chân. Nhưng Tame vẫn lạnh đạm đi đến gần, nói:

-Dạo này to mồm nhể cậu em.

Hai bên trừng trừng nhìn nhau cho đến khi Akane phải lên tiếng.

-Tame, cậu về văn phòng trước đi. Tora, có chuyện gì muốn nói thì nói lẹ.

Tora không nói không rằng, lại kéo Akane đi tiếp. Đến khi hai người lên đến sân thượng, Tora mới bắt đầu hỏi:

-Chị có biết...uhm...cái con nhỏ Hazumi đó...nó đang có chuyện gì sao ?

-Ồ, thì ra muốn hỏi thăm về gấu. Thế mà cứ ra về thần bí.

-Gấu gì. Chị đừng có nói bừa.

-Nếu không phải gấu sao cưng quan tâm thế ?

- Tại tôi thấy khó chịu khi nhân viên không tập trung làm việc thôi.

-Ồ, thật không ? Chỉ đơn giản là vì trách nhiệm công việc thôi hả ?

Tora im bất một hồi.

-Rất cuộc chị có biết gì không ?

Akane lắc đầu nhún vai.

-Vậy chị có số của lão Rukio không ?

-Số thì có...-Akane rút điện thoại ra bấm bấm. -Nhưng không thể cho tùy tiện được.

-Vậy chị muốn gì ?

-Chị sẽ cho cung số, với một điều kiện. Chị hỏi 3 câu, yêu cầu cung trả lời thật lòng.

Tora suy nghĩ một lúc, cuối cùng chấp nhận.

-Được. Hỏi đi.

-Câu thứ 1, có phải cung quan tâm đến Hazumi chỉ đơn thuần vì yêu cầu công việc không ?

Một khoảng im lặng kéo dài. Mây bay gió thổi.

-Haiz...suy nghĩ lâu thế. Không trả lời thì chị đi đây, ở đó tự kỷ đề.

-Đợi đã ! Được rồi tôi trả lời. Không hẳn chỉ vì công việc.

-Tốt. Câu thứ 2, Hazumi có điểm gì đáng yêu ?

-Không có điểm nào hết. Mít ướt, tiểu thư, hậu đậu, suy nghĩ đơn giản, dễ bị lừa gạt..

-Thôi. Sỉ tốp. Đủ rồi, cung nói thêm nữa chắc chị không nhận ra nỗi con bé luôn.

Akane cười cười đúng chất Rukio (Re thờ dài: đúng là gần mực thì đen mà, ở gần tên Rukio riết rồi nguy hiểm giống hần lun). Akane đưa ra câu cuối cùng.

-Nếu đúng như cung nói thì chắc ở cạnh Haumi cung cảm thấy rất phiền toái, bức mình ?

-Trước đây thì đúng như thế. -Tora trầm ngâm một hồi.

-Vậy giờ thì sao ?

-Giờ...cũng không thấy khó chịu lắm.

Akane nhún vai cười. Ngón tay bí mật nhấn cái nút trên màn hình điện thoại.

-Được rồi, nể tình cung đã thật thà khai báo, số của anh Rukio nè.

Tora nhìn vào dãy số trên màn hình, nhanh chóng rút điện thoại ra bấm. Chuông reo 3 tiếng, một giọng con trai trầm trầm vang lên ở đầu dây bên kia.

-Alo

-Tora đây.

-Sao chú biết số của anh ?

-Hội trường cho.

-À, rồi, gọi có gì không ?

-Uhm...về Hazumi...anh có biết dạo này Hazumi đang lo lắng chuyện gì không ?

Đầu dây bên kia im lặng.

-Nề, Rukio, anh nói gì đi chứ.

-Chú giờ rảnh không ?

Tora liếc nhìn đồng hồ. -Chừng mấy phút nữa vào học lại.

-Cúp đi.

-Chi ?

-Anh dẫn chú đến một chỗ.

-Tại sao phải cúp học đi với anh ?

-Chú muốn biết chuyện của Hazumi mà phải không ?

-Uhm

-Vậy đi phụ anh một tay, rồi anh nói cho nghe.

-Được. Gặp ở đâu ?

-Ba phút nữa anh đến trường chú.

Cúp mấy, Tora bỏ qua Akane, đi thẳng xuống cầu thang. Akane gọi với theo:

-Thằng nhóc vô ơn kia, rốt cuộc có chuyện gì sao không thèm nói cho chị nghe.

-Chuông vào học rồi kìa. Hội trường thì nên làm gương đi.

-Còn cưng đi đâu, tính cúp lớp hả ? Đừng hòng nha.

-Tôi đi với lão Rukio. Lão ấy đến ngay bây giờ.

Nói xong, Tora bước ra khỏi dãy lớp học.

Akane lên đến lớp, từ cửa sổ nhìn xuống, cô có thể thấy cái dáng cao kều của Tora đang treo tường trốn ra. Rốt cuộc hai tên con trai đó đang âm mưu tính toán làm cái gì ?

...

Tora ngồi sau xe moto của Rukio, cảm giác hơi khó chịu. Lý do cũng dễ hiểu, hai thằng con trai mà ngồi bám dính lấy nhau trên xe moto, người ngoài nhìn vào 70% sẽ cùng suy nghĩ hai đứa này là gay.

Phóng vòng vèo một hồi, cuối cùng Rukio cũng dừng xe gần một tiệm game online. Tora còi mũ bảo hiểm, gõ gõ vào mũ Rukio hỏi lớn:

-Rốt cuộc anh tính làm gì ?

Rukio còi bỏ mũ bảo hiểm, chỉ tay vào trong tiệm game.

-Ở trong kia là 3 thằng phải chịu trách nhiệm cho tình trạng của Hazumi. Chỉ vì bố chúng nó làm to mà không bị truy cứu trách nhiệm. Nhưng dám đụng đến các em gái của Rukio này thì đâu thoát dễ thế. Anh chỉ yêu cầu chú hai điều: thứ nhất lúc đánh nhau không được gỡ mũ bảo hiểm xuống, danh tính tuyệt đối phải giữ bí mật; thứ hai ra tay không cần khoan nhượng, đừng đánh chết người là được.

Rukio nhìn biểu hiện còn nhiều khó hiểu của Tora, cười nhẹ bảo:

-Sẵn sàng chưa ? Xong thì quảy thôi.

Rukio đội lại mũ bảo hiểm. Tora cũng vậy. Hai thanh niên khí thế hùng hục đẩy cửa quán game đi vào.

Một tên đang chơi game đến hồi gay cấn vắng tục chửi bậy liên tục. Hắn đang hăng máu thì đầu bị ai túm lấy đập mạnh xuống mặt bàn phím. Hắn đau điếng gào lên như lợn bị chọc tiết. Cả quán game dừng hết cuộc chơi, ngó qua.

Hai tên còn lại thấy bạn mình khi không bị đánh, nổi máu điên lao tới. Rukio tung ra một cước liên hoàn, nhanh đến nỗi tên kia chỉ đỡ được hai cú đầu tiên, sau đó thì cái mặt biến dạng thành thứ gì cũng không miêu tả nổi. Tên còn lại cũng hứng chịu số phận thảm không kém khi đụng độ Tora. Sẵn vóc người cao lớn, sải tay của Tora cũng dài hơn người khác, cho nên trong khi cú đâm của tên kia mới lơ lửng trong không trung thì cú đâm của Tora đã lao thẳng vào xương hàm đối thủ.

Một cuộc chiến không cân sức sớm đến hồi kết thúc với ba nạn nhân nằm co quắp trên sàn. Rukio lúc này mới ngừng tay, quỳ xuống túm tóc một tên trong nhóm, thì thầm cái gì đó vào tai hắn. Mắt hắn tròn tròn như gặp phải Diêm vương, thiếu nước rớt ra ngoài. Cái gương mặt xanh tím sung vù phù đầy nỗi sợ hãi.

Từ xa đã nghe thấy tiếng còi cảnh sát hú inh ỏi. Rukio tóm Tora chạy nhanh ra khỏi quán, lao lên xe moto phóng đi nhanh hơn tên lửa.

...

Rukio đỗ xích trước một cửa tiệm sửa xe moto. Anh bỏ mũ, gọi lớn :

-Xù oi !

Một tên to con vạm vỡ từ bên trong bước ra, mặt mày hớn hờ:

-Anh Ru. Xong việc nhanh vậy sao ?

-Ồ. -Rukio quăng chiếc mũ bảo hiểm cho tên này, cười nói. -Gắn lại cho anh cái biển xe nhé !

-Xong ngay. À, đại ca Levi cũng mới ghé quán đó.

Nghe thấy vậy Rukio mặt mày hí hửng, miệng huyết sáo ngoác Tora đi theo. Khu phố này khá sầm uất, buôn bán đủ các loại mặt hàng, chưa kể đám nhà hàng và quán cà phê mọc chen chúc như nấm.

Rukio bước xuống những bậc thang nhỏ hẹp, đi qua cánh cửa gỗ bên trên có hàng chữ bằng đèn neon màu xanh ngắt "Nobody". Trong quán mờ mờ tối, nhưng không khó khăn để nhận ra bài trí của quán khá kỳ lạ. Những chiếc bàn và ghế đều mang hình thù thân cây bị cắt xẻ đặt nhấp nhô.

Rukio tiến tới quầy bar, nở nụ cười tươi rói.

-Đại ca, sao hôm nay rảnh rang đến làm bartender thế này ?

Levi lãnh đạm ngược mắt nhìn Rukio, rồi lại cúi xuống cắt chanh, không thèm nói tiếng nào. Rukio thấy vậy, vỗ vỗ tay xuống mặt bàn bar thì thào:

-Bàn ơi, đại ca Levi lại hờn dỗi gì rồi, không thèm trả lời ta luôn. Ta đành nói chuyện với mi vậy.

Levi vẫn không thèm để ý, bỏ mấy miếng chanh cắt rồi vào ly nước lạnh to tướng. Rukio thở dài, lại tiếp tục tự kỷ với mặt bàn:

-Mi nói xem cuối cùng thì đại ca giận chuyện gì ? Ngay cả lý do ta cũng không được biết, thật chẳng công bằng tí nào.

Tora nhòm Rukio chẳng khác chi gái nhà lành bị gấu đá ngồi ăn vạ. Cậu gắng nhịn không cười lớn khi nghĩ về điều đó, nhưng hai vai vẫn run lên.

Rukio lúc này đã nằm bò lên bàn, tiếp tục cái trò thủ thi. Levi nhắm mắt lại, hít một hơi dài rồi bất ngờ túm lấy cổ tay Rukio, vung con dao lên rồi đâm xuống ngay sát cạnh bàn tay Rukio. Lúc này thì anh chàng thoát hẳn khỏi vai diễn "gái nhà lành", cười mà như mỉa.

Levi cúi đầu xuống sát mặt Rukio gần từng tiếng.

-Chú còn chưa biết tội ?

-Em thật không biết mắc phải tội gì. -Rukio mở to mắt làm ra vẻ khổ sở. (Re: bố Ru này cũng biết giả vờ làm ngây thơ)

-Hừ. Anh hỏi chú, tại sao chuyện điều tra của cảnh sát không để cảnh sát làm mà chú cứ tự tiện chúi mũi vào ?

-Đại ca, em cũng là cảnh sát trong tương lai mà. Phụ giúp điều tra vụ án có gì không đúng ?

-Chú thích thì cứ làm một mình, sao còn kéo Rita của anh vào ?

Nghe đến đây, Rukio à lớn như thể Archimède khám phá ra lực đẩy của nước, như Newton phát hiện ra lực hút trái đất vậy. Rukio cười cười, vỗ nhẹ bàn tay đang cầm dao của Levi.

-Hóa ra lý do đại ca nổi giận là vì không được đi chơi với chị dâu.

Bị nói trúng tim đen, mặt Levi đã tối càng tối hơn. Rukio giả bộ thở dài than vãn.

-Em cũng đâu sung sướng hơn gì. Mấy ngày nay cũng đâu được gặp mặt bạn gái. Lại còn thiếu ngủ trầm trọng, cả tâm hồn và thể xác theo đó mà suy sụp.

Levi và Tora không bảo nhau mà cả hai cùng có cảm giác muốn dộng một đấm vào cái mặt giả tạo kia. Levi rút dao lại, rửa sạch rồi bỏ vào tủ. Xong, anh lấy ra hai cái ly, một rót nước cam, một rót bia đưa ra cho Tora và Rukio.

-Một thì bỏ đó cho cảnh sát đi.

Rukio nốc một hộp lớn bia, đặt ly xuống bàn cái rụp. Rồi anh rút một điếu thuốc ra, châm lửa.

-Là vụ bắt cóc nữ sinh liên tiếp. Cảnh sát đã theo dấu hấn cả tháng rồi nhưng chưa bắt được. Khu vực hoạt động của hấn lại lanh quanh ở quận này.

-Chú lo cho mấy đứa em gái ?

-Anh tính thiếu mất một người rồi đại ca. Còn bạn gái em nữa. -Rukio cười nhăn nhó.

-Ai mà dám đụng đến Hội trưởng chứ. – Tora buột miệng chen vào.

-Dù thế nào đi chăng nữa, để một tên như thế lôn vồn ngoài đường, thật chẳng yên tâm.

Cuộc trò chuyện của các chàng trai kéo dài khoảng nửa tiếng. Sau đó, Rukio phóng moto về lại ký túc xá, để Tora bốc hỏa tự đón xe bus.

...

[Quán càfê Gió Mới]

Hazumi đang đóng cửa dọn dẹp quán. Trong khi lau sàn nhà, cô nàng bất giác nhớ lại đoạn ghi âm mà Hội trưởng cho cô nghe chiều nay. Những lời của Tora như cuộn băng cứ tua đi tua lại trong tâm trí Hazumi.

“Không hấn chỉ vì công việc”, “Trước đây thì đúng như thế. Giờ...cũng không thấy khó chịu lắm.”

Hai bàn tay Hazumi siết chặt cán cây lau nhà. Trong lòng cô đan xen nhiều thứ cảm xúc lẫn lộn, chẳng phân định rõ là buồn hay vui.

Hazumi là người cuối cùng ra khỏi quán. Cô đi bộ dần về phía tàu điện ngầm. Con đường tuy ngắn nhưng hôm nay lại khá vắng vẻ. Hazumi cảm thấy hình như có tiếng bước chân phía sau mình. Hai tay cô nắm chặt lấy dây đeo túi xách, sải bước nhanh hơn. Nhưng cô đi nhanh thì tiếng bước chân đằng sau cũng gấp gáp theo. Hazumi sợ đến nỗi chẳng dám quay đầu lại, một mực muốn bỏ chạy thật nhanh. Nhưng cánh tay kẻ đó đã níu vai cô lại.

-Á...á....bỏ tôi ra...biến thái !!! -Hazumi hét lên.

-Cậu dám nói tôi biến thái ?

Giọng nói quen thuộc khiến Hazumi mở choàng mắt.

-Ra là cậu. Làm tớ sợ gần chết !

Tora nhìn gương mặt vẫn còn vương nét hoảng sợ của Hazumi, bàn tay vô thức vỗ vỗ lên đầu cô.

-Có gì đâu mà phải sợ.

-Ai bảo tự nhiên cậu im lặng đi theo sau tớ, làm tớ tưởng là tên biến thái đeo bám nào đó.

-Trí tưởng tượng tốt thiệt.

Tora nói xong, chìa ra trước mặt Hazumi một túi đồ. -Nè, anh Rukio nói cậu thích loại này.

Hazumi ngơ ngác cầm lấy túi, nhìn vào trong. Là loại bánh dẻo mà cô rất thích.

-Sao tự dưng cậu lại mua cho tớ ?

-Anh Rukio đã kể cho tôi nghe chuyện cậu bị cảnh sát bắt.

Hazumi cảm thấy cả người đông cứng. Khó khăn lắm cô mới thốt lên được.

-Cậu biết rồi ?

-Ồ.

Nghe một tiếng ờ nhẹ nhàng của Tora mà sống mũi Hazumi chợt thấy cay cay. Nước mắt cứ tự nhiên trào ra, không kìm lại được. Hazumi cảm thấy thật khổ sở, thật tủi thân. Cô không muốn Tora biết chuyện này, không muốn chút nào.

-Nè...nè....sao tự nhiên lại khóc ?

Tora cau mày. Có phải mọi cô nàng mít ướt đều có tuyến nước mắt chảy tự do không van khóa lại chăng ?

-Tớ..hic..hic...xin lỗi...tớ không muốn khóc...nhưng mà...nhưng...tớ...hic...không phải loại con gái đó...

-Ồ...tôi có nói gì đâu. Nín đi.

-Chắc cậu nghĩ tớ tệ hại lắm..hic...hic...

-Không có.

Tora cố gắng moi móc túi quần, nhưng chẳng có thứ gì để đưa cho tiểu thư mít ướt lau nước mắt cả. Hazumi chỉ mới khóc một chút mà mặt đã đỏ bừng. Cô ngược nhìn Tora, hỏi lại lần nữa trong tiếng nấc.

-Cậu có ghét tớ không ?

Tora hơi sững lại, nhìn gương mặt nhuốm hồng, môi cậu mấp máy mãi mới thành lời.

-Không có.

-Ngay cả sau khi biết chuyện đó, cậu cũng không ghét tớ ?

-Không.

Hazumi nhìn chăm chú vào mắt Tora, như để xác minh câu trả lời là thật lòng. Nhưng cái nhìn này lại khiến Tora bối rối hẳn.

-Đừng khóc nữa. Để tôi đưa cậu về nhà. Anh Rukio nói quận này có tên biến thái bắt cóc nữ sinh. Đi về một mình không an toàn đâu.

Hazumi khẽ gật đầu. -Cảm ơn, Tora.

Bóng hai người, một dài một ngắn in xuống nền đường. Các quán xá tuy phần lớn đã đóng cửa, nhưng ánh đèn điện nhấp nháy vẫn sáng rực khắp nơi, nhắc nhở Giáng Sinh đã đến gần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Đêm Giáng Sinh

(Re) : Các mụi mụi đệ đệ của tỷ nghi lễ cóa đi đâu không hay đóng cửa ở nhà ngồi đọc truyện ? kà kà...các FA của tỷ đọc chương mới đừng có gato nhé :P

Nhào zô nàoooo...chương mới đặc biệt dài đã ra lò nhóc ;)

Không khí Giáng Sinh rộn ràng khắp nơi. Các cửa hàng tấp nập người mua sắm trong giai điệu lưu luyến Christmas Eve của Tatsuro Yamashita.

Akane và đồng bọn đã lên kế hoạch sẵn cho đêm Giáng Sinh. Bọn họ sẽ đóng đô tại quán cafe Gió Mới, cùng ăn gà KFC rồi kéo nhau ra tháp Tokyo.

Hiển nhiên Tora kịch liệt phản đối. Vì có gì cả ngày Giáng Sinh cậu cũng phải làm thân osin cho đám người này ? Không công bằng. Quá vô nhân đạo.

Nhưng lời phản đối của Tora như gió thoảng bên tai, chẳng có mống nào thêm để ý. Bọn họ còn bận bàn bạc xem ai sẽ đi mua KFC. Cuối cùng đành dùng bốc thăm để quyết định. Jun và Hokkai trở thành hai kẻ kém may mắn.

...

Akane biết dạo này Rukio bận rộn với vụ án bắt cóc kia, cả tuần cô không nhắn tin sợ làm phiền anh. Đột nhiên một tối, cô đang định leo lên giường đi ngủ thì điện thoại reo. Giọng Rukio nghe khá mệt mỏi:

-Bạn gái à, em ngủ chưa ?

-Em đang chui lên giường đắp chăn rồi nè.

-Em nhìn ra cửa sổ đi !

Akane hồ nghi vén rèm cửa sổ nhìn xuống. Quả nhiên Rukio đang ở dưới, nửa ngồi nửa đứng dựa vào xe moto, một tay cầm điện thoại, tay kia vẫy vẫy.

-Anh làm gì trước cửa nhà em giờ này ?

-Em xuống đây chút đi. Anh sắp chết cóng rồi. Xuống đây sưởi ấm bạn trai em gấp nè.

Akane khẽ cười thầm cái trò làm nũng của Rukio.

-Anh khoẻ như gấu vậy, lạnh một chút không chết được.

-Em đánh giá anh cao quá ! Nhìn vậy thôi chứ anh chịu lạnh rất kém. Vì yếu đuối nên mới cần bạn gái mạnh mẽ che chở đó.

Akane cười khe khẽ. Miệng lưỡi của Rukio quả thật không ai bì kịp.

-Đợi chút, em mặc áo khoác đã.

-Nhớ đi thêm tất nha. Ngoài này thực sự lạnh lắm.

Akane nhanh chóng khoác thêm chiếc áo len dài, lại choàng ngoài áo gió, chân đi thêm chiếc tất dày.

Cô nhẹ nhàng đi xuống cầu thang, mở cửa bước ra ngoài. Vừa đến gần Rukio, cô đã bị cánh tay mạnh mẽ của anh kéo vào sát người.

Rukio gác đầu lên vai Akane, thì thầm bên tai cô:

-Anh nhớ em quá ! Cả tuần em bỏ bạn trai mốc meo luôn.

Cái kiểu làm nũng của Rukio thật khiến Akane bó tay. Đôi khi cô tự hỏi bạn trai của mình rốt cuộc là bao nhiêu tuổi ? Lúc thì nghiêm nghị như ông già, lúc lại giảo hoạt như một tên thanh niên mới lớn, lúc nhõng nhẽo lại chẳng khác đứa nhóc 4 tuổi là mấy.

-Em sợ làm phiền anh nên mới không nhắn tin.

-Ngược lại, anh thêm bị làm phiền chết được !

-Vậy nửa đêm nửa hôm anh chạy đến đây chỉ để ôm em thôi hả ?

-Ừ. Mà nếu được hôn nữa thì càng tốt.

Vừa dứt lời, Rukio đã áp môi lên môi Akane. Cô nàng chẳng kịp phản ứng, hai bàn tay nắm lại trước ngực Rukio, bị động mà đón lấy sự tấn công.

Sự đối lập giữa bờ môi lạnh ngắt và chiếc lưỡi ấm nóng của Rukio khiến cả người Akane như cứng lại. Lưỡi Rukio chạm vào lưỡi Akane, quấn lấy nó, đùa nghịch nó, mê muội không rời.

Rukio kết thúc nụ hôn dài bằng cách cắn nhẹ vào môi Akane. Anh buông cô ra, nở nụ cười vô cùng thoải mái, rồi phán một câu:

-Hơi hơi no rồi.

Akane thật chẳng còn từ nào để nói.

Rukio xoa nhẹ má Akane, mỉm cười bảo:

-Em vào nhà đi.

Rukio rời Akane, định leo lên xe moto thì Akane níu tay anh lại. Rukio cười gian, hỏi:

-Không nhớ xa bạn trai hả ?

-Đừng tưởng bở. -Akane le lưỡi. -Chỉ là...uhm...

-Ngập ngừng thế này thật không giống em.

-Em biết dạo này anh đang bận. Nhưng mà...uhm...Giáng Sinh...bạn em có buổi hẹn, anh đến được không ?

Rukio nghe xong cười phá lên, xoa xoa đầu Akane, nói:

-Chuyện chỉ vậy thôi mà em khó nói thế sao ? Bạn gái ngoan, Giáng Sinh đương nhiên phải ở bên cạnh em chứ ở cùng đám tội phạm làm gì ? Muốn mấy giờ anh qua đón ?

-8 giờ rưỡi nha. Bọn em hẹn ở quán cafe Gió Mới lúc 9 giờ.

-Được.

Rukio leo lên xe moto, nháy mắt với Akane:

-Anh về đây, bạn gái ngủ ngoan nhé !

Rukio hôn cái chụt lên má Akane rồi mới đội mũ bảo hiểm, rồ ga phóng đi. Akane cười tủm tỉm, nhảy chân sáo vào nhà. Giáng Sinh đầu tiên với Gấu, Đại tỷ nhà ta sao không vui cho được.

...

Đêm Giáng Sinh, đúng 9 giờ cả đám đã tập trung đông đủ trong quán cafe Gió Mới, ngoại trừ Jun và Hokkai chắc đang chật vật xếp hàng mua KFC. Bàn của Akane và đồng bọn nằm ngay sát cửa sổ, từ đây dễ dàng nhìn thấy phố xá đông đúc ngập trong ánh đèn. Gương mặt người qua kẻ lại đều mang theo nụ cười rạng rỡ.

Hazumi không có ca làm việc hôm nay, nhưng trong khi chờ Jun và Hokkai đến, cô tình nguyện vào bếp phụ giúp. Tora đang xắn tay áo rửa ly tách. Mặc dù mang cái danh quản lý, những dịp đông khách như hôm nay thì bất kể chỗ nào thiếu người phụ là Tora phải nhảy vào.

Chàng rửa, nàng tráng, vô cùng nhịp nhàng. Người ngoài nhìn vào dễ liên tưởng đến cặp vợ chồng mới cưới đang cùng nấu ăn rửa chén, vô cùng tình cảm. Nhưng mà người trong cuộc thì lại thấy không khí quá yên ắng, đến mức thiếu tự nhiên. Cuối cùng Hazumi cũng mở miệng.

-Cây thông ở nhà bác tớ to khủng khiếp ấy. Cậu có tin nổi không, tớ phải bắc thang để trang trí cho nó đấy. -Hazumi cười khúc khích. – Mấy quả cầu trang trí cũng rất to và đẹp nữa. Tớ có thể dùng chúng để soi gương luôn.

-Con gái có vẻ thích mấy chuyện đó nhì.

-Ồ, thế nhà cậu không trang trí cây thông sao ?

-Không.

Hazumi hơi ngần ngại ra. Thực ra tục lệ trang trí cây thông nhằm tạo ra cơ hội cho các thành viên trong gia đình quây quần tụ họp, cùng nhau làm việc và gây dựng kỷ niệm đẹp. Hazumi tự nhủ, “Không lẽ nhà cậu ấy quá truyền thống nên không theo xu hướng ăn mừng lễ Giáng Sinh ?”

-Bố mẹ cậu chắc là rất truyền thống..? – Hazumi dè dặt hỏi.

-Không. -Tora ngừng một chút, rồi như hít lấy một hơi thật dài trước khi nói tiếp. -Nếu truyền thống thì họ đã không ly dị.

Bàn tay Hazumi khẽ sựng lại. Tora liếc mắt nhìn, giọng cậu rất nhẹ nhàng như thể chuyện đó cũng chẳng ảnh hưởng đến mình mấy.

-Tôi không nói chuyện này với ai vì không muốn nhận được những tia nhìn thương hại. Cho nên cậu cũng không cần để ý làm gì. Tôi sống một mình quen rồi.

Hazumi cắn môi dưới. Cô quay đầu nhìn vào gương mặt nghiêng nghiêng góc cạnh của Tora. Giọng nói có phần run rẩy.

-Cậu nói dối. Làm sao có thể quen với một chuyện như thế ?

Tora sững người quay đầu nhìn Hazumi. Trong đôi mắt đen láy mở to đó, cậu nhìn thấy những tia cảm xúc đau thương.

-Tôi đã bảo là không cần thương hại mà. Khi thật ! Thế quái nào lại nói cho cậu biết.

-Tora, tớ không thương hại cậu ! Tớ có thể hiểu cảm giác cô đơn là thế nào. Bố tớ mất trong khi làm nhiệm vụ, sau đó mẹ cũng bỏ lại tớ mà đi làm ăn xa. Mặc dù ở nhà của bác luôn có đầy người nhưng tớ luôn cảm thấy thiếu thốn sự ấm áp.

Sống mãi Hazumi đã cay xè. Mấy giọt nước mắt lăn dài trên má. Tora khẽ thở dài, đưa cánh tay lên, dùng chỗ tay áo thấm nước mắt cho cô nàng.

-Cái bệnh mít ướt của cậu chừng nào mới khỏi được ?

-Xin lỗi...-Hazumi lúng túng đưa tay quệt ngang má. -Tớ thật tệ quá, tự nhiên lại khóc. Hôm nay phải vui vẻ mới đúng.

Tora không trách mắng thêm câu nào. Cậu lặng lẽ tiếp tục rửa chén. Cậu sao lại không hiểu tâm trạng của Hazumi.

Mỗi ngày Tora đều sợ trở về nhà, vì giờ đây nơi ấy quá tối tăm và lạnh lẽo. Rất nhiều lần Tora thả ăn mì gói ngoài cửa hàng tiện lợi còn hơn ngồi trong nhà ăn tối, bởi mỗi khi nhìn thấy bát com trên tay, cậu không khỏi chạnh lòng nhớ lại những bữa ăn đầm ấm cùng gia đình. Những số 0 trong tài khoản của Tora mỗi năm lại tăng thêm, nhưng cậu chưa từng đụng đến số tiền đó. Cậu không cần tiền, cậu chỉ cần sự ấm áp.

-Đồng ly để tôi lo. Cậu ra ngoài với mọi người đi. – Tora sắp đồng ly rửa rồi lên một cái khay lớn. -Hôm nay đâu phải ca làm của cậu, ra ngoài nói

chuyện với mọi người cho vui.

Nghe lời đó, Hazumi tự nhiên thấy hơi buồn trong lòng. “Có phải Tora đang đuổi khéo mình không ?”

Hazumi hơi mím môi, rồi rất nhanh nở nụ cười nhẹ nhàng, nói:

-Vậy tớ ra ngoài trước. Nhưng nếu cần giúp gì thì cứ nói một tiếng nhé.

-Uh.

...

Bên ngoài, cả đám đang rũ rượi nằm bò trên bàn. Akane nhăn nhăn mặt nói với Mikane:

-Em gọi điện cho Jun hỏi coi sao hai tên đó lâu quá vậy nè. Mọi người sắp chết vì đói rồi.

Mikane nhấn nút gọi. Đầu dây bên kia vừa bắt máy đã vọng ra léo nhéo tiếng con gái.

“Tớ xem với” “Tớ nữa !” “Hình chụp đẹp quá !” “Anh ơi, chụp thêm một tấm nữa được không?” “Anh đợi chút, để bọn em đứng sát vào.” “Được chưa anh ? Anh thấy ổn chưa?”

Mikane cảm thấy máu nóng dồn lên mặt. Cô nàng nghiêm giọng hỏi:

-Sao bên đó ồn ào như vậy ?

-À, có mấy khách du lịch muốn chụp hình.

-Cậu về nhanh đi. Mọi người đói lắm rồi !!!

-Được, đợi chút. Ahh...từ từ...bình tĩnh, từng người một !

Mikane chịu hết nổi, lớn tiếng trong điện thoại: – Petto !!! Ba phút nữa cậu không xuất hiện ở quán thì sau này đừng vác mặt đến nhà tớ ăn trực nữa !!!

Mikane cúp máy cái rụp. Cả đám tròn tròn mắt, bất động, nín thở nhìn.

-Thật là một màn hiểm có. -Tame bắt đầu.

-Phải. -Akane tiếp lời. – Có thể làm mèo nhỏ nhà ta lớn tiếng như vậy...bản lĩnh của thằng nhóc đó thật cao cường.

-Có chuyện gì nghiêm trọng sao, Mikane ? -Hazumi dè dặt hỏi.

-Em cho thời gian ít quá ! Ba phút từ tiệm KFC chạy về, trừ phi thằng nhóc có gắn tên lửa ở chân. -Rukio chen vào.

Mikane mím môi, gương mặt lần đầu tiên tỏa ra sát khí. Người ta nói không sai, tình yêu làm con người thay đổi. Biến thiếu nữ dịu dàng ngây thơ vui tươi Mikane của chúng ta trở thành phiên bản “bạn gái ghen tuông quá độ” như thế này, thật là ...sức mạnh không vừa đâu.

Sau mười phút thì “bạn trai tội lỗi” Jun lao vào trong quán, sắc mặt đỏ bừng, hơi thở hỗn hển. Mà bóng dáng Hokkai vẫn chưa thấy đâu. Xem ra Jun đã vì gái quên bạn, bỏ Hokkai bơ vơ lại phía sau mà chạy một mạch về quán.

Jun ngồi xuống cạnh Mikane, nhưng cô nàng mặt không biểu lộ cảm xúc. Ai da, dù là đánh nhau to đến cỡ nào, Jun cũng chưa từng bị lo lắng như bây giờ. Trước đến nay toàn là Mikane dỗ dành cậu, còn cậu ngoài làm nũng thì không biết gì sất. Bây giờ đối mặt với ngọn núi lửa sắp phun trào này, miệng của Jun như bị ai lấy keo dính sát dán kín lại, muốn lên tiếng cũng thật khó khăn.

-Xin lỗi...-Jun ngập ngừng. -Mấy vị khách du lịch đó cứ chèo kéo nhờ chụp ảnh giùm. Tớ cảm thấy khó từ chối, cho nên...

Vẫn là một sự im lặng đáng sợ. Jun quẳng ánh mắt đáng thương cầu cứu qua đồng đội, nhưng thế quái nào chẳng ai thêm bận tâm. Bọn họ còn đang bận chia đùi gà. Hokkai vừa về đến nơi, cũng háng hái tham gia biệt đội chén gà, chẳng màng hỏi han vì sao Jun bỏ chạy trước như ma đuổi.

Thế là xong. Jun nhà ta trở thành trẻ bơ vơ. Cậu ghé sát tai Mikane thủ thỉ:

-Cô chủ à, tha lỗi cho petto đi. Petto hứa lần sau sẽ ngoan, không thế nữa. Đừng giận nữa mà, mà, đi mà...

Mikane mím môi, gượng nhin cười để duy trì bộ mặt nghiêm túc. Jun nhìn lại cứ tưởng cô nàng mím môi vì tức giận. Cậu nhóc liền lén lén lút lút luồn ngón cái chạm vào lòng bàn tay Mikane để trên ghế, khề khêu khêu. Chiều này cậu thường dùng khi muốn đòi thứ gì đó. Mikane vẫn không thêm mở miệng. Jun tui ngầu.

Giữa lúc này Rukio thì thào cái gì đó vào tai Jun. Cậu nhóc nghe xong, nét mặt hiện rõ vẻ phức tạp. Suy nghĩ vài giây, cậu quyết định ghé sát tai Mikane thì thầm. Nghe xong, mặt Mikane đỏ bừng.

-Cậu dám ?

Mọi người đều giật mình trước phản ứng của Mikane. Chỉ có Rukio kín đáo cười gian trá. Akane kéo tay Rukio thì thầm:

-Anh lại dạy trẻ con cái gì bậy bạ rồi hả ?

Rukio quay đầu, cũng thì thầm lại với Akane: -Không có. Anh thề luôn. Anh chỉ muốn giúp hai đứa làm hòa.

Akane nhìn nụ cười gian của Rukio, lòng thầm nghĩ “Tin được anh chắc phá sản”

Jun lấy hết vẻ nghiêm chỉnh, nhìn thẳng vào mắt Mikane, trả lời:

-Phải. Cậu mà không hết giận là tớ làm thiệt đó.

-Cậu...cậu không những chẳng hối lỗi mà còn dám đe dọa tớ như thế.

-Tớ không có dọa...tớ làm thật !

-Được lắm. Vậy cậu làm đi ! Làm đi ! – Mikane hất mặt thách thức. Đôi mắt trong veo mở to nhìn chằm chằm Jun.

Mikane quen biết Jun lâu như vậy, tính cách cậu ta, sao cô bé không hiểu chứ. Những chuyện xấu hổ như thế, Jun tuyệt đối không dám làm trước mặt mọi người. Nhìn thấy ánh mắt ngại ngùng của Jun nhìn lướt qua các thành viên trong bàn, Mikane nín cười trong lòng. Nhưng vào giây phút cô bé không ngờ tới, Jun nhanh như chớp vươn người hôn một cái chụt lên môi Mikane. (Re: bít ngay cha Ru không có dạy cái gì từ tể mà.)

Sự việc xảy ra quá nhanh khiến Mikane choáng váng. Cô bé thừ người vài giây, rồi rời ghế chạy vội ra ngoài với hai má đỏ ửng. Jun hồi hả đuổi theo. Hai đứa trẻ giăng co ngoài vỉa hè. Còn bè lũ vẫn yên vị trong quán gặm thịt gà, nhưng mắt đặt ngoài cửa sổ để hóng hớt diễn biến.

Vài phút sau, chàng dắt tay nàng trở vào quán. Vừa đặt mông ngồi xuống, Jun đã lên tiếng với Rukio:

-Anh, lần sau đừng có dạy em mấy thứ không đàng hoàng.

Tuy miệng nói thế nhưng cái biểu cảm trên gương mặt thì lấp lánh ý cười và hàm ơn. Cả đám phải gắng lắm mới nuốt ngược tiếng cười vào trong bụng.

Ăn no uống nê xong cũng đã 11 giờ. Cả bọn lục tục đứng dậy chuẩn bị đi ra tháp Tokyo. Hazumi vừa định rời đi, liền bị Tora giữ lại.

-Hazumi, có thể ở lại giúp một lúc không ? Quán đông quá ! Tôi sẽ tính tiền làm thêm giờ cho cậu.

Hazumi khẽ mỉm cười, gật đầu. Cô bé quay sang nói với những người khác vài câu, rồi nhanh nhẹn đi vào phòng thay đồ phía sau quán. Cả đám bao gồm Akane, Mikane, Tame, Jun, Hokkai và Rukio bắt đầu rời đi.

Đường phố đông đúc vẫn không xua đi cái lạnh. Hơi thở phà ra bốc khói như người đang hút thuốc. Jun nắm tay Mikane đi trước, ngó nghiêng chỗ này một chút, chỗ kia một ít. Tame và Hokkai theo sau hai đứa nhỏ, thân phận FA chỉ có thể thọc tay vào túi áo cho đỡ lạnh. Ngay cả nói chuyện cũng thấy lười nhác. Akane và Rukio đi cuối cùng. Rukio một tay khoác vai bạn gái, tay còn lại bận rộn kiểm tra di động cứ vài phút một lần.

-Anh vẫn lo về vụ án sao ? – Akane hỏi.

-Chỉ phòng hờ có tin tức gì mới thôi. -Rukio mỉm cười, che dấu sự bất an trong lòng. Hai ngày trước, cảnh sát đã tìm thấy xác của nạn nhân thứ nhất gần bờ sông. Tên tội phạm đã không còn là kẻ bất cóc, mà là tên sát nhân. Tình hình càng ngày càng căng thẳng.

Nhóm của Akane đã đến gần khu vực tháp Tokyo. Hội chợ Giáng Sinh bên dưới tháp lung linh hiện ra trong ánh đèn. Jun và Mikane sớm đã bị các gian hàng đồ lưu niệm hấp dẫn, trong khi Hokkai chúm mũi nhòm ngó mấy cái bánh ngọt xinh xinh. Tame tranh thủ mua thêm vài thứ đồ ăn chơi trong khi chờ Hokkai chọn bánh. Rukio nắm chặt tay Akane, chen qua đám người đông đúc. Hai người bọn họ tìm được một chiếc ghế trống dưới tán cây rộng, từ đây có thể nhìn rõ tháp Tokyo rực rỡ ánh đèn.

Hai người nắm tay ngồi trầm mặc một hồi. Rukio nhìn những đứa trẻ tíu tít bên gia đình, khóe môi cong lên. Anh quay sang hỏi Akane:

-Em thích đẻ con trai hay con gái ?

Akane giật mình. -Sao tự nhiên anh hỏi vậy ?

Rukio cười cười không trả lời Akane, mà ngồi lẩm bẩm như tự nói với chính mình.

-Xem nào, nếu con nó thừa hưởng sự thông minh từ cha, tính bạo lực từ mẹ, vậy thì nên sinh con trai sẽ tốt hơn. Nó sẽ sớm trở thành lão đại của xóm. - Rukio cười tùm tùm đầy tự hào. -Rồi thì đám con gái thế nào cũng bu kín trước cửa nhà mỗi ngày, sẽ phiền lắm đây ! Uhm...có khi chúng ta phải mở cuộc thi tuyển chọn con dâu cũng nên. . .

Akane lấy tay bẹo má Rukio một cái thật đau.

- Á ! Em làm gì vậy ? Tính ám sát chồng tương lai à ?

- Hừ. Người ta mới chỉ là bạn gái anh thôi, cái gì mà chồng tương lai, rồi còn sinh con trai, chọn con dâu !!! Anh có trí tưởng tượng phong phú quá ! Nên đi làm tiểu thuyết gia còn hơn.

Rukio cười khi khi, bẹo lại má Akane nói :

- Em yên tâm. Rồi dần dần cũng thành sự thật hết thôi.

- Mơ đi.

Akane đâm bụp một phát vào ngực Rukio, anh chàng đặt tay lên ngực ra vẻ bị thương nặng sắp chết đến nơi mà khỏe mỗi lại không che dấu nụ cười thỏa mãn. Ngay giữa lúc đó, khỏe mắt Rukio bắt gặp một người. Hắn mặc áo khoác màu nâu sẫm cũ, chiếc nón lưỡi trai sụp xuống, cùng với chiếc khẩu trang che kín cả khuôn mặt. Thành thạo hắn đưa tay lên miệng làm động tác đang ho khan.

Đôi mắt Rukio hơi nheo lại. Anh bật dậy, trước khi chạy lẫn vào đám người trên đường, chỉ bỏ lại một câu với Akane.

- Akane, anh cần đuổi theo tên kia. Chờ anh.

Akane còn chưa kịp nói gì thì bóng dáng Rukio đã lẫn trong dòng người. Gương mặt Akane thoáng qua nét hụt hẫng. Những rất nhanh sau đó, cô tự chấn chỉnh tinh thần, mỉm cười ngồi yên. Anh bảo cô chờ. Cô đương nhiên sẽ chờ anh trở lại.

Một người đặt mông ngồi phịch xuống cạnh Akane.

- Ê Tame, ở đâu chui ra vậy? Hokkai đâu ?

- Tên đó chưa chọn xong bánh nữa. - Tame nhún nhật trả lời, rồi đưa qua cho Akane một hộp Takoyaki (Re: ai biết món này hok ? Re tui khá là ghiền nó nha) – Nè, ăn đi.

- Mới ăn KFC xong no muốn chết mà cậu còn nhét thêm được mấy thứ này hả ? Ăn nhiều vậy mà cậu chưa thành heo, thật đáng ngưỡng mộ ! – Akane cười đều.

- Hội phó mà là heo thì Hội trưởng nên gọi là gì ? ‘Heo sếp’ chẳng ? – Tame phá lên cười.

- Tame, chán sống rồi hả ?

Akane ra đòn, tay chân quơ quào trong khi Tame nhanh nhẹn tránh né. Cả hai cười khanh khách thật vui vẻ.

...

Đã gần 12 giờ. Hokkai, Jun và Akane đều đã tụ họp chung với Akane và Tame. Nhưng Rukio vẫn không thấy đâu. Akane trong lòng không yên, một phần lo Rukio xảy ra chuyện gì, một phần tự nhiên thấy tủi thân sao đó khi mà nhìn những người khác nắm tay bạn trai chờ đến thời khắc nguyện ước dưới tháp Tokyo. Người ta nói những cặp đôi yêu nhau nếu cùng cầu nguyện vào đêm Giáng Sinh tại tháp Tokyo sẽ được ở bên nhau hạnh phúc.

Đúng 12 giờ, những tiếng ồn ào dịu hẳn. Mọi người im lặng nguyện cầu dưới ánh đèn nhấp nháy. Sau đó không gian lại vỡ òa cùng niềm háo hức trao đổi quà giữa các cặp tình nhân và bạn bè.

Jun và Mikane hí hửng với cặp khăn quàng đôi. Hai đứa nhóc này cả quà Giáng Sinh cho nhau mà cũng đi mua cùng, hình như giữa hai đứa chẳng có gì gọi là bí mật hay bất ngờ.

Tame sung sướng ôm vào lòng chiếc đĩa nhạc mới của Three Days Grace mà cậu chậm chân không mua kịp. Tame không gay nhưng ngay lúc này đây cậu mới yêu Jun làm sao vì đã tặng món quà này. Ngược lại, Akane cười như mếu khi nhận được bộ sách ôn tập tổng hợp từ em gái. Sao con bé nở phá vỡ niềm vui về Giáng Sinh bằng cái này ?

Trong khi cả bọn đang hăm hở trao đổi quà thì Rukio xuất hiện. Akane vui mừng chạy lại phía anh. Biểu cảm đó không lọt qua mắt một người, có gì man mác buồn len lỏi trong trái tim hắn.

- Anh có sao không ? - Akane ái ngại nhìn mấy vết bẩn bám trên áo khoác và khăn quàng của Rukio.

- Anh rất ổn là đằng khác. - Rukio toác miệng cười. Nhờ linh tính mách bảo mà anh đã tóm được đúng tên hung thủ. Sau khi cảnh sát giải hắn đi, Rukio cảm thấy như tảng đá trong lòng cũng được nhấc ra.

Akane chìa ra trước mặt Rukio một gói quà. Anh mỉm cười từ tốn mở nó ra. Một cặp găng tay da dành cho người đi moto. Rukio đeo thử cặp găng, rất mềm, co giãn thoải mái, bên trong lại có lớp lông ấm áp. Chắc hẳn bạn gái anh đã bỏ rất nhiều tâm tư tìm hiểu về loại găng tay phù hợp cho người lái moto. Ánh mắt Rukio ngập tràn sự ấm áp và hạnh phúc.

Rukio cảm thấy thật áy náy khi bỏ bạn gái lại mà đuổi theo tội phạm. Nhưng Akane chẳng một lời trách móc. Đó chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa

Akane và những đứa con gái nhõng nhẽo khác mà Rukio từng quen biết. Ngay từ ngày đầu tiên chạm mặt, Akane đã hấp dẫn anh bằng tính cách mạnh mẽ đó.

Rukio cười thật dịu dàng khiến Akane cảm thấy có mùi “nguy hiểm”. Cô nàng phản xạ tự nhiên bắt giắc lùi lại. Rukio phá lên cười, rút trong túi áo ra một cái hộp nhỏ. Nấp hộp bật mở lộ ra một cặp nhẫn đôi bằng bạc có đính hạt lấp lánh.

Rukio cầm lấy tay Akane, từ từ xỏ chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô. Anh lấy giọng tỉnh bơ, nói:

-Cô Akane, cô bị bắt với tội danh cố sát trái tim trong sáng ngây thơ của anh Rukio. Chiếc vòng ngón tay này sẽ giữ cô khỏi chạy rong khắp nơi và gây tổn hại cho những công dân khác.

Akane phì cười. Bạn trai cô đúng là không hết thuốc chữa rồi.

Rukio đưa chiếc nhẫn còn lại cho Akane, rồi chìa chìa ngón tay ra cùng cái vẻ mặt lấp lánh mong chờ. Akane vừa đeo xong nhẫn cho Rukio liền bị anh ôm vào lòng. Anh cúi đầu ghé sát tai Akane nói nhỏ:

-Giáng sinh năm nay anh rất vui.

-Em cũng vậy. -Akane mỉm cười nhẹ nhàng đáp. Chút buồn tủi hồi nãy bay biến hết khi ở trong vòng tay Rukio.

...

Người khách cuối cùng cũng rời đi. Nhân viên thất thủ bắt đầu dọn dẹp quán. Tora là người cuối cùng tắt đèn khóa cửa. Hazumi vẫn đứng bên ngoài đợi cậu.

-Cám ơn cậu đã ở lại giúp. Không ngờ năm nay lại đông ngoài dự tính như vậy.

-Tớ rất vui vì có thể giúp được mọi người. Ít ra tớ đã không còn bị mắng hậu đậu như hồi trước nữa. -Hazumi cười khanh khách.

Tora nhẹ mỉm cười, nhớ lại những ngày đầu phải làm việc cùng Hazumi. Thời gian trôi qua thật nhanh.

Hazumi đột nhiên dừng lại, lục trong túi xách lấy ra một hộp quà nhỏ.

-Của cậu này !

Tora thoáng sửng người. Cậu ghét quà cáp, chuyện này nhân viên nào trong quán cũng biết. Tại sao Hazumi vẫn mua quà cho cậu ? Cô nàng này thật ngốc nghếch không hiểu chuyện.

Thấy Tora không phản ứng gì, Hazumi ngại ngần nói:

-Cậu...không muốn mở ra xem thử sao ?

Ngón tay Tora cẩn thận cời bỏ lớp giấy gói bên ngoài. Một con khủng long bằng bông màu xanh lá cây nằm gọn trong hộp, trên đầu nó có chỗ móc khóa. Tora cầm nó trong lòng bàn tay, trầm tư.

-Cám ơn, Hazumi. Nhưng tớ không có mua quà...

-Không sao ! – Hazumi híp mắt cười. -Tớ không quan trọng chuyện quà cáp lắm đâu.

Mặc dù ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng Hazumi vẫn buồn chút chút. Cô nàng đã hi vọng Tora cũng mua quà tặng Giáng Sinh cho cô. Bạn bè tặng quà nhau cũng bình thường thôi, phải không ?

Đang mông lung suy nghĩ thì má Hazumi bị môi Tora chạm nhẹ. Tim cô như ngừng đập vài giây. Tora e hèm một cái, nghiêng mặt nhìn chỗ khác, giọng nói có phần cao hơn mọi khi.

-Cái đó...coi như là quà đáp lễ...

Hai người bỗng chốc trở nên ngưng ngững, tay chân thừa thãi. Tora tự chửi thầm bản thân trong đầu, không biết lúc đó cậu nghĩ cái gì mà lại hành động nông nổi như vậy. Chỉ là, nhìn thấy đôi má ửng hồng của Hazumi trong thời tiết lạnh giá này, Tora bị thúc giục trong lòng, giống như người đói nhất định phải mò đi tìm đồ ăn, cậu thực muốn hôn lên đôi má đó.

Cảm giác mềm mại mát lạnh của làn da Hazumi vẫn lờn vờn trong tâm trí cậu. Mà nụ hôn chớp nhoáng đó như vẫn in dấu trên má Hazumi, khiến cô nàng chỉ dám cúi gằm đầu bước đi. Hai đứa trẻ cứ lóng nga lóng ngóng cho tới tận trước cửa nhà Hazumi. Tora định dời bước đi thì Hazumi lên tiếng:

-Tớ...tớ vui lắm

Tora thừ người vài giây, rồi khẽ nở nụ cười sáng lạng nhất từ trước đến giờ, đáp lại: -Tôi cũng vậy.

...

Giáng Sinh quả là thời điểm của phép màu. Bạn có cảm thấy như vậy không ? Những bông tuyết đầu tiên đã bắt đầu rơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Trời Định Chúng Ta Gặp Nhau

Cái tin Hokkai có gấu gây chấn động thế giới.

Làm sao không sốc cho được ? Cái tên Hokkai này từ bé đến lớn, từ trước đến nay đều chỉ biết đến boxing, oánh nhau và bánh ngọt. Cái mặt lúc nào cũng ngẫu ngẫu như thể thăng nào chạm đến là chết chắc. Tính tình thì khô khan như khúc gỗ, chưa từng biết rung động với gái là cái gì.

Hồi năm nhất, có một giai thoại về Hokkai như thế này. Một buổi chiều đẹp trời, gió thổi vi vu, lá cây rơi nhẹ nhẹ. Trong khung cảnh lãng mạn đó, một cô gái lấy hết can đảm đi tỏ tình với Hokkai. Kết quả, cậu ta chỉ nói có ba chữ “Không hứng thú”, rồi bỏ đi mất mặc kệ cô bé kia đứng lại chờ vợ một mình. Sau đó thì bọn con gái truyền tai nhau rằng Hokkai của trường M là loài động vật máu lạnh, tốt nhất đừng phải lòng hắn.

Ấy vậy mà tên máu lạnh đó giờ lại có gấu. Nhưng thế vẫn chưa phải là tất cả. Ví như bạn gái Hokkai là một-cô-gái-bình-thường-nào-đó đi thì còn đỡ choáng váng. Đằng này, người đang ngồi trước mặt cả bọn lại chính là nhân vật đình đám trong giới blogger với nickname : Dulce Amor. Blog của cô nàng tràn ngập video và bài viết về cách làm bánh ngọt, những lời bình luận về các loại bánh mà cô nàng từng thử qua, và cả các bài giới thiệu tỉ mỉ về những tiệm bánh mà cô nàng cho là “tuyệt cú mèo”.

Tame đặt cốc nước xuống bàn, bắt đầu buổi “phỏng vấn” :

-Kyon, cậu với thằng kia thực sự đang hẹn hò ?

Cô nàng gật đầu cái rụp. Còn Hokkai vẫn điềm nhiên ngồi hút nốt ly nước ròn rột.

-Hokkai, cậu đã làm điều đó như thế nào ? – Akane nhìn Hokkai với ánh mắt hoài nghi xen chút sùng bái.

-Anh giấu cũng giỏi lắm. -Đền lượt Jun gật gù. – Đến hôm nay mới đưa ra mắt cả bọn.

-Hai anh chị làm sao mà gặp gỡ vậy ? -Mikane cũng giành phần chen vào. -Em thực tò mò quá đi !!!

Kyon cười, khoe ra hai má lúm đồng tiền cực kỳ duyên dáng. Không để mọi người gắng hỏi thêm, cô nàng liền kể lại tình huống đã được ghi vào sách.

“Đó là một ngày mưa tầm tã. Mưa đến quá đột ngột. Vài phút trước trời quang mây tạnh ánh nắng ấm áp, vài phút sau mặt đường đã lũng bóng nước.

Hokkai phải chạy vào trong một quán nhỏ bên đường trú mưa. Vừa hay đó là tiệm bánh ngọt. Không cần suy nghĩ đến giây thứ hai, Hokkai liền ngồi ngay vào bàn, gọi luôn đĩa bánh Lavender Roll Cheese. Trùng hợp làm sao khi đó cũng là loại bánh Kyon vừa gọi. Càng trùng hợp hơn nữa khi mà cả hai người cùng lúc thốt lên câu bình phẩm: “Hình như còn thiếu thiếu cái gì”.

Kyon kể đến đây liền cười nhẹ, nói:

-Vào khoảnh khắc ấy, tớ biết người bạn tâm giao mà tớ luôn tìm kiếm bấy lâu nay đã xuất hiện ! Không những thế lại là một anh chàng rất ngẫu. – Kyon cười tít mắt. -Các cậu không biết lúc đó tớ đã hạnh phúc thế nào đâu !

Cả đám liếc nhìn phản ứng của Hokkai trước câu nói vừa rồi. Cậu ta chỉ thản nhiên ngồi nhai đá ròn rột, mặt không chút biểu cảm. Cái tên đó rốt cuộc là đứt mất dây thần kinh cảm xúc rồi, hay là trí não kém phát triển không theo kịp nhịp độ câu chuyện ?

-Vậy sau hôm đó thì sao ? Làm thế nào hai người gặp lại ? – Akane không nén nổi tò mò, hỏi dồn dập.

-Hôm đó bọn tớ đã nói chuyện rất nhiều về bánh ngọt. Hokkai làm tớ vô cùng bất ngờ về sự hiểu biết sâu rộng của cậu ấy. Không những thế, cậu ấy còn rất nhạy cảm với mùi vị mỗi loại.

“Nhạy cảm”? Hai cái từ này vừa được nói ra đã gây choáng váng cục bộ cho bốn nhân vật quần chúng kia. Nhưng câu nói tiếp theo của Kyon còn gây sốc hơn nữa.

-Trước khi chia tay, tớ đã trao đổi số điện thoại với Hokkai. Sau đó, bọn tớ tiếp tục gặp gỡ thêm vài lần nữa. Bọn tớ đi khắp các ngõ ngách, thử đến mấy chục tiệm bánh...

-Khoan đã...-Tame cắt lời Kyon. -Vừa nãy cậu nói, chính cậu là người chủ động xin số điện thoại của tên này?

-Ừ. -Kyon ngập thơ gật đầu xác nhận.

-Và cái tên này đồng ý cho cậu số điện thoại? -Giọng Tame vẫn nguyên vẻ bàng hoàng.

-Ừ. -Kyon lại gật đầu.

-Không thể tin được! -Tame gần như hét lên.

-Đúng là chuyện khoa học viễn tưởng thành sự thật. -Giọng Akane cũng chuyển lên tông cao vút.

-Có chuyện gì không ổn sao? -Kyon ngỡ ngàng hỏi lại.

-Rất không bình thường. -Akane xoa cằm đắm chiêu. -Hokkai mà bọn tớ quen biết ghét nhất là bị con gái chủ động xin số điện thoại. Chỉ có hai giả thuyết, một là cái người này không phải Hokkai của chúng ta, mà là tên biến thái ngoài hành tinh nào đó giả dạng. Hai là, Hokkai hôm đó đã bị nước mưa thấm vào người, thành ra cảm sốt đầu óc không còn minh mẫn nữa.

Cả đám gật gù tán đồng. Hokkai đến lúc này chịu hết nổi, bèn đá chân vào ghế của Akane và Tame, gầm gừ:

-Chán sống rồi hả?

Akane cười nhún nhử, xoa dịu đồng đội:

-Đùa tí ấy mà, làm gì bạo lực thế.

Xong, Akane hướng về phía Kyon tiếp tục đào sâu nghiên cứu diễn biến thiên tình sử.

-Vậy hai cậu quen biết được bao lâu rồi?

-Khoảng...hai tuần.

Lần này thì cả đám được dịp rớt trông mắt ra ngoài. Mới quen hai tuần đã hẹn hò. Tốc độ này thực còn nhanh hơn tên lửa. Hokkai thường ngày làm lì ít nói, không ngờ của gái lại tốc chiến tốc thắng như vậy.

-Rốt cuộc cái khúc gỗ này đã nói gì mà cậu bằng lòng làm bạn gái hắn vậy? -Akane cần giải quyết khúc mắc này ngay lập tức. Nếu như không hỏi, chắc chắn tối nay cô sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

-Thực ra... -Kyon ngập ngừng. -Tớ mới là người mở lời trước.

-Cái gì???

Tiếng đồng thanh của cả bọn khiến mặt Kyon đỏ bừng vì xấu hổ.

-Ai da, thành thật xin lỗi, bọn tớ có hơi quá khích. Nhưng hoàn toàn không có ý chê bai gì cậu. -Akane liền đính chính. -Chỉ là bọn này hơi sốc khi Hokkai lại chấp nhận lời tỏ tình của cậu.

-Phải. Cực sốc luôn. -Jun chen vào. -Chắc khúc gỗ nhà chúng ta phải thích chị Kyon lắm lắm mới nhận lời ngay như thế.

-Không hẳn...-Kyon cười gượng, hai lúm đồng tiền hõm xuống trên hai má hồng hồng. -Thực ra tớ suýt bị từ chối.

-Thật sao? Hắn đã trả lời thế nào?

-Cậu ấy chỉ nói "Không có hứng thú".

-A, đúng kiểu Hokkai!

-Vậy cậu làm sao thuyết phục?

Kyon cười rạng rỡ như nắng mùa hạ, nói:

-Tớ hứa là nếu cậu ấy chịu làm bạn trai tớ, mỗi ngày tớ sẽ làm bánh ngọt cho cậu ấy ăn.

-Hóa ra là như vậy!!! -Cả bọn lại đồng thanh.

Mọi bí ẩn đã được giải mã. Chốt lại một câu, bạn Hokkai đầu óc rề tre của chúng ta đã bán thân vì bánh ngọt. Có lẽ kiếm mìn mất trên trái đất cũng chẳng thể phát hiện ra người thứ hai cuồng bánh ngọt đến mức độ này. Hokkai mà xưng hạng hai, không ai dám xưng hạng nhất.

Tame khẽ than. -Chỉ vì chiếc bánh mà bán rẻ tâm hồn và thể xác.

-Hỏi thế gian bánh là chi !!! -Akane cảm thán.

-Sáng suốt một đời, nông nổi một giây. Thành bại là ở chiếc bánh. -Jun cũng không quên phần mình.

Hokkai đập bàn cái rầm, dẫn mặt đồng bọn. Cả đám cười rúc rích, thêm phần chọc quê anh chàng.

-Nói thật là em rất ngưỡng mộ chị đó, Kyon. -Mikane mỉm cười. -Không có mấy người dám thẳng thắn tỏ tình như vậy. Thường thì sẽ viết thư, hoặc là nhờ bạn bè xung quanh nói bóng gió vun vào.

Kyon cười toe, hai mắt tít lại. -Chị không thích viết thư đâu, rườm rà và sến sến sao đó. Chị cảm thấy chỉ cần bản thân thích thì cứ việc nói ra, có lý do gì để ngại ? Với lại, gặp được một người tri kỷ đâu phải dễ. Cho nên, chị nhất định không để vượt mất cơ hội.

-Không ngờ Dulce Amor ngoài đời lại khác biệt như vậy ! -Tame nhận xét.

-Khác như thế nào ? -Kyon tròn xoe mắt hỏi lại.

-Nếu chỉ đọc blog của cậu thôi thì sẽ có cảm giác cậu là một cô gái nhút nhát, tính tình ôn hòa có phần hơi yếu đuối. Nhưng ngoài đời thì cậu rất tự tin, hoạt bát và tràn đầy năng lượng.

-A, cảm ơn... -Kyon cười tươi rồi. -Mà tớ cũng không ngờ bạn của Hokkai tính cách lại khác xa cậu ấy như vậy.

-Chứ trước khi đến đây, cậu hình dung bọn này thế nào ?

-Um...nếu tớ nói, thì mọi người không được giận nha..

Cả đám gật đầu.

-Tớ còn tưởng sắp được diện kiến mấy tay anh chị, người đầy hình xăm, mặt mày dữ tợn. Đụng tí là quát tháo, hút thuốc, chửi bậy tùm lum.

Cả đám méo mặt. Cũng không trách được Kyon có tưởng tượng như thế. Nhìn cái bản mặt hình sự của Hokkai thì hể 10 người hết 9 người nghĩ cậu ta ở trong băng đảng xã hội đen.

Jun cười cười hỏi:

-Nếu hôm nay chị thực phải gặp mấy dạng người như thế, thì chị có muốn tiếp tục quen anh Hokkai không ?

Kyon gật đầu không cần suy nghĩ. -Chỉ cần cậu ấy vẫn thích ăn bánh do tớ làm thì chút chuyện nhỏ đó có đáng gì.

Cả đám ngây người hết vài giây. Còn khoe môi ai kia khẽ cong nhẹ.

-A, dù sao thì bọn này cũng mừng cho cậu thoát kiếp FA. -Akane nháy mắt, cười cười nhìn gian không khác gì lão bạn trai Rukio.

-Vậy là chỉ còn anh Tame phải cố gắng tìm gấu thôi. - Jun chêm vào.

Gương mặt Tame thoáng chút cảm xúc phức tạp. Trong lòng cậu không phải không có đối tượng. Nhưng mà cái người này nói đến cùng vẫn chỉ luôn coi cậu như thằng bạn chí cốt, không hơn không kém.

...

Sau cuộc trò chuyện đông dài, cả đám rời khỏi quán. Jun và Mikane tách ra đi hẹn hò riêng. Hokkai và Kyon tiếp tục kế hoạch khám phá các tiệm bánh trong từng góc ngách. Cuối cùng, Tame trở thành người hầu hộ tống Akane về nhà.

Đương lúc đi ngang qua tiệm karaoke, một cô gái bị tống ra khỏi cửa, té va vào người Akane. Nhưng cô gái này không thèm nhìn đến Akane chứ đừng nói tiếng xin lỗi, lập tức lao ngược trở lại vào trong, miệng không ngừng hét lớn:

-Mấy người không thả bạn tôi ra, tôi gọi cảnh sát bắt hết đám các người, đóng cửa cái quán này luôn !

-Cái con điên kia, mày định dọa ai hả ? - Một tên đô con từ đâu xuất hiện, đứng lù lù chắn trước mặt cô gái.

Cô gái nuốt nước bọt cái ực, siết chặt hai bàn tay thành nắm đấm. Tuy giọng nói thêm phần run run nhưng vẫn không kém kiên quyết.

-Túi xách của bạn tôi rõ ràng ở trong đó. Nói mau ! Mấy người đem cậu ấy đi đâu ?

Tên to con có vẻ hết kiên nhẫn, hất tay định đuổi cô gái. Nhưng mà cô bé này cũng không vừa, nhanh chóng túm lấy cánh tay hộ pháp kia rồi dùng hết sức cản thật mạnh. Hấn rú lên, bàn tay to bè hướng gương mặt nhỏ nhắn kia định cho một cú tát.

Nhưng mà bàn tay đó bị đánh bật lại trong không trung. Hấn trợn mắt nhìn trừng trừng kẻ mới xen vào.

Tame cảm thấy cổ tay đau nhói sau đòn cản phá vừa rồi. Sức mạnh của đối thủ quả là không tầm thường. Nếu lúc này cậu không ra tay, e rằng mặt cô bé này đã bị biến dạng rồi cũng nên.

Emi ngược nhìn người mới cứu mình. Cặp mắt kiếng khiến cho Emi liên tưởng ngay đến cái bọn mặt sách suốt ngày nói lảm nhảm những vấn đề ngoài tầm hiểu biết của người bình thường, chính là loại cô bé ghét nhất. Nhưng cái người này không giống. Gương mặt lạnh nhạt và ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm đối thủ kia, làm Emi liên tưởng đến anh trai. Sóng mũi cô bé cay cay, nếu là trước đây thì chắc chắn anh Rukio sẽ chạy ngay đến bên cạnh bảo vệ cô. Nhưng từ sau vụ việc lần trước ở sở cảnh sát, khoảng cách giữa hai anh em ngày một xa.

-Thằng kia, mày là ai mà xen vào chuyện này ? -Tên to con hất hàm hỏi, ánh mắt rõ ràng có sự tức giận.

-Thấy một tên đàn ông to lớn bắt nạt một cô gái nhỏ, bất kỳ là ai cũng sẽ xen vào thôi. -Tame điềm đạm trả lời.

-Muốn gây sự hả ?

Tên to con hùng hổ vung nắm đấm về phía Tame. Cậu ta chỉ nhẹ nhàng né đầu. Thấy đối thủ dễ dàng tránh được, hắn hung hăng tiếp tục tấn công. Hai người sớm đã lù ra hẳn sát lề đường. Tame không đánh trả lại, chỉ né đòn. Trong khi tên kia càng đánh càng tức, càng tức càng hăng máu. Hắn nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm, hết sức vung lên cao rồi nhắm đỉnh đầu Tame mà hạ xuống. Nhưng tiếc thay cho hắn, là vị Hội trưởng đang đứng kia không đủ kiên nhẫn như Hội phó của cô nàng. Trong chớp mắt Akane tung chân đá cao, một đòn như trời giáng tạt mạnh vào mang tai đối phương. Hắn vật ra đất bất tỉnh.

Akane nhẹ nhàng thu chân, xoay người về phía Emi còn đang mắt lồi mắt dẹt chứng kiến màn vừa rồi, mỉm cười hỏi:

-Em là em gái anh Rukio phải không ?

Emi bây giờ mới định thần nhìn rõ cô gái trước mặt. Mái tóc thay vì buộc lên thì hôm nay để rủ xuống vai. Quần áo cũng gọn gàng hơn hôm trước rất nhiều.

-Chị là...cái người hôm đó ở đồn cảnh sát ?

-Phải. Chúng ta chưa làm quen ha. Chị là Akane. Em tên gì ?

-Emi. -Cô bé đáp cụt lùn. Sau đó khẽ liếc qua Tame, cất giọng hỏi. -Còn anh kia tên gì ?

-À, đây là bạn chị, Tame. -Akane hớn hờ giới thiệu. Rồi trở trở cái thân to bè nằm như khúc gỗ và hỏi -Mà em vì sao tranh chấp với tên này ở đây ?

-Ahhh ... bạn em !

Emi chẳng kịp giải thích, một mạch chạy thẳng vào trong quán. Tame và Akane bắt đầu đi cũng chạy theo.

Bên trong nửa tối nửa sáng. Dọc hành lang thấp thoáng vài cặp đôi dựa sát vào tường, vừa hôn vừa sờ soạng lẫn nhau. Tame lấy tay bịt luôn mắt Akane lại.

-Làm cái gì vậy ? -Akane ra sức gỡ mấy ngón tay Tame ra.

-Con nít chưa đủ tuổi coi mấy thứ này.

-Cậu lớn hơn chắc.

-Con trai khác con gái.

-Khác thế quái gì ?

-Đừng câu nhậu nữa. Ngoan đi theo tớ.

Tame tay còn lại giữ vai Akane, đẩy cô đi theo ý cậu ta. Lưng kẻ đằng trước dán sát ngực kẻ đằng sau. Emi liếc thấy cảnh đó, cảm thấy có chút gì không đúng. Với lại, nếu nói về tuổi tác, cô bé đương nhiên nhỏ nhất ở đây. Cớ sao không quản cô, lại đi quản bà chị già kia ?

Nhưng mà giờ không phải lúc để nghĩ. Emi sục sạo hết các phòng. Cuối cùng phát hiện ra cô bạn đang mê man trong phòng số 8. Emi lập tức lao vào, đẩy hai tên con trai đang bu lấy bạn cô :

-Buông bạn tôi ra !

Hai tên con trai bị bắt ngờ đẩy té xuống đất, liền tức giận hùng hổ hét lên:

-Mày ở đâu ra phá đám vậy hả ?

-Muốn làm gì ? Tôi gọi cảnh sát bây giờ !

-Ồ, còn đòi gọi cảnh sát cơ đấy. Anh sợ quá ! Em gọi đi. Không có tiền gọi thì anh cho mượn điện thoại.

Hai tên cười nham nhở, dồn Emi và cô bạn đang nửa mê nửa tỉnh kia vào góc tường. Đúng lúc Akane và Tame xuất hiện ngay cửa.

-Ồ, gọi cả cứu viện tới hả. Có thêm bao nhiêu người nữa bọn tao cũng chấp hết.

Hai tên thanh niên hùng hổ tấn công, đáng thương cho bọn chúng không biết rằng mình đang đối đầu với ai. Chỉ một cú đấm với một cú đá thì hai tên thanh niên loi choi kia đã nằm đo ván trên sàn, về mặt đau đớn không sao tả xiết. Emi yên ổn dẫn được bạn ra ngoài.

Khi đầu óc người bạn kia tỉnh táo hơn một chút, Emi liền lớn giọng chất vấn:

-Cậu làm quái gì ở đó hả ? Có biết tớ cũng suýt gặp rắc rối không ?

-Emi...-Cô bé kia nhận ra bạn thì ôm chặt lấy Emi nức nở. -Cậu ấy đòi chia tay. Cậu ấy không thích tớ nữa ! Tớ phải làm sao đây ? Tớ không muốn đâu ! Tớ không chịu được việc nhìn cậu ấy đi với đứa con gái khác ! Emi, cậu bảo tớ phải làm sao đây ?

Cô bạn kia càng khóc càng lớn, như là phong ba bão táp tràn về. Emi thở hắt ra, giọng nói lại càng gay gắt:

-Tớ chẳng phải đã cảnh báo cậu rồi sao ? Không nghe lời tớ, giờ còn khóc lóc cái nỗi gì ?

-Emi...tớ không muốn sống nữa...để tớ chết quách đi cho xong...

-Hâm à ? Chết đi để thằng khốn đó tự do vui vẻ với con khác sao ? Cậu ngu cũng vừa vừa thôi chứ !

-Huhuu...nhưng tớ còn làm được gì nữa. Cậu ấy không cần tớ...

-Nín đi. Giờ về nhà, ngủ một giấc. Sáng mai chúng ta sẽ tính kế.

Cô bạn kia quệt nước mắt, gạt gạt đầu. Akane thấy vai áo Emi đã ướt đầy nước mắt nước mũi của cô bạn kia, nhưng con bé lại không tỏ vẻ khó chịu. Xem ra Emi là loại người miệng mồm độc ác nhưng bản tính thì rất tốt.

-Để anh chị đưa hai em về nhé. Như thế an toàn hơn. — Akane đề nghị.

Thế nên, Akane và Tame trở thành vệ sĩ bắt đầu đi cho hai cô bé. Trên đường, Emi vừa tiếp khăn giấy cho cô bạn vừa thỉnh thoảng liếc nhìn Tame.

Trước khi bước vào nhà, Emi xoay người hỏi Akane:

-Chị thích anh trai em nhiều đến mức nào ?

Bị hỏi bất ngờ, Akane ngó người ra. Thực sự cô cũng chưa từng hỏi bản thân vấn đề này.

Emi thở dài, nói:

-Coi như để cảm ơn hôm nay, em sẽ cho chị một lời khuyên. Nếu không muốn bị tổn thương thì nên tránh xa anh trai em ra.

Emi nói xong thì bỏ vào trong nhà. Akane ngỡ ngác chưa kịp tiêu hóa xong câu nói vừa rồi. Tame khẽ chau mày, kéo tay Akane lôi cô nàng đi về.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chúng Ta Tiêu Rồi !!!

(Re) : Sơ ri các em nha. Hai tuần vừa rồi có nhiều chuyện phiền não nên tỷ ko có tâm tình viết bài hay online trả lời comment của các em. Các em đọc

chap mới zui zè, đừng giận tý nha xoxoxo

Học kỳ mùa đông là thời điểm khắc nghiệt nhất trong năm, vì bài thi cuối cùng trong học kỳ này sẽ quyết định số phận các học sinh – ai lên lớp và ai ở lại. Người người học, nhà nhà học. Học trên xe điện. Học trong nhà xí. Học từ sáng sớm. Học đến tối mịt. Bầu không khí như bị hun nóng bởi năm chữ “Kỳ thi đang đến gần”

...

[Trường trung học M]

[Phòng ban Hội học sinh]

Gương mặt Jun cực kỳ căng thẳng. Cặp lông mày đôi khi nhú lại. Ánh mắt vô cùng chuyên tâm. Kim đồng hồ vẫn đều đặn gõ nhịp tích tắc tích tắc.

Jun lầm rầm : “Một chút nữa thôi. Sắp tìm ra đáp án rồi !”

Vài phút trôi qua. Đột ngột, Jun đập bàn đứng dậy hét lớn :

-Thành công rồi ! Biết ngay mà, thằng trùm nào cũng phải có điểm yếu. Giờ thì tiến chú lên đường vui vẻ nhá !

Hokkai ngừng đấm bùm bụp vào bao cát, đưa tay quệt mồ hôi, quay sang hỏi:

-Xử xong trùm cuối rồi à ?

Jun cười hề hề tự hào khoe : -Phải. Tồn mất hai ngày đấy. Thằng này khó nhằn lắm.

Tame, người vẫn luôn đứng bên cửa sổ chuyên chú lau lau mấy cánh hoa lan, giờ cũng lên tiếng:

-Vào tay anh thì chỉ cần mấy phút.

-Trò này đâu giống mấy trò trẻ con anh hay chơi. -Jun bật lại. -Trong giới chơi game thì cấp độ của em hơn anh đấy nhé, thiên tài biến thái !

Tame chau mày. -Anh đây không biến thái. Anh chỉ đặc biệt thôi. Đặc biệt hơn người !

Jun cười phá lên, hai chân gác lên bàn, ngã người ra ghế một cách thoải mái.

-Phải ha. Anh đặc biệt biến thái hơn người.

Tame kéo trễ kính xuống, nhìn Jun gằm gừ.

-Thằng nhóc này, thử nói lại một lần nữa xem.

-Biến thái hơn người ! -Jun le lưỡi.

Lập tức Tame lao đến, một cước ngay đầu Jun nhắm tới. Jun vội ghé đồ ra sau, lộn một vòng trên đất rồi chậm rãi đứng dậy, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười toe toét.

-Nguy hiểm quá ! Hội phó giận rồi kìa !

-Lâu ngày không được dạy dỗ nên ngửa móng hả ? Để anh phét cho vài phát.

Tame lại tung một cú đá cao, Jun dùng hai tay chặn lại. Lực đá của Tame tuy đã hạn chế nhưng cũng khiến cánh tay Jun tê tê. Tame nhanh chóng thu cước, tung ra một cú đấm tầm trung, ngay giữa ngực Jun. Lần này, Jun hạ thấp người tránh, cùng lúc sải chân làm một cú quét ngay mắt cá chân Tame. Nào ngờ Tame đã chống tay lên bàn làm điểm tựa nhắc hẳn hai chân lên không trung, đồng thời định phản đòn bằng một cú song cước.

Nào ngờ, cổ chân Tame bị Hokkai túm lại. Còn đầu Jun cũng bị bàn tay còn lại của Hokkai hất một phát khiến cậu nhóc lao đảo ngã phịch ra sàn. Tame bị mất đà cũng loạng choạng ôm lấy mép bàn, thoát khỏi một cú đập đầu.

-Vận động thể đủ rồi.

Jun đứng dậy phui phui quần, rồi vò vò mái tóc xù khiến nó đã rối càng rối hơn. Cậu cầu nhàu:

-Tự nhiên anh xen vào làm gì ?

Tame cũng đã lấy lại tư thế, đẩy gọng kính sát lên mắt, vuốt thẳng lại áo quần, buông lời trách móc:

-Lâu lâu vận động một chút đầu có hại gì.

Hokkai chẳng thèm trả lời, lừ đừ đi lấy khăn bông lau mồ hôi.

Ngay lúc đó, cửa phòng bật mở. Akane lao vào như một con sóc, gương mặt tái nhợt, miệng không ngừng lắp bắp:

-Tiêu rồi... lần này tiêu thật rồi...

Hokkai ngừng động tác lau mồ hôi, xoay đầu nhìn. Jun như bị đóng băng tại chỗ trước biểu hiện kỳ lạ kia. Tame kéo trễ kính xuống, lông mày hơi nhướng lên.

Rốt cuộc có chuyện gì khủng khiếp đến mức khiến cho Đại tỷ không sợ trời không sợ đất lại run rẩy như vậy ?

-Hội trưởng, chị không sao chứ ? -Jun là người đầu tiên lên tiếng.

-Tôi chết mất !!! – Akane hét lên, khuyến mãi thêm dãy âm thanh aaa kéo dài.

Vài phút sau.

Akane đã bình tĩnh trở lại sau khi uống liền tù tì hai cốc nước. Ba cái đầu, sáu con mắt đều chăm chăm vào Akane chờ lời giải thích.

-Tớ vừa từ phòng Hiệu trưởng về. Các cậu không biết điều kinh khủng mà tớ đã nghe được đâu.

-Ồ. Bọn này cũng đoán được mức độ kinh khủng sau khi thưởng thức cú hét của cậu. Có khi bây giờ bọn học sinh khắp lầu trên dưới cũng đang hoang mang không chừng.

-Thế rốt cuộc là có chuyện gì ? Chị nói nhanh đi Hội trưởng, em sốt ruột ừ chịu được nữa.

-Thầy Hiệu trưởng thông báo, đợt thi cuối kỳ năm nay của trường ta sẽ do đích thân người của sở Giáo Dục đến giám sát.

Tin tức này đối với học sinh của trường M quả thật là sự chấn động rất lớn, có thể ví ngang bằng một trái bom nguyên tử.

-Nghĩa là không thể quay cốp ?

-Nghĩa là 99% số học sinh sẽ trượt ?

-Bố tớ sẽ giết tớ chết nếu bị lưu ban.

-Tại sao điều kinh khủng này lại xảy đến với chúng ta ?

Tame xoa xoa cằm suy nghĩ một lúc rồi nói. -Thực ra mấy kỳ thi không phải là vấn đề với tớ.

-Im đi đồ thiên tài biến thái ! -Cả ba người còn lại đồng thanh.

-Cứ tưởng học ở trường này thì không phải lo mấy chuyện thi cử. -Jun thờ dài.

Truyền thống của trường M là quay cốp qua các kỳ thi. Mà nói quay cốp thì có phần hơi phô trương. Vì sự thật là bọn họ đặt hẳn sách giáo khoa lên bàn mà chép. Giáo viên cũng phải giả mù cho qua, vì ai dám chống đối thì cứ chờ lúc ra về mà nhận vài vết bầm trên mặt. Ở trường này, học sinh là vua, còn giáo viên chỉ là đám tôi tớ. Cho nên, càng ngày số giáo viên đội nón ra đi càng tăng dần. Rốt cuộc cũng chỉ còn đúng 7 móng ở lại. Phần lớn là do không thể tìm được việc ở những trường khác nên đành cắn răng chịu. Sáng lên lớp, chiều về nhà, cuối tháng lãnh lương. Cuộc sống cứ thế mà bình an trôi qua.

Nhưng sở Giáo dục thì không dễ yên. Chắc chắn đã có những đơn tố cáo gửi lên sở. Và bọn họ bắt đầu hành động.

Akane nằm bò lên bàn, hết thở ngán lại than dài.

-Cuộc đời học sinh tươi đẹp của tớ sắp kết thúc rồi.

Jun vắt chân lên bàn, lim dim mắt suy nghĩ, miệng lẩm bầm: -Hay là chúng ta mua đề thi ?

-Cái tên nhóc nhà giàu này, cứ nghĩ lấy tiền ra là giải quyết được mọi chuyện chắc. -Akane đập đầu Jun cái bốp.

Jun cau có xoa xoa đầu, nói : -Chứ chị có biện pháp hay hơn sao ?

Akane ừ ừ, lại nằm lăn ra bàn.

-Làm gì bị quan vậy ? Chỉ cần ôn tập là được rồi. Còn hai tháng nữa mới đến kỳ thi mà.

-Tame, bọn này không phải thiên tài như cậu. Hai tháng để ôn toàn bộ chương trình học của một năm? Trừ phi có phép màu.

Jun và Hokkai gật gù tán thành lời phát biểu của Akane.

-Vậy chứ ngồi ủ rũ ở đây thì có tác dụng sao? -Tame điềm đạm hỏi trong khi rút kính ra lau lau.

Cả bọn không biết nói gì.

-Mà chị đã thông báo tin này đến các khối lớp chưa?

-Chưa nữa. -Akane gục mặt xuống bàn. -Chị sốc quá nên chạy một mạch về đây luôn.

-Cậu nên đi thông báo sớm đi. Để mọi người còn chuẩn bị.

-Chuẩn bị tang lễ á. -Akane ngóc đầu dậy, hỏi.

-Đừng có nói nhảm. -Tame cốc đầu cô nàng một cái rồi đau. Sau đó bắt đầu phân phó. -Jun, đi triệu tập cuộc họp khẩn cấp với các lớp trưởng. Hokkai, cậu lên danh sách các học sinh có thực lực của từng khối lớp rồi in cho mỗi lớp trưởng một bản. Tớ sẽ đi gặp các giáo viên thương lượng về giáo trình ôn tập.

Sau khi Jun và Hokkai bắt tay vào việc, Tame lại gần xoa xoa đầu Akane động viên:

-Đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Chúng ta sẽ vượt qua kỳ thi và cùng nhau lên lớp.

Akane ngẩng đầu nhìn Tame, mắt long lanh đầy cảm kích.

-Việc quan trọng bây giờ là cậu phải lấy lại tinh thần. Trong cuộc họp, chỉ cần thông báo tình hình, những việc còn lại tớ sẽ giải quyết.

...

Cuộc họp diễn ra trong không khí cực kỳ căng thẳng. Mọi người đều hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Tame một mặt động viên tinh thần mọi người, mặt khác nhanh chóng vạch ra kế hoạch tác chiến.

Trước hết, cậu ta đem chia nhỏ các lớp thành từng nhóm tự học gồm 5 đến 7 người. Mỗi nhóm này sẽ do một học sinh loại khá phụ trách. Tầm 10 học sinh loại khá này lại được hướng dẫn bởi 1 học sinh thực lực giỏi. Các học sinh giỏi này cuối cùng được tư vấn bởi chính Tame và hai thành viên dạng siêu khủng khác thuộc 3 khối lớp.

Theo cách đó, những học sinh giỏi hơn có thể hỗ trợ những bạn học yếu hơn một cách có hệ thống. Các giáo viên dưới sự thuyết phục của Tame cũng đồng ý soạn ra giáo án riêng để ôn tập, chỉ chú trọng dạy những mục có thể ra trong đề thi, cắt xén chương trình học nặng nề của cả một năm thành hệ thống kiến thức gói gọn.

Một lần gió mới thổi qua lãnh thổ trường trung học M. Và những ngày tháng thong thả của đám trẻ chính thức kết thúc.

...

[Biệt thự gia tộc Kajima]

Vị nữ quản gia gõ cửa phòng rồi nhẹ nhàng bước vào. Cô đặt đĩa trái cây được cắt gọt đẹp mắt lên mặt bàn, bên cạnh đồng sách vở chồng chất, ôn tồn cất tiếng:

-Cậu chủ, đây là trái cây của ngày hôm nay.

Jun chỉ âm ừ, với tay lấy cái nữa. Một tay cầm nữa ghim lấy miếng lê, một tay cầm bút, Jun vừa bỏ tọt đồ ăn vào miệng, vừa không rời mắt khỏi cuốn sách ôn tập trước mặt.

Vị quản gia không nói thêm gì, lặng lẽ rời khỏi phòng. Cánh cửa vừa đóng lại thì đám người hầu lập tức bu lại xung quanh cô, gương mặt ai nấy đều hoang mang.

-Quản gia Shina, cô nói xem cậu chủ có phải bị phát sốt rồi không, tại sao lại đụng tay vào sách vở chứ?

-Hay là bị nhiễm virus kỳ lạ nào đó?

-Không. Tôi cho là cậu chủ đang phải trải qua cú sốc tâm lý lớn. Có khi nào vừa bị tiểu thư Mikane đá?

-Hay đây là biểu hiện rối loạn tạm thời ở tuổi vị thành niên?

Shina đằng hắng giọng. Đám người hầu lập tức im thin thít.

-Chuyện này tuyệt đối không thể để lão gia biết. Về phần cậu chủ, chúng ta sẽ từ từ quan sát. Các người hãy trở về phòng đi, để Seido ở lại đây là được rồi.

...

[Nhà Maruyama]

-Thằng Hokkai đâu ? -Bố Hokkai vừa vào đến nhà đã quát âm lên. -Chưa dọn phòng tập mà dám chuồn về nhà trước ?

-Chồng à, anh lại đây em nói cái này này. -Mẹ Hokkai từ trong bếp đột ngột đi ra, nở nụ cười tươi rói với chồng.

Bố Hokkai hớn hờ nhanh chóng chạy lại bên vợ. Mẹ Hokkai vẫn giữ nguyên nụ cười ngọt ngào trên môi.

-Chồng à, từ hôm nay chuyện của cậu lạc bộ anh tự lo liệu nhé, đừng làm phiền bé trai của em chuyên tâm học hành..

Bố Hokkai tròn trĩnh mắt như vừa nghe tin cá voi lên bờ, vội gạt đi.

-Làm gì có chuyện thằng Hokkai chịu ngồi một chỗ học bài. Nó đang lừa em để trốn việc thôi. Để anh đi lôi cổ nó...

Nhưng bố Hokkai chưa bước thêm được bước nào thì cả thân người đã bị lộn nhào trong không trung rồi rớt cái rầm trên sàn. Mẹ Hokkai sau cú vật Judo hoàn hảo, liền cúi xuống thom một cái lên má ông chồng.

-Chồng à, lần này là thật đấy. Cho nên anh phải ngoan, nghe lời em biết không. Nếu anh còn chạy lung tung, em sẽ cột anh lại rồi treo lên giữa phòng tập cậu lạc bộ. Chồng không muốn thế đâu nhờ ?

Nói xong mẹ Hokkai khuyến mãi thêm một cái nháy mắt đầy yêu thương, rồi miệng hát khe khẽ đi vào trong bếp tiếp tục nấu mấy món bổ dưỡng cho cậu con trai vừa nổi cơn siêng học, để lại ông chồng vẫn còn nằm thẳng cẳng trên sàn.

...

[Nhà Shibasaki]

-Chị hai ơi ! Xuống ăn cơm nè !

Mikane gọi với lên lầu. Không có tiếng trả lời, cô bé liền gọi lại lần nữa. Nhưng vẫn không có tiếng trả lời. Quái lạ. Mikane không khỏi thắc mắc vì sao cái người mỗi ngày chỉ trực chờ đến giờ cơm là bay xuống ăn, nay lại không có động tĩnh gì.

Mikane đành đi lên phòng Akane. Từ bên ngoài cánh cửa, thay vì vang ra tiếng súng đạn đùng đoàng trong mấy game online mà Akane hay chơi, chỉ có tiếng lẩm rầm phát âm tiếng anh. Mikane hốt hoảng đẩy cửa bước vào, lập tức lao ngay về phía Akane kiểm tra xem có bị nóng sốt nói sáng gì không. Hoàn toàn bình thường. Mikane há hốc miệng. Akane nhìn biểu hiện kinh sợ của con em, chỉ thông thả gỡ tai nghe ra, bình thản hỏi:

-Ăn cơm hả ?

Mikane gật đầu.

-Vậy xuống thôi.

Mikane gật đầu.

-Nè, không đi còn đứng đực ra đó làm gì ? -Akane ra đến cửa, thấy con em chưa động đậy liền giục.

Mikane gật đầu. Sau đó, như vừa bừng tỉnh khỏi cơn mê, lập tức lắc đầu quày quảy rồi hốt hải hỏi:

-Chị hai, hôm nay có đánh nhau với ai không ?

-Không.

-Có té đập đầu vào đâu không ?

-Không.

-Có gặp người nào kỳ quái rồi bị thôi miên không ?

-Không.

Mikane chỉ tay vào mặt Akane hét lên :

-Người mau khai ra, người là ai ? Có phải người ngoài hành tinh giả dạng chị hai của ta ?

Akane bắt đầu câu, gất lên: -Con bé này, hôm nay bị làm sao mà toàn nói nhảm vậy ?

-Chỉ hai mới là bị làm sao đó ! Thường ngày vào giờ này, một là chị chơi điện tử, hai là lẩn trên giường đọc truyện tranh, ba là nằm chèo queo trên ghế sofa coi tivi. Vậy mà hôm nay lại ngồi học tiếng Anh. Chị hai, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với chị vậy ? Đừng làm em sợ...

Akane thở dài. Không biết tình cảnh này nên gọi là hài kịch hay bi kịch ? Dưới con mắt của đứa em gái thì chuyện bà chị nó chăm chỉ học hành giống như giữa mùa hè có tuyết rơi lắm sao ?

-Không cần phản ứng thái quá như vậy ? -Akane phẩy phẩy tay. -Kỳ thi cuối cùng sẽ có người của sở Giáo dục đến giám sát trường, chị không muốn bị lưu ban nên phải học từ giờ thôi.

-A...ra vậy. -Mikane hiểu ra sự thế, thở phào như trút bỏ được tảng đá trong tim. -Hóa ra chị hai không bị phát điên. May quá.

-Con bé này ! -Akane phồng má gất lên. -Nói lằng nhằng nữa com canh nguội bây giờ. Đi xuống ngay và luôn.

...

[Căn hộ của Tame Aikawa]

Trên sàn nhà bằng đá sáng bóng, một tờ giấy trắng khổ lớn được trải ra. Tiêu đề ghi: “Thời gian biểu ôn tập” với nét chữ thẳng tắp, hơi gầy và mảnh.

Tame tiếp tục viết viết kẻ kẻ lên tờ giấy, đôi khi mắt lại liếc nhìn về phía khung ảnh treo trên tường. Đó là hình chụp cả đám đi leo núi vào hè năm nhất. Khỏe mỗi Tame khề mỉm cười, miệng cất tiếng hát khe khề khiến cho căn phòng chỉ hai màu đen trắng tự nhiên trở nên có sức sống hơn thường ngày.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bọn Nhỏ Học Nhóm

Re) : Lịch viết truyện sẽ không còn cố định vì tỷ đi làm bận lắm. Thôi thì có chap nào đọc đỡ chap nấy nhoe mấy cung.

Chap mới

Tiếng mở khoá cạch. Tora vươn tay bật công tắc đèn. Cậu tháo giày, bước vào phòng khách, quăng cặp lên ghế sofa rồi quay đầu hỏi :

-Cậu uống gì ?

Hazumi bị hỏi, giật mình bối rối :

-A...gì cũng được.

Tora đi về phía bếp, lấy trong tủ lạnh hộp nước trái cây rót ra hai chiếc ly thủy tinh màu xanh lam. Rồi lấy thêm chút đá bỏ vào.

Trong khi Tora làm những việc đó, Hazumi nhìn quanh một lượt. Căn nhà thật quá mức đơn giản. Phòng khách chỉ có một chiếc bàn thấp, bốn miếng nệm ngồi. Không có ti vi mà cũng chẳng có tủ giả. Phòng bếp cũng chẳng thấy dụng cụ nấu ăn, chỉ vài cái tô đĩa úp trên kệ. Cửa phòng ngủ mở toang hoác nên Hazumi có liếc mắt được một chút bên trong: trên kệ có vài cuốn sách, máy tính trên bàn, chăn nệm gấp khá tùy tiện, một băng gỗ treo trên tường để phóng phi tiêu, một bao cát lớn treo cạnh tủ quần áo.

Nói chung cuộc sống của Tora gói gọn trong hai chữ : “Đơn Giản”.

Tora đặt ly nước trước mặt Hazumi. Cậu cũng ngồi xuống bên cạnh, lôi trong cặp ra sách giáo khoa, đề cương ôn tập và vở ghi chép. Hazumi cũng đã mở vở ghi ra.

Hai cuốn vở đặt cạnh nhau thật khác một trời một vực : chữ của Hazumi tròn trịa thẳng hàng, trong khi chữ của Tora như thể biết múa ba lê. Chẳng biết Tora có đọc lại được chữ mình viết không ?

Hai người bắt đầu bằng mấy bài giải phương trình đơn giản. Tora ngoáy ngoáy bút mấy phát đã giải xong. Trong khi đó Hazumi vẫn đang loay hoay. Không phải Hazumi không biết cách giải, mà là không khí hiện tại có phần thân mật khiến Hazumi không thể tập trung. Tora đang ngồi sát cạnh cô, tưởng chừng như hơi ấm của cậu ta đang chạm vào cơ thể cô.

Thấy Hazumi cứ đi đi bút trên giấy, Tora sốt ruột với tay sang viết lên vở Hazumi. Vừa viết vừa giải thích :

-Đầu tiên phải viết lại từ số như thế này, cậu thấy những phần giống nhau chứ ? Giờ chúng ta có thể gộp lại. Đơn giản cái này với mẫu số, chuyển về qua.

Trong khi Tora viết, cánh tay cậu chạm vào cánh tay Hazumi, khiến trái tim cô bé không ngừng đập mạnh. Gương mặt Tora cũng kẻ sát hơn, đến mức Hazumi có thể nhìn rõ sống mũi cao thẳng và hàng lông mi dài cong cong.

-Thấy chưa, phương trình giờ đã đơn giản hơn rất nhiều.-Tora nói, quay sang nhìn Hazumi. Ở khoảng cách gần như vậy, cậu nhìn thấy rõ gò má ửng hồng của Hazumi và cả đôi môi căng mọng đang mím lại.

Trong người Toa như có lửa đốt. Tên ác quỷ trong tâm trí cậu lên tiếng :

-Giờ chỉ có hai người, lúc này không làm tới thì còn đợi đến khi nào ?

Thiên thần lập tức phản bác :

-Tên đâm tặc kia ! Các ngươi ở đây để ôn thi chứ không phải hẹn hò ! Tỉnh táo lại ngay cho ta !

Ác quỷ lại thì thảo :

-Chỉ một chút thôi, coi như nghỉ giải lao giữa giờ, có chết ai đâu. Nhìn xem, đôi môi kia rõ ràng đang mời gọi ngươi.

Tora vô thức tiến gần hơn nữa về phía gương mặt nghiêng nghiêng của Hazumi.

Thiên thần kiên quyết :

-Không được ! Dừng lại cho ta ! Ngươi sẽ làm Hazumi hoảng sợ mất !

Ác quỷ thúc giục :

-Không có chuyện đó đâu. Cậu ấy cũng thích ngươi. Ngươi biết rõ mà.

Hazumi đột nhiên quay đầu, bắt gặp ánh mắt đầy giằng co của Tora. Cô bé cũng mở to mắt nhìn cậu chăm chú. Hai người cứ nhìn nhau như vậy vài giây. Không khí vô cùng hồi hộp. Hai trái tim đều đập loạn trong lồng ngực.

Gương mặt Tora đã ở rất gần. Hazumi muốn ngừng thở. Họ chỉ cách nhau một chút xíu nữa thôi. Môi Tora gần như sắp chạm vào môi Hazumi...thì tiếng chuông cửa í ới xé tan bầu không khí.

Hai người giật mình, vội tách nhau ra. Tora bật dậy nói:

-Chắc là bọn họ. Tôi đi mở cửa.

Khi cánh cửa bật mở, nụ cười phơn của Jun bị rơi tõm vào hố đen u ám tỏa ra từ Tora.

-Thái độ gì đây tên kia ? Khách tới nhà mà làm như chủ nợ đến cửa không bằng.

Mikane đứng bên cạnh nhoen miệng cười, kéo tay Jun.

-Petto, thôi đi mà. Hai người cứ nhìn thấy nhau là muốn lao vào đánh lộn hà !!! -Rồi Mikane hướng Tora hỏi – Bọn tớ vào được không ?

Tora nghiêng người nhường đường. Mikane nhìn thấy Kazumi liền tíu tít chạy lại nói chuyện.

Jun cũng ngồi xuống cạnh Mikane, nhìn thấy ly nước trái cây trên bàn, vừa trò trò nó, vừa nói với Tora:

-Cho một ly giống vậy đề !

Tora cau nhẹ lông mày, thân nhiên ngồi xuống, nói:

-Có tay có chân, tự đi mà làm.

Jun hậm hực. Ở nhà cậu chẳng phải động một ngón tay út, có gì đến đây lại phải bỏ ra hầu mình ?

Jun nhanh như cắt, chớp lấy ly nước trước mặt Tora nốc một hơi hết nửa ly. Tora trừng mắt nhìn nụ cười khoái trá kia, buông lời mỉa mai :

-Cậu thích uống nước miếng của tôi lắm à ?

Jun suýt ói hết nửa ly nước vừa tiêu thụ lúc này, hai tai đỏ ửng lên. Cậu vội vàng phản bác :

-Tôi thêm vào ! Đừng nói như thể tôi là tay biến thái.

-Cậu không phải sao ?

-Hừ. Dù có thì tôi cũng chỉ thêm nước miếng của gấu thôi. -Jun trả lời với một nụ cười tinh ranh, liếc mắt sang Mikane.

Mikane ngượng đỏ mặt, đâm bực vào vai Jun trách cứ:

-Nói tào lao !

Còn Kazumi và Tora đột nhiên trở nên lúng túng. Kazumi cúi gằm mặt vào sách, coi như không nghe thấy gì. Tora thì bật dậy như lò xo, lùi vào trong bếp pha ly nước mới. Trong lòng cả hai đều đang nghĩ đến nụ hôn hụt kia. Nếu mà không bị Jun phá đám giữa chừng thì...càng nghĩ càng thấy mặt nóng hơn.

Buổi học nhóm này là yêu cầu bắt buộc của Hội phó biến thái ngoài giờ học nhóm trên lớp theo sắp xếp ban đầu.

Mikane được giao khoán luôn nhiệm vụ kèm “ba đứa nhỏ”, mục tiêu đặt ra là hai người kia đậu, còn Jun phải lọt top 10 toàn khối lớp 10 bởi hấn là “bộ mặt của Hội học sinh”.

Ban đầu Mikane không nghĩ rằng nhiệm vụ lần này lại khó khăn hơn tưởng tượng.

Jun quăng bút cái bộp lên bàn, rồi nằm phịch xuống sàn, đầu gối lên chân Mikane.

-Pettoooo !!! Mau ngồi dậy !

-Ú. Tớ mệt rồi. Muốn nghỉ ngơi !!!

-Mới học có 45 phút, làm chưa được 4 bài toán mà cậu đã mệt ? -Mikane gắng hết sức đẩy cái thân Jun dậy nhưng nó chẳng chút suy chuyển. Cái thân nhìn gầy còm mà nặng ghê gớm.

Tora nhìn cậu chủ nhỏ giờ thói lười biếng ra, liền bấm điện thoại, sau đó thông thả nói chuyện với người ở đầu dây bên kia:

-Hội trưởng, Thư ký Rom nhà chị không chịu học hành đảng hoàng nè.

Đầu dây bên kia, giọng Akane trầm ổn mà đầy nguy hiểm:

-Đưa điện thoại cho nó đi.

Jun nhận điện thoại, trong lòng dự cảm không lành.

-Jun à, chị nói cung biết, đợt này mà cung không chăm chỉ học hành thì một tháng đừng có thò mặt đến ăn trực, điện thoại Mikane cũng khoá số cung luôn.

Thằng bé vừa nghe xong liền bật dậy như lò xo, nói như meo :

-Đại tỷ đừng nói đùa ác thế..

-Chị đâu có nói đùa với cung. Lo lết mông ngồi vào bàn học đi.

Nói xong câu đó, Akane cúp máy cái rụp. Thằng bé ngồi thần thờ vài giây, rồi tung ánh nhìn căm phẫn tui thân về phía Tora, nghiêng răng nói :

-Đồ mách lẻo !!!

Tora nhếch miệng cười, thần nhiên đáp:

-Là nhiệm vụ Hội trưởng giao phó. Tôi chỉ làm đúng trách nhiệm thôi.

-Hừ. Được lắm. Học thì học. Tôi vừa học vừa ám cho cậu chết phiền luôn !

Tora nhướng mày thách thức: -Có bản lĩnh thì cứ thử.

Vậy là buổi học nhóm tiếp diễn trong không khí găm gù lẫn nhau giữa một con cọp (Tora) và một con chó sói (Jun). Hai cô gái đành ngồi cười cho qua. Bọn con trai đúng là lũ con nít.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ngày Thi Đến Rồi

[Buổi tối trước ngày thi đầu tiên]

Akane ngồi nhìn chăm chăm lên cánh cửa, nơi có dán chi chít những mảnh giấy ghi chú công thức. Hai tay siết chặt lấy ống quần. Biểu hiện gương mặt vô cùng căng thẳng.

-Chị Hai !!! -Giọng Mikane í ới bên ngoài- Chị tính ngồi trong đó đến bao giờ ?

-Chút... nữa...thêm chút nữa thôi...!!!

-Không được!!! Em mắc lắm rồi!!!

-Dùng cái dưới lầu đi...

-Papa đang dùng.

-Vậy đi mà giục papa ấy!!! Cái con bé này! Đi vệ sinh mà cũng không được yên!!! – Akane bực mình hét toáng lên.

...

Akane bị một chứng bệnh kinh niên đó là mỗi khi cô nàng căng thẳng quá độ thi sẽ bị táo bón. Mà không phải loại táo thông thường, cái sự tình này kéo dài những vài ngày cho đến khi cô nàng qua khỏi cơn lo lắng.

Mà bài thi ngày mai chính là nỗi lo bực nhất từ khi Akane chui ra khỏi bụng mẹ.

...

Ngược lại với Akane, tuyển thủ Jun trước ngày ra trận còn đang bận...chơi đá banh trên màn hình phẳng.

Bên cạnh cậu chủ nhỏ là một bàn thức ăn phong phú được đầu bếp tính toán cẩn thận tỉ lệ các chất dinh dưỡng, đảm bảo cung cấp đầy đủ năng lượng và đường chất cho não bộ hoạt động.

Nhưng cậu chàng mãi chơi đến độ quần gia e hèm tiếng thứ mười cậu mới tạm buông đầu Ps4 xuống mà ăn lấy lệ.

...

Tame nằm duỗi chân trên chiếc ghế trường kỷ dài, cuốn sách chụp lên mặt. Một chuỗi âm thanh thần thánh đều đều phát ra từ cuốn sách. Làm thiên tài quả có cái sướng của thiên tài. Nghỉ ngơi ăn chơi thì nhiều hơn người khác, nhưng điểm số vẫn cao chót vót trên ngọn cây.

...

Hokkai một mình trong phòng tập boxing. Những cú đấm mạnh mẽ chuẩn xác dội vào bao cát thành tiếng bùm bụp chắc gọn. Mồ hôi từ hai bên thái dương rơi toong toong trên sàn. Ánh mắt chuyên chú như của một tay đấm bốc nhà nghề thực thụ.

...

Tora gấp sách lại, đứng dậy vươn người vài cái. Tiếng xương kêu răng rắc do ngồi học liên tù tì mấy tiếng. Cậu chàng thả người lên giường, vừa nhắm mắt lại định ngủ thì tiếng chuông điện thoại báo có tin nhắn vang lên.

Tora với tay túm lấy điện thoại. Trên màn hình là dòng tin nhắn: “Chúc ngủ ngon. Ngày mai hãy cùng làm bài thật tốt nhé!”

Tora khẽ mỉm cười. Cảm giác được quan tâm quả là rất dễ chịu. Cậu chàng thực muốn gọi điện cho người kia. Ngón tay cái cứ lưỡng lự giữa hai cái nút: gọi và trả lời sms. Cuối cùng thì khát vọng trẻ trâu đã phải nhường chỗ cho cái đầu lạnh.

Tora nhấn trả lời chỉ vồn vện 3 chữ “Uh. Ngủ ngon.”

[Buổi sáng ngày thi đầu tiên]

Khi các học sinh đã yên vị trong phòng thi, một chiếc xe hơi 12 chỗ từ từ tiến vào sân trường. Cửa xe mở ra, 12 vị giám thị trong đồ vest đen bước ra, lạnh lùng tiến vào trong khu lớp học.

Tora và Jun trời xui đất khiến thế nào lại bị xếp chung một phòng thi, ngồi hai bàn cạnh nhau. Một tên thi gục lên bàn tranh thủ ngủ trước khi giờ thi bắt đầu, một tên thi gác chân lên bàn ngồi đọc lại tài liệu.

Giám thị A bước vào phòng. Vị giám thị này thực ra tuổi đời còn khá trẻ. Tuy nhiên gương mặt gầy gò và kiểu tóc nghiêm túc khiến anh ta nhìn như một ông giáo trung niên khó tính.

-Chào các em. tôi là người phụ trách phòng thi số 4 ngày hôm nay. Các hình thức quay cốp, trao đổi hay chép bài của nhau đều bị nghiêm cấm tuyệt đối. Nếu để tôi phát hiện ra gian lận, em đó sẽ bị tước quyền làm bài và bị đuổi ra khỏi phòng thi ngay lập tức. Mọi người rõ rồi chứ ?

Không ai đáp trả. Đến cả muỗi cũng chẳng buồn vo ve.

Vị giám thị A đang cố tỏ ra oai phong, bị tình cảnh này làm giảm mất 50% hào khí. “Đúng là cái trường cá biệt !” - Vị này thầm nghĩ.

Dường như không chịu thua, anh ta tiếp tục hăng giọng hỏi lại lần nữa, to hơn, đồng dục hơn:

-Đã rõ rồi chứ ?

Vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Đến lúc này đã hết giờ được bình tĩnh, vị giám thị A đập bàn quát lớn:

-Tại sao các em không trả lời tôi ? Các thầy cô trường này dạy học trò kiểu gì đây ?!?! Một chút lễ độ cũng không có. Thứ như thế này mà cũng được gọi là học sinh à ?

-Thưa thầy...-Một tiếng nói vang lên.

Tất cả mọi tầm mắt đều hướng về cuối lớp. Tora trung ra bộ mặt không thể nghiêm túc hơn, nhìn thẳng vào đối phương.

-Thầy tính khi nào mới cho làm bài thi ? Đã trễ 5 phút so với giờ quy định chung. Thầy sẽ bù thêm giờ cho tụi em chứ ?

Vị giám thị kia chột dạ, liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Quà là đã trễ 5 phút. Nãy giờ mãi mê ra oai, anh ta quên mất giờ phát bài thi. Bị học sinh bắt bẻ lại, anh ta cảm thấy trong lòng vô cùng bức bối.

“Được lắm, cái thằng nhóc cao kều cuối lớp kia. Cứ đợi đấy. Ta sẽ canh gác nhà người thật kỹ. Để xem cái thứ học sinh cá biệt thì làm được gì nếu không quay cốp.”

...Tic..tắc...tích...tắc...

Thời gian dần trôi đi. Cả phòng thi yên ắng, chỉ có tiếng bút lướt trên giấy.

Tora bình thần giải quyết lần lượt các câu hỏi. Trong khi đó, Jun đang bí lù trước câu hỏi số 17. Cậu chàng liếc liếc mắt qua bên cạnh. Câu số 17 Tora chọn đáp án B. Jun hí hửng khoanh tròn ngay chữ B. Được một lúc, Jun lại bị tắc ngay câu số 33. Cậu chàng lại sử dụng nhân thuật đẳng cấp cao để nhìn trộm đáp án của Tora. Cứ vậy mà bình yên qua ải những 5 lần. Đến lần thứ 6 thì vị giám thị lù lù xuất hiện hay bên cạnh.

Vị giám thị dùng thước gõ lên mặt bàn cái bốp, khiến cả lớp giật mình. Nhưng mà, lạ thay vị giám thị kia không phải gõ lên mặt bàn Jun, mà là bàn của Tora.

-Em học sinh này, tôi cảnh cáo, nếu còn tiếp tục cho bạn kế bên coi bài thi tôi sẽ tịch thu bài làm của em ngay lập tức.

Tora ngược mắt nhìn thái độ đầy đe dọa của giám thị, rồi lại nhìn sang bên cạnh. Jun vẫn cúi đầu vô chăm chú làm bài, coi như ta đây vô tội không biết giám thị đang nói cái gì.

Trong khi giám thị vẫn đang diễn vai “ông giáo nghiêm túc khó tính” thì Tora đột nhiên đứng phắt dậy. Hành động đó cùng với cơ thể cao lớn che cả ánh sáng khiến vị giám thị kia giật mình, bỗng dưng thấy hồi hộp như thể chính anh ta là học sinh bị giám thị bắt gặp khi đang quay cốp.

Tora chẳng nói chẳng rằng, xách đóng giấy làm bài và bút viết đi thẳng một mạch lên bàn giáo viên ngồi.

-Em làm cái gì vậy hả?

-Nếu em ngồi ở đây thì sẽ chẳng cho ai coi bài được nữa. Đúng chứ, thưa thầy giám thị ? – Tora trả lời với ánh nhìn sắc bén chiếu thẳng vào vị giám thị

A.

“Cái thằng nhóc đó, ánh mắt thật đáng sợ. Nó có phải là học sinh không vậy.” -Giám thị A nghĩ thầm – “Tốt nhất đừng nên gây chuyện với nó.”

Thế là Tora ung dung một mình một cõi ngồi làm bài trên bàn giáo viên, để lại Jun âm ỉt xoay sở một mình dưới kia. Jun thầm chửi trong bụng “Tên Tora chết bầm, ích kỷ, xấu xa. Cho nhòm bài một chút có chết ai đâu.”

[Ngày thi thứ hai]

Môn Lịch sử là thứ mà Akane kinh hãi nhất. Những cái tên và mốc thời gian cứ nhảy loạn xạ trong đầu cô nàng. Cái tên nào đọc đến nghe cũng quen quen, rõ ràng có học qua rồi nhưng lại chẳng nhớ rõ là trong thời đại nào và bọn chúng làm chức vụ quái gì.

Akane liền quay sang Tame cầu cứu với cái ánh mắt của một con mèo hoang lạc đàn trông đến tội nghiệp. Giám thị B của bọn họ là một cô giáo nghiêm nghị trong bộ vest đen. Tame khẽ thờ dài, gỡ kính xuống, dịch bài làm sát mép bàn, rồi cầm tờ đề thi tiến lại gần giám thị.

-Thưa cô, có vài câu hỏi em chưa rõ lắm, không biết cô có thể giúp em giải thích một chút ?

Vị giám thị giương ánh mắt khó tính nhìn Tame, lạnh lùng hỏi:

-Câu nào ?

-Là câu số 4 này.. -Tame khẽ nhích lại gần cô ta. Khoảng cách gần gũi khiến cho vị giám thị bắt đầu có chút bối rối. Nhưng ánh mắt sắc bén vẫn bao quát toàn bộ phòng học.

-Cô dùng loại nước hoa gì vậy ? -Tame khẽ thì thào. – Mùi thơm của nó tuy nhẹ nhàng nhưng lại rất ngọt ngào.

Lần này thì vị giám thị kia không thể không ngước nhìn Tame với hai gò má hơi ửng hồng.

-Chỉ là một loại bình thường thôi. . .

-Em lại không nghĩ nó bình thường. Thực sự mùi hương rất quyến rũ, giống như chủ nhân của nó vậy..-Tame tiếp tục thì thào.

-Em. .em cứ nói quá lên. -Vị giám thị càng lúc càng bối rối trước những lời mật ngọt của Tame. Khi cô ta cố dịch sang bên một chút để tránh sự gần gũi quá mức thì Tame lại nhanh chóng áp sát. Thứ duy nhất bây giờ cô ta có thể nhìn thấy là vầng ngực rộng của cậu học sinh này.

Giám thị B không hề biết rằng tất cả chỉ là chiêu trò mỹ nam kế của tên Hội Phó ranh mãnh, nhằm đánh lạc hướng sự chú ý, tạo cơ hội cho Hội Trưởng đáng thương kia chép bài lia lịa.

[Ngày thi cuối cùng]

Tiếng chuông kết thúc bài thi cuối cùng vang lên cũng là lúc các phòng học như rung chuyển bởi tiếng hò reo. Tài liệu, sách, giấy nháp... bị tung lên hỗn loạn trong không khí. Các vị giám thị cũng bó tay trước tình cảnh hỗn loạn. Những kẻ ở lầu một lập tức phóng người qua cửa sổ chạy ra sân trường. Những đứa ở tầng cao hơn thì đu tay vịn cầu thang mà trượt xuống tầng dưới, hòa cùng đám đông. Từ các ô cửa sổ, giấy trắng, giấy màu, giấy nháp bay tung tóe xuống sân. Cả trường giống như có lễ hội, ai nấy đều tung bừng hơn hớn mặc kệ kết quả vẫn còn chưa có.

...

Cả nhóm của Akane tập trung tại quán cafe Gió Mới để ăn mừng kỳ thi kết thúc.

Jun hút một mạch cạn ly nước, rồi ngửa đầu dựa lên thành ghế, thờ hất ra.

-Phù, cuối cùng cũng xong. Cứ như là mới được ra tù ấy.

-Cậu từng ngồi tù rồi hay sao mà biết cảm giác giống nhau ? -Tora vặn lại.

-Anh đây không nói chuyện với chú. Đừng có xen vào, cái đồ ích kỷ, xấu bụng, keo kiệt.

-Thế vẫn đỡ hơn thế loại không biết làm rồi đi coi lên bài người khác.

-Cái tên kia !!! Đừng tưởng mình giỏi rồi làm phách. Chưa biết ai hơn ai đâu.

-Để xem, đến lúc có kết quả rồi sẽ biết ai hơn ai.

Hai tên nhóc cứ thế mỗi người một câu, cãi qua cãi lại. Chỉ tội Mikane ngồi ở giữa hứng chịu bom đạn từ hai phía. Hokkai thì vẫn như cũ, mặc kệ chiến

tranh thế giới thứ 3 có xảy ra đi chăng nữa cũng không ảnh hưởng đến thế giới bánh ngọt ngay trước mặt.

Hazumi khều khều Akane, hỏi khẽ :

-Chị không can hai người đó à? Nhỡ họ nóng lên đánh nhau thì sao ?

-Kệ tụi nó. Hai tên trâu bò đó có đánh nhau cũng không chết được đâu mà. -Akane bình thản trả lời trong khi tay không ngừng bấm điện thoại.

-Lại nhấn tin cho gấu à ? -Tame đột nhiên cắt ngang.

-Ồ. Anh Rukio nói chút nữa sẽ ghé qua.

-Thế à. -Tame buông một câu thờ ơ, nhưng ánh mắt lại có gì đó phức tạp.

...

Vài phút sau, quả thực Rukio xuất hiện. Cả đám liền choáng váng toàn tập.

Rukio bảnh bao phong độ ngày nào biến đâu mất, thay vào đó là một ông chú râu ria lồm chồm, đầu tóc bù xù, quần áo nhăn nhúm.

-Anh mới từ cái ổ nào bước ra vậy ? -Jun là người hỏi trước tiên sau vài giây đứng hình vì sốc.

-Anh gia nhập hội vô gia cư à ? -Tora tiếp lời.

-Là vừa bị cưỡng bức hay cướp giật ? -Tame kéo kính xuống nhòm nhòm một lượt từ trên xuống dưới.

-Hahaha...-Rukio cười rộ lên. Mấy ngón tay anh luồn vào tóc quào quào vài cái. – Cả tuần nay phải theo dõi tội phạm nên anh không có thời gian chăm sóc bản thân. Nhưng mà...anh thấy cũng đâu có tệ lắm, sao mấy chú làm quá lên thế ?

-Vậy là cả tuần rồi anh chưa tắm ? -Akane giờ mới có thể mở miệng.

-Tuần này tắm rồi mà. Đây em ngồi thử đi. – Rukio xáp lại gần Akane, dí dí ngực vào sát mũi cô nàng.

Akane la oai oái, dùng hết sức đẩy Rukio ra. Còn Rukio lại cười rất sảng khoái với trò đùa này.

Cái bàn của bọn họ đã ồn nay càng ồn hơn. Khách ở những bàn khác bắt đầu nhìn lại phía này. Tora tính ý, ra hiệu cho mọi người giữ yên lặng.

Rukio ngồi phịch xuống, vói tay lấy cốc nước trên bàn của Akane định tu một hơi hết sạch, liền bị Akane giằng lại. Hai bên cứ thế tranh qua tranh lại một ly nước. Người trong cuộc thì thấy ngọt ngào, người ngoài cuộc thì thấy ngứa cả hai con mắt.

Jun hắng giọng.

-Hội Trưởng, bọn em đâu phải vô hình, ngồi chình ình ở đây nè.

Akane quăng cho Jun cái nhìn tên lửa, cao giọng hỏi:

-Thế những lúc ở nhà, chị cũng thành người vô hình trước mặt hai đứa còn gì ?

Nghe thế Jun im luôn, còn Mikane chỉ biết cúi đầu tập trung uống nước.

-Còn tụi em nữa ! – Đến lượt Tora lên tiếng.

Rukio nghe thế, liền nở nụ cười thần thánh của anh ấy, đáp trả lập tức :

-Chú đừng ghen tị, có bạn gái rồi biết đâu chú còn mùi mẫn hơn thế này?

Nói xong thì Rukio hướng ngay tầm nhìn vào Hazumi khiến cô bé đỏ mặt cúi thấp đầu chẳng dám ngược nhìn ai.

-Em họ anh cái gì cũng được, chỉ mỗi tội hay mắc cỡ. Thằng nhóc nào mà muốn tán nó phải mạnh dạn một chút mới được.

Trong khi cả đám đang rôm rả thì một bóng người tiến lại gần chỗ Hazumi.

-Cuối cùng cũng gặp được em. -Người này lên tiếng.

Hazumi ngẩng đầu nhìn, bắt gặp đôi mắt nâu trong suốt dịu dàng. Đôi mắt đã từng chứa cả thế giới của cô trong đó.

-Lucas...vì sao anh lại ở đây ? – Khó khăn lắm Hazumi mới cất nên lời. (Chú thích: Bạn đọc không nhớ tên Lucas này là ai thì đọc lại chap 27 nhóe)

-Anh đến tìm em. Chúng ta nói chuyện một chút được không ?

-Này anh bạn kia. -Rukio nãy giờ phờ phơ cười giỡn, vừa nhìn thấy Lucas, sắc mặt liền đanh lại. -Hazumi nhà anh không có gì phải nói với cậu hết, tốt nhất là biến ngay và luôn đi.

-Hazumi, chỉ 5 phút thôi. Làm ơn !

Đôi mắt màu nâu từng nhìn Hazumi trĩu mến dịu dàng, nay trở nên thâm hơn, vương đầy nỗi u uất. Hazumi là loại người nếu thấy một con mèo bị bỏ rơi trên đường, sẽ vì thương xót mà nhặt về nuôi. Nếu xem một đoạn phim cảm động, sẽ khóc đến mức xài hết cả cuộn khăn giấy. Thế nên, trong tình huống hiện tại, dù không cảm thấy thoải mái đi chăng nữa, Hazumi vẫn không thể phớt lờ ánh mắt van nài kia.

-Chỉ 5 phút thôi ?

-Uh, chỉ 5 phút thôi, anh hứa.

Tora khẽ liếc nhìn bóng lưng Hazumi theo Lucas rời đi, trong lòng nổi lên sự khó chịu không thể lý giải.

Tiếng kim đồng hồ dường như to hơn mọi ngày. Tora có thể nghe rõ tiếng tích tách rành rọt của nó giữa không gian ồn ã.

-Hơn 5 phút rồi...-Tora lầm rầm

-Chú nóng ruột thì cứ ra ngoài đó xem – Rukio nhét một thìa kem to bọt vào miệng, vừa nhai vừa nói.

Tora không trả lời. Máy ngón tay đan vào nhau, hết co rồi lại duỗi. Cuối cùng hết chịu nổi, anh chàng đứng phắt dậy, lúng túng biện minh:

-Em đi làm điều thuốc.

Rồi Tora bước nhanh ra cửa. Hokkai cũng toan đứng dậy, tính đi kè miếng thuốc với thằng em, liền bị Jun giựt lại ngồi phịch xuống ghế.

-Anh đúng là đầu đất mà. Đi theo làm bóng đèn à ?

-Bóng đèn gì ? Anh muốn ra ngoài hút thuốc.

-Ày...đúng là Hokkai ngốc. – Akane thờ dài. -Cậu nghĩ thằng nhóc ấy đi hút thuốc thiệt à ?

-Nó bảo thế còn gì.

Lần này cả đám cùng thờ dài. Cái loại đầu đất thế này sao lại thoát được kiếp FA ? Quả là phép màu đã xảy ra.

...

Tora vừa ra đến ngoài cửa, liền chứng kiến cảnh giằng co giữa Hazumi và Lucas.

-Anh không tin. Em vẫn còn tình cảm với anh. Em chỉ là đang giận hờn thôi, phải không ?

-Hoàn toàn không. Tại sao em phải giận hờn chứ ?

-Vì Yoko, em giận anh đã hẹn hò với Yoko. Nhưng anh đã nhận ra lỗi lầm của mình và chia tay cô ấy rồi. Hazumi, hãy cho anh một cơ hội để làm lại từ đầu. Được không em?

Lucas kiên quyết ôm Hazumi vào lòng trong khi cô bé gắng thoát ra. Tora cảm thấy khí nóng bốc đầy đầu. Cậu bước nhanh về phía hai người, lớn tiếng:

-Buông Hazumi ra !

Vừa nhìn thấy Tora, Lucas có vẻ giật mình buông lỏng tay, Hazumi nhân cơ hội đó thoát ra, chạy về phía Tora.

-Lại là cậu. -Lucas cau mày, đưa tay vuốt mớ tóc bông bênh ra phía sau. -Lần trước cậu cùng Hazumi diễn kịch, tưởng tôi không biết sao. Đây là chuyện giữa hai người bọn tôi, người ngoài như cậu đừng có chen vào.

Tora nở nụ cười đầy thách thức, nói :

-Tôi vẫn chen vào đấy. Anh làm được gì ?

Lucas hướng tầm mắt tha thiết về phía Hazumi.

-Em nói đi, anh phải làm gì để khiến em hết giận ?

-Lucas, chúng ta thực sự đã kết thúc rồi, tại sao anh không hiểu ?

-Anh không hiểu ! Anh không tài nào hiểu được !! – Lucas vò đầu khổ sở. – Anh yêu em, em cũng yêu anh. Tại sao chúng ta không thể làm lại chứ ?

Lucas tiến gần về phía Hazumi. Cô liền nép ra phía sau Tora để lẩn tránh.

-Anh đừng cố chấp như vậy ! Chẳng phải em đã nói là không còn quan tâm đến chuyện trước đây nữa?

-Không đúng. Anh rất hiểu em mà. Em không phải loại người dễ dàng quên đi chuyện quá khứ như thế. Trừ phi...

Lucas sững lại. Ánh mắt phảng phất nét đau khổ.

-Trừ phi em đã thích ai khác.

Tora cảm thấy tim mình đập mạnh một nhịp. Hơi thở phả vào sau lưng cậu dường như cũng nặng nề hơn.

-Hazumi, em nói đi. Em đã thích ai khác phải không ?

Lucas lao đến nắm lấy cổ tay Hazumi lắc lắc. Tora lập tức túm lấy cánh tay Lucas, siết mạnh. Vì quá đau nên cuối cùng Lucas đành buông Hazumi ra.

...

Trong khi cuộc tranh giành đang hồi gay cấn thì ở phía cột điện cách đó không xa, có mấy cái đầu đang lấp ló.

-Này, tránh cái đầu ra Jun, chị ừ nhìn thấy gì cả.

-Được rồi, từ từ em tránh, đừng có đẩy.

-Auchh...cậu huých vào lưng anh đó !

-Hokkai im lặng đi và đừng có tì khuỷu tay lên vai tôi.

-Nhìn tướng mẩy đura bây giờ thật giống lũ tội phạm

Akane vừa lườm Rukio vừa để ngón tay lên miệng nhắc nhở anh trật tự. Rukio khẽ nhếch khóe môi, lại gần kê cằm lên vai Akane rồi ung dung coi tiếp màn kịch gay cấn đằng xa.

...

Lucas gặp phải sự cản trở của Tora thì trở nên cáu gắt.

-Chẳng phải tôi đã nói chuyện này không liên quan đến cậu, đừng có xen vào rồi sao ?

-Chuyện của Hazumi đương nhiên liên quan đến tôi. – Tora gần giọng.

-Hừ. Cậu cho rằng mình là gì của Hazumi ? Chỉ mới giả bạn trai một lần thôi, đừng quá hoang tưởng.

Tora siết chặt nắm đấm. Cậu thực sự muốn đấm vỡ mặt cái tên kiêu ngạo kia. Nhưng bàn tay Hazumi níu chặt lấy tay cậu. Cô bé sợ xảy ra đánh nhau trước cửa quán, sẽ không có lợi cho Tora chút nào. Nhưng Lucas cứ tiếp tục bức bách cô bé nói ra có phải cô đã thích người khác rồi không. Con thịnh nộ này của Lucas, cô chưa từng thấy bao giờ. Trước đây, cho dù cô có những nhoe nhoe thế nào, Lucas cũng vẫn dịu dàng, chiều chuộng cô. Lucas bây giờ thật lạ lẫm, cũng thật đáng sợ. Hazumi chỉ dám nép sát vào lưng Tora mà run rẩy.

-Dừng lại ở đây đi !!! – Tora hét lên. -Anh đang làm Hazumi sợ đó. Anh không thấy sao ?

Lucas sững lại. Đúng là trong vài giây anh đã không làm chủ được bản thân. Anh tự hỏi mình bị sao vậy? Lúc gặp được Hazumi, anh tràn đầy tự tin biết bao. Anh tin là một người hoàn hảo như anh đã mở miệng nói lại tình cảm xưa thì chắc chắn Hazumi sẽ đồng ý. Cái tự tôn của anh quá lớn để chấp nhận lời từ chối thẳng thừng từ Hazumi.

Thêm nữa, cô bạn gái bé nhỏ ngày xưa luôn nép vào lòng anh mong chờ sự che chở, nay lại trốn sau lưng một thằng con trai khác. Anh không cam tâm. Anh không thể chấp nhận sự thật này.

-Được rồi...có lẽ em cần thời gian suy nghĩ. Anh sẽ chờ...

Nói xong, Lucas khẽ thở dài rồi quay lưng rời đi. Trước đó, còn bỏ lại một câu : “Lần khác sẽ tới kiếm em.”

...

Lucas đi khuất rồi, Hazumi bắt đầu khóc tức tưởi. Đôi vai bé nhỏ run lên bần bật. Tora có thể cảm thấy lưng áo mình thấm ướt. Cậu quay người lại, dùng cả hai tay ôm lấy mặt Hazumi. Đôi mắt to ngấn nước, một cái chớp mắt là hai hàng nước trong suốt lại rơi dọc theo gò má. Tora nhẹ nhàng lấy ngón

cái quạt đi chúng. Hai người đang ở rất gần, mắt đối mắt.

...

Cái đám làm chuyện lén lút nín thở theo dõi diễn biến.

-Hôn đi, hôn đi. -Có tiếng thì ào.

-Em cá là sẽ chẳng có gì xảy ra hết. Cái tên chết nhất đó... – Jun lên tiếng.

-Ồ, chú đang tự nói bản thân đấy à ? – Rukio châm chọc. – Anh đã nghe kể về mối tình thâm lặng 3 năm của chú.

-Hội trường...-Jun rít qua kẽ răng. – Chị được lắm.

-Chị đâu có bịa chuyện ? -Akane cười gian tà đáp trả.

...

Trở lại với cặp đôi kia, trong không khí hồi hộp nghẹt thở, Tora dần cúi đầu sát hơn nữa. Hazumi nghe thấy tiếng tim mình đập rõ mồn một. Nhịp đập ngày càng nhanh hơn, gấp gấp hơn, tưởng chừng như sắp nổ tung trong lồng ngực.

Tora cũng cảm thấy mạch máu như đang bị đun sôi. Từng ngón tay đến cả cổ lẫn mặt đều nóng ran. Hơi thở của cậu cũng nóng rùng rục như phát sốt.

Đến khi mỗi hai người chỉ còn cách nhau một chút xíu nữa thôi thì...Hazumi bắt ngò nắc lên.

...

Con nắc cụt đến bất ngờ phá bình tất cả. Cái đám lén lút đằng xa đồng thanh thở hắt ra “Aii, tiếc quá !” . Người trong cuộc thì khỏi nói, còn tiếc hơn đến 100 lần. Hazumi cố gắng bịt miệng ngăn tiếng nắc. Nhưng không tài nào dừng lại được. Tora liền kéo Hazumi bước nhanh trở lại quán, một ly nước sẽ giải quyết được vấn đề này.

Khi về đến chỗ ngồi, hai người vì lo lắng chữa con nắc mà không nhận ra thái độ kỳ lạ của đám người kia. Kẻ nào cũng tỏ vẻ bận rộn làm một-cái-gì-đấy. Nhưng thực ra lại chẳng làm cái gì cả. gương mặt thì ngu ngơ vô số tội nhưng ánh mắt lại láo liên bất chính.

Buổi tối, đang cuộn mình trong chăn, Hazumi lại bật dậy với lấy điện thoại trên bàn. Cô bé định nhắn tin cho Tora. Cô bé muốn nói cho cậu ấy biết Lucas đã đúng khi nói cô thích một người khác. Nhưng khi còn đang xóa đi viết lại dòng tin, thì một tin nhắn mới hiện ra. Là Tora gửi.

“Hazumi, đừng quá lo nghĩ chuyện hôm nay. Tớ sẽ đảm bảo không để cái tên đó lang vãng quanh trường, nên cậu cứ yên tâm.”

“Cám ơn về hôm nay, Tora. Tớ xin lỗi vì đã đem lại phiền phức cho cậu.”

“Hazumi, tớ chỉ thắc mắc...lúc Lucas hỏi cậu đã thích ai. Chuyện đó là thật?”

Hazumi đọc xong tin nhắn, nín thở hết vài giây.

Trả lời sao đây ? Có nên nói cho cậu ấy biết ?

“Thật.”

Tora đọc cái tin có vòn vẹn một chữ đó, cảm thấy tim muốn ngừng đập.

“Tớ có biết người đó không ?”

“Có.”

“Cùng trường sao ?”

“Uhm”

“Cùng lớp à?”

“Không.”

“Cùng khối à?”

“Uhm”

(Mấy cái tin nhắn qua lại dường như kéo dài hàng thế kỷ.)

“Cậu thích hấn ở điểm nào?”

“Tớ cảm thấy an toàn khi ở cạnh cậu ấy.”

“Hấn giỏi đánh nhau không?”

“Có.”

“Bằng Jun không?”

“Chắc cỡ đó. Tớ không chắc. Tớ chưa thấy cậu ấy đánh nhau bao giờ.”

“Hazumi !!! cậu chưa từng thấy hấn đánh nhau thì sao biết hấn giỏi???”

“Vì hấn nói hấn là trùm khối lớp 10.”

Nhấn xong cái tin đó, Hazumi nín thở chờ đợi. 5 giây trôi qua. 10 giây trôi qua. Hấn 1 phút trôi qua, không có hồi đáp.

-Không lẽ cậu ấy không thích mình ? -Hazumi tự độc thoại. -Minh đã tự tưởng tượng ra sao ? Ah...trời ơi...làm sao đây ??? Thật mất mặt !!! Ngày mai đi học làm thế nào đối diện cậu ấy ?

Hazumi lẩn lộn trong chăn. Ngay khi đó, điện thoại rung lên. Hazumi cuống cuồng chớp lấy, mở ra xem.

“Còn đứa nào khác dám tự xưng như vậy sao ?”

Hazumi không biết nên khóc hay nên cười.

“Đồ ngốc.”

Nhấn xong tin đó, cô bé trùm chăn qua đầu, ôm bụng âm ỉ. Dự là sẽ không thèm trả lời tin nhắn nếu Tora có trả lời chẳng nữa.

Điện thoại rung mạnh, là cuộc gọi đến. Hazumi nhìn màn hình mà nín thở.

-Alo...

-Nè Hazumi. Trong khối lớp 10, nếu tớ đã xưng thứ 2 thì không thằng nào dám xưng thứ 1. Thế nên...nếu cậu nói cái người cậu thích tự xưng là trùm khối 10 thì nó cũng to gan lắm.

-Cậu gọi điện chỉ để nói như vậy thôi à ?

-Ừ.

Hazumi mím môi, kìm nén cơn giận dữ.

-Nếu vậy thì tớ đi ngủ. Bai bai.

Hazumi cúp máy cái rụp, không chờ đầu dây kia trả lời. Cô bé tự chửi thầm “đồ ngốc, đồ đầu đất, đồ xyz !!!”

Điện thoại lại rung mạnh.

-Này, sao lại cúp máy, tớ chưa nói xong.

-Cậu còn muốn nói gì nữa ?

-Cậu đừng thích cái tên xưng trùm khối 10 ấy, tội hấn lắm.

-Vì sao ?

-Vì chắc chắn tớ sẽ dẫn cho hấn một trận nhớ đời.

-Sao cậu phải làm vậy?

-Umm...để tớ là người duy nhất xưng trùm khối 10.

Hazumi thờ dãi. -Cậu muốn làm đại ca thế cơ à?

-Không.

-Thế tại sao lại đi đánh người ? Cậu nói lòng vòng này giờ cũng chỉ vì cậu tức giận khi có người khác dám đứng ngang hàng với cậu à ? Cái chuyện làm đại ca hay làm người mạnh nhất quan trọng vậy sao ? Tớ thực sự không hiểu nổi bọn con trai các cậu. Tớ mệt rồi, tớ muốn đi ngủ.

-Khoan đã. Đừng có cúp máy. Haiz...

-Còn gì nữa ? -Hazumi đã hết kiên nhẫn.

Đầu dây bên kia có tiếng cười nhẹ.

-Hazumi. Cậu thích tớ à?

Hazumi nín thở. 1 giây. 2 giây. 3 giây trôi qua.

-Nè, sao không trả lời ?

-...

-Này Hazumi. Ngủ rồi sao ?

-...

-Hazumi, tớ cũng thích cậu. Tiếc quá, cậu ngủ mất rồi không nghe thấy câu này.

-...đồ ngốc...

Đầu dây bên kia cười phá lên.

...

Và thế là tối hôm đó, hai đứa nói chuyện điện thoại đến tận quá nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ. Hãy mơ những giấc mơ đẹp nhé các bạn trẻ ;)

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đại Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.